

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Základy sociologie

Koncepční materiály
studijního kurzu

Díl 5:
Část 4.
Lidskost a cesta k ní
(Kniha druhá)

Sankt-Petěrburg
2016

Stránka je vyhrazena pro výstupní tiskařské údaje

Na obálce jsou reprodukcce obrazů Viktora Michajloviče Vasněcova (1848 – 1926) *Anděl se světelnou koulí* (1896) a Fjodora Pavloviče Rešetnikova (1906 – 1988) *Zase pětka* (1952), kde je na obraze v podobě trhacího kalendáře (visícího u dveří) reprodukce jeho vlastního obrazu *Přijel jsem na prázdniny* (zleva, 1948) jako vyjádření alternativy k nezodpovědnosti školáků, ze kterých jednou budou dospělí lidé: *suworovci*¹ a *nachimovci*² – chlapci ve

¹ Pozn. překl. *Suworovské vojenské školy byly založeny v době Velké vlastenecké války v souladu s Usnesením Rady lidových komisařů SSSR číslo 901 ze dne 21. srpna 1943 s názvem O neodkladných opatřeních na obnovu hospodářství v oblastech osvobozených od německé okupace. Tyto školy byly tehdy nazvány na počet ruského vojevůdce generalissima Alexandra Vasiljeviče Suvorova. Iniciátorem jejich založení byl generálporučík Alexej Ignatěv, který se 17. dubna 1943 obrátil v dopise k J. V. Stalinovi a navrhnul mu v něm založit v Moskvě jeden kadetní sbor. Stalin udělal dvě změny: školy byly nazvány Suvorovskými; a založeno jich bylo najednou hned devět (zdroj: ruská Wikipedie).*

² Pozn. překl. *Nachimovská vojenská námořní škola – druh vojenské námořní školy v Ruské federaci a SSSR. Na rozdíl od většiny vojenských námořních škol se v tomto případě nejedná o vysokou školu, je podobně jako Suvorovské vojenské školy orientována na přípravu školáků ke studiu na vysokých vojenských školách. Učební program se skládá ze dvou částí: z programu pro střední školy od 5. do 11. třídy a ze speciální vojensko-námořní přípravy. Po absolvování této školy studenti nezískávají důstojnické hodnosti. Doba studia na této škole je 7 let a její absolventi jsou nazýváni nachimovci.*

První Nachimovská vojenská námořní škola byla založena v roce 1944 ustanovením Rady lidových komisařů SSSR ze dne 21. června 1944 číslo 745 a příkazem lidového komisaře vojenského námořnictva SSSR ze dne 23. června 1944 číslo 280 a určena byla k ubytování, studiu a výchově synů námořníků vojenského námořnictva, vojáků Rudé armády a partyzánů Velké vlastenecké války (zdroj: ruská Wikipedie).

věku od 10 let – když měli špatný prospěch, tak na prázdniny nejezdili, zůstávali ve škole, kde doháněli, co zameškali.

© Publikované materiály jsou majetkem Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací, *a to včetně pro obchodní účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení *jejich celkového smyslu*, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“, mimoprávní odplatou.¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

OBSAH

V souvislosti s tím, že různé systémy mohou stejný soubor stránkovat rozdílným způsobem, je nutné obnovit obsah a použít funkci „Aktualizovat pole“. Najedte tedy kurzorem mezi řádky obsahu a po stisknutí pravého tlačítka myši vyberte funkci „Aktualizovat pole“, ponechte ve výběru „Pouze čísla stránek“ a klikněte na OK. V případě, že Váš systém nepracuje správně a automaticky se nastaví chybná čísla stránek, bude nutné správná čísla dopsat ručně. Tento odstavec odstraňte před použitím funkce „Aktualizovat pole“ a tiskem souboru.

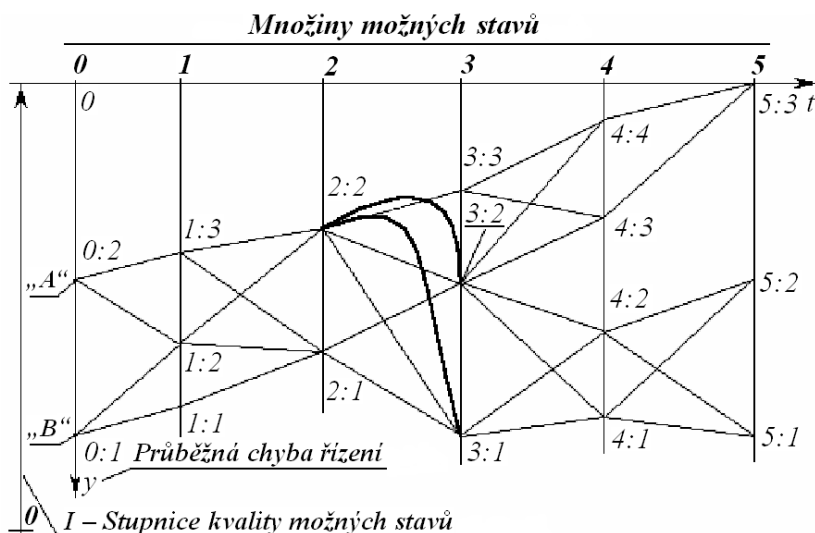
Část 4.

Lidskost a cesta k ní (Kniha druhá)

<i>Hlava 15. K otázce „kánonu“ vymezení a řešení úkolu přechodu k ekotechnologické civilizaci</i>	5
<i>Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy</i>	11
<i>Hlava 17. Člověk jako bytost „biosociální“</i>	33
<i>Hlava 18. Společensko-ekonomická formace</i>	113
<i> Odbočení od tématu: Co si máme představit pod slovem „statistika“</i>	118
<i>Hlava 19. Společenské instituce</i>	126
19.1. Rodina	126
19.2. Státnost	186
19.3. Vzdělávací systém	241
19.3.1. Výsledky „rozvoje“ vzdělávacího systému pod nadhledou biblického projektu.....	243
19.3.2. Jak by měla vypadat škola	329
19.4. Věda	393
<i>Příloha č. 5 Teze z vystoupení hlavy ministerstva ekonomického rozvoje RF E.S.Nabiullinové na Moskevském urbanistickém fóru 8. prosince 2011.....</i>	399
<i>Příloha č. 6. Úryvek článku J. Š. Bucha «Lesgaft a jeho teorie formování mravních základů osobnosti»</i>	404

Hlava 15. K otázce „kánonu“ vymezení a řešení úkolu přechodu k ekotechnologické civilizaci

Vymezení a řešení úkolu *přechodu k ekotechnologické civilizaci v zájmu dalšího rozvoje kulturně svěbytných společností i celého lidstva* posuzovaného jako úkol řízení přírodně-společensko-hospodářského systému podle plné funkce předpokládá, že myšlení a organizace informací v psychice bude odpovídat matici, která byla rozebírána dříve v kapitole 6.13 na obr. 6.13-4:

OBR. 6.13-4. DYNAMICKÉ PROGRAMOVÁNÍ, JEHO SYMBOLIKA A VSTUP DO ŘÍZENÍ

Může být vznesena námitka, že k tomuto úkolu není možné přistoupit bez zvládnutí nástroje, kterým jsou takzvaná „velká data“ (angl. Big Data) a bez příslušného počítačového vybavení¹. Takový

¹ Dále bude termín „velká data“ respektive „big data“ používán ve významu, v jakém je chápán v oblasti IT-technologií. Viz například vědecko-populární článek Suzanne Tindalové – Velká data: vše, co o nich potřebujete vědět (PC Week/RE, č. 25 (810) z 2. října 2012: <http://www.pcweek.ru/idea/article/detail.php?ID=141962>).

postoj je však zcestný: big data nejsou ničím víc než souhrnem metod a zařízení, které jsou určeny pro sběr a zpracování velkých souborů dat z různých oblastí činnosti, jejichž interpretace je *variabilní*. Souhrn technologií velkých dat je orientován na sběr, přeposílání a zpracovávání kolosálních objemů rychle se měnících různorodých informací v tempu reálného času – a to jak těch, které jsou uspořádány do určitých struktur, tak i těch neuspořádaných. Termínem „zpracování“ se v daném případě rozumí využití velkých dat v zájmu řešení úkolů co nejšířšího spektra – od úzce technicko-technologických do globálně-politických. Z této různorodosti úkolů právě vyplývá variabilita interpretace většiny z různorodých souborů velkých dat podle cílů každého takového úkolu řešeného tímto nástrojem.

Ale každý nástroj i přes veškerou svou *nezbytnost (někdy reálně jindy iluzorně bezalternativní)* pro řešení příslušného úkolu z *hlediska informačně-algoritmického zajištění činnosti realizované s jeho pomocí* patří k zobecněným prostředkům řízení na třetí prioritě a v mezích souboru prostředků řízení na třetí prioritě je tedy tento nástroj podřízen koncepcím (kánonům) vymezení a řešení úkolů (teoriím), pro jejichž praktické řešení je používán *v rámci probíhajících nadřazených procesů a v rámci řešení nadřazených úkolů*. Teorie (koncepte, „kánony“) jsou zase výsledkem použití zobecněných prostředků řízení na vyšších prioritách: první – metodologie poznání a tvořivosti a druhá – matričně-algoritmická. To platí i pro nástroj velká data z hlediska jeho použití pro řešení úkolu přechodu ze současné technokratické civilizace k ekotechnologické s cílem vytvořit podmínky pro další rozvoj lidstva a jeho přechod k biologické civilizaci.

To znamená, že použití jakéhokoliv nástroje pro řešení těch či oněch úkolů předpokládá, že:

- Nejprve musí být vypracován „kánon“ (musí být použity zobecněné prostředky řízení na první a druhé prioritě), na jehož základě mají být řešeny úkoly určité třídy. „Kánon“ může mít v tomto ohledu jednu ze dvou podob:
 - Může jít o určitý soubor „samo sebou se rozumějících věcí“, které spolu nemusí být vždy v přímém vztahu, ale ve svém souhrnu více či méně zevrubně představují „kánon“, který jako celek zůstává ležet mimo vědomí. Navíc se ty „samo sebou se

Hlava 15. K otázce „kánonu“ vymezení a řešení úkolu přechodu k ekotechnologické civilizaci

rozumějící věci“, které jsou ohlašovány, nemusí shodovat s tím, co zůstává nevyřčeno, takže ve výsledku může být takový „kánon“ svého druhu „trojským koněm“, který je ve skutečnosti určen k řešení úplně jiných úkolů: příkladem takového druhu „kánonu“ pro řešení makroekonomických úkolů je nechvalně známý Washingtonský konsenzus¹, který je ve skutečnosti nástrojem kryptokolonizace a zotročení formálně právně suverénních států.

- A může mít podobu pojmově vyhraněného výkladu následujících témat: vymezení objektu řízení a prostředí, ve kterém se nachází; popis vnitřní struktury objektu řízení a vzájemných vazeb jeho prvků jak mezi sebou, tak i s prostředím, se kterým je objekt ve vzájemné součinnosti v procesu řízení; popis cílů řízení a způsobů a prostředků jejich dosahování.
- A potom nástroje pro praktické řešení dílčích úkolů, ze kterých se skládá komplexní úkol, a přizpůsobení těchto nástrojů kánonu řešení komplexního úkolu – úkolu, který je souhrnně nadřazený všem dílčím úkolům, ze kterých se skládá.

¹ Viz:

- O. Ananin, R. Chaitkulov, D. Šestakov – Washingtonský konsenzus: obrázek po bitvě – Světová ekonomika a mezinárodní vztahy (MEMO), 2010, č. 12 – str. 15-27, nebo: http://economics.hse.ru/data/2011/02/14/1208909692/2010_MЭMO.pdf.
- Washingtonský konsenzus jako „mechanismus formující myšlení v nové etapě globalizace“ – bez uvedení autorů. Internetový zdroj Literatura pro studenty: <http://www.libsib.ru/sovremennie-problemi-globalizatsi/sovremennie-problemi-globalizatsi/vashingtonskiy-konsensus-kak-misleobrazuiuschiy-mechanizm-novogo-etapa-globalizatsij>. Tato publikace pojednává o Washingtonském konsensu vyloženě jako o kánonu, jak vyplývá již z jejího názvu.

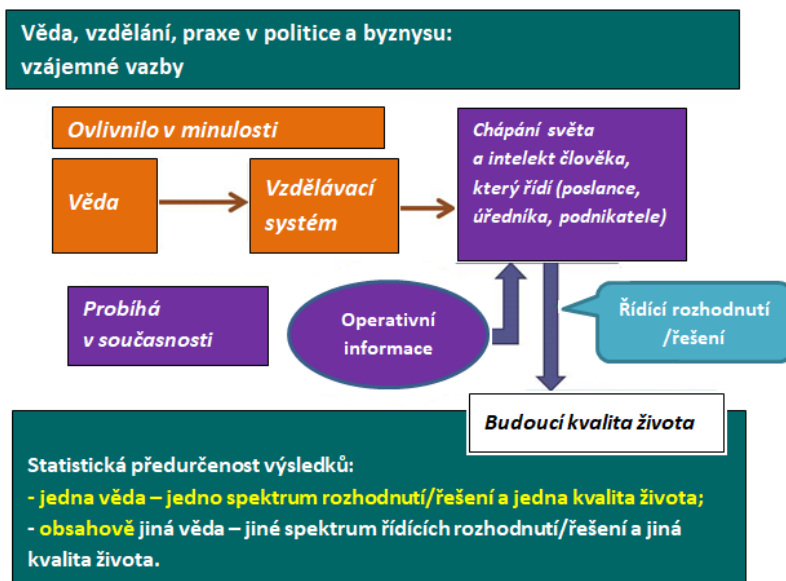
Vysvětlení této role Washingtonského konsensu najdete v knize: M.V. Veličko, V.A. Jefimov, V.M. Zaznobin – Ekonomika inovačního rozvoje. Řídící základy ekonomické teorie, Moskva – Berlín: Direct-Media, 2015 (Webová stránka, kde je možné si tento soubor stáhnout: http://www.directmedia.ru/book_364343_ekonomika_innovationnogo_razvitiya/).

Základy sociologie

„Kánon“ je v obou těchto svých podobách vyjádřením filosofie řešení určitého úkolu, jehož proces řízení je ve vztahu k určitému souhrnu nadřazených procesů a úkolů v jejich hierarchii procesem vloženým (viz kapitola 6.13 o metodě dynamického programování a jejich vzájemných vazbách se Životem – Část první tohoto kurzu). V důsledku toho se bude použití jednoho a toho samého aplikovaného nástroje určeného k řešení dílčích úkolů podle různých kánonů (filosofií řešení úkolů), vymezujících úkoly jedné třídy a jejich řešení, lišit a povede k odlišným výsledkům, a to včetně takových, které se vzájemně vylučují.

A v tom spočívá klíč k vyřešení problémů a to i těch, které se vážou na big data, o nichž píše Suzanne Tindalová v článku, na který vás nasměruje hypertextový odkaz v předchozí vysvětlivce.

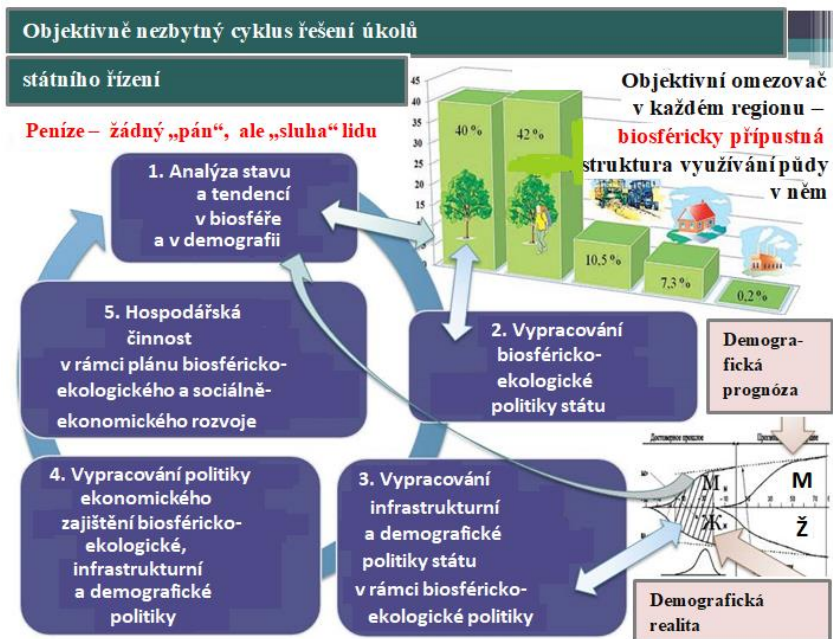
Čtenáři by mělo být jasné, že obecná struktura „kánonu“ vymezení a řešení úkolu ***přechodu k ekotechnologické civilizaci v zájmu dalšího rozvoje kulturně svébytných společností i celého lidstva je jako úkol řízení*** znázorněna v kapitole 13.1 na obr. 13.1-1 a 13.1-3, které zde opětovně uvádíme, aby je čtenáři nemuseli znovu

OBR. 13.1-1. PODMÍNĚNOST SPEKTRA ŘÍDICÍCH ROZHODNUTÍ A BUDOUCÍ KVALITY ŽIVOTA VĚDOU A VZDĚLÁVACÍM SYSTÉMEM

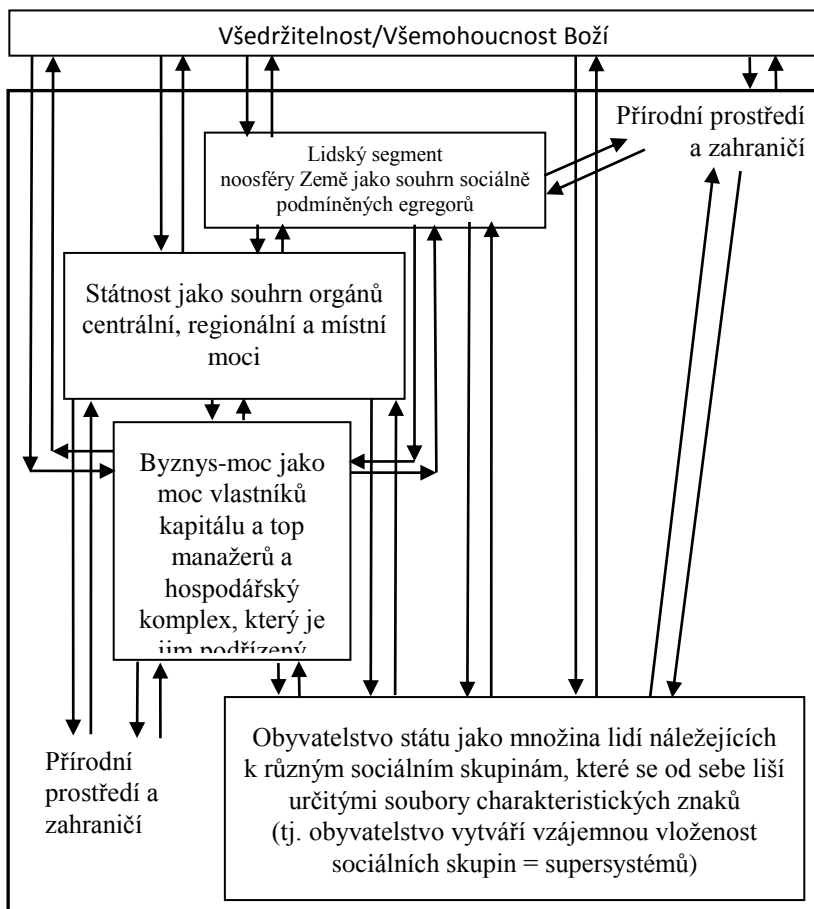
Hlava 15. K otázce „kánonu“ vymezení a řešení úkolu přechodu k ekotechnologické civilizaci

dohledávat.

OBR. 13.1-3. VZÁJEMNÁ PODMÍNĚNOST DÍLČÍCH ŘÍDÍCÍCH ÚKOLŮ V PRŮBĚHU REALIZACE KONCEPCE STABILNÍHO A BEZPEČNÉHO ROZVOJE

Další výklad je orientován na podrobnější členění tohoto „kánonu“ a osvětlení problematiky, které jsme se dotkli v kapitole 13.1. Proto si musíte veškerý další text dávat do souvislosti s obr. 6.13-4, 13.1-1, 13.1-3 i s oběma ilustracemi uvedenými na obálce tohoto dílu, a také s obr. 13.2.2-1, který ještě jednou uvádíme níže.

OBR. 13.2.2-1. FUNKČNÍ SCHÉMA VZÁJEMNÝCH VAZEB DÍLČÍCH PROCESŮ ŘÍZENÍ A SAMOŘÍZENÍ V ŽIVOTĚ STÁTU

Hlava 15 v redakci ze dne 04.02.2016

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

První etapou plné funkce řízení je odhalení problémů, faktorů prostředí, které působí diskomfort, „tlačí na psychiku“ a vyvolávají tak potřebu přistoupit k řízení. Proto je především nutné ještě jednou¹ poukázat na **biosféricko-sociální** (ekologickou) krizi, která ohrožuje život a rozvoj společnosti. Tato hrozba po celou dobu našich známých dějin stále jen vzrůstá.

Ještě jednou tedy připomeneme varování před touto krizí, která byla vyřčena v minulosti. Objektivní historickou daností je, že nezávisle na náboženských a protináboženských postojích lidí je první ze široce známých varování tohoto druhu (které nebylo řádně pochopeno) obsaženo v Kázání na hoře Ježíše Krista, přestože je vyjádřeno v podobě jinotaje, který musí být správně interpretován:

«„Toto pokolení je zlé, žádá si znamení, ale znamení mu nebude dáno, leč znamení Jonášovo; Jako byl Jonáš znamením pro Ninivské, tak bude i Syn člověka tomuto pokolení.“»²

Podle Bible³ spočívá podstata příběhu Jonáše v tom, že odmítl splnit svou misi v rámci Božího Záměru, která mu byla zjevena, a nešel kázat do Ninive (hlavního města Asýrie). V důsledku tohoto svého činu se Jonáš ocitnul v útrokách jakési velryby, kde strávil několik dnů. Nakonec se zachránil, když si uvědomil mylnost svého předchozího počínání, kál se v modlitbě a zavázal se splnit to, co dříve Bohu slíbil. Poté ho velryba vyvrhla na břeh a on se vydal splnit to, k čemu byl předurčen. Pod vlivem jeho kázání se obyvatelé Ninive vzpamatovali, více méně se vrátili k pravověrnému životu a město tak zůstalo zachováno.

Nezávisle na tom, jaký má kdo vztah k problematice náboženství a ateismu, tak když přejdeme od individuálního měřítka k měřítku zahrnujícímu celé lidstvo (ke globálně-civilizačnímu měřítku), tak je v tomto jinotaji obsažena přímá analogie, která je objektivním

¹ Viz kapitola 11.3.1 (Část druhá tohoto kurzu – díl třetí).

² Evangelium od Lukáše, hl. 11, verše 29 a 30.

³ Starý zákon, kniha proroka Jonáše.

varováním¹ před záhoubou současné civilizace v globální biosféricko-sociální (ekologické) krizi:

- stejně jako Jonáš považoval za možné porušit předurčení svého vlastního bytí, tak i lidstvo jako celek rozvíjí civilizaci porušující množství obecně přírodních zákonitostí, na jejichž základě by mohlo zcela bez problémů žít (viz kapitola 13.1 tohoto kurzu – díl čtvrtý);
- stejně jako se Jonáš v důsledku toho dostal do konfliktu s biosférickým objektem, se i lidstvo jako celek dostalo do konfliktu s biosférou planety, za který platí zvyšující se statistikou onemocnění, za kterou je rozvoj medicíny s úspěšností jejich léčby neustále pozadu, a jestliže se historicky zformované tendence takového „rozvoje“ nezmění, spáchá tak lidstvo sebevraždu;
- stejně jako se Jonáš zachránil tak, že si uvědomil, kde mravně a eticky chyboval, a navrátil se do rámce plnění svého údeľu v Božím Záměru, tak i lidstvo (a především jeho společenské vědy a politický establishment) má (zatím ještě) možnost uvědomit si pochybenost svého předchozího a dosavadního „rozvoje“ a vybudovat globální civilizaci v souladu s obecně přírodními zákonitostmi bytí podmiňujícími jeho život jako součásti biosféry planety.

Kristus nazval i hlavní příčinu vzniku tohoto skličujícího ekologického stavu, kterou je mravně-etická zkaženost beroucí na sebe podobu záludnosti. Jedním z jejích projevů v průběhu posledních více než 2000 let je skutečnost, že lidé (včetně vědeckého a politického společenství) své dogmatické představy o Všemohíru a životě lidské společnosti, jako celku i jednotlivých lidí v ní, povýšili mezi objektivní zákonitosti bytí, kterým je údajně Příroda podřízena. Řídíme-li se však principem „praxe je kritériem pravdy“, musíme přiznat, že Příroda je podřízena svým zákonitostem, které se ve větší či menší míře rozcházejí s dogmaty vědy i dogmaty věrouk historicky zformovaných konfesí a jejich sekt, rozcházejí se i s tradičními představami, na jejichž základě je budována politika států i rozličná činnost jedinců, ze kterých se společnost skládá.

¹ A zároveň proocťvím, nebude-li následovat smysluplná reakce na toto varování.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

Jedním z posledních projevů této záludnosti je v globálním měřítku takzvaná Koncepce udržitelného rozvoje přijatá na Konferenci OSN o životním prostředí a rozvoji v Rio de Janeiro v roce 1992, přičemž ani jeden stát planety (a tedy ani žádný ze států Západu, které jsou lídry vědeckotechnického a spotřebního pokroku a hlavními původci globální biosféricko-sociální ekologické krize) k ničemu nezavazuje, takže se v uplynulých dvaadvaceti letech od okamžiku svého vyhlášení žádným způsobem neodrazila v praktické politice ani jednoho státu.

Termín „udržitelný rozvoj“ (*pozn. překl. do ruského jazyka z anglického originálu přeloženo jako устойчивое развитие, tj. spíše trvalý/stabilní rozvoj*) použitý v názvu této koncepce vzniknul v kultuře, kde je jazykem mezinárodní komunikace anglický jazyk. V angličtině zní originální termín „sustainable development“. Jenže sloveso „to sustain“ znamená „udržet“ a přídavné jméno „sustainable“ znamená udržitelný. To znamená, že Západ nemluví o stabilním rozvoji lidstva v harmonii s Vesmírem, jak by se tomu z *nepřesného* překladu do ruského jazyka dalo rozumět, ale o udržitelném přežívání pod tlakem okolností způsobených disharmonií mezi civilizací a Objektivní realitou, jejíž součástí je i samotná civilizace¹. Jinak řečeno, v ruském jazyce by tento termín měl znít jako „boj o stabilní rozvoj lidstva“, což nás vede k otázce: „A kdo je nepřítel?“ a také k odpovědi na ni: „Bůh a Všehomír... - **V tomto boji však zvítězí Bůh².**“

Má pro nás smysl připojit se ke koncepci „of sustainable development“? Nebo je lepší vypracovat si a prosazovat alternativně komplexní Koncepci sociální bezpečnosti?

Navíc:

- je Koncepce udržitelného rozvoje navrhovaná OSN nedokonalá a v některých aspektech falešná a scestná, neboť její autoři-zpracovatelé se vyhnuli přímé odpovědi na otázku:

¹ Přestože v podstatě nic nebránilo tomu, aby nazvali koncepci v angličtině jinak: „harmonious development“, tj. „Koncepce harmonického rozvoje“.

² «A Bůh napsal: „Věřu že zvítězím Já i poslové Moji!“» - Korán, súra 58:21.

- Čím se **člověk, který se stal opravdovým člověkem**, liší od zástupce biologického druhu *Homo sapiens*, který se opravdovým člověkem nestal?
- Co znamená společnost opravdových lidí a čím se liší od společnosti lidí, kteří se opravdovými lidmi nestali?
- Jak by se v současné historické epoše a v dohledné perspektivě jedinci, kteří se stali opravdovými lidmi, měli chovat k těm, kteří se jimi nestali?
- Jak přejít od stávající historicky zformované globální biosféricko-sociálně-ekonomické danosti k normě, tedy k civilizaci opravdových lidí?
- Vzhledem k tomu, že uvedené otázky nebyly patřičným způsobem zodpovězeny, nebylo od doby vyhlášení Koncepte udržitelného rozvoje vypracováno vědecky-metodologické zajištění její realizace, které by bylo z hlediska řízení způsobilé, a to jak v aspektu státního řízení, tak v aspektu řízení hospodářských systémů v jejich hierarchii od administrativně separovaného podniku fungujícího v tržním prostředí podle znalostí a schopností svého vedení, až ke globální ekonomice. Takže na vysokých školách s ohledem na toto téma jednoduše není co studovat.
- Koncepte udržitelného rozvoje je sepsána na větším počtu roztržitých dokumentů, *kteří v jejich souhrnu málokdo přečetl¹ (pokud vůbec existuje někdo, kdo celý souhrn této dokumentace přečetl)*, takže:
 - *ji v celém jejím souhrnu* v podstatě nikdo z praktikujících politiků nezná,
 - a její neznalost není důvodem pro odvolání nevdělaných (nekompetentních) a slabomyslných² poslanců, úředníků a top manažerů z jejich funkcí ani v jednom ze států světa, který se považuje za skutečnou demokracii (a diktatury i samotní

¹ A to tím spíše, že nastudování této koncepce v celém jejím souhrnu není součástí vzdělávacích norem absolutní většiny vysokých škol na světě.

² Inteligentní a sociálně odpovědný jedinec se střetává s následky své nekompetence, a když vidí, k čemu jeho pracovní nezpůsobilost vede, tak buď dané práce zanechá, nebo se cílevědomě soustředí na to, aby v co nejkratší době kompetentně zvládal to, co na sebe vzal.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

„diktátoři“ jsou ve své většině také soustředěni na zcela jiné problémy).

Jednou z hlavních příčin, kvůli které *v podstatě není* Koncepce udržitelného rozvoje *realizovatelná*, spočívá v tom, že v liberálně-buržoazní kultuře Západu si byznys-moc podřídila státnost, takže ve výsledku to není tak, že by hospodářská činnost obsluhovala politiku státu, ale naopak politika státu obsluhuje byznys (a v první řadě nadnárodní korporace – NK). No a byznys je samozřejmě orientován především na dosahování co nejvyšší obchodní efektivity soukromých podniků a jejich útvarů bez ohledu na cokoliv jiného, přičemž je pro něj podružné, že přitom vytváří problémy stávajícím i budoucím pokolením, a to včetně těch ekologických. Řešení biosféricko-sociálně-ekonomických problémů kulturně svébytných společností i lidstva jako celku – tj. zdokonalování a zavádění Koncepce udržitelného rozvoje z hlediska ekonomické činnosti znamená:

- podřízení byznysu státu, jehož politika musí být v souladu s Koncepcí udržitelného rozvoje, což předpokládá vykořenění liberálně-tržního ekonomického modelu, který je bezvýhradně¹ dominujícím nástrojem realizace globalizace od začátku 17. století;
- dodatečné náklady pro byznys na rozvoj kultury a řešení ekologických problémů, které se podnikatelé snaží minimalizovat *prostředky povolenými i zakázanými (per fas et nefas)*.

Jestliže se v tom či onom státě kvůli nepoddajnosti jeho politiků nedaří snižovat náklady, zorganizují v něm nadnárodní korporace státní převrat, nebo svůj byznys převedou do jiného státu, který je vůči jejich diktátu poddajnější. V neposlušném státě potom začíná probíhat „deindustrializace“, roste nezaměstnanost a prohlubují se i všechny ostatní sociální problémy. Tento postup je v globalizaci na základě idejí buržoazního liberalismu normou.

Právě v důsledku toho se současná kultura „vyspělých států“ odtrhla od svého biologického základu a ve většině případů ho potlačuje a likviduje, přičemž degradovala absolutní většinu svého obyvatelstva do postavení jednoho z mnohých ekonomických zdrojů.

¹ S výjimkou období od roku 1917 do roku 1991, kdy byla alternativou globalizace na základě marxistického pseudosocialistického projektu.

Ve výsledku se na tyto lidi přestaly vztahovat normy takzvané „univerzální lidské etiky“ vládnoucí „elity“.

I Kristus je znamením pro nás všechny, neboť mu nebyla vlastní záłudnost ani věrolomnost *respektive zpronevěřilost*¹, *chápané v tom nejširším smyslu jako bezstarostná a nezodpovědná vášeň pro uspokojování svých požitků fyziologického i psychologického charakteru, kterého je dosahováno ke své vlastní škodě i na úkor ostatních: okolních lidí i potomků, planety Země, Vesmíru.*

Vzhledem k tomu, že je toto jinotajné Kristovo varování po dobu dvou tisíc let stoupenci historicky reálného křesťanství interpretováno jinak, nestalo se vodítkem pro jednání církevních hierarchů, kteří celá staletí „duchovně pečovali“ o politiky a podnikatele, ani pro tyto politiky a podnikatele, ani pro obyčejné lidi, takže se civilizace ve svém rozvoji začala střetávat se vzrůstající vlnou problémů toho nejrůznějšího charakteru (zdravotně-biologických, sociálně-organizačních, biosféricko-ekologických apod.), jejichž výzkumem byla nucena začít se zabývat různá vědecká odvětví.

Analogická varování (ale již řečená přímou formou, neboť ta jinotajná nebyla pochopena) jsou obsažena v Koránu:

«A je možné, že obrátíte-li se zády, budete *ničit zemi [širit pohoršení na zemi]*² a narušíte pokrevní svazky své. Toto jsou ti, jež

¹ Je zmiňována společně se záłudností ve verzi proroctví, o kterém je řeč, od evangelisty Matouše (hl. 12:39). (*Pozn. překl. v ruském jazyce: «Но Он сказал им в ответ: род лукавый и прелюбодейный ищет знамения; и знамение не дастся ему, кроме знамения Ионы пророка»; v českém jazyce: «On jim však odpověděl: „Pokolení zlé a zpronevěřilé si hledá znamení; ale znamení mu nebude dáno, leč znamení proroka Jonáše.“» Tj. v ruském jazyce je uváděno „прелюбодейство“, což je fakticky cizoložství, já zde v obecnějším smyslu, který se mi zdá v tomto případě vhodnější, použila věrolomnost, v českém překladu bible je na tomto místě „zpronevěřilost“, proto zde dochází k dost velké odchylce. Uvádím tedy tyto informace, aby si čtenář sám mohl zvolit, co jemu osobně tam sedí lépe. S ohledem na „лукавство“ jsem se rozhodla pro slovo záłudnost, neboť synonyma tohoto slova dopoví, co vše toto slovo zahrnuje: falešnost, neupřímnost, zrádnost, úskočnost, lstivost, potměšilost, úskok, úklad, léčka, lest.)*

² Jinak řečeno, byli připraveni o Rozlišení v důsledku své pokleslé mravnosti.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

Bůh proklel, <A za to> hluchými je učinil a zraky jejich oslepil¹» (súra 47:22-23 (24-25)).

«Kdyby pravda následovala jejich *vášně [učení scestná]*, věru by byla nebesa a země a vše, co mezi nimi je, zkaženo»² (súra 23: 71 (73)).

Z toho je možné pochopit, že taková civilizace nemá právo na svou existenci a směřuje ke katastrofě v souladu s dalším koránským varováním:

«Ty, kteří znamení Naše za lživá prohlašují, ty *degradujeme [přilákáme postupně do záhuby]*, aniž o tom budou mít tušení. Já jim však odklad dám, vždyť *důmyslnost [lest]* Má je spolehlivá»³ (súra 7:181-182 (182-183)).

Bylo nutné uvést a okomentovat fragmenty těchto starých textů jak kvůli zachování spravedlnosti⁴, tak i s cílem porozumět dějinám formování současné krize globální civilizace. To jsme tedy udělali a teď se již můžeme věnovat rozboru problematiky biosféricko-sociálních aspektů ekologické krize.

V pamětech sovětského genetika akademika N. P. Dubinina (1907 – 1998) nazvaných Věčný pohyb⁵, které byly poprvé zveřejněny už v roce 1973, byly zmíněny dva fakty, kterým politici, sociologové a ekonomové nevěnují pozornost, jež jsou však významné pro vypracování strategie překonání globálně biosféricko-sociální krize a pro další stabilní bezkrizový rozvoj bez výjimky všech společností tvořících lidstvo.

¹ Pozn. překl. v hranatých závorkách jsou pro porovnání uváděny varianty uvedené v českém překladu daných textů, pokud se významově příliš liší.

² «Bůh je vsutku pravda» (Korán, súra 22:6). Takže uvedený verš připouští následující výklad: «Jestliže by se Bůh řídil jejich vášněmi [učeními scestnými], věru by byla nebesa a země a vše, co mezi nimi je, zkaženo.»

³ Zbavení Rozlišení v důsledku pokleslé mravnosti je tou příčinou, proč ke krachu směřujeme tak nepozorovaně (viz Část první tohoto kurzu).

⁴ Ta krize nevznikla nečekaně: byla tu varování, která by umožnila se jí vyhnout, jenže nebyla vyslyšena.

⁵ N. P. Dubinin – Věčný pohyb (O životě i o mně) – Moskva: Politizdat, 1989. Všechny další odkazy na stránky se vztahují k tomuto vydání.

FAKT PRVNÍ. Zkoumání populace octomilky, a konkrétně *drosophily funebris*, ve Voroněži v roce 1944¹ a v roce 1946² prokázalo, že městský biotop je *citelně mutagenním* faktorem (str. 241).

FAKT DRUHÝ. Systém chromozómů vyšších primátů (k nimž v biologické klasifikaci patří i biologický druh Člověk rozumný) je čtyřicet až padesátkrát citlivější na vliv mutagenních faktorů, které jeho skupina zkoumala, než systém chromozómů octomilky (str. 351).

Navíc je třeba zmínit, že mutace vznikající vlivem technogenních faktorů umělého biotopu nepatří k tomu jevu, který v biologii dostal název „neusměrněná proměnlivost“ a jež leží v základu mechanismu přizpůsobování se populací biologických druhů k pomalu se měnícím (ve vztahu k frekvenci reprodukce pokolení daného druhu) podmínkám životního prostředí. V toku technogenních mutací se v absolutní většině případů projevuje destrukce genetického mechanismu biologického druhu a také systému geneticky naprogramovaných vzájemných vazeb jedince s biosférou a společností. A vzhledem k tomu, že adaptační a obnovující regenerační možnosti buněk (včetně nápravy mutací vznikajících v chromozómech) a *celých organismů* jsou u všech biologických druhů omezené a algoritmika procesu nazývaného v biologii „přirozeným výběrem“ má jen omezenou schopnost vyřazovat defektní jedince, znamená to, že překročí-li tok mutací svou *zhoubně zaměřenou technogenní proměnlivostí* určitou kritickou úroveň, rovná se to destrukci genetického mechanismu reprodukce příslušného biologického druhu. A bude-li tato destrukce vratná, zůstává otázkou otevřenou...

Navíc se to, co probíhá v oblasti fungování biopolní složky genetického mechanismu biologických druhů, je-li organismus vystaven vlivu různorodých přírodních a technogenních faktorů, nachází absolutně mimo okruh zájmů historicky zformované vědy-genetiky, která odmítá brát v potaz cokoliv kromě chromozómů a mitochondriální DNA.

¹ Když bylo město zničeno do základů a nebyl v něm funkční průmysl ani doprava, byl tamní biotop octomilky identický s biotopem venkovských populací.

² Město bylo již částečně obnoveno a začaly v něm fungovat průmyslové podniky a doprava, čímž změnily biotop a jeho vliv na živé organismy.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

Od doby, kdy Dubinin prováděl tyto své výzkumy, uplynuly již téměř tři čtvrtiny století a za tu dlouhou dobu síla zhoubného a *obzvláště mutagenního* vlivu umělého životního prostředí vzrostla několikanásobně díky technogenním fyzikálním polím průmyslové a spotřební techniky, infrastrukturním objektům i chemickým sloučeninám, které se do organismu lidí dostávají z vody, vzduchu, jídla i oblečení a jsou nepřirozené jak pro biosféru, tak i pro geneticky předurčenou fyziologii látkové výměny našeho biologického druhu, a také v důsledku nezdravého způsobu života mnohých sociálních skupin (alkohol a složky tabákového kouře¹, další narkotika, městský smog, velká část kosmetických přípravků, vnucovaná móda, komponenty mnohých „léků“, některé konzervanty a „vylepšovatele“ potravin – genetické jedy).

V této souvislosti je třeba zmínit, že podle údajů ze sčítání lidu z roku 2002 žije 73% obyvatelstva Ruské federace ve třinácti velkých městech². Předběžné výsledky Všeruského sčítání lidu z roku 2010

¹ «Američtí vědci zjistili, že cigareta má zhoubný vliv na lidský organismus již od prvního potáhnutí. Předtím si odborníci mysleli, že abyste si nenapravitelně poškodili své zdraví, museli byste kouřit několik let.

Nové závěry byly zveřejněny v časopisu *Chemical Research in Toxicology*, kde bylo uvedeno, že stačí, aby člověk kouřil jen několik minut, aby se v jeho organismu vytvořily látky narušující genetiku a napomáhající vzniku rakovinových nádorů.

„Nejhorší závěr naší zprávy spočívá v tom, že ukazuje, jak rychlá je cesta k rakovině, která netrvá 30 let, ale jen půl hodiny po první cigaretě“, řekl autor výzkumu, profesor Stephen Hecht z Minnesotské univerzity.

Vědci prováděli experiment na dvanácti dobrovolnících, v jejichž krvi kontrolovali obsah polycyklických aromatických uhlovodíků (PAU), které ničí DNA. Tyto škodlivé látky se do organismu dostávají společně s tabákovým kouřem. Ukázalo se, že jejich úroveň v krvi může překračovat nebezpečné hranice již 15 – 30 minut po vykouření cigarety» (N. Ivannikova – Cigareta zabíjí již po prvním potáhnutí – Internetový zdroj: <http://www.utro.ru/articles/2011/01/17/949651.shtml>).

² Výsledky Všeruského sčítání lidu v roce 2002 (Internetový zdroj: <http://www.gks.ru/PEREPIS/report.htm>).

Pro srovnání: v roce 1938 žilo v SSSR 56 miliónů obyvatel ve městech a 115 miliónů na venkově, takže 2/3 obyvatel žily na venkově.

ukázaly další zvýšení podílu městského obyvatelstva (a tím pádem snížení podílu toho venkovského) v rozmezí 1%.¹ To znamená, že bude-li v dohledné perspektivě i nadále zachována a rozvíjena politika prioritního rozvoje velkých měst doprovázená degradací malých měst a obcí², bude vlivem jejich zhoubných a *obzvláště mutagenních faktorů* obyvatelstvo i nadále v návaznosti pokolení přicházet o svůj genetický potenciál zdraví a osobnostního rozvoje.

Většina lidí si své představy o tom, jak vypadají mutace u lidí, vytvořila na základě hollywoodských filmů, kde jsou takové mutace vesměs znázorňovány jako dobře viditelné tělesné odchylky od normy a (aby náměty filmů byly poutavé) vrozenými parapsychologickými, tj. kouzelnickými schopnostmi. Jenže takové představy jsou falešné.

Mutační zátěž civilizovaného lidstva neznamena jen růst statistiky genetických onemocnění těla a genetických náchylností vedoucích k těm či oněm onemocněním, jestliže se jedinec v životě střetne s těmi faktory, které je provokují. Mutace především v lidském organismu ovlivňují biopolní procesy na mikro i makroúrovni, neboť jejich parametry jsou stejně jako parametry biochemické fyziologie těla v mnohém naprogramovány geneticky. A vzhledem k tomu, že

¹ Předběžné výsledky Všeruského sčítání lidu z roku 2010. Internetový zdroj – úřední web sčítání lidu RF: http://www.perepis-2010.ru/results_of_the_census/results-inform.php.

² Viz vystoupení tehdejší ministryně ekonomického rozvoje RF (v letech 2007 – 2012) a současné hlavy Centrální banky Ruské federace E. S. Nabiullinové na Moskevském urbanistickém fóru z 8. prosince 2011, které je uvedeno dále v Příloze č. 5. – Je to jeden z nejvýraznějších příkladů nekompetence úzce specializovaného odborníka, jehož mentalita byla zformována historicky vzniklým vzdělávacím systémem: na vysoké si nabíflovala účetnictví, nastudovala si tam „finanční nástroje“ a už může bez problémů řídit ekonomiku, přičemž její neznalost biologie, skutečnost, že nechápe její vzájemné vazby na ekonomiku, není vůbec na překážku tomu, aby mohla zaujímat vysoké funkce v oblasti řízení financí a hospodářského systému státu.

A byla to právě ona, kdo fakticky na Moskevském urbanistickém fóru v roce 2011 ohlásil program genocidy obyvatelstva Ruska prováděný metodou narušování objektivních zákonitostí všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, sociálních skupin, kulturně svěbytných společností i lidstva jako celku.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

biopolní procesy jsou nositelem nejen fyziologických, ale i psychických informačně-algoritmických procesů, projevuje se mutační zátěž lidstva dokonce i bez zjevně viditelných tělesných vad a genetických nemocí těla růstem statistiky abnormální psychické činnosti lidí¹, která nenabývá jen podoby zjevných psychických onemocnění, ale projevuje se v životě i takovými každodenními „drobnostmi“, jako je prchlivost, otupělost, nepozornost, nezodpovědnost a bezstarostnost, neuvědoměle motivované antisociální a antibiosférní chování², sklon k depresím a sebevraždám,

¹ «USA již dlouho zaujímají první místo na světě v počtu psychicky nemocných lidí. V roce 2010 počet psychicky nemocných Američanů prudce vzrostl (podle některých odborných údajů téměř dvojnásobně a dosáhl počtu 63 miliónů lidí). Jen mezi americkými školáky jich 17 miliónů pravidelně bere antidepresiva. Za posledních 40 let v amerických psychiatrických léčebnách zemřelo více Američanů, než zahynulo ve všech válkách, kterých se USA účastnily od roku 1776» (I. N. Panarin – Rusko jako centrum duchovní a mravní přitažlivosti Eurasie. — Výsledky tiskové konference za účasti lídra Mezinárodního eurasijského hnutí Alexandra Dugina, děkana fakulty Mezinárodních vztahů diplomatické akademie při ministerstvu zahraničí Ruské federace Igora Panarina a děkana sociologické fakulty Moskevské státní Lomonosovy univerzity Vladimira Dobreňkova, Moskva, tiskové středisko Argumenty a fakta, 15.12.2010 — Internetový zdroj: <http://oko-planet.su/politik/politiklist/53891-rossiya-kak-centr-duxovno-nravstvennogo.html>).

² Výzkumy dokládají, že děti matek kuřaček dominují ve statistice psychické lability a kriminality dětí a mladistvých. «V rozsáhlém výzkumu ve Velké Británii zkoumali více než 14 tisíc matek s dětmi narozenými v letech 2000-2001. (...)

Podle slov autorek, odbornic z University v Yorku ve Velké Británii, Jayne Hutchinsonové a Kate Pickettové, se ukázalo, že chlapi, jejichž matky kouřily po celé těhotenství, měli dvakrát větší problémy s chováním a projevovaly se u nich symptomy hyperaktivity a poruch pozornosti. Kromě toho se u synů „lehkých“ kuřaček (těch, které kouřily méně než deset cigaret denně) o 80% častěji vyskytovala porucha pozornosti. Dokonce i dcery kuřaček se již ve věku tří let vyznačovaly problémovým chováním.

„Kouření v době těhotenství narušuje strukturu a funkce rozvíjejícího se nervového systému embrya a prenatalní vývojové období chlapců je na různé chemické vlivy citlivější, proto se s problémovým chováním u chlapců

→ → →

tvůrčí impotence (projevující se i grafomanstvím), neschopnost se soustředit (nedostatek pozornosti) apod., které nabývají stále masovější podoby a projevují se i u lidí, kteří z pohledu dnešní medicíny nemají žádné výraznější fyzické zdravotní problémy¹.

Někomu k tomu, aby se přesvědčil o existenci svými rozměry globálního – *všelidského* – problému biologické degenerace lidí způsobované přímým a zprostředkovaným vlivem technosféry a nezdravým způsobem života civilizace stačí pár faktů typu těch, které uvedl akademik N. P. Dubinin ve svých pamětech, a které nasbírali z vlastního pozorování života společnosti; a někomu (především – **všem profesionálním politikům, a to bez výjimky**) k tomu nestačí ani veškerá zdravotní statistika² a konkrétně

setkáváme častěji než u dívek“, vysvětlují autorky. „Kouření tabáku znatelně zvyšuje citlivost matky i plodu na rozličné genetické i ekologické faktory doprovázející vývoj dítěte a účastníci se formování jeho chování“ (Chuligány rodí jen kuřačky – Internetový zdroj: http://yka.kz/blog/khuliganov_rozhajut_tolko_kurjashhie/2009-11-04-1332).

Analogické výzkumy byly provedeny i v USA a ukázaly, že «mezi syny a dcerami kuřaček se vyskytovalo o 30% více kriminálníků než u nekuřaček. (...) Podle slov profesora Jamese Walkera (viceprezidenta britské Royal College of Obstetricians and Gynecologists: naše vysvětlení k citaci) kouření těhotným ženám škodí a má vliv na vývoj jejich plodu. Hrozí jim i předčasný porod a narození mrtvého dítěte» (Kuřačky rodí kriminálníky – internetový zdroj: <http://asfera.info/news/one-46458.html> s odkazem na [The Daily Telegraph](http://www.thedailytelegraph.com)).

¹ «Je známo, že některé děti se v porovnání se svými vrstevníky vyznačují větší neposedností, aktivitou, zvýšenou excitabilitou a neposlušností. Dříve se mělo za to, že podobné chování má být korigováno pedagogickými prostředky, nyní se pro tyto účely začaly využívat farmaceutika. Dnes v některých školách USA více než 10% školáků užívá analogy mnemogrolu, které mají zkorigovat poruchy chování a pomoci jim soustředit se na hodinách» (<http://mnemogrol.ru/mnemogrol.html> — web s reklamou a prodejem mnemogrolu v Rusku. Přípravek mnemogrol je společností prezentován jako biologicky aktivní potravinový doplněk).

² Ukazuje se, že synové kuřaček jsou celkem často odsouzeni k neplodnosti. «...jedním ze základních faktorů ovlivňujících plodnost muže je komplex vlivů, kterým byla vystavena jeho matka v době těhotenství. → → →

Hlava 16 . Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

statistiky onkologických onemocnění, jejichž výskyt svou rychlostí předhání rychlost přírůstku obyvatelstva a progresivně zasahuje stále mladší lidi (vyskytly se i případy onkologického onemocnění plodu ještě v mateřské děloze¹), a to při tom, že s onkologií se v „divoké přírodě“ setkáváme velice zřídka stejně jako při zkoumání ostatků ze starověkých hrobů: jedná se o výdobytek *nepravověrně* civilizovaného lidstva.

„Největší význam“, uzavřel Richard Sharpe, „má kouření a obezita matky, a také její kontakt s pesticidy a výfukovými plyny z automobilů.“

Vědec také poznamenává, že návrat muže ke zdravému způsobu života může obnovit kvalitu jeho spermatu, jestliže k jeho zhoršení došlo v důsledku jeho zlovyků. Jestliže však byly tyto poruchy vyprovokovány chováním jeho matky v době prenatálního vývoje plodu, zvýšit počet spermií v jeho ejakulátu se již nepovede.

„Obzvláštní obavy vyvolává kombinace nízkého počtu spermií u mladých evropských mužů, jak v poslední době můžeme zřetelně pozorovat, celkového snížení ženské plodnosti a pozdního prvního těhotenství u žen, které své první dítě rodí ve stále vyšším věku“, píše profesor Sharpe» (Těhotná kuřačka může zavinit neplodnost svého budoucího syna – Internetový zdroj: <http://health.sumy.ua/16592-kurjashhaja-beremennaja-zhenshhina-mozhet-sdelat.html>).

A samy kuřačky jsou v porovnání s nekuřačkami osmkrát častěji neplodné (Kdo ochrání práva nekuřáků – Internetový zdroj: <http://www.vitasite.ru/articles/depende-article/no-tabak/>).

Kromě toho «...všechny kuřačky ničí i své vnuky. Benzo[a]pyren (C₂₀H₁₂), který se v organismu hromadí s každou vykouřenou cigaretou, vede k poškození na genové úrovni a... k mutacím budoucích orgánů dalšího pokolení. Chyba v DNA je předávána dědičně. Dcera se ještě může kuřačce narodit zdravá, ale vnučka již přijde na svět s nějakými vadami nebo znetvořením...» (Amurská pravda, 01.06.2005: <http://www.ampravda.ru/2005/06/01/08002.html>).

A nejde to léčit. To znamená, že **všemu, co spadá do genetických poruch v organismu, je jednodušší předejít než to dopustit, a potom se to pokoušet „vyléčit“.**

¹ Viz například Skalpel jako záchrana: operace v děloze matky: <http://www.km.ru/zdorove/2012/08/02/beremennost-i-rody/spasenie-nerozhdennykh-operatsii-v-utrobe-materi>.

Takže historicky zformovaná technokratická kapitalokratická globální civilizace skutečně přestala chápat, v čem spočívá předurčení člověka (tedy smysl jeho života), a když — v důsledku toho — přišla o moc nad vědeckotechnickým pokrokem, vstoupila do konfliktu s biosférou Země, ani nemluvě o množství jejích vnitřních sociálních konfliktů různého charakteru i měřítka.

Je to výsledek *jednoznačně naprogramovaný záludnosti*¹, před níž varoval Kristus, a která se i přesto jako komponenta mravnosti miliard lidí ve střídajících se pokoleních projevila ve světónázorovém paradigmatu, jež opanovalo lidské rozumy a leží v základu kultury civilizovaných společností, jejich vědy a vzdělávacího systému.

Typ civilizace vyprodukovaný touto záludností je možné nazvat „kapitalokratickým“. Pojem kapitalokratický je nutné chápat v tom smyslu, že veškerá společnost, a to včetně kapitalistů, je zotročena kapitálem chápaným v klasickém významu tohoto pojmu jako „hodnota, která se sama zhodnocuje“². Tímto pojmem se rozumí parazitické obohacování se vlastníků kapitálu bez práce, ať už jde o obohacení individuální nebo korporativní. V podmínkách kapitalokracie jsou všichni (s velmi vzácnými výjimkami) rukojmími procesů probíhajících ve světovém a ve státních kreditně-finančních systémech z větší části navzdory *prokazatelným životním zájmům* lidí a nezávisle na jejich záměrech a vůli; přičemž mnozí jsou kromě toho, že jsou rukojmími kreditně-finančního systému, ještě navíc **nevolníky trpícími závislostí na penězích**³: měďákem mu bleskni v oči, a jak chceš se on pak točí⁴.

¹ To proto, že informace a algoritmika jejich zpracování jsou objektivními složkami bytí Všemohíru.

² Karel Marx – Kapitál, Kritika politické ekonomie, v redakci B. Engelse, díl třetí, kniha třetí, Celkový proces kapitalistické výroby — Moskva, Politizdat, 1975 – Hl. 24, str. 430.

³ Ještě jeden výrok Francise Bacona: «Peníze jsou dobrý sluha, ale zlý pán.»

⁴ Slova z písně kocoura Bazilia a lišky Alisy – Jak je nebe blankytné, loupit však je nepěkné... (slova B.Š. Okudžavy, hudba A. L. Rybnikova) z filmu Buratinova dobrodružství (Bělarusfilm, 1975, hudební film).

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

V tomto typu civilizace si *princip bezvýhradně nezbytné rentability absolutně všeho* razí cestu bez ohledu na jakékoliv normy mravně zdravé etiky, přičemž sám je vyjádřením mravně-etické nezpůsobilosti všech člověku se pouze podobajících individuí, kteří jej vyznávají¹. Výsledkem je, že jsou mu podřízeny všechny psané zákony i nepsané tradice.

Tento typ civilizace byl formován po dobu mnohých staletí navzdory varování vysloveného ještě Kristem: *«Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům: neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat; nebo se k jednomu přidá a druhým potom pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku/mamonu.»*^{2»}¹

¹ Průpovídka „*není to nic osobního, je to prostě byznys*“ je jedním z projevů takového stavu věcí pod nadvládou kapitalokracie. Přestože je tento výrok připisován americkému gangsterovi Al Caponemu (1899 – 1947), získal si popularitu i v prostředí bezúhonných legálních byznysmenů ctících právo a platné zákonodárství.

² «MAMON/MAMMONA v Novém Zákoně označuje „bohatství“; odsud slova: «Nemůžete sloužit Bohu i majetku/mamonu» (Matouš, 6:24). Toto slovo je původem aramejské a označovalo „bohatství“, „zámožnost“ a do evropských jazyků přešlo z latiny a řečtiny. Pravděpodobně bylo příbuzné aramejskému „ma amon“, označujícím nějakou cennost přijatou do zástavy. V Novém zákoně to slovo začalo znamenat „bohatství“ a zosobňovat boháče, o čemž svědčí slova «A já vám pravím: získávejte přátele bohatstvím (mamonem) nepravověrným... (věta je v citovaném zdroji přerušena, čímž je vytvořen falešný výklad smyslu Kristových slov – dále to v Novém zákoně pokračuje slovy: «aby vás, až zchudnete, přijali do věčných příbytků») - naše vysvětlení k citaci). Jestliže jste nespravovali věrně ani nepravověrné bohatství (mamon), kdo vám svěří to právě? (Lukáš 16:9, 11) Poslední verš umožňuje domnívat se, že slovo „mamon“ bylo možná vytvořeno z aramejského kořene „amn“ („důvěřovat“, „pověřovat“). V takovém případě je použití slova „mamon/mammona“ pro označení padlého anděla, jako to učinil například John Milton ve *Ztraceném ráji* (I, 678) a Edmund Spenser v *Královně vil* (II, VII, 8), neopodstatněné» (<http://nntc.nnov.ru/encyclopedia/articles/204.192/art-Mammona-5276.html>); také podotkneme, že v Synodálním překladu Bible do ruského jazyka se „mamon/mammona“ v uváděných fragmentech z Evangelia podle Lukáše nevyskytuje).

→ → →

V základu tohoto typu civilizace leží mravně-etická a náboženská volba, kterou učinili lidé v minulých epochách „ve prospěch“ služby mamonu, jež je v návaznosti pokolení neustále znovu obnovována na základě z větší části kulturně podmíněné mravně-psychologické setrvačnosti společností, které stále v návaznosti pokolení reprodukuje statisticky převažující počet nelidských typů struktury psychiky doprovázených příslušnou mravností a etikou.

A teď tedy můžeme vyhodnotit výsledky globální expanze a „rozvoje“ tohoto typu civilizace a stejně tak výhledy lidstva bude-li zachována dominance této civilizace i v budoucnu: jsou žalostné (viz hl. 11 – díl třetí tohoto kurzu), a žádná perspektiva překonat tuto biosféricko-sociální (ekologickou) krizi při dalším zachování tohoto typu civilizace neexistuje, *neboť právě tento typ civilizace ji vyprodukoval*.

«Rychlost, s jakou mizí druhy, padesátkrát až stokrát převyšuje tu přirozenou a podle předpokladů bude pouze vzrůstat. Vzhledem k aktuálním světovým tendencím hrozí vymizení téměř 34 000 druhů flóry a 5 200 druhů fauny s tím, že z ptactva vymizí každý osmý druh».²

Takže OSN (v roce 2010) oficiálně potvrdila to, co jsme zde uvedli dříve, že Koncepce udržitelného rozvoje (z roku 1992) jsou jen slova odtržená od života, která v praktické politice ani v hospodářské činnosti nejsou vůbec realizována; a která navíc při současném vědecko-metodologickém zajištění řízení a vzdělávacím systému, jež je vlastní davo-„elitářské“ civilizaci záludnosti a neřesti, ani realizována být nemohou.

Ve druhé verzi: «Je Mammon démonem lakoty a bohatství, který lidi jako první naučil rozrývat hrud' země, aby z ní kradli bohatství. Do pekla byl svrhnut jako poslední. Chodí vždy s nízko skloněnou hlavou. Patří mezi knížata pokusitele.» (<http://myfhology.narod.ru/monsters/demons/m/demon-mammon.html>). Mammona, mamona jsou psané verze tohoto slova (v ruštině, v češtině mamon *případně tedy mammon*).

¹ Evangelium podle Matouše, hl. 6, verš 24.

² Ztráta biologické různorodosti / Zpráva OSN z roku 2010. – Internetový zdroj – úřední web OSN: <http://www.un.org/ru/events/biodiversity2010/losing.shtml>.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

Příčemž je možné nazvat čtyři hlavní příčiny neefektivity ekologické politiky OSN a bez výjimky všech současných států:

1. Již dříve zmiňovaná absence obchodních zájmů v ekologické oblasti z hlediska soukromých podnikatelů v podmínkách kapitalokracie a liberálně tržní ekonomiky, kterou vyprodukovala: podřídí-li se byznys ekologickým požadavkům, znamená to pro něj jen náklady snižující ukazatele výnosnosti a konkurenceschopnosti jeho podniků.
2. Většina řídicích pracovníků orgánů státní moci (a to i na úrovni místní samosprávy, existuje-li):
 - byla v minulosti úzkoprofilovými odborníky, kteří mají velmi chabé znalosti z obecné biologie a nejsou tedy v této problematice kompetentní¹, proto nejsou schopni rozpoznat, jak se tyto problémy v životě společnosti projevují;
 - mnozí z nich jsou prodejní a byli do svých funkcí dosazeni velkým byznysem, takže podřizují státnost jeho zájmům a pracují na zajištění jeho konkurenceschopnosti i za předpokladu, že jsou přitom nuceni ignorovat či dokonce přímo vytvářet biosféricko-sociální (ekologické) problémy;
 - většina z nich jsou nositeli těch typů struktury psychiky, kterým není vlastní uplatňování své vůle nebo vůle v kombinaci s čistým svědomím.
3. Důsledkem prvního a druhého bodu je nerozvinutost vědecko-metodologické základny se zaměřením na překonávání biosféricko-sociální (ekologické) krize, neboť pro nákladné komplexní vědeckovýzkumné práce a programy na zavedení jejich výsledků do vzdělávacího systému, a potom dále do politické a hospodářské praxe, prostě neexistuje žádný zákazník².

¹ Jako příklad může posloužit v této souvislosti již zmiňovaná dřívější šéfka Ministerstva ekonomického rozvoje a současná hlava Centrální banky Ruské federace E. S. Nabiullinová, která má neskutečné mezery ve znalostech z biologie. Jenže ani další politici na tom nejsou o nic lépe a to jak v Ruské federaci, tak i ve státech pro nás blízkého či vzdáleného zahraničí.

² Příčemž povinností zákazníka není jen financování prací, musí také zhotoviteli prací předat technické zadání na tyto práce, ve kterém musí být zformulovány požadavky jak s ohledem na tematiku výzkumů, tak i ve vztahu

4. Skutečnost, že ve vědeckém společenství převažují výzkumníci, kteří se vyhýbají tomu, aby vycházeli za rámec svého úzce specializovaného zaměření v jednom vědeckém oboru, což podmiňuje tu skutečnost, že samotné vědecké společenství není připraveno k provedení potřebných komplexních (a také mezioborových) výzkumů a k vypracování z hlediska života průkazných programů pro překonávání biosféricko-sociální (ekologické) krize¹.

Je to v mnohém výsledek působení historicky zformovaného vzdělávacího systému, ve kterém převažuje orientace na výuku různorodé faktologie a vědecky podmíněných metod řešení dílčích úkolů za absence kánonů řešení komplexních úkolů a především – za prakticky úplné negramotnosti školáků, studentů, absolventů vysokých škol v metodologii poznání a tvořivosti, jejímž prostřednictvím je nejen možné odhalovat novou faktologii a vytvářet teorie, ale i sestavovat kánony činnosti v tempu vzniku jejich potřeby: viz hl. 13 (obr. 13.1-1 – díl třetí) a kapitola 14.1 tohoto kurzu (díle čtvrtý).

Varianty řešení konfliktu kapitalokratické technokratické civilizace a biosféry jsou dvě:

k žádoucím výsledkům a způsobům a prostředkům jejich dosahování. V případě, že i samotné vypracování programu prací zákazník uloží zhotoviteli, musí mít přinejmenším takové znalosti, které mu umožní kontrolovat jak průběh prací, tak i důvěryhodnost získaných výsledků. Jestliže zákazník tyto znalosti nemá, musí disponovat dostatečně efektivní poznávací a tvůrčí kulturou, aby bez využití externích odborníků mohl vyhodnotit důvěryhodnost výsledků, dokázal si získané znalosti osvojit a využil je ve své praktické činnosti. Státní úředníci, poslanci a vrcholoví manažeři tyto schopnosti nemají (jejich vzdělání jim to neumožňuje), ani nemluvě o tom, že na osvojení si znalostí získaných ve výsledku plnění objednaných prací a na jejich transformaci do praktických návyků je potřebný čas, který vládnoucí byrokracie nemá: a to je jen jedna z příčin její neschopnosti opatřit si potřebné znalosti a stále více se prohlubující slabomyslnosti, kterou prokazuje v oblasti své činnosti.

¹ Jinak řečeno, „krize fragmentace“ zasáhla nejen „společenské vědy“, ale celkově veškerou vědu v její historicky zformované podobě.

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

- 1. V případě, že se ani do budoucna nezmění mravně-světónázorové paradigma kapitalokracie zděděné z minulosti – neovladatelnost rozvoje technosféry a biologická degenerace (degradace) lidstva.** Nevyhnutelným následkem biologické degenerace jako masového sociálního jevu je neschopnost obyvatelstva osvojit si výdobytky kultury svých předků a v takovém případě prostě není možné předpokládat, že by nová pokolení byla schopna dále tuto kulturu rozvíjet¹.

¹ «Vědci tvrdí, že od roku 1889 začali lidé pomaleji myslet a přicházet o své tvůrčí schopnosti. (...)

„Zpomalení rychlosti reakce a reflexů je příznakem snížení inteligenčního kvocientu“, vysvětlil druhý z výzkumníků, doktor psychologie James Thompson.

Do speciálního počítačového programu byly vloženy údaje o psychofyziologii zástupců předchozích pokolení, které se uchovaly ve zdravotnických archivech z uplynulé epochy, a našich současníků. No a ukázalo se, že rychlost reakce mužů se v roce 1889 rovnala 183 milisekundám, a v roce 2000 se tento výsledek u mužů zhoršil na 253 milisekund. Ke stejnému zhoršení došlo i u žen: rychlost vnímání se jim za stejné období snížila ještě více: ze 188 na 261 milisekund. Ve výsledku činil rozdíl u mužů 70 a u žen 73 milisekund.

Matematické zpracování těchto výsledků umožnilo získat i číslo, o které se tak snížilo IQ.

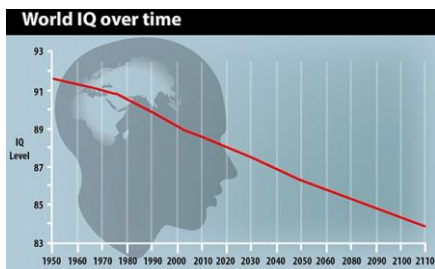
„Každých deset let se úroveň intelektu lidstva snížila o 1,23 bodu, takže ve výsledku klesl intelekt od roku 1880 do roku 2010 o 14 bodů“, uvedl skličující výsledky doktor Michael Woodley» (S. Kuzina – Před sto dvaceti čtyřmi lety byli lidé inteligentnější – Komsomolská pravda ze dne 07.06.2013: <http://www.kp.ru/daily/26088/2990068>).

Ještě jedna publikace na toto téma informuje:

«...zatím vědci pozorují ... tendenci: a konkrétně globální hloupenutí, které se rok od roku projevuje snižováním ukazatelů IQ v globální měřítku.

Výsledky testů je možné dohledat v archivech a porovnat tak výsledky let minulých s těmi současnými, jako to udělal například Richard Lynn, psycholog z Ulsterské univerzity, který tak získal intelektuální ukazatele Američanů, Evropanů a Australanů.

V této variantě průběhu událostí je krach kultury zaručen: s největší pravděpodobností v důsledku globální technogenní ekologické katastrofy, která může být výsledkem jak zlého úmyslu, tak i bezstarostné neprozíravosti psychicky defektních biologických degenerátů a individuí zmrzačených špatnou kulturou (i vzdělávacím systémem). Katastrofy jako Bhópál (únik smrtících jedů z chemického závodu v Indii do atmosféry, ke kterému došlo v roce 1984¹), Černobyl (únik obsahu aktivní zóny reaktoru jaderné elektrárny v roce 1986 do přírodního prostředí) či únik ropy v důsledku výbuchu na ropném vrtu v Mexickém zálivu (v roce 2010, viníkem katastrofy bylo British Petroleum známé pod zkratkou BP²) nevyvolaly takovýto druh *bleskové* se

Richard tyto hodnoty zprůměroval a vymezil světové úrovně intelektu podle let. Zjistil tak, že od roku 1950 do roku 2014 se IQ snížilo téměř o tři body. Jestliže bude toto hloupnutí pokračovat tímto tempem, spadne IQ lidstva do roku 2110 pod úroveň 84 bodů»

(V. Lagovskij – Cizinci rok od roku hloupnou – Komsomolská pravda ze dne 22.09.2014: <http://www.kp.md/daily/26285/3163074/>).

¹ Tento únik způsobil smrt minimálně 18 tisíc lidí, ze kterých 3 tisíce jich zemřelo bezprostředně v den té tragédie a 15 tisíc v následujících letech. Podle různých údajů byl celkový počet postižených lidí 150 – 600 tisíc. Tato čísla naznačují, že Bhópálská tragédie se stala v počtu svých obětí tou největší technogenní katastrofou na světě » (http://ru.wikipedia.org/wiki/Бхопальская_катастрофа#cite_note-0#cite_note-0).

² Než byl tento havarijní vrt utěsněn, tak z něj podle různých odhadů vyteklo od 4 do 5 miliónů barelů ropy, z nichž jich podle údajů vlády USA bylo 74% z ekosystému odstraněno díky tomu, že byla uniklá ropa sesbírána (British Petroleum: USA dvojnásobně nadsadily objemy ropy, která v Mexickém zálivu unikla. Internetový zdroj: <http://news.finance.ua/ru/~1/0/all/2010/12/05/219371>).

Jeden americký ropný barel je objemovou měrnou jednotkou ropy rovnající se čtyřiceti dvěma galonům, nebo 158,983 litrům. Jedna tuna ropy → → →

Hlava 16. Sociálně-biologické problémy současnosti a dohledné perspektivy

šířících globálních následků jen kvůli tomu, že tyto objekty současné technosféry neměly dostatečnou ničivou sílu. Přesto však za sebou dokázaly zanechat „dlouhodobě působící“ negativní dědictví. Jenže další rozvoj technosféry nevyhnutelně povede k vybudování takových objektů, jejichž havárie již budou schopny zničit globální civilizaci, když ne v průběhu hodin, tak dnů – měsíců – let¹. A jestliže lidstvo v důsledku takové katastrofy jako biologický druh zcela nevymizí, tak ho to v jeho vývoji vrátí zpět třeba až na úroveň doby kamenné. Pokud lidstvo takovou rychle probíhající katastrofu nezpůsobí, povede stejně pokračující degradace biosféry k záhubě civilizace, neboť ve zbytkové biosféře již nezbyde pro Člověka „rozumného“ místo.

- 2. Přeměna civilizace prostřednictvím vybudování sociální organizace a kultury, které by byly v harmonii s biosférickými, geofyzikálními a celovesměrnými procesy obecně nadřazenými životu společnosti.** Jenže tato varianta vyžaduje změnu mravně-světónázorového paradigmatu globální civilizace, přičemž jde především o oblast vzdělávání a politiky, a také o politickou vůli k uskutečnění takové přeměny.

Jestliže ale politici projeví svou nepoučitelnost a slabošství, společnost ke svému osudu netečná nezůstane a v nejhrošším

v závislosti na své hustotě obsahuje od 7,1210 do 7,9448 barelů: <http://neft.tatcenter.ru/market/15682.htm>.

Také si povšimněme, že aktivisté nechvalně proslulého Greenpeace v souvislosti s touto katastrofou „ani nepípnu“, neboť jejich organizace je již dávno vydržována transatlantickými korporacemi, v jejichž zájmu pod rouškou boje za ekologii řeší politické úkoly a vměšují se do vnitřních záležitostí a politiky nepohodlných států, mezi které samozřejmě patří i Rusko.

¹ Jak již bylo zmiňováno, existují odhady, podle kterých postačí na samoliquidaci současné globální civilizace řádově 400 let, bude-li zachována stejná úroveň poruchovosti objektů pracujících se štěpnými izotopy a prvky, jaká tu byla ve druhé polovině 20. století.

Taková varianta záhuby civilizace na planetě je vylíčena v jedné z námětových linií vědeckofantastického románu I. A. Jefremova – Mlhovina v Andromedě, který vyšel v roce 1957 a stal se celoevropským bestsellerem.

případě se může tato její aktivita projevit v odvetném „ekologickém extremismu“ a revolucích, jejichž ideologií bude požadavek, aby politici, vlastníci podniků a vrcholoví manažeři byli kompetentní a vzdělaní v oblasti řízení na základě mravně-světónázorového paradigmatu, které bude alternativou vůči tomu buržoazně-liberálnímu, které tu dnes panuje.

A jestliže chceme, aby lidstvo začalo vést zdravý způsob života, vymanilo se tak ze svého konfliktu s biosférou a vyřešilo své vnitřní sociální problémy, je nutné začít se ve vzdělávacím systému a politice opírat o jiné mravně-světónázorové paradigma s jiným postojem k organizaci makroekonomických systémů států a regionů planety a integraci jejich hospodářských subjektů nižších hierarchických úrovní ve všech odvětvích. Danému paradigmatu tedy musí být podřízeno všeobecné vzdělání na všech stupních i politika. **Hlavním úkolem tohoto politického kurzu je obnovit zdraví biocenóz a integrovat do nich civilizaci, aby lidé čerpali zdraví z přírody a ne „z lékárničky“.**

V opačném případě je politika ignorující: 1) princip biosférické podmíněnosti života civilizace a 2) nutnost biosféricky podmíněného mravně pravověrného vytyčování cílů společenskoekonomického rozvoje na mikro a makroúrovni, cestou ke katastrofě. Naděje na úspěch modernizace států výlučně na základě ukazatelů technicko-technologického a právnícky-právního charakteru jsou plané v důsledku *různorodých* nevyhnutelných následků biologické degenerace lidí v návaznosti pokolení. Sociální řízení musí být budováno na základě všech šesti skupin objektivních zákonitostí existence lidstva (viz kapitola 13.1 – Část čtvrtá, díl čtvrtý tohoto kurzu) a kromě toho je pro realizaci řízení nutné porozumět tomu, co sám o sobě představuje biosféricko-sociálně-ekonomický systém jako objekt řízení, který je v neustálé interakci s obecně nadřazenými systémy.

Hlava 16 v redakci ze dne 04.02.2016

Hlava 17. Člověk jako bytost „biosociální“

Tvrzení, že „člověk je bytost biosociální“, najdeme prakticky ve všech školních a vysokoškolských učebnicích „občanské nauky“, společenských věd, sociologie a politologie.

Podívejme se tedy na standardní učebnici Úvod do občanské nauky pro osmou a devátou třídu všeobecných škol v redakci Leonida Naumoviče Bogoljubova¹, kterou v roce 2003 vydalo nakladatelství Prosvěščenie s tím, že se jedná o *osmé „přepřacované a doplněné“ vydání*. Tato informace vyčleněná kurzívou, naznačuje, že kolektiv autorů učebnice, včetně jeho vědeckého šéfa a zároveň redaktora, měl více než dost času proniknout do podstaty dané věci, aby mohl poskytnout školákům z hlediska života průkazné představy o tom, co je v životě jedince a společnosti podmíněno biologii druhu Člověk rozumný, a co sociokulturními faktory. A takto je tedy téma „člověk je bytost biosociální“ vysvětlováno v uvedené učebnici, jejíž *obnovené verze jsou v ruských školách stále ještě používány (rok 2014)*: komentáře ve vysvětlivkách k textu jsou naše.

«Odlišnost člověka od jiných živých bytostí. Kým je vlastně člověk? A čím se liší od zvířat? Nad těmito otázkami se lidé zamýšleli již od pradávna. Starověký filozof Platón na ně odpovídal takto: „Člověk je dvounohý živočich bez peří“. Za dva tisíce let věhlasný francouzský fyzik a matematik B. Pascal Platónovi namítnul: „Člověk bez nohou stále zůstává člověkem a kohout bez peří se člověkem nestane“.

Co tedy odlišuje lidi od zvířat? Existuje například příznak vlastní pouze lidem: ze všech živých bytostí pouze člověk má masitý ušní lalůček². Je ale tato skutečnost tím hlavním, co člověka od zvířat odlišuje?

¹ Narodil se v roce 1930, byl vedoucím autorského kolektivu učebnice a od roku 2001 působil jako akademik na Ruské vzdělávací akademii (bývalé Akademii pedagogických věd), doktor pedagogických věd, profesor.

² V podstatě může být tato věta kvalifikována jako propaganda rasizmu skrytou formou: existuje množství lidí, jejichž uši nemají masitý lalůček a tento příznak je u nich geneticky naprogramován. To tedy znamená, že jestliže „pouze člověk má masitý ušní lalůček“ tak ti, kteří od narození ušní lalůček nemají, nejsou lidmi? A kým tedy jsou a jaký k nim zaujmout postoj?

Velcí myslitelé přišli k závěru: nejdůležitější příznak člověka spočívá v tom, že je *bytostí společenskou*, nebo sociální (latinské slovo *socialis* znamená „společenský“). (Vzpomeňte si na hodiny dějepisu a biologie, co vám z nich je známo o původu člověka¹). Takže člověk je bytost společenská. Pouze ve společnosti, v komunikaci mezi lidmi² probíhalo formování takových lidských kvalit jako je jazyk (řeč), schopnost myslet³ a další» (probíraná učebnice str. 8).

¹ A do jaké míry učební látka v dějepisu a biologii odpovídá tomu, co bylo a je ve skutečnosti?

² „V komunikaci **mezi** lidmi“? Nebo „při komunikaci s *ostatními lidmi*“? – Zkuste místo komunikace „s“ někým komunikovat „mezi“ někým. To je k otázce kultury řeči, kdy se neuspořádanost myšlení projevuje používáním „slovních klišé“, která ne zcela nebo vůbec neodpovídají těm jevům, o kterých je řeč. Ještě jedním takovým „klišé“ je slovo „ozvučit“ a slova od něho odvozená, která vytěšňují taková slova jako „zveřejnit“, „vyhlásit/prohlásit“.

³ Mnohé druhy ryb, například z čeledi sledřovitých, nežijí osamoceně (a zůstanou-li osamoceny, tak jedinci z této čeledi i bez působení vnějších vlivů hynou), ale pouze v hejnech, to tedy znamená, že se také v určitém smyslu jedná o „společenské bytosti“.

Kromě toho jsme již uváděli odkazy na výzkumy, ve kterých byla zjištěna skutečnost, že nositeli kultury nejsou pouze lidé, ale i orangutani, takže jsou bezesporu také „společenskými bytostmi“ (Orangutani jako kulturní plemeno: výchozí článek v novinách Izvestija <http://izvestia.ru/news/271439>); publikace s fotografiemi — <http://anastgal.livejournal.com/648039.html>.

No a schopnost myslet a vyjadřovat své myšlenky artikulovanou řečí není dostupná pouze lidem. Zde jsou některé publikace na toto téma:

«Šimpanzici Washoe učila jazyk gest těhotná výzkumnice jménem Kat. Potom došlo k neštěstí a Kat o své dítě přišla a několik týdnů se kvůli tomu neobjevila v práci.

Kolega Kat Roger Fouts vzpomíná:

„Jestliže k Washoe lidé, na které si zvykla, najednou v obvyklou dobu nepřicházeli, tak po jejich návratu šimpanzice demonstrativně dělala, že je „nevidí“. Dávala tak najevo, že je uražená. A Kat (která se o ni předtím starala) po jejím návratu Washoe uvítala velice chladně. Žena se jí všemožně snažila omluvit, až se nakonec odhodlala říci pravdu: „Moje dítě zemřelo“, řekla jí jazykem gest. Washoe strnula, pozorně se na ženu podívala, a potom sklopila oči. Po chvíli se opět podívala Kat do očí a ukázala jí znak označující „pláč“, potom se dotkla její tváře a prstem po ní lehce označila cestičku, na které lidem stékají slzy (šimpanzi nepláčou). Později se Kat přiznala, že tento

→ → →

jediný znak jí pověděl o Washoe a jejích rozumových schopnostech daleko více, než relativně dlouhé a gramaticky správné věty, které skládala dříve“.

Washoe sama také přišla o dvě mláďata. Jedno zemřelo hned po porodu (mělo nemocné srdce) a druhé, které stačili pojmenovat Sequoyah, prožilo pouze dva měsíce a zemřelo na stafylokoka.

Poté kdy Washoe zemřela mláďata, se výzkumníci rozhodli předat jí do péče desetiměsíčního šimpanze, kterého nazvali Loulis.

Jeden z odborníků vstoupil k Washoe do klece a znakovou řečí jí pověděl: „Mám pro tebe dítě“. Šimpanzice projevila neobvyklé vzrušení a začala vydávat radostné zvuky, pohupovat se a neustále opakovala znak „dítě“. Potom ukázala „moje dítě“.

Když však výzkumník došel pro Loulise, tak radostné vzrušení Washoe přešlo a odmítla si mládě od něj převzít. Dále ukazovala znak „dítě“, ale již smutně. Začalo být jasné, že si Washoe myslela, že to bude Sequoyah.

Potom Washoe přece jen mládě přijala a již příštího dne z ní byla jeho vzorná a velice starostlivá matka.

A co je na tom nejvíce překvapujícího? Jakmile Washoe přijala mládě za své, začala ho okamžitě učit jazyku gest, stejně jako lidští rodiče učí své dítě mluvit. Trvalo jí osm dnů, než maličkého Loulise naučila první znak. Potom se postupně naučil i všechny ostatní znaky, které znala jeho adoptivní matka. Loulis se učil stejně rychle, jako svého času samotná Washoe a brzy se dokázal dorozumět s lidmi stejně snadno jako ona» (<http://mixstuff.ru/archives/65630>; <http://www.yaplakal.com/forum13/topic934284.html>).

Ještě je v tomto ohledu zajímavá kniha od Eugena Lindena – Opice, člověk a jazyk: http://www.gramotey.com/?open_file=1269026894.

Nejsou to však jen primáti, kteří umí uvědoměle používat artikulovanou řeč.

«Z Úřadu státní protipožární ochrany Altajského kraje informovali agenturu Interfax, že v Bijsku papoušek zachránil byt svých majitelů před požárem.

Manželský pár žijící v jednom z bytů vícepatrového domu odešel na návštěvu ke známým. Žena ve spěchu před odchodem zapoměla na posteli zapnutou kulmu, se kterou si před odchodem natáčela vlasy.

Po určité době od jejich odchodu se kulma rozpálila a příkrývka na posteli začala doutnat. Byt zachránil domácí mazlíček – mluvicí papoušek. Když ucítil dým, tak začal křičet: „Požár! Požár!“ Jeho křik uslyšeli sousedi a zavolali požárníky» (citováno z publikace na internetu <http://www.apus.ru/site.xp/049056124050056051124.html>).

Ještě jedna podobná zpráva:

→ → →

«Tento týden informační agentury obletěla senzační zpráva, že africký papoušek šedý – žako jménem Nkizi žijící v New Yorku se naučil mluvit s lidmi. Uvědoměle dokáže využívat svou slovní zásobu čítající 950 slov, odpovídá na otázky, je schopen asociativního myšlení a navíc má kromě toho všeho ještě i fotografickou paměť. Fenomén Nkizi teď aktivně zkoumají vědci. Jeden z nich, profesor Donald Broom z Cambridgeské univerzity prohlásil, že živočichové ve svém vývoji neustrnuli, že badatelům se do rukou dostávají stále chytrější pokusné exempláře, a že s ohledem na intelektuální schopnosti první místo mezi živočichy zaujímají papoušci» (Kurskaja pravda, č. 22 (23539), 5. února 2004, čtvrtek, <http://pravda.kursknet.ru/news-print.php?article=396>).

Samozřejmě, že tyto publikace nejsou z akademických zoologických časopisů a nejsou v nich přesné bibliografické odkazy na vědecká vydání, které by bylo možné ověřit, proto vzhledem k tomu, že ty informace, které přinášejí, nepatří k tomu, s čím by se většina lidí mohla střetávat ve svém běžném životě, vyvolávají nedůvěru. Ale v takovém případě je nutné se stejnými požadavky přistupovat i k autorům dané učebnice, kteří by se tedy ve svých tvrzeních měli odkazovat na publikace zoologů informující o experimentech dokládajících, že myšlení je dáno výlučně jen lidem. Nám samotným se sice nestalo, že bychom měli možnost se šimpanzi, papoušky a dalšími ptáky probírat životní záležitosti lidským jazykem, ale zkušenost s tím, že zvířata a ptáci také dokáží myslet podobně jako člověk, a že na základě svého myšlení dokáží předvídat následky svých činů a řešit tak své problémy, ty máme.

Ve své učebnici však akademik tvrdí, že na myšlení má výlučný monopol pouze člověk:

«Společně s prací a sociálními vztahy je důležitou odlišností člověka od živočichů *schopnost myslet*. (...) Pokus naučit opici myslet podobně jako člověk nebyl ani po dlouholeté práci s ní korunován úspěchem» (probíraná učebnice str. 9).

Nicméně navzdory tomuto názoru opice dokážou myslet v těch mezích, které připouští jejich biologie, a domácí kocourek Faňka (jde o zdrobnělinu jeho jména) měl dost tvůrčího potenciálu a intelektuálních schopností, aby ve věku jednoho roku dokázal sám, bez jakéhokoliv výcviku a navádění přijít na to, že jestliže se chce z pokoje dostat na chodbu, aby tam mohl jako *pán domu* dohlédnout na to, co se tam děje, musí přijít ke dveřím a vyskočit nahoru na kliku a zůstat na ní viset předními tlapkami (aby se jeho vahou klika sklopila a západka dveří otevřela), a poté se odstrčit zadními tlapkami od dveřního rámu a vlastním úsilím si tak ty dveře otevřít.

«Ale ani jako společenská (sociální) bytost, člověk nepřestává být bytostí přírodní. To příroda stvořila lidské tělo. Bez těla mohou být pouze přízraky ve strašidelných pohádkách¹. Výsledkem dlouhodobého vývoje přírody je lidský mozek. Člověk je zázračným výtvozem přírody. Má mnohé biologické potřeby: musí dýchat, jíst, spát, potřebuje určitou teplotu okolního prostředí. Naše tělo, krev a mozek náleží přírodě. To znamená, že člověk je bytost biologická. Vyplývá to z lidské anatomie a fyziologie, z toho, jak v lidském organismu probíhají nervově-mozkové, elektrické, chemické a další procesy.

*Sociální a biologická podstata se v člověku slévá v jeden celek. Vzprámená chůze, stavba mozku, črta tváře², tvar rukou – to všechno je výsledek změn probíhajících velmi dlouhou dobu (milióny let). Každé dítě má prsty podřizující se jeho vůli: může s nimi uchopit štětec a kreslit. Ale malířem se může stát pouze ve společnosti. Každý má při narození mozek a hlasivky, ale naučit se myslet a mluvit může pouze ve společnosti. Každý člověk má stejně jako kterýkoliv jiný živočich pud sebezáchovy. To znamená, že v člověku jsou jeho biologická a sociální podstata mezi sebou propojeny a pouze v jejich jednotě může člověk existovat. A tato nerozlučná jednota nám umožňuje říci, že člověk je bytost *biosociální*» (probíraná učebnice str. 9).*

Kromě toho je řada tvrzení uvedených v citované učebnici v rozporu se životními fakty (jak s těmi, se kterými se střetáváme v běžném životě, tak i s těmi, které jsou nám známy z vědeckých publikací profesionálních badatelů: viz vysvětlivky u jednotlivých citátů). Uvedený text není unikátní, je to jen jeden z mnoha příkladů toho, že ani v jedné ze standardních učebnic „občanské nauky“, sociologie a politologie NENÍ uvedena věcná odpověď na následující otázky:

¹ Otázku možné existence forem života bez těla – tvořených poli – a jejich faktickou existenci na Zemi obešli mlčením, přestože v základu „strašidelných pohádek“ leží zkušenosti ze vzájemného styku lidstva s nimi, a přestože jde o zkušenosti vzácné, jsou to přesto zkušenosti.

² Ve skutečnosti je vyjadřovaný obsah širší, a proto se v řeči běžněji používá v tomto případě množné číslo: „črty“, a to i ve vztahu k tváři.

Základy sociologie

- Jaká má druh Člověk rozumný biologická specifika a co konkrétně je jimi v životě společnosti podmíněno?
- Co je podmíněno sociokulturními faktory (jak v množině otevřených možností dalšího rozvoje kultury, tak i v historicky zformované kultuře, která určitým způsobem realizovala jednu jedinou možnost z množiny těch, které se jí v minulosti otevřely)?
- Jak by se v *ideálním případě* měla v životě společnosti biologická podstata harmonicky vzájemně doplňovat se sociokulturně podmíněnou podstatou?
- V čem a jak se společnost od tohoto ideálu odchýlila?
- Jak je možné tento ideál v životě naplnit? To znamená, jak se k němu dá přejít od historicky zformovaného způsobu života společnosti?¹

¹ Odpovědi na tyto otázky nenajdeme ani v novější učebnici z roku 2014 - Občanská nauka. EGE-Učebnice (P. A. Baranov a S. V. Ševčenko, v redakci P. A. Baranova – Moskva: Astrel, 2014), která je určena pro přípravu k jednotné státní zkoušce (EGE) *bez nutnosti uchylovat se k jiným studijním zdrojům* (podle tvrzení v anotaci vydavatele). V této učebnici je dané téma znázorněno v podobě tabulky (str. 65), ve které jsou shrnuty *biologické a sociální (podle názoru autorů)* charakteristiky člověka. Tuto tabulku uvádíme níže:

Biologická podstata	Sociální podstata
Člověk náleží k vyšším savcům a tvoří zvláštní druh Homo sapiens (Člověk rozumný). Biologická podstata člověka vyplývá z jeho anatomie a fyziologie: má oběhovou, svalovou, nervovou a další soustavy.	Člověk se stává člověkem, až když naváže společenské vztahy, svou komunikací s ostatními. Sociální podstata člověka se projevuje prostřednictvím takových vlastností jako je schopnost a připravenost ke společensky prospěšné práci, vědomí a rozum, svoboda, odpovědnost a další.
Podmínka, předpoklad existence člověka.	Podstata člověka.

Do souboru biologických charakteristik se nedostaly vrozené reflexy a instinkty, kterým je vlastní určitá specifická odlišující člověka od ostatních biologických druhů, a které podmiňují velmi mnohé jak v biologii, tak i → → →

Jenže bez z hlediska života průkazných odpovědí na tyto otázky je společnost schopná pouze hektické honby za spotřebou a boje jedinců o „sociální postavení“ ve vnitřní sociální hierarchii jedinců a klanů.

Lepší to není ani v případech, kdy se biologové specializující se na etologii a zoopsychologii (vědní obory biologie zkoumající chování živočichů), kteří jsou absolutně nevzdělaní v kulturologii (včetně religionistiky) a historii (i při všech nedostatcích těchto věd), pokoušejí vysvětlovat *všechno v životě společnosti* téměř výhradně na základě nepodmíněných reflexů a instinktivních programů¹.

v kultuře lidské společnosti, ani nemluvě o tom, že bez vrozených reflexů a instinktů není žádný živočich jednoduše životaschopný.

No a sociální charakteristiky v uvedené tabulce vypadají, jako by nebyly podmíněné kulturním prostředím a procesem výchovy a vzdělání, neboť tam o tom řečeno není nic. O variabilitě kultury tam také není nic řečeno. To znamená, že to nenavozuje otázku, jaká kultura z množiny možných je ta nejlepší, ani jaké kultury a subkultury jsou sebevražedné a nebezpečné svému okolí, a jaký by tedy měl být lidsky účelný přístup k těmto kulturám a jejich nositelům.

¹ Například:

- Ju. A. Labas a I. V. Sedleckij – Tento bláznivý, šílený svět očima zoopsychologů. Skripta pro ty, kteří jsou u moci dnes i ty, kteří se moci teprve chopí, etnopsychologické eseje, 1992 (<http://www.etologia.narod.ru/>).
- V. R. Doľnik – Nepslušné dítě biosféry. Besedy o chování člověka ve společnosti ptáků, zvířat a dětí – Petrohrad: Petroglif, 2009 (<http://www.etologia.narod.ru/>).

Z těchto knih se můžete dozvědět mnoho faktologie, která je pro pochopení života kulturně svébytných společností *skutečně užitečná*, a proto by si je sociologové, historici a právníci měli pořádně prostudovat. Ale celkově jsou koncepce organizace života společnosti od autorů těchto knih nezpůsobivé v důsledku jejich mezer ve vzdělání v oblasti kulturologie a historie a kvůli ateismu, který je jim vlastní.

Navíc autoři obou knih soustředili svou pozornost jen na roli instinktivních programů v životě jedinců a už ne v životě populací jako více či méně stabilních souborných celků lidí reprodukujících pokolení biologického druhu, a proto některé čistě etologické aspekty života populací biologických druhů nebyly vůbec zohledněny.

A když se podíváme na podstatu toho, co je v životě společnosti podmíněno biologicky, budou toto téma charakterizovat dva aspekty:

- zaprvé je to otázka specifčnosti stavby a vývoje lidského organismu a jeho fyziologie v různých věkových obdobích¹;

¹ A konkrétně si například lidský organismus sám nesyntetizuje vitamín C, což ho odlišuje od dravců. Znamená to, že schopnost žít se masem je náhradní možností pro přežití v extrémně těžkých podmínkách, ale i v tomto režimu stravování musí být vitamín C do organismu dodáván zvnějšku, především z rostlinné potravy. A pro naši civilizaci je požívání masa životní normou, a mnozí (včetně lékařů) jsou přesvědčeni, že je to přirozené a neexistuje k tomu žádná alternativa. Jestliže vezmeme do úvahy anatomii a fyziologii, jsou naší potravou byliny, zelenina, ovoce, ořechy a obilniny. O této původní potravinové normě informuje Bible přímo:

«Bůh stvořil člověka, aby byl Jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím; jako muže a ženu je stvořil.

A Bůh jim poželal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, [a nad zvířaty] nad nebeským ptactvem, [a nad veškerým dobytkem a nad veškerou zemí] nade vším živým, co se na zemi hýbe.“

Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm“» (Genesis, 1:27-29).

Alexandr Nikolajevič Nėsmejanov (1899 — 1980), význačný sovětský organický chemik (rektor Moskevské státní Lomonosovy univerzity v letech 1948 – 1951, prezident Akademie věd SSSR v letech 1951 – 1961), vypočítal energetickou rovnováhu lidské potravy a demonstroval absurdnost současných teorií stravování z pozic jejich energetické neefektivity. Roční energetická spotřeba člověka podle jeho výpočtů odpovídá sluneční energii vyzařované na zemský povrch o rozměru 1 m². O návyky přímé spotřeby sluneční energie a energie vakua pro zajištění látkové výměny současné lidstvo fakticky přišlo. V důsledku toho jsme akumulaci této energie delegovali rostlinám. Jestliže ale tuto plochu pokryjeme rostlinstvem, tak bude podle Nėsmejanových odhadů schopna do sebe vstřebat pouze 0,24% z celkového objemu sluneční energie vyzářené na tuto plochu. A tím, že jsme se vzdali vegetariánství, jsme vytvořili ještě další energetický předěl. Jestliže tuto rostlinnou potravu sní telátko, bude z ní schopné zužitkovat do 8% energie v ní obsažené, všechno ostatní bude vyloučeno v podobě výkalů a skleníkových plynů. Zatím jsme se naštěstí ještě nedostali k dalšímu energetickému předělu – nejíme maso dravců. Když však člověk v poslední etapě požívá bílkovinu z telecího, která není kompatibilní

→ → →

- a zadruhé je to otázka „bázového“, tj. vrozeného informačně-algoritmického zajištění chování jedinců a života populací biologického druhu Člověk rozumný.

Bez toho nemůže existovat žádná osobnostní a sociální podstata člověka a tedy ani předmět, který by bylo možné rozebírat.

Především je nutné poukázat na následující okolnost:

Pro biologický druh Člověk rozumný je příznačná nejvyšší poměrná hodnota hmotnosti a objemu mozku dospělého jedince ke hmotnosti a objemu mozku novorozence v celé biosféře.

Je to nejvýznamnější tělesně-anatomická charakteristika všech zdravých představitelů druhu Člověk rozumný po dobu života

s ideální fyziologií jeho organismu, je energetický koeficient účinnosti tohoto aktu okolo 0,7%, zbytek je také vyloučen.

Proto ty řeči o hladu hrozícím lidstvu vypadají poněkud podivně, vezmeme-li v úvahu, že díky schématu stravování, které praktikujeme, dokážeme z výchozího miliónu kalorií sluneční energie zužitkovat přibližně jednu kalorii. Výpočty ukazují, že při přechodu lidstva na vegetariánskou stravu by energetická bilance krmení spotřebovávaného velkým rohatým dobyt看em byla ekvivalentní energetické bilanci potravin potřebných pro zajištění stravování veškerého lidstva na planetě Zemi.

Proč tedy nezvítězí zdravý rozum? Možná že vegetariánská strava není bez ohledu na biblická přikázání plnohodnotná? Abychom si odpověděli na tuto otázku, podíváme se na práce dalšího našeho krajana – Alexandra Michajloviče Ugoleva (1926 – 1991) (sovětský vědec, akademik Akademie věd SSSR v oboru fyziologie, kandidát na Nobelovu cenu za fyziologii, autor teorie správného stravování), který zkoumal evoluci ve fungování trávení a učinil vědecký objev (Státní rejstřík SSSR č. 15), jehož podstata spočívá v tom, že člověk je od Boha obdařen alternativním trávicím systémem, při kterém vůbec nemusí krmit sám sebe, ale zvláštní předem vypěstovanou mikroflóru. Její zvláštnost spočívá v tom, že žije pouze z živé, nepřevařené přirozené potravy doporučené Biblií. Tato Bohem darovaná mikroflóra je schopná syntetizovat jakékoliv látky, které organismus potřebuje: hormony, vitamíny, esenciální aminokyseliny. Dokonce i v tom případě, kdy je dlouhou dobu nucen jíst pouze syrovou mrkev nebo něco jiného, potřebuje člověk pouze jedno, aby mikroflóra byla živá a funkčně přizpůsobená lidskému organismu.

každého z nich. Takže to není „masitý ušní lalůček“, ani vzpřímená chůze ani nic jiného, co je samostatně nebo souhrnně uvedeno v učebnici Úvod do občanské nauky, neboť právě toto je tou hlavní anatomickou (morfologickou) charakteristikou biologického druhu jako celku, kterou potom doprovázejí další osobitosti *při plnohodnotném fungování genetického genově-zdravého programu vývoje organismu*.

A tato charakteristická zvláštnost našeho biologického druhu je ještě navíc doprovázena tou okolností, že v okamžiku narození se lidský organismus nachází ve stádiu vývoje, které odpovídá vývoji embrya ostatních druhů primátů v přibližně 60% stádiu těhotenství jejich samic. To znamená, že lidské dítě se na rozdíl od mnoha jiných savců rodí ve stavu, kdy není schopno jakéhokoli samostatného života¹:

- zatímco novorozený koloušek je již půl hodiny po narození schopen běžet za matkou²,
- tak první dva roky života je pro lidské dítě nejlepší prožít na rukou své matky.

V důsledku toho má člověk nejdelsí (v poměru k délce svého života) *období dospívání, tj. období postprenatálního vývoje organismu, a rozvoje psychiky*³. V období dospívání se v souladu s genetickým programem vyvíjí struktury organismu a psychiky jako informačně-algoritmického systému, které jsou nezbytné pro dospělý život jedince.

Uvedená hlavní tělesně-anatomická charakteristika druhu Člověk rozumný podmiňuje i „bázové“ – vrozené – informačně-algoritmické zajištění chování jednotlivých lidí, tj. cíle, na jejichž dosahování se soustřeďují, způsoby jejich dosahování a vzájemné vazby mezi jednotlivými komponentami jak v mezích jejich individuální psychiky,

¹ Člověk a vyšší, lidem se podobající primáti. Internetový zdroj: <http://www.biotheory.ru/bios-473-2.html>.

² V Belgorodské ZOO se narodil koloušek: <http://belgorod.russiaregionpress.ru/archives/5116>.

³ Tj. informačně-algoritmického systému, který řídí chování jedince v procesu jeho vzájemné součinnosti se životním prostředím a to včetně jeho podílu na životě společnosti a kolektivní psychice – egregorech společnosti, lidstva a biosféry jako celku.

tak i při formování kolektivních psychik těmi či oněmi množinami jedinců. Informačně-algoritmické zajištění chování se skládá z:

1. Komplexu vrozených instinktů a nepodmíněných reflexů.
2. „Klíčů a přístupových hesel“ k informačně-algoritmickým souborům egregorů předků (předků jak z hlediska zděděných chromozómů, tak i předků výlučně na základě biopole, kteří mohou existovat v důsledku telegonie).
3. Potenciálu formování imprintingové složky¹, jejíž fungování je částečně závislé na věku (přičemž se může formovat až po dosažení

¹ «Imprinting – (z angl. imprinting, imprint – vtištění, vtiskování), vtiskování, formování stabilní individuální selektivity vnějších stimulů v raném stádiu vývoje jedince» (Biologický encyklopedický slovník: <http://enc-dic.com/biology/Imprinting-2107.html>).

Podstata imprintingu spočívá v tom, že když se jedinec s tím či oním jevem střetne poprvé, zanechává v jeho psychice nesmazatelnou stopu, která ovlivňuje veškerý jeho následující život, neboť v důsledku imprintingu jsou daný životní jev a dojmy, které při něm byly v psychice zformovány, do budoucna aktivátorem určitých programů chování nebo jsou vnějším stimulem k jejich zformování a následnému jednání jedince na jejich základě.

Například první pohyblivý předmět, který uvidí kachňátko poté, kdy se vylíhne z vajíčka, je pro něj „mámou-kachnou“ a pak již není možné jeho psychiku „přeprogramovat“ na jinou reálnou nebo náhradní „mámu-kachnu“.

Lidské psychice je imprintingová složka také vlastní. Například jak poznamenal G. A. Šičko: «Alkoholismus nezačíná zároveň s první vypitou skleničkou, ale s prvním pohledem na to, jak tu skleničku pije táta nebo máma».

Jeden z příkladů skutečně dosvědčujících přítomnost imprintingové složky v lidské psychice. V postsovětské době byl na Výstavě úspěchů národního hospodářství proveden následující experiment. V jednom ze stánků byla nabízena zmrzlina vyrobená podle dvou různých receptů: ze sovětské éry (z pravé šlehačky, bez umělých barviv a stabilizátorů, umělých sladidel apod.) a podle současných receptů (ze sójového nebo suchého mléka, palmového oleje, umělých sladidel, stabilizátorů, chuťových stimulátorů a zesilovačů chuti). Návštěvníkům nabízeli, aby ochutnali oba druhy této zmrzliny, a potom měli ohodnotit jejich chuť. Dotázání se rozdělilo na dvě skupiny:

- ti, kteří měli možnost jíst zmrzlinu v sovětské době, ve své většině upřednostnili sovětskou zmrzlinu,

určitých stádií vývoje organismu jako celku a jmenovitě mozku a nervového systému), a částečně na okolnostech, za kterých je v určitém věku formována.

4. Potenciálu osvojení si historicky zformované kultury a jejího dalšího rozvoje.

Kultura je variabilní a v průběhu historického rozvoje společnosti se mění. Imprintingová i rodově-egregoriální složka jsou v mnohém individuálně osobité. Ale instinktivně reflexivní složka je stejnorodá a po celou dobu života biologického druhu neměnná, přičemž je vlastní všem biologicky zdravým představitelům druhu Člověk rozumný. To ona je tím informačně-algoritmickým základem, na kterém byly v minulosti zformovány všechny kulturně svébytné společnosti, a kultura je ve vztahu k ní svého druhu nadstavbou, která vedle samostatných součástí (ve smyslu bezprostředně biologicky

- a ti, jejichž dětství proběhlo již v postsovětské éře, takže již jedli zmrzlinu zhotovenou na základě výtvarníků „potravinové chemie“, ve své většině upřednostnili zmrzlinu vyrobenou podle postsovětského receptu.

Přestože však jsou komponenty imprintingové složky v lidské psychice přítomny, tak v procesu vypracování a realizace linie chování nedominují vždy a bezvýhradně.

Byl vysloven názor, že se imprintingová složka lidské psychiky formuje po celou tu dobu, kdy jsou budovány nové mozkové struktury (V. R. Doľnik – Neposlušné dítě biosféry, Besedy o chování člověka ve společnosti ptáků, zvířat a dětí). A konkrétně, rodný jazyk si dítě osvojuje v raném dětství na základě automatiky mechanismu imprintingu, která je natolik funkční, aby si dítě v mnohojazyčném kulturním prostředí dokázalo osvojit rodný jazyk a nemíchalo dohromady současně několik jazyků. Výuka cizích jazyků v pokročilejším věku již není natolik spojená s automatikou imprintingu a v psychice jedince se zakládá na jiných procesech.

Imprintingová složka je ve svých projevech obojetná:

- na jednu stranu není vrozená, je kulturně podmíněná a v psychice každého jedince se vyznačuje svou individuální osobitostí v důsledku osobitostí jeho života (okolností a vztahu k nim);
- ale na druhou stranu, jakmile se její komponenty jednou zformují, jsou potom po celou dobu následujícího života téměř tak neměnné, jako vrozená složka (nepodmíněné reflexy a instinktivní programy).

Díky těmto jejím vlastnostem existuje přísloví „co se v mládí nenaučíš, ve stáří už nedoženeš“ nebo „co se v mládí naučíš je jako vyryté do kamene a co ve stáří jako písmena v písku“.

nepodmíněných) obsahuje i přesahy a kulturní slupky instinktivních programů chování a nepodmíněných reflexů.

A v případě krachu globální civilizace a prakticky úplného zapomenutí kultury kumulované v minulosti je to právě instinktivně reflexivní složka, která je schopná zdivočelému lidstvu zajistit jeho přežití v přírodním prostředí a stát se tím základem, který mu umožní realizovat jeho tvůrčí potenciál při formování nové kultury a nové civilizace, což se v historii naší planety Země, *soudě podle faktů řazených k tématu „zakázané archeologie“ a jejich interpretací od badatelů, kteří vypracovali koncepce historické minulosti, jež jsou alternativní ke kultovní koncepci celosvětové historie propagované oficiální vědou*, stalo již nejednou¹.

Když provádíme analýzu fungování nějakého technického systému, můžeme si v mnohých případech vytisknout programový kód, nakreslit bloková schémata jeho algoritmů a ty potom analyzovat. Ve vztahu ke komplexu programů instinktivního chování takovou možnost nemáme, a proto nám nezbývá než identifikovat instinktivně naprogramovanou algoritmiku chování tak, že odhalujeme a analyzujeme její projevy v životě společnosti, a také tak, že hledáme více či méně odpovídající analogy programů chování v životě jiných biologických druhů.

Instinktivní složka informačně-algoritmického chování člověka je (tak, jak ji vnímáme) z větší části lokalizována v organismu (tj. zapsaná v něm) a z menší části v druhovém a populačním egregoru a skládá se ze dvou komponent:

- **První** je individuálně-orientovaná, zajišťuje život jedince. Patří do ní především:
 - „klíče“ a přístupová „hesla“ do egregorů biocenóz a s nimi související *minimální* sada návyků stravování při pobytu jedince v přirozeném přírodním prostředí;
 - pud sebezáchovy, se kterým se pojí dva programy chování (první – utéci nebo se před nebezpečím schovat nebo ten druhý – zaútočit proti nebezpečí);
- **Druhá** je orientovaná na kolektivnost a zajišťuje:

¹ Viz konkrétně kapitola 8.2 Různé verze celosvětové historie (Část třetí – díl druhý tohoto kurzu). A kromě toho si můžete nějaké materiály na téma „zakázaná archeologie“ a alternativní historická věda dohledat i na internetu.

- „automatickou“ reprodukci nových pokolení biologického druhu (to jsou instinkty pohlavního chování);
- udržování životní způsobilosti druhu v biosféře v návaznosti pokolení v interakci populací a jedinců s životním prostředím (to je vše, co souvisí s probíhajícím přírodním výběrem, ve kterém hynou nejslabší, nejméně odolní jedinci a jedinci-smolaři);
- instinktivní algoritmika smečko-stádního chování¹ (podrobněji o ní budeme pojednávat na konci této kapitoly).

¹ V biosféře tuto komponentu nemají všechny biologické druhy. Lidé ji sice mají, ale zároveň se u nich vyznačuje tou osobitostí, že není vždy v životě vyžadována, takže je člověk schopen více či méně dlouho trávící individuální existence i bez vzájemné součinnosti s jinými lidmi.

Na rozdíl od lidí jedinci převážné většiny smečko-stádních biologických druhů zůstanou-li osamoceni, brzy poté zaručeně uhynou. Ta skutečnost, že aktivizace instinktivních programů smečko-stádního chování není bezpodmínečná (že je variabilní), znamená, že rovná-li se úroveň rozvoje kultury nule, stále ještě existuje jedna z „náhradních“ možností zajišťujících zvýšenou úroveň stability populace v interakci s životním prostředím: chyba vůdce smečky-stáda může způsobit smrt většího množství jeho členů, nebo dokonce vést k úplnému zániku smečky-stáda; ale ti jedinci, kteří se nepoddají moci instinktů smečko-stádního chování, mají v takových situacích šanci, že nebudou sdílet společný osud těch, kteří se dopouštějí kolektivní chyby a po překonání kritické situace budou moci položit začátek rozvoji nové populace.

Nicméně i druh Člověk rozumný je nositelem algoritmiky smečko-stádního chování. Projevuje se to například tím, že smečko-stádní opice nemají doupě a tak kálejí všude, kudy právě prochází. Zvířata, která své doupě mají, nikdy nekálejí přímo v něm, ale někde poblíž: kvůli svým fyziologickým potřebám se od něj vzdalují na dostatečnou vzdálenost (odtud i pojem „odskočit si“). Výkaly nejsou v přírodní látkové výměně jen hnojivem, ale v životě fauny plní i funkci značkování obsazeného teritoria.

Instinktivní programy chování mohou mít své kulturní slupky, které zakrývají jejich podstatu nebo přidávají projevům instinktivních programů zdání sociokulturních jevů.

Jestliže si tohle uvědomujeme, nebudeme se podívat nad tím, jak vypadají stěny podchodů, domů, výtahů, železničních vagónů, lavice ve školách, a to i na vysokých: smečko-stádní opice, které nedosáhli kvality člověka, si tak vyznačují své teritorium, přičemž tak nečiní svými výkaly (přestože se často můžeme setkat i s tímto přístupem), ale prostřednictvím

→ → →

Příčemž je v komplexu instinktivních programů chování **první** komponenta podřízena té **druhé**. To znamená, že v životě populace biologického druhu Člověk rozumný to, co je individuálně-orientované, obsluhuje to, co je orientované na kolektivnost. Selhání tohoto principu (tj. změna pořadí priorit jmenovaných komponent) se může v životě vyskytovat, ale ve vztahu ke statistice chování celého souborného celku jedinců se jedná o jednotlivosti¹.

Abychom pochopili podstatu a charakter způsobu, jakým probíhá vzájemná součinnost instinktivních programů chování, které jsou vlastní představitelům druhu Člověk rozumný, je nutné:

- zaprvé – vyloučit ze zkoumání kulturu, jinak řečeno – znázornit (představit si) život populace druhu Člověk rozumný ve „výchozím“ stavu *kultury jako opatrovatelky smyslu života kulturně svébytné společnosti – smyslu života překračujícího meze:*
 - 1) *uspokojení fyziologických a běžných potřeb jedince a*
 - 2) *úkolů reprodukce pokolení kulturně svébytné populace biologického druhu.*
- zadruhé – je nutné pochopit, jaké úkoly musí jednotlivci a populace biologického druhu ve svém životě řešit v „automatickém“ režimu při uvedeném omezení (úrovni rozvoje kultury blíží se „nule“).

svého „sebevyjádření uměleckou tvorbou“: nápisy ve stylu „Byli jsme tu, Kisa a Osja“ (I. If, Je. Petrov – Dvanáct křesel) jsou zjevnou formou projevu této instinktivně naprogramované funkce – označkovat si své teritorium.

Druh Člověk rozumný charakterizuje ještě jedna osobitost pojící se se smečko-stádním způsobem života, která by sehrála významnou roli v případě vynulování kultury. V jeho sestavě existují dvě skupiny jedinců s pevnými biorytmy: takzvané „sovy“ a „skřiváci“, kteří ve všech společnostech tvoří relativní menšinu. Pro tyto lidi je přechod od biorytmu spánku a bdění, který je pro ně přirozený, k jinému biorytmu prakticky nesplnitelným úkolem. Jestliže by celé stádo současně spalo, stalo by se lehkou kořistí lovců. Existuje-li v něm však skupina „sov“ a „skřivánek“ s velmi pevným a vnitřně stabilním biorytmem spánku a bdění, odvrací to automaticky všechny hrozby, které by byly aktuální v případě, že by současně spali všichni, neboť tuto možnost vylučují.

¹ V souladu s touto okolností je liberalismus s jeho vynášením a vyzvedáváním „osobnosti“ nad společností objektivně kulturou jdoucí proti přirozenosti, která je tak pro lidstvo nevyhnutelně sebevražedná, jestliže se z ní včas nevyléčí.

Začneme tím, že novorozenec neschopný samostatného života je přibližně první dva roky svého života instinktivně-reflexivně a imprintingově orientován na to, aby *žil na rukou u své mámy* (v krajním případě na rukou u táty nebo prarodičů). Jakýkoliv mámin pokus vzdálit se od něj, kterého si dítě povšimne, ve většině případů vyvolá jeho protestní křik, na který matka a další blízcí lidé nemohou nereagovat.

Biologicky normální lhůta kojení dítěte je podmíněna dynamikou vývoje jeho organismu a trávicího systému (za podmínky, že dětská umělá výživa není v kultuře dostupná) a trvá řádově 2 – 3 roky¹ (přestože v některých kulturách existují tradice i delšího kojení², které

¹ Korán, súra 2:233: «Matky kojí děti své plné dva roky; (...)» (podle islámského lunárního kalendáře je to 24 lunárních měsíců, které jsou o něco kratší než sluneční kalendář).

² Děti připravené o kojení mají oslabenou imunitu a zaostávají v psychickém (i intelektuálním) vývoji. «Všechny děti jsou velice rozdílné. Některé se ve věku 1,5 – 2 let úplně v klidu dokážou obejít bez máminých prsou, a některé je vyžadují do 3 – 4 let. Tvrzení, že sát z prsou více než rok je škodlivé, nezapadá do morálně-etického (ubližovat drobečkovi vyžadujícímu vaši lásku) ani biologického rámce (posuzujeme-li člověka jako savce z řádu primátů). Možná se někomu nebude líbit to srovnávání s opicemi, ale musíme přece zohledňovat i biologii. V prvních letech života dítěte se pokládají základy jeho fyzického zdraví, probíhá zdokonalování systémů jeho organismu, **hlavní růst mozku probíhá v prvních třech letech života dítěte**. Mateřské mléko obsahuje velký počet komponent potřebných pro vývoj dítěte. Tyto komponenty nenajdeme ani v těch nejmodernějších dětských výživách, ani v potravinách pro dospělé a nikdy tam ani nebudou.

Mateřské mléko je faktorem imunitní ochrany, faktorem růstu tkání, tvorby hormonů a biologicky aktivních látek, forem vitamínů a poměru mikroelementů, které jsou optimální pro využití v organismu. **A to všechno dítě nepotřebuje získávat pouze v prvním roce svého života!**

(...) minimální přirozený (přírodní) věk pro odstavení dítěte od kojení je 2,5 roku, maximální – 7 let» (Kdy nastupuje přirozený věk pro odstavení dětí od kojení? – internetový zdroj <http://baby.ved.bz/separation.php>). A výzkumy také prokazují, že děti připravené o *plnohodnotné kojení (matka s nezdravým způsobem života není schopná jej poskytnout)* zaostávají v psychickém i tělesném vývoji od těch, kterým se ho v raném dětství dostalo.

Stejně nepříznivě se projevuje také absence kontaktu mezi novorozencem a matkou v prvních několika hodinách po narození (o což se postaral standard

→ → →

však nejsou podmíněny biologickou úrovní vývoje organismu dítěte či dokonce adolescenta¹).

A matka je zase ze své strany v době svého těhotenství a po dobu, kdy je dítěti nejlépe u ní na rukou, instinktivně a reflexivně orientovaná na to, aby řešila úkol péče o své budoucí nebo již narozené dítě. Jestliže se matka „vyvlékne z péče o své dítě“, která je jí v životě překážkou při uspokojování vlastních ambicí (ať už má toto uspokojování ambicí v té či oné epoše jakoukoliv podobu), vždy se tak dostane do konfliktu s instinktivním programem mateřského chování a v absolutní většině případů toho ani kvůli „automatické“ podřízenosti mateřskému instinktu není schopná; a jestliže se ukáže, že je schopná „vyvléknout se z péče o své dítě“², *tak se v absolutní většině takových případů jedná o biologicky defektního jedince.*

poskytování „zdravotnických služeb“ v absolutní většině dnešních porodnic). Pro dítě je užitečné, aby jeho první adaptace k novým životním podmínkám po překonání porodního stresu probíhala v biopoli jeho matky, na které je zvyklé. A navíc je tu ještě otázka, jaký může mít vliv ztráta tělesného a biopolního kontaktu s matkou ihned po porodu na imprintingovou složku psychiky budoucího dospělého člověka.

¹ Existují kultury, ve kterých je do patnácti let normální sát z prsou matky. «V některých plemenech indiánky dosud vymačkávají mléko pro své adolescentní děti. Aleut ve věku 14 – 15 let nepovažuje za nic ostudného posilnit se po lovu máminým mlékem. Ženy tak uměle prodlužují přirozenou (5 – 7) dobu laktace. Proč? (Pozn. překl. Aleuti jsou obyvatelé Aleutských ostrovů a Aljašky v USA a Komandorských ostrovů spadajících pod Kamčatský kraj Ruské federace)

Tak zaprvé to není špatná výpomoc v nepříliš bohatém jídelníčku.

A zadruhé (což je asi tou hlavní příčinou), se takto reguluje porodnost. Je známo, že dokud probíhá laktace, snižuje se pravděpodobnost početí» (Odstavení od kojení v různých státech – Internetový zdroj: http://vashe-zdorovie.at.ua/news/otluczenie_ot_grudi_v_raznykh_stranakh/2011-12-13-6692).

² Scéna z filmu Sedmnáct zastavení jara, kdy novorozeného syna radistky Kátí nechají nahého u otevřeného okna s cílem zlomit vůli jeho matky díky diktátu mateřského instinktu a vymoci si tak od ní výpověď – to není běžný život společnosti. Film Komisařka (z roku 1967, kde hrála hlavní roli Nonna Viktorovna Mordjukova, a který byl natočen na motivy povídky Vasilije Grossmana – Ve městě Berdičevě:

Další z programů instinktivního chování matek je spojen s obecně biosférickou zákonitostí: **porodnost je u všech biologických druhů instinktivně a fyziologicky podmíněna tak, že je vždy přebytečná v poměru ke kapacitě ekologické niky, kterou může populace daného druhu obývat.** V důsledku toho jsou jedinci přebyteční z hlediska kapacity ekologické niky likvidováni přirozeným výběrem, nemají-li možnost migrovat na jiná území, kde by byl tlak životního prostředí vůči nim v mezích umožňujících jim přežít.

U mnohých biologických druhů probíhá migrace nových pokolení na jiná území pod vlivem diktátu instinktivních programů, kdy starší pokolení vyhání pokolení svých dětí, které již dospěly. Vyhnání nebo exodu předchází instinktivně podmíněné konflikty pokolení na téma „kdo je tu v domě pánem“, při kterých se nová pokolení pokoušejí prosadit na úkor starších a v případech, že prohrají „válku spřízněných pokolení o místo pod sluncem“, opouští dříve obývané území. V životě biologického druhu tyto konflikty, které se z pohledu jedné populace mohou zdát jako neúčelné, řeší úkol maximálně možného zaplnění ekologické niky daným druhem z hlediska jejího zeměpisného umístění a snížení ekologické zátěže, kterou je příslušná populace tohoto druhu v daném okamžiku pro území, které obývá.

Rodinné konflikty dětí a starších pokolení ve společnosti, které jsou ze sociálního hlediska nesmyslné, mají stejný instinktivní základ, který na sebe pouze bere podobu různých kulturních slupek vyznačujících se v každé společnosti a každé epoše svou vlastní osobitostí. Takové konflikty mohou v mezích rodiny trvat celý život, nebo mohou utíchat v míře dospívání dětí a nabývání větší životní moudrosti těmi staršími¹.

V průběhu života dříve, než nastoupí biologické stáří, hynou v přirozeném výběru *především* ti slabší, nejméně odolní jedinci a jedinci-smolaři, jejichž psychika jim z nějakých důvodů není schopná zajistit přežití v interakci s životním prostředím. Díky jejich eliminaci

http://www.kulichki.com/moshkow/PROZA/GROSSMAN/r_berdichev.txt) — také nepojednává o běžném životě.

¹ Z internetu: «Mark Twain napsal jednomu mladíkovi, který si stěžoval, že ho jeho rodiče „vůbec nechápou“: „Vydržte to! Když mi bylo čtrnáct let, byl můj otec tak hloupý, že jsem to s ním sotva vydržel, a když jsem dospěl do jednadvaceti, byl jsem ohromen, jak moc ten starý člověk zmoudřel.“»

v procesu přirozeného výběru je v biosféře populace i celého biologického druhu v návaznosti pokolení udržováno genetické zdraví a životní způsobilost.

Navíc kromě toho, že nejslabší a nejméně odolní jedinci slouží jako potrava pro jiné biologické druhy (dravci, mrchožrouti, mikroorganismy), je dalším aspektem přirozeného výběru konkurence uvnitř biologického druhu, které se účastní jak jedinci, tak i celé rodové linie. A boj o „lepší místo pod sluncem“ jako boj o *v určitém smyslu*¹ lepší podmínky, ve kterých bude rodit a vychovávat SVÉ děti,

¹ Tento smysl může být v různých historických epochách a v různých společnostech odlišný.

V minulosti, v podmínkách nadvlády naturálního hospodářství, kdy se prakticky všechno pěstovalo a vyrábělo v domácím hospodářství, lepší podmínky zajišťoval muž-dříč, který byl nejen schopen ekonomicky zajistit rodinu, ale i ochránit sebe a svou rodinu jak vlastní silou, tak i díky organizačnímu působení na své okolí.

V současnosti, ve společnostech, kde vládne liberálně-tržní ekonomický model, je pro mnohé samičky přirozenou a výlučnou normou peněženka samce, která se stává primárním pohlavním znakem: dokonce i v případě, že je majitel tlusté peněženky pederast. Samička, která si ho kvůli jeho peněženke zvolila, i on sám najdou společnou řeč – ona získá právo utrácet a užívat si po straně, a on zdání normálního rodinného života. Pro samičku, která je orientovaná tímto způsobem, není důležité, kým je její vyvolený žijící na vyšší než průměrné životní úrovni, zda jde o legálního oligarchu té či oné úrovně (vesnice, města, regionu, státu, světa), finančního šibra nebo kriminální autoritu. V každém případě však je její vyvolený sociálním a biosférickým parazitem, neboť nejtlustší peněženky nemají v liberálně-tržním modelu budovatelé-tvůrci, ale právě jen paraziti. A statisticky předurčené z jejich dětí ve své většině vyrostou také paraziti, přičemž není vůbec důležité, zda ve svém parazitismu budou sociálně úspěšní, nebo si sociální postavení svých rodičů udržet nedokážou a spadnou na žebříčku sociální hierarchie níže.

A to je jeden z těch případů, kdy instinktivní programy chování pracují na sebelikvidaci společností, které se odchýlily od rozvoje směrem ke kultuře lidskosti. Je to následek skutečnosti, že intuice, na jejímž základě samička provádí svůj výběr „bojovníka o lepší místo pod sluncem pro ni samotnou a pro její děti“ nepracuje sama o sobě, ale pod vlivem diktátu její reálné mravnosti. No a formování mravnosti není jevem biologickým, ale sociokulturálním. A vzhledem k tomu, že člověk je bytost biosociální, tak zavadnost jeho kultury, která je ve svém celku systémem informačně-

→ → →

je založen v instinktivním programu ženy¹: muži ponechaní sami sobě jsou ve své většině málo agresivní v boji o místo pod sluncem v porovnání se ženami, které si mezi sebou konkurují jak při získávání „lepšího samce“, tak i „lepšího místa pod sluncem“ pro sebe a SVÉ děti.

Jestliže je matka delší dobu zcela pohlcena úkolem péče o své dítě, je prakticky neakceschopná, nebo je ve své akceschopnosti s ohledem na všechny ostatní oblasti života velice omezená. To ovšem znamená, že v procesu reprodukce pokolení biologického druhu musí někdo nevyhnutelně v „automatickém“ režimu zajišťovat život matky a dítěte v období jejich úplné neakceschopnosti a omezené akceschopnosti.

Navíc není těhotná samička nebo matka s dítětem na rukou právě tou nejlepší „bojovou jednotkou“ v boji o „lepší místo pod sluncem“ s cílem rodit a vychovávat děti, ani nemluvě o tom, že v průběhu vzájemného boje mezi matkami by se mohly zranit nejen ony samy, ale i děti na obou stranách, což není z hlediska řešení úkolu reprodukce nových pokolení biologického druhu vůbec žádoucí. To tedy znamená, že boje o „lepší místo pod sluncem“ se v zájmu matky a jejich dětí musí ujmout někdo jiný.

S ohledem na řešení všech výše vyjmenovaných problémů, včetně boje o „lepší místo pod sluncem“, je první na seznamu potencionálních pomocníků mámy a dítěte mámin životní druh, který je ve většině případů také otcem dítěte. V jeho psychice se také projevují rodičovské instinkty, které ho určitým způsobem poutají k dítěti,

algoritmického zajištění života společnosti, způsobí, že přes instinktivní programy jsou zpětné vazby uzavírány takovým způsobem, aby se společnost jako nositel zvrácené kultury buď vzpamatovala a změnila svou kulturu, nebo utrpěla katastrofu.

¹ Pohádky o zlých macechách, které vidí cíl svého života v likvidaci dětí svého muže, které měl s předchozí ženou (cizích dětí), aby tak sobě nebo svým dětem usnadnily stoupaní po sociální hierarchii, najdeme ve všech kulturách. V jejich námětech se projevila existence právě této složky komplexu instinktivních programů ženy. Ovšem tato složka komplexu instinktivních programů se v životě neaktivizuje u všech žen, a dějiny znají i dost macech, které se staly důstojnými nevlastními matkami cizím dětem a vychovaly je společně se svými vlastními.

přestože mezi jeho úkoly nepatří i jeho kojení¹. Téměř ve všech kulturách se setkáme s příslovím ve smyslu, že „nikdo si před svou manželkou raději na hrdinu nehraje“ a s vtipy na stejné téma², ve kterých se odráží skutečnost, která nezůstala bez povšimnutí v žádné historicky zformované společnosti, že muž se *bezvýhradně*, „automaticky“ *podřizuje úkolu péče o svou životní družku, přičemž v základu tohoto jeho chování leží moc pohlavních instinktů, které ho ovládají*.

¹ Také proto, že by to bylo na překážku v řešení úkolu péče o matku a dítě: otec chodí na lov zvěře, rybaří, či je angažován v nějaké hospodářské činnosti daleko od domu a kdyby měl ještě řešit, jak při tom všem nakojit dítě..., znamenalo by to jen nové problémy.

² Některé z nich:

1. „Synku, pamatuj si, že se vždy musíš chovat jako muž!!!“ „Tati, a jak se chová takový muž?“ „Běž se zeptat mámy, to ona tu o všem rozhoduje...“

2. Jeden král přikázal všem mužům sídelního města, aby se shromáždili na náměstí před palácem. Když se všichni sešli, král vyšel na balkón a přikázal těm, kteří se bojí svých žen, aby odstoupili od paláce a těm, kteří se nebojí, aby přistoupili blíž a zůstali stát pod balkónem. Pod balkónem zůstal stát jen jeden jediný nevzhledný mužiček. Král se ho zeptal: „Ty se skutečně nebojíš své ženy?!“ „Velice se jí bojím, Vaše Veličenstvo.“ „Tak co stojíš pod balkónem? Cožpak jsi nepochopil můj příkaz nebo se nebojíš hněvu svého krále?“ „Vaše Veličenstvo, váš příkaz jsem pochopil, a hněvu Vašeho Veličenstva se velice bojím, ale své ženy se bojím ještě víc a ona mi zakázala pobývat tam, kde se scházejí ostatní muži bez svých žen...“

3. Na safari: „Sire, támhle tygr právě zaútočil na vaši ženu...“ „Sám zaútočil, tak ať si teď také sám poradí...“

4.

V anglickém jazyce dvojsmyslný nápis: „Muži doleva, protože ženy vždy doprava/mají pravdu.“

5. Asi čtyřleté dítě mámě: „Neřvi na mě! Já nejsem otec a mlčet nebudu!“ (z internetu) To je specifická narážka na mámin instinktivně podmíněný závazek vůči dítěti a na odlišnost jejího vztahu k dítěti a životnímu druhu – otci dítěte.

6. „Ty dobře víš, že když se napiju, tak se nikoho nebojím!“ „Co? Dokonce ani své ženy?!“ „Nu, tak moc jsem se ještě nikdy neopil...“

Takto tedy programy rodičovských instinktů zajišťují dospívání dítěte pod dohledem rodičů. Dospívání dítěte se zakládá na genetickém programu vývoje jeho organismu a osobnostní psychiky. A vzhledem k tomu, že se funkce pohlaví v procesu reprodukce nových pokolení biologického druhu liší, jsou genetické programy vývoje organismů a psychiky chlapců a dívek podřízeny tomu, aby v dospělosti co nejlépe plnily funkce daného pohlaví při plnění tohoto úkolu. V souladu s odlišnou funkcí pohlaví se genetické programy vývoje organismu a psychiky chlapců a dívek také liší. Společné mají pouze to, že oba programy jsou orientovány na to, aby dospělí jedinci obou pohlaví byli schopni zapojit se do procesu reprodukce nových pokolení a plnit v něm své specifické funkce.

Osobitosti a odlišnosti genetických programů vývoje organismů a formování psychiky chlapců a dívek vyplývají právě z těch funkcí, které (až dospějí a stanou se muži a ženami) budou muset plnit při zajišťování úkolu, *co nejvyšší míry přežití jejich budoucích dětí během dospívání.*

Tu věc s přežitím v období dospívání je třeba vysvětlit. Kromě toho, že se člověk rodí zcela závislý na rodičovské péči v prvních etapách svého života, není ani plodnost biologického druhu Člověk rozumný v porovnání s plodností převážné většiny ostatních biologických druhů příliš velká. Přirozený rytmus porodnosti v životě společnosti pod nadvládou instinktů a za absence opatření na předcházení těhotenství a jeho přerušování je maximálně¹ jedno dítě ročně po dobu 10 – 15 let (zřídka více); a narození dvou a více dětí najednou je jevem zřídkačným. Proto je z hlediska úkolu reprodukce nových pokolení biologického druhu (ještě jednou upřesníme: blíží-li se úroveň rozvoje kultury nule a kulturní prostředí prakticky nechrání jedince před ohrožením především mimosociálního charakteru) otázka přežití těhotných samic a matek s malými dětmi věcí velmi důležitou. Kdyby bylo při takové plodnosti procento lidských dětí

¹ Početí dalšího dítěte při kojení toho předchozího není normálně biologicky možné. Jestliže se v dnešní době takové případy vyskytují, dochází k tomu v důsledku selhání fyziologie ženy, jejíž příčiny mohou být nejrůznějšího charakteru: od defektů v genetice do stresového působení „vysoce civilizovaného“ způsobu života. Proto bylo také ve většině případů v minulosti další dítě počato až poté, kdy přestalo být kojeno to předchozí.

přežívajících období dospívání na úrovni přežívání krokodýlů¹, vedlo by to k vymizení biologického druhu Člověk rozumný. Jeho reálné procento přežití je sice vyšší než u krokodýlů, ale ten rozdíl by také nemusel zůstat tak velký. V minulosti jsme narazili na údaje založené na demografické statistice Ruska z 19. století, podle kterých přibližně polovina narozených dětí umírala ve věku do 10 let²; a z lidí, kteří přežili hranici deseti let, jich polovina umírala ve věku do čtyřiceti let; a pouze ti, kteří přežili čtyřicítku, potom dosahovali současného průměrného věku a dokonce v tomto měřítku někdy dosahovali dlouhověkosti se zdravotními ukazateli vyššími, než jaké vykazují penzisté v dnešní době v takzvaných „vyspělých státech“³, neboť se

¹ 85 — 90 % procent krokodýlků vylíhnutých z vajíček zahyne dříve, než dosáhne pohlavní zralosti a vyprodukuje potomstvo.

² Zdroj těchto informací jsme si v době, kdy jsme se s nimi seznámili, nepoznamenali. Ale jiné zdroje udávají velmi podobné údaje potvrzující důvěryhodnost výše uvedených poznatků a jmenovitě s ohledem na věk do 10 let:

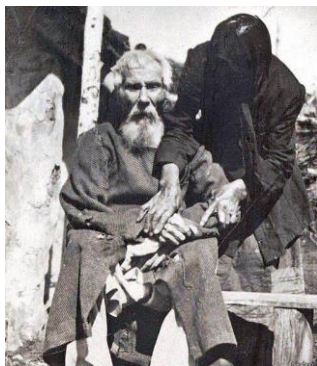
«V 19. století byla v Rusku dětská úmrtnost na úrovni 40%, přičemž 40% z toho byly děti do jednoho roku. V roce 1900 se dětská úmrtnost snížila na 27,2% a v roce 1946 na 12,4%» (<http://akparov.ru/node/57>; v citovaném zdroji se dětskou úmrtností rozumí úmrtnost ve věku do pěti let, což znamená, že v 19. století 40% narozených dětí umíralo ve věku do 5 let).

Řada zdrojů také udává, že mezi prostým lidem v průměru každý 7 – 8 porod končil smrtí rodičky.

³ «Při přípravě oslav stoletého výročí bitvy u Borodina byl v roce 1912 po celém Ruském impériu rozeslán oběžník, ve kterém se nařizovalo vyhledat živé účastníky této veliké bitvy. Do srpna 1912 našli 25 živých svědků Napoleonova vpádu do Ruska, ze kterých 14 bylo účastníků bojových akcí. Zachovala se i fotografie jednoho z nich z té doby. Byl to Pavel Jakovlevič Tolstoguzov. V roce 1912 byl tento účastník bitvy u Borodina ještě „celkem čilý“. Vyfotografoval ho speciálně vyslaný fotograf. Fotografie zachycuje i jeho osmdesátiletou manželku.

Car se při oslavách setkal s pěti z nich. Tomu nejmladšímu bylo 110 let. Skupinka účastníků Vlastenecké války z roku 1812, kteří se dožili stoletého výročí bitvy u Borodina, je zachycena na fotografii vpravo. Byli tehdy ve věku od 110 do 122 let.» (zdroje: https://ru.wikipedia.org/wiki/100-летие_Отечественной_войны_1812_года, <https://rg.ru/2016/03/14/rodina-napoleon.html>).

jednalo o přirozené – geneticky naprogramované zdraví, a ne o falešné „zdraví“ uměle zajišťované technologiemi a metodami neetické medicíny našich dnů. A v „prvobytně-pospolných“ podmínkách, tj. za úrovně rozvoje kultury blížící se nule, mohou být tato statistická čísla ještě horší. Proto je *při počátečním úrovni rozvoje kultury* úkol zajistit

Ti, kteří si idealizují život prostého lidu v Ruském impériu a obzvláště život rolníků, navrhneme, aby tedy vysvětlili tu skutečnost, že veterán bitvy u Borodina je *na oficiální fotografii* (fotograf byl k němu kvůli tomu speciálně vyslán) *zachycen v chatrném, rozedraném a děravém oblečení, které je v podstatě stejné jako oblečení veterána-mrzáka na obraze Vasilije Grigorjeviče Petrova (1833/34 — 1882) – Pití čaje v Mytišcích nedaleko Moskvy*. A prosím vás, nesnažte se zase vykládat, že to je vyjádření „křesťanského smíření“ a skromnosti Pavla Jakovleviče a ne důsledek reálné chudoby, ve které žil stejně jako mnozí další rolníci v Ruském impériu.

Ještě jedním z příkladů aktivní dlouhověkosti je – voják tří imperátorů – Vasilij Nikolajevič Kočetkov (1785 – 1892), který byl také účastníkem bitvy u Borodina. Ve vojenské službě setrval od roku 1811 do roku 1892 s přestávkou v letech 1851 – 1853. Ve věku 92 let se účastnil bojů o Šipku (v Bulharsku), kde přišel o levou nohu a přesto dál sloužil v armádě. Zemřel náhle ve věku 107 let hned poté, kdy odešel na odpočinek. «Ke konci svého života, ještě před rokem, to byl čilý stařík vysoké postavy s vojenským držením těla, které ho jako by zocelilo; nikdo by do něj tehdy neřekl, že je mu už tolik let a bylo těžké uvěřit, kolik tento člověk za svého života překonal strádání a utrpení. Stačí si jen představit, kolik absolvoval vojenských pochodů, když se tak dostal do Paříže i Chivy. Obešel celé Rusko s Kavkazem a Polskem a prolil svou krev v Turecku, Maďarsku i v dalších slovanských zemích» (<http://personbiography.ru/kochetkov-vasilij-nikolaevich/> — Podle materiálů z Vládního věstníku číslo 182 z 2. září 1892).

co možná nejvyšší úroveň přežití narozených dětí v období jejich dospívání pro biologický druh Člověk rozumný reálně aktuálním úkolem.

A jestliže se podíváme na problém zajištění přežití populace v návaznosti pokolení z hlediska limitů lidstva, tak tento úkol nemůže být vyřešen díky narození několika dětí z jednoho těhotenství z následujících příčin:

- hmotnostní a rozměrové charakteristiky novorozenců nemohou být nižší, než je určité druhové minimum, protože musí být zajištěna nejen minimální životaschopnost novorozence, ale i jeho plnohodnotné zdraví;
- organismus matky jí musí i v posledním stádiu těhotenství zajišťovat určitou pohyblivost a navíc také určitou ochranu dítěti v jejím těle před mechanickými vlivy (tělesný tuk na břišní stěně je svého druhu „pancířem“ kryjícím dělohu a plodová voda není jen prostředím, ve kterém se vyvíjí embryo-plod, ale také další ochrannou vrstvou před mechanickými vlivy);
- i s jedním dítětem na rukou (při životě v divoké přírodě za úrovně rozvoje kultury blížící se nule) je to pro matku těžké, se dvěma o moc těžší a se třemi a více je takto přežívat prakticky nemožné;
- roli rozvoje biopolní (duchovní) jednoty matky a dítěte v jeho raném dětství, které tráví v její náruči (a nachází se přitom v biopoli své matky), si z větší části neuvědomujeme, přestože se jedná o jeden z nejdůležitějších faktorů vývoje organismu a formování plnohodnotné psychiky jedince, a jestliže jsou děti třeba i jen dvě, budou nutně obě o něco ochuzeny (v podmínkách života v divoké přírodě za úrovně rozvoje kultury blížící se nule)¹.

V důsledku výše vyjmenovaných příčin a za úrovně rozvoje kultury blížící se nule nemůže být úkol přežití populace druhu (a tím i lidstva jako celku) vyřešen díky vysoce rozvinutému „kulturnímu

¹ Narození vícero dětí ve společnosti, která je více méně kulturně rozvinutá, kdy sociální organizace a způsob života rodiny zajišťuje určitou úroveň bezpečí a ochrany života matky a dětí tento „problém vícero dětí“ eliminuje. Ale etnografům jsou známy reliktní (prvobytně-pospolné) kultury, ve kterých bylo povinně zabíjeno jedno z vícero dětí, nebo i všechny, přičemž to nebylo podmíněno jakousi „bezduvodnou krutostí divochů“, ale životem lidské společnosti v divoké přírodě za úrovně rozvoje kultury blížící se nule.

prostředí“ tak či onak ochraňujícím všechny, ale především díky základnímu – vrozenému informačně-algoritmickému zajištění a životním návykům vypracovaným konkrétními jedinci.

Dosáhnout v takových podmínkách vyšší úrovně přežití matek a dětí je možné na dvou algoritmicky-behaviorálních hranicích:

- První je **hranice prevence**: matka musí mít natolik vyvinutou intuici, aby se společně s dětmi dokázala vyhnout nebezpečí „širokým obloukem“¹.
- Druhá je **hranice obrany**: jestliže se matka s dětmi přece jen ocitne v nebezpečí, je nutné ji z této situace dostat co nejrychleji a pokud možno bez zranění a ztrát. To je povinností otce nebo skupiny otců v případě, že v ohrožení je skupina, ve které jsou muži, ženy i děti.

A genetické programy vývoje organismů a psychiky chlapců a dívek jsou orientovány právě na to, aby v dospělosti byli bezpodmínečně „automaticky“ připraveni řešit úkoly *na uvedených algoritmicky-behaviorálních hranicích, které jsou jim předepsány funkcemi jejich pohlaví v procesu reprodukce populace biologického druhu v návaznosti pokolení.*

Je známo, že z hlediska dosahování pohlavní zralosti (tj. schopnosti rozmnožování) dívky dospívají dříve než chlapci. Toto rychlejší tělesné dospívání dívek je faktorem zvyšujícím reprodukční potenciál populace². Jeden samec může oplodnit mnoho samic, takže početní převaha samic schopných reprodukce není z hlediska života takové populace problém; zatímco přebytečný počet samců znamená přebytečnou úroveň konfliktů ve vnitrodruhové konkurenci o samičky, a proto je to problém; to ovšem znamená, že pro populaci je z hlediska jejího přežití výhodnější strategií obětovat samce za účelem ochrany samic a dětí, než by byla strategie opačná, ve které by samci pro

¹ O intuici viz Část první tohoto kurzu. V daném případě ten problém nespočívá v tom, jak funguje, ale jaké úkoly musí v životě řešit.

² Ještě jednou připomeneme, že pro biosféru je normální, když porodnost převyšuje kapacitu ekologické niky, takže přebyteční jedinci zčásti migrují na jiná území a zčásti hynou ve vnitrodruhové konkurenci a jsou likvidováni přirozeným výběrem, takže se stávají potravou pro jiné biologické druhy. Proto je dřívější pohlavní dospívání dívek v porovnání s chlapci faktorem, který tento přirozený výběr zintenzivňuje.

svou záchranu obětovali samičky a děti, což by výhledově mohlo vést k vyhynutí populace.

A vzhledem k tomu, že ochrana samiček a dětí je pro samce **na prvním místě**, a až potom jsou na řadě oni sami, je u mnohých biologických druhů statistika úmrtnosti samců v průběhu života v důsledku zabití nebo následkem zranění vyšší než analogická statistika samiček. Proto je zrychlené tělesné dospívání u dívek v porovnání s chlapci vkladem k navýšení reprodukčního potenciálu populace při nízké plodnosti (v porovnání s jinými druhy), která je biologicky vlastní druhu Člověk rozumný.

Skutečnost, že dívky tělesně dospívají dříve než chlapci, vede mnohé dospělé k přesvědčení, že dívky rychleji dospívají i z hlediska formování osobnostní psychiky. Zdálo by se, že to potvrzuje i ta zkušenost, že:

- zatímco chlapci způsobují doma nepříjemnosti podmíněné vytvářením a překonáváním různorodých nebezpečí při svém uličnictví¹,
- dívky (zpravidla v době, než u nich nastoupí období mladosti, kdy se probouzí pohlavní instinkty) doma dospělým v běžných životních záležitostech účinně pomáhají².

Avšak takový názor je povrchní, neboť je to tak, že z hlediska formování osobnostní psychiky je genetický program vývoje dívky orientován na to, aby až vyroste, byla způsobilá *především* na **hranici prevence**, tj. aby intuitivně dokázala vycítit nebezpečí a vypracovala si návyk vyhnout se mu dokonce i v případě, že je to nebezpečí pro ni velice přitažlivé. A když si dívka osvojí tento svůj návyk, tak se

¹ Tetě amerického chlapce Sama Clemense jednou oznámili, že její milovaný synovec utonul, když se s dalšími chlapci koupal v Mississippi. Ona tomu neuvěřila a namítla: „Ten, komu je souzeno, že ho pověsí, se nemůže utopit.“ – To je příhoda z dětství, o které napsal spisovatel Mark Twain (1835 – 1910).

² Podívejte se na obraz Zase pětka na přední straně obálky tohoto dílu, kde je vyobrazen chlapec, který dostal pětku i jeho sestřička, která je již v tomto svém věku solidární s matkou při kárání bratra, kterému se nechtělo učit, a raději někde vyhledával dobrodružství a tropil neplechu v boji s nějakým nebezpečím. Psychologie věku je s ohledem na pohlaví zachycena ve tvářích osob na obraze velice přesně.

skutečně úspěšně vyhýbá nebezpečí, což její okolí vyhodnocuje jako dosažení osobnosti a psychické zralosti, neboť dívka, která se stává „rozumnou šikulkou“¹, na určitou dobu² přestane rodičům dělat starosti a působit jim nepříjemnosti. Navíc, jestliže dívka účinně pomáhá dospělým v běžných životních záležitostech, vypracovává si tím návyky, které bude v budoucnu v dospělosti potřebovat, až se sama stane hospodyňkou a matkou.

Ještě jedna věc v životě společnost se pojí s takzvanou „ženskou logikou“. Přestože vtíp hlásá, že „*matematickou logiku je možné se naučit za jeden semestr a ženskou logiku není možné se naučit za celý život*“, tak se v tom plete. Skutečnost je totiž taková, že jeden z psychologických rozdílů mezi muži a ženami spočívá v tom, že nezávisle na tom, zda jde o geneticky naprogramovanou osobitost nebo se jedná o návyk vypracovaný v běhu života společnosti, v jejíž kultuře se pracovní funkce obou pohlaví po dobu života mnohých pokolení odlišovala:

- funguje psychika většiny mužů ve většině případů lépe v režimu řešení jednoho úkolu než v režimu současného řešení více úkolů. Jinak řečeno, muž může dělat nějakou jednu věc, ale kontrolovat průběh několika věcí současně a přesměrovávat svoji aktivitu mezi

¹ Jenže dívka se nestává „rozumnou šikulkou“:

- v tom smyslu, že by dokázala řešit složité intelektuální úkoly a vysvětlovat všechna „tajemství Všemohíru“,
- ale v tom smyslu, že nejen nevyhledává, ale naopak se vyhýbá reálně nazrávajícím „dobrodružstvím“, které mohou být doprovázeny nepříjemnostmi a *snaží se vystríhat před účastí v nich i ostatní*.

² Před vstupem do adolescentního věku, kdy se probouzí pohlavní instinkty, kterým může dívka podlehnout a následně otěhotnět, což může být vzhledem k normám historicky zformované kultury nežádoucí. Jestliže kultura není rozvinuta do té míry, aby v ní existovala omezení ve vztahu k pohlavnímu chování, nebývá v ní takové těhotenství považováno za nežádoucí ani předčasné, protože jakékoliv těhotenství končící porodem zdravého dítěte pro ni znamená vklad do obnovy populace v návaznosti pokolení.

Jestliže je kultura rozvinuta do té míry, že se v ní již objevily normy pro pohlavní chování, jejichž porušování je nepřijatelné, stávají se dívky ve starším věku opět pro své rodiče generátorem problémů a starostí. Tato okolnost se projevila i ve folklóru například v této maloruské lidové písni: Březovou metlu na mě matka vzala, abych se nehodného chlapce vzdala.

nimi v míře potřeby, řídit jejich sladěný průběh v celém jejich měnícím se souboru (obzvláště jde-li o rychlé změny), je pro většinu mužů problémové nebo nemožné¹.

- Na rozdíl od většiny mužů psychika většiny žen zcela stabilně a poměrně úspěšně dokáže fungovat ve víceúkolovém režimu². Jinak řečeno, žena je schopná současně kontrolovat průběh několika věcí, které jsou jí *známy*, přeměrovávat v míře potřeby svou aktivitu mezi nimi, řídit sladěnost průběhu těchto věcí v celém jejich měnícím se (rychle se měnícím) souboru, včetně péče (a to i matričně-egregoriální – mystické³) o svého životního druha, a také o všechny děti a vnuky. Současně vařit oběd sestávající z *několika* jídel, uklízet, dohlížet na hry dětí a včas zabraňovat jejich nezbednostem nebo provádět nějaký jiný soubor prací – je pro ženy – všední záležitostí, a muži takový víceúkolový režim zvládají pouze jako „mimořádnou situaci“, „s vypětím sil“ nebo to nedokážou vůbec.

Přesměrovávání pozornosti mezi jednotlivé úkoly při práci psychiky ve víceúkolovém režimu je pro ženu věcí „samo sebou se rozumějící“, která probíhá ve většině případů „automaticky“, tj. bez nutnosti jakýchkoliv deklarací o přechodu od „úkolů č. 1“ k „úkolům č. 4“.

Jestliže se však v ústním projevu ženy (hlasový aparát je s ohledem na celý soubor úkolů, který současně řeší, jen jeden) projevuje

¹ Jestliže tedy žena chce, aby ji muž vnímal, musí získat jeho pozornost a kvůli tomu je zapotřebí vytrhnout muže z toku té činnosti, které se právě věnuje: v opačném případě ji s ohledem na svou pohrouženost do ní neuslyší a nepochopí. Navíc je to třeba udělat tak, aby se tím mužova činnost nenarušila, proto je nutné zvolit okamžik, kdy muž může přerušit svou činnost, aniž by jí to narušilo a způsobilo to újmu jemu nebo dalším lidem.

² Některé materiály na toto téma:

Proč žena může dělat několik věcí najednou a muž jen jednu jedinou?, s podtitulem Mužská psychologie z hlediska žen: <http://psyhotests.ru/archives/3055>.

Ženy dokážou lépe než muži řešit několik úkolů současně: <http://www.infoniac.ru/news/Zhenshiny-luchshe-muzhchin-pri-reshenii-neskolkih-zadach-odnovremenno-schitayut-uchenye.html>

³ Viz obr. 6.13-4 a obr 13.2.2-1, které jsme opětovně uvedli v hlavě 15 tohoto dílu.

neustálé přepínání mezi úkoly, nabyde muž, který nemá ponětí o fungování své vlastní psychiky převážně v jednoúkolovém režimu ani o tom, že *psychika ženy v daném okamžiku funguje ve víceúkolovém režimu*, dojmů, že „ženská logika“ je hluboce nesmyslná a nepostižitelná. Kdyby si však všechno, co pronáší žena, dokázal dát do souvislosti s úkoly, jejichž řešení v daném okamžiku obsluhuje její psychika, nepostižitelná záhadnost „ženská logiky“ by zmizela, neboť v rámci řešení každého z úkolů vše zapadne na svá místa a zviditelní se logika řešení celého souboru úkolů. Otázka kvality řešení každého z úkolů v daném souboru, je už jinou věcí. Jestliže však psychika ženy dokáže zajistit řešení každého z úkolů daného souboru s přijatelnou úrovní kvality, nejedná se o žádnou „hloupou ženskou logiku“¹.

Jiné ženy, jejichž psychika poměrně úspěšně funguje ve víceúkolovém režimu, žádný problém v „ženské logice“ nevidí a muže, kteří nejsou schopni je pochopit, když fungují ve víceúkolovém režimu, vnímají jako intelektuálně neplnohodnotné.

Chlapci se osobnostně formují jinak. Kdyby to probíhalo dívčím způsobem, tak by chlapec v dospělosti nebyl zatížen bezprostřední starostí o dítě, neboť by po osvojení intuice vycítil nebezpečí ještě lépe než žena a vlivem pudu sebezáchovy by se jako první i při tom nejmenším ohrožení „běžel schovat do nejbližšího křoví“. Při takové variantě genetického programu vývoje osobnosti by chlapci v dospělosti – adolescenti i muži – nebyli schopni řešit úkol zajištění vysoké úrovně přežití populace druhu na algoritmicky-behaviorální **hranici obrany** – vyvedení matek a dětí z nebezpečí (pokud možno bez újmy na jejich zdraví a beze ztrát, a v některých případech i za cenu obětování vlastního života). Aby si tedy chlapci dokázali vypracovat návyky potřebné pro jednání na **hranici obrany**, musí si přibližně v tom věku, kdy si děvčata začínají osvojovat intuici a integrovat ji do algoritmiky svého chování, začít „hrát s nebezpečím“ a to včetně takových nebezpečí, která si sami vytvoří uměle z ničeho. A tyto jejich hry s nebezpečím mohou způsobovat velké množství problémů a starostí rodičům, dalším lidem a představitelům zdravotnického systému. Navíc v podmínkách „vysoce civilizované“ společnosti, kde je dosahováno vysoké úrovně sociální ochrany

¹ Samozřejmě v případě, že žena není schizofrenik. Ale logika schizofrenika není jedním z hlavních příznaků.

jedinice sociokulturními prostředky, mohou takové hry s nebezpečím tuto úroveň snižovat a vyvolávat nelibost policejních orgánů a dalších bezpečnostních složek (typu ruského Ministerstva pro mimořádné události).

Jenže tyto chlapecké hry s nebezpečím vypadají nesmyslně a sociálně škodlivě pouze v podmínkách, kdy je život *společnosti dospělých* více či méně uspořádaný a stabilní, kdy je stabilní sociální organizace i umělé životní prostředí, takže se lidé díky jejich ochraně zřídka s střetávají s různorodým reálným (z větší části živelným – mimosociálním) nebezpečím. Jestliže taková stabilní uspořádanost neexistuje a různorodá nebezpečí jsou v životě společnosti normou, tak si ve hrách s nebezpečím chlapi vypracovávají návyky, které budou potřebovat v dospělém životě na druhé hranici zajištění vysoké úrovně přežití matek a dětí (na hranici obrany), kdy je bude třeba v co nejkratší době vyvést z dosahu nebezpečí pokud možno bez újmy na jejich zdraví a beze ztrát na životech, a to možná i za cenu vlastního života. To znamená, že tak formují své chování cílevědomě, uvědoměle a navzdory pudu sebezáchovy.

Ve svých hrách s nebezpečím si tedy chlapi vypracovávají *návyky uvědomělého vztahu k nebezpečí, a také návyky sebeovládání v obou jeho aspektech: 1) vlastního leadershipu i 2) vlastní podřízenosti jiným, které jsou nezbytné v případech kolektivní vzájemné součinnosti v boji proti nebezpečí¹; a navíc si tak uvědoměle vypracovávají určitou*

¹ Ve starověkém Řecku ve Spartě byly tyto chlapecké hry s nebezpečím integrovány do kultury tohoto městského státu a v podstatě byly povinné: každoroční války s Heilóty (Heilóti – vrstva státních otroků ve Spartě žijících odděleně od „svobodných“ *Spartánů, kteří měli ve Spartě přímo ze zákona zakázáno pracovat*).

«Spartánští úředníci – eforové každoročně vyhlášovali jménem spartského státu Heilótům válku. Tato formalita sloužila jako právní ospravedlnění ještě jednoho zajímavého spartského institutu zvaného krypteia (kárných výprav proti Heilótům). Účastníky krypteí byli mladí Spartáncé, kteří „se měnili v partyzány“: přes den se skrývali v horách nebo na venkově dál od obydlených oblastí, jedli jen to, k čemu se sami dostali a v noci pořádali hony na Heilóty» (I. Dubrovskij – Spartánský experiment – časopis Okolo světa č. 1 (2784) z roku 2006: <http://www.vokrugsveta.ru/vs/article/1985/>).

Jestliže účast v krypteích, rozuměj zabití určitého počtu Heilótů, nebyla přímo povinností pro umožnění přechodu z dětství do dospělosti a nabytí plných občanských práv ve Spartě, tak byla přinejmenším velmi žádoucí.

«Podle Plútarchových informací byly spartánské děti shromážděné ve vojenském táboře drženy o hladu, aby byly donuceny vlastními silami bojovat proti těmto útrapám a projevily přitom svou odvahu a lstivost. Spartané učinili překvapivý pedagogický objev: že totiž děti vyrůstají odvážné, jestliže se jim daří okrádat dospělé. „Starší děti měly za úkol sehnat dříví a ti menší zeleninu. Všechno co přinesly, bylo kradené. Jedny se kvůli tomu vypravovaly do zahrad, jiné se vkrádaly do syssitií (svého druhu „veřejných jídelen“, neboť stravovat se doma bylo prakticky zakázané: naše vysvětlení k citaci) a snažily se prokázat svou lstivost a obezřetnost. Ten, kterého přitom chytili, dostal bez milosti bičem jako špatný a nešikovný zloděj. Jestliže se jim to povedlo, kradly také již uvařené jídlo a učily se přitom útočit na spáče a špatné strážce. Děti se snažily“, píše dále Plútarchos, „co nejpečlivěji své krádeže skrývat.“ (stejný zdroj)

«Institut krypteí, který šokoval dokonce i obdivovatele Sparty (Plut. Lyc 28,13), nejspíše svým původem navazoval na primitivní obřady iniciací, při kterých mladí vojáci museli demonstrovat svou udatnost, vytrvalost a obratnost a to i prostřednictvím zabití nepřítele. Tento přežitek se ve Spartě velmi rychle transformoval do sociálně orientovaného institutu. Názor na krypteie jako na reliktní nástroj velmi zdařile integrovaný do státní struktury Sparty, je ve vědecké literatuře široce rozšířený⁶⁴. Již Jeanmaire ve svém článku speciálně věnovaném krypteím došel k závěru, že tento starobylý obřad, charakteristický pro mnohé primitivní společnosti, byl pozměněn takovým způsobem, že začal plnit novou funkci, kterou bylo udržování Heilótů pod kontrolou⁶⁵. A podle našeho názoru na stejnou věc poukazuje i Ju. V. Andrejev: krypteie, jež vznikly jako jedna z modifikací prapůvodních iniciačních obřadů, začaly v třídní společnosti plnit funkce, které jim původně vůbec nebyly vlastní⁶⁶» (L. G. Pečatnova – Dějiny Sparty (období archaiky a klasiky) – Petrohrad: Humanitní akademie, 2001, str. 510, ISBN 5-93762-008-9: uváděno podle internetové publikace:

<http://centant.spbu.ru/centrum/publik/books/pechatnova/011.HTM>).

Tato integrace her s nebezpečím do kultury se stala jedním z faktorů zajišťujících vojenskou převahu Sparty nad ostatními starořeckými městskými státy.

V Ruském impériu se v kozáckém způsobu života také našlo místo pro chlapecké hry s nebezpečím, díky čemuž byl kován specifický kozácký mužský charakter. Avšak ani v kozácké kultuře nebylo všechno ideální, takže ani jedna kozácká společnost nebyla schopna zformovat svůj stát, přestože

→ → →

účelově zaměřenou odpovědnost za ostatní – to platí především pro charakter uznávaných lídrů (bezstarostný a nezodpovědný lídr může být pouze jepičím lídrem, protože tak nebude schopen dosáhnout trvalého uznání svého leadershipu).

Určitá část tohoto druhu her s nebezpečím nemá individuální, ale kolektivní charakter. A v takových kolektivních hrách neúčinkuje jen individuální vůle, ale také instinkty smečko-stádního chování, jejichž projevy otevírají možnost eliminovat vůli z algoritmiky procesu vypracování linie chování v individuální psychice. Jedná se buď o eliminaci vůle jako takové nebo o její potlačení těmi či oněmi sociokulturními faktory (včetně psychotropních látek)¹, či spuštěním instinktivně-reflexivní reakce na okolnosti.

Je nesporné, že se ve hrách s nebezpečím takového druhu někdo zmrzačí a někdo i zahyne (k tomu dochází v mezích Božího dopuštění, které ve vztahu k dětem formují především rodiče a další starší příbuzní). Ale souhrnná škoda pro populaci v důsledku těchto ztrát, za úrovně rozvoje kultury blížící se nule, bude menší než škoda, která by mohla nastat v případě, že by si chlapci nehráli s nebezpečím a nevypracovávali si v těchto hrách návyky nezbytné pro jednání na druhé hranici zajištění přežití matek a dětí – na hranici obrany. Nebyť těchto chlapeckých her s nebezpečím, nebyli by mladíci a muži ve své většině schopni řešit úkol, kterým je vyvedení matek a dětí z vlivu reálných nebezpečí, pokud možno aniž by přitom utrpěly zranění či došlo k jejich ztrátám a neobětovali by přitom někdy vědomě i svůj život.

Ještě jednou zdůrazňujeme, že:

Vše výše uvedené se týká života populace druhu Člověk rozumný v podmínkách, kdy se úroveň rozvoje kultury blíží nule, kdy kulturní prostředí prakticky neochraňuje jedince ani

kozáci tvořili efektivní vojenskou společenskou vrstvu v Ruském impériu. Jejich způsob života byl životaschopný jen do té doby, než se díky rozvoji vojenství přežila kavalerie a zemědělství bylo mechanizováno. Na vypracování nového způsobu života kozáckým kulturám Historie nedala čas ani neposkytla potřebné okolnosti.

¹ Tato otázka je z hlediska skupinové kriminality mladistvých probrána na konci této kapitoly.

celek před přílivem různorodých a z větší míry mimosociálních nebezpečí¹.

I sama kultura vyprodukovaná společností se může dostat do konfliktu s lidskou biologii z hlediska mnohých jejích aspektů, včetně genetických programů vývoje organismů a formování osobnostní psychiky chlapců a dívek. Jinak řečeno, **kultura sama se může stát reálným nebezpečím pro budoucnost jak jedinců obou pohlaví, tak i pro celou společnost, která je jejím nositelem.**

Příkladem tomu jsou kultury většiny davo-, „elitářských“ společností, které dosáhly vysoké úrovně sociální organizovanosti (a v podstatě statisticky předurčené naprogramovanosti života každého z množiny lidí tvořících společnost), kde absolutní většina obyvatelstva žije ve velkých městech, ve kterých jsou podmínky života takové, že chlapecké hry s nebezpečím mohou narušovat a reálně narušují tento „dobře zavedený způsob života“ naprogramovaný dospělými a předešlými pokoleními. Proto jsou v nich chlapecké hry s nebezpečím v mnohých případech *slabodůše právnícky* hodnoceny jako antisociální chování²: tj. jako projevy problémové psychiky dětí a

¹ Jaký postoj bychom měli zaujímat ke hrám s *nebezpečím*, někdy *vytvářeným uměle a reálně ohrožujícím životy okolních lidí*, je-li úroveň rozvoje kultury technosféricky civilizované společnosti vysoká? To už je jiná otázka, která se posuzovaného tématu, jaké jsou projevy toho, co je v životě civilizace nesoucí kulturu biologicky podmíněno, přímo nedotýká. Odpovědi na tuto otázku se věnuje celý kurz Základy sociologie.

Vyjádříme-li to krátce, tak přírodní prostředí, přírodní krajiny musí být dospívajícím přístupné, a potom si oni sami najdou, jak se zabavit, aniž by vyváděli z míry *civilizaci dospělých*. Aby tyto jejich aktivity nebyly destruktivní, je nutné, aby kultura potlačovala faktory rozvracející mravnost dětí. V mnohém to zajišťoval právě kozácký způsob života, a také způsoby života kočovných národů Severu a stepní zóny.

Ve velkoměstech není přístup k přírodnímu prostředí, takže volba není příliš velká:

- buď se z nich stane „maminčin mazánek“ – „dítě“ televize, knižních poliček, lednice a internetu,
- nebo se zapojí do městských kriminálních skupin mladistvých.

Obě tyto volby jsou špatné a nic dobrého přinést nemohou...

² K takovým právnickým hodnocením dochází *v důsledku toho, že naše smysly nefungují plnohodnotně, přišli jsme o cit (naše vnímání světa není*

→ → →

mladistvých a jako kriminalita mladistvých, které musí být potlačovány a vykořeňovány pro blaho společnosti a stabilitu jejího způsobu života.

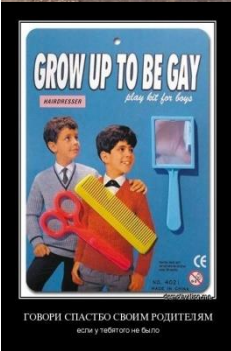
Popírat, že chlapecké hry s nebezpečím mohou v rozvinuté technosféře představovat reálné nebezpečí nejen pro účastníky daných her, ale i pro okolní lidi a potomky, by nebylo správné (mladiství mohou vyprovokovat dopravní nehodu, havárii vlaku, letadla, havarijní situaci v rozvodech elektrických sítí apod.). Ale také by nebylo správné popírat, že velkoměsto masově plodí psychopaty a psychicky mrzačí původně zdravé lidi.

Jenže problém spočívá v tom, že v davo-„elitářských“ kulturách, které dosáhly vysoké úrovně naprogramovaného *spotřebitelského zajištění života jedince*, nejenže nezbylo žádné místo pro chlapecké hry s nebezpečím, ale ani v nich pro ně neexistují žádné opravdové alternativy, díky kterým by se mohl realizovat přirozený, normální genetický program rozvoje osobnosti budoucího muže¹. A to pro společnost znamená nebezpečí daleko větší, než jsou všechna darebáctví mladistvých i jejich kriminalita (která je výsledkem nesprávné výchovy a pokleslého způsobu života ve velkoměstech). Jenže toto nebezpečí se projevuje v historicky dlouhodobých časových intervalech, a proto ho nejsou schopni postihnout obyčejní lidé ani politici, kteří žijí „dnešním dnem“, plánují na týden dopředu² a jejich touhy se omezují na získání voličů v nadcházejících volbách, po kterých se okamžitě začínají připravovat k vítězství v těch dalších, a tak pořád dokola.

plnohodnotné) a také v důsledku toho, že právníci a politici nechápou zákonitosti biosféry a specifika biologie druhu Člověk rozumný.

¹ Skauti a další podobné organizace včetně sportu (obzvláště „špičkového sportu“) jsou jen falsifikáty zfabrikované dospělými a vnucované dětem, neboť je v nich všechno zorganizováno dospělými, a to včetně falešných lídrů, a dětská iniciativa je ve většině případů eliminována nebo není podporována. Aby všechno bylo opravdové, je nutná především iniciativa samotných dětí a jejich samoorganizace ve hrách.

² V mnohých návodech na téma „Jak se stát úspěšným?“ včetně „Time managementu“ je udělována zvláštní pozornost výslovně týdennímu plánování. O plánování na delší časové úseky se ve své většině nezmiňují.

Texty pod piktogramy na fotografii výše: „Genderově neutrální“, tj. „bezpohlavní“ „Toto WC může využít jakýkoliv jedinec, nezávisle na svém pohlaví a jeho označení.“

Nápis na sadě hraček pro chlapce zleva: „Vyrůstěj, aby ses stal gayem.“

Ve výsledku kultury naprogramovaného „dobře zavedeného způsobu života“ davo-„elitářských“ společností blokuje chlapecké hry s nebezpečím a potlačují příslušné dětské subkultury, tj. fakticky nutí chlapce, aby se osobnostně-psychicky „vyvíjeli“ navzdory svému genetickému programu a sociokulturně je jim vnucován program osobnostního formování ve stylu „unisex“ (viz

fotografie) – jakoby by byli bezpohlavní, který v nich však fakticky vyklešťuje mužnost ve všech jejích aspektech, takže ve výsledku z chlapců masově vyrůstají v biologickém (nejsou schopni rodit) a osobnostně-psychologickém smyslu neplnohodnotné „nedodělky žen“ (a jmenovitě nemají rozvinutou intuici, jejich sociokulturní funkce nejsou vyhraněny nebo jsou zákázonosné a může to vést i k nezpůsobivosti v pohlavním chování).

Daná situace se navíc prohlubuje smíšenou výukou chlapců a dívek v absolutní většině všeobecných škol ve „vyspělých“ společnostech, o jejíž nepřipustnosti se již nejednou diskutovalo po celá desetiletí v různých kulturách. Jeden z aspektů fungování takových škol se projevuje v tom, že při dřívějším tělesném vyspívání dívek, které je doprovázeno i aktivizací jejich ženských pohlavních instinktů, se u dívek zároveň aktivizuje instinktivní program

dominance ženy nad mužem, jehož obětí se stávají jejich *spolužáci*¹, *nemají-li již v té době rozvinutou vůli do té míry, aby dokázala jejich psychiku před tímto tlakem ochránit*. Statistická převaha „pedagogů“² ženského pohlaví (a to tím spíše za situace, kdy díky způsobu života v takzvaných „vyspělých státech“ dítě v rodině tráví velmi málo času³) je jen další věcí, která dále prohlubuje tento útlak a narušování osobnostně-psychického vývoje mnohých chlapců, kteří sice vyspějí tělesně, ale z osobnostně-psychologického hlediska nedosáhnou způsobilosti mužů⁴, a tím pádem ani své lidské způsobilosti. Neboť

¹ Žije-li společnost bez vzdělávacího systému, je pro ni přirozené, že v ní dětské subkultury chlapců a dívek fungují paralelně s epizodickou vzájemnou součinností pouze při rodinných a společenských svátcích a zřídka se tedy střetávají ve volných dětských hrách, kde by navazovali užší vztahy. A školství „vysoce vyspělých“ států tuto přirozenost potřebnou pro zformování plnohodnotné psychiky dospělých zástupců obou pohlaví nabourává tím, že v absolutní většině škol nekompromisně lidem vnucuje ve všech předmětech smíšenou výuku.

² Slovo je uvedeno v uvozovkách z toho důvodu, že historicky zformované profesionální pedagogické vzdělání, na základě kterého „učitelé“ obdrželi své diplomy, není způsobilé na Západě ani v Rusku, neboť jim neposkytuje znalosti o biologii v závislosti na věku (anatomii a fyziologii) ani o psychologii chlapců a dívek a osobitostech jejich vnímání světa, ani o geneticky daných programech rozvoje organismů a psychiky jejich budoucích svěřenců. Absolventi „pedagogických“ vysokých škol jsou fakticky **učiteli specializovanými jen na výuku určitých předmětů** a neplní roli vychovatelů a rádců z hlediska *osobnostního rozvoje a sebevzdělávání* svých žáků, což by měli dělat především.

³ Což je umocněno ještě tím, že mnohé děti vyrůstají v „neúplných rodinách“: v USA se 37% novorozenců rodí svobodným matkám; v Rusku je to 30%. K tomu je třeba připočítat i tu skutečnost, že mnohé z těchto svobodných matek své děti počaly a odnosily, když byly pod vlivem alkoholu, tabáku, narkotik a mravního rozkladu, takže jejich děti jsou již od počátku obtíženy problémy své více či méně závažné biologické méněcennosti se všemi jejími sociálními následky.

⁴ A právě zde má své prameny jeden ze směrů nabývajících na popularitě od druhé poloviny 20. století v degradujících společnostech, kterým je subkultura sadomasochistických pohlavních úchylek – BDSM, kde je ženě přidělena role „dominy“ a muži „otroka“. V jiných větvích této subkultury pohlavních úchylek se mohou role a jejich rozdělení lišit.

předpokladem pro zformování skutečného člověka je, že bude ve vzájemné součinnosti s biosférou a společností plnit jak své biologické, tak i sociokulturní funkce představitele příslušného pohlaví v celé jejich plnosti a dokonalosti¹.

Situace se ještě více zhoršila od druhé poloviny 20. století, kdy všeobecné základní školy v takzvaných „vyspělých státech“ postupně a pomalu:

- v tichosti přestaly plnit funkci „poskytovat co možná nejdokonalejší vzdělání všem, kteří jsou schopni se učit a mají o studium zájem“²,
- a také jim byla nehlasně uložena zcela jiná funkce: „zformovat zákonů dbalého občana-zombie, kterého bude možné spolehlivě řídit prostřednictvím sociální hierarchie a působením hromadných sdělovacích prostředků“, což předpokládá³:
 - úplné potlačení chlapeckých subkultur her s nebezpečím jako „antisociálního jevu“,
 - poskytování úmyslně defektních „vzdělávacích služeb“ obzvláště z hlediska problematiky filosofického, sociologického a historického charakteru (dvojice „esoterismus – exoterismus“⁴ je aktuální i v současnosti).

¹ Také je nutné podotknout, že smíšená výuka chlapců a dívek je v absolutní většině předmětů neefektivní, neboť způsoby vnímání a porozumění světu se u dívek a chlapců liší, takže je nutné, aby se jim v tom styl výuky jedněch a těch samých předmětů přizpůsobil.

Podrobněji se o škodlivosti historicky zformovaného vzdělávacího systému a o možném alternativním vzdělávacím systému dozvíte z prací V. F. Bazarného, například na webu: <http://www.hrono.ru/proekty/bazarny/>.

² Včetně z důvodu biologické degenerace obyvatelstva, kdy si nová pokolení nejsou schopna osvojit učební programy, podle kterých se učili jejich otcové, matky i jejich prarodiče.

³ Viz již zmiňované práce: Dimiev Ajrat – Třídí Amerika – Šokující každodennost americké školy. Poznámky učitele – Kazaň, Paradigma, 2008, vydání 3000 výtisků (<http://lib.rus.ec/b/208193/>). Kromě toho viz John Taylor Gatto – Fabrika loutek. Zpověď učitele (<http://bodhi.ru/book/gatto-school.html>).

Viz také V. F. Bazarnyj – Škola nebo výroba biorobotů jako na běžícím pásu? Současná koncepce vzdělávání Ruska: její podstata a vliv na zdraví dětí, možné alternativy – Moskva: Konceptual, Patriotika, 2015.

⁴ Viz kapitola 8.5 — díl druhý tohoto kurzu.

Nejednou byl vyjádřen názor, že degradace nositelů mužské podstaty, dosáhne-li civilizace dostatečně vysoké úrovně zajištění bezpečí jedince sociokulturními prostředky, je jedním z vnitřních faktorů samolikvidace společností, které se ve svém rozvoji dostaly do slepé uličky a nedokázaly z ní najít cestu ven. Avšak tu skutečnost, že *podstatou té slepé uličky „rozvoje“ „vysoce civilizovaných“ společností je zachovávání davo-„elitářského“ charakteru kultury, který stabilně stále znovu a znovu reprodukuje nelidské typy struktury psychiky* – si již obvykle ti, kteří si vlivu tohoto faktoru v lidské historii povšimli, neuvědomují.

Při rozvoji technosféry, stabilním obnovování davo-„elitářství“ a dosažení dostatečně vysoké úrovně rozvoje civilizace zafungoval faktor degradace nositelů mužské podstaty v minulosti¹ již nejednou a vytvořil předpoklady k tomu, aby se „vysoce civilizované“ společnosti, které ale biologicky, mravně a v důsledku toho i psychicky degradovaly a zdeformovaly se, staly obětí svých méně „civilizovaných“ a někdy přímo „divokých“ sousedů, kteří však byli biologicky a v důsledku toho i psychicky životně způsobilější a perspektivnější v aspektu rozvoje lidstva jako celku.

V souladu s tímto názorem na vliv „vysoké civilizovanosti“ na formování lidské psychiky je rozvoj falických kultů ve starověku reakcí společností na degradaci tohoto druhu nositelů mužské podstaty v marné naději vyřešit problém jejich degradace „mystický“, namísto toho, aby byl odhalen a odstraněn *generátor problému: konflikt dvou informačně-algoritmických systémů – nepravověrné kultury vyprodukované a udržované společností a vrozeného programu rozvoje psychiky osobnosti v procesu dospívání.*

Jeden z anatomických rozdílů mezi muži a ženami spočívá v tom, že:

¹ Jedním z příkladů je krach obou Římských impérií, kde došlo k biologické degeneraci, což vedlo ke kulturní degradaci a k tomu, že je nakonec dobyli Vandalové a Turci. Teď již po stejné cestě velmi daleko došly USA a Evropa, jež jsou právě v tomto směru lídry civilizačního „rozvoje“ lidstva.

- poměr hmotnosti mozku ke hmotnosti těla je u mužů vyšší než u žen a struktura mozku se u obou pohlaví také liší¹;
- poměr hmotnosti srdce k hmotnosti těla je mužů nižší než u žen².

Nicméně ani při tomto čistě biologickém rozdílu mezi muži a ženami, který je naprogramován geneticky, se nesmí osobnostně-psychický vývoj chlapců a dívek omezovat na vypracování návyků chování pouze k hranici zajištění vysoké úrovně přežití populace příslušející každému z pohlaví. Kdybychom žili v plnohodnotné kultuře, tak:

- by si po osvojení intuice dívky dále osvojovaly i plnou kapacitu svého intelektu a návyky sebeovládání v různorodých nebezpečných situacích;
- a chlapci by si po osvojení své intelektuální kapacity, návyků sebeovládání (v obou aspektech SEBEkázně – jak vlastního líderství, tak i při podřízení se jiným) a určité odpovědnosti za ostatní osvojovali i intuici.

Řečené se týká zástupců obou pohlaví v těch mezích, které mají naprogramované geneticky³.

¹ Řada badatelů spojuje tento rozdíl ve strukturách mozku obou pohlaví: se schopností ženy jednat ve víceúkolovém režimu fungování psychiky; s převahou mužů v řešení řady úkolů vyžadujících tvůrčí přístup; a s určitým podílem statistiky homosexuality podmíněným tím, že z různých příčin pohlaví těla neodpovídá pohlaví mozku.

² Na jedné straně znamená převaha žen v tomto ukazateli, že mají rezervní kapacitu k přečerpávání krve, která je potřebná pro zdravý průběh těhotenství a zásobování plodu a dělohy krví, ale na druhé straně není srdce jen tou „pumpou“ pro přečerpávání krve, ale také vibračním systémem, to znamená přijímací a vysílací anténou. A tato okolnost vysvětluje význam takových slov jako „dobrosrdečnost“, „srdce je věštec a dokáže vycítit dobro i zlo“ a tak podobně. Upřesnění tohoto pořekadla „*mateřské* srdce je věštec“ přímo souvisí s převahou žen nad muži v intuitivním vnímání života, v čemž je biologickým základem jejich převaha s ohledem na ukazatel „poměru hmotnosti srdce ke hmotnosti organismu“.

³ Otázka formování plnohodnotné osobnostní psychiky je podrobněji probrána v práci vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty – kapitola 7.2. Životní algoritmus formování osobnosti.

My však žijeme v kultuře, která nedokáže zajistit plnou realizaci genetického programu osobnostního formování chlapců ani dívek, takže potom:

- co si dívky osvojí intuici, si většina z nich nedokáže osvojit v potřebné míře svou intelektuální kapacitu¹ a návyky sebeovládání;
- a chlapci, dokáží-li si vůbec v plné míře osvojit svůj intelekt a návyky sebeovládání navzdory kultuře „vysoce civilizované“ společnosti, která tento jejich osobnostní rozvoj potlačuje, si již neosvojují intuici (to znamená, že její potřebu buď ignorují, nebo ji neintegrují do algoritmiky vypracovávání linie svého chování).

Proto v jazycích různých národů celá staletí přezívají přísloví ve smyslu „dlouhé vlasy krátký rozum“ o ženách a „muž si často ví rady až s křížkem po funuse“ o mužích, která nejsou vyjádřením sklonu zástupců obou pohlaví k tomu, aby si bezdůvodně vzájemně uštěďovali urážky, ale výsledkem vyhodnocení hlavní statistické váhy chování zástupců obou pohlaví bezprostředně před vznikem, v průběhu a po skončení různorodých problémových situací.

¹ Navíc je psychická činnost člověka podřízena i biochemii – hormonálnímu pozadí, které u dívek a žen v průběhu jejich menstruačního cyklu kolísá, což je příčinou toho, že dívka (žena) může být některé dny mimořádně geniální a v jiné dny jí její psychika umožňuje řešit jen ty nejjednodušší běžné úkoly, když to jakž takž skombinuje se svými dříve osvojenými návyky-automatizmy. A milující muž by to měl vycítit a nevyžadovat od své životní družky to, co je pro ni v příslušných fázích menstruačního cyklu nemožné.

Muži mají své hormonální pozadí stabilnější, takže i práceschopnost jejich psychiky má více méně stabilní úroveň. Platí to ovšem s jednou výhradou, která je podmíněna historicky zformovanou kulturou: v *případě absence vlivu alkoholu*, neboť již po konzumaci pouhých 200 ml suchého vína, jak dokládají psychologické testy, dochází k citelnému snížení intelektuální kapacity po dobu přibližně tří následujících týdnů; tlumící efekt většího množství alkoholu působí v ještě delších časových intervalech; systematická konzumace piva a dalších „nízkoalkoholických“ nápojů je faktorem trvale působícím na potlačení intelektu a velmi často také faktorem potlačujícím svědomí a stud, jejichž funkce jsou v psychice na tělesné úrovni udržované určitými mozkovými strukturami, jejichž funkčnost alkohol a mnohé další psychotropní látky potlačují.

Uvedeme jeden z výrazných příkladů ženského neadekvátního chování v kritické situaci. 25. července 1956 v severním Atlantiku u pobřeží USA v blízkosti ostrova Nantucket („nedaleko“ newyorského přístavu) narazila švédská zaoceánská osobní linková loď Stockholm ve 23:17 hodin místního času svou zpevněnou příď do pravoboku italského luxusního zaoceánského parníku Andrea Doria. V důsledku poškození utrpěných v této srážce se parník Andrea Doria potopil 26. července v 10:20¹ hodin a Stockholm zůstal na vodě, přestože jeho příď v délce přibližně 15 m od přední vaznice vzala za své – byla rozdrčena a zničena v průběhu srážky.

Podle oficiálních údajů při této srážce na Stockholmu zahynulo 5 – 7 lidí a na parníku Andrea Doria 46 – 55 (v různých zdrojích se údaje o počtu mrtvých na obou lodích rozcházejí). Jednalo se o lidi, kteří byli v kajutách v zóně destrukce a rychlého zatopení, ostatní z celkového počtu 1 250 cestujících a 575 členů posádky parníku Andrea Doria byli z potápějící se lodi všichni evakuováni do přibližně sedmé hodiny ranní 26. července. Úspěchu záchranné operace napomohla šťastná souhra okolností: v důsledku svého poškození se parník do několika minut nepřevrátil, ale potápěl se celkem pomalu po dobu 11 hodin²; k havárii došlo v oblasti intenzivní lodní dopravy, takže několik lodí včetně francouzské linkové lodi Il d'France (která na palubu vzala více než 1000 zachráněných) stačilo včas připlout na pomoc; v oblasti katastrofy nebyl příliš silný vítr ani vlnobití, které by znesnadňovaly záchranné operace.

Po ukončení evakuace lidí z lodi, *kterou ke zkáze odsoudili její konstruktéři a provozovatelé*, než definitivě opustila loď, obešla skupina záchranářů ještě jednou parník, aby se přesvědčila, že nikdo nechýbí, že na nikoho nezapomněli. V průběhu prohlídky jedné ze

¹ Důkladný popis havárie a její analýzu najdete v knize Srážky v oceánu, kterou napsal Alvin Moscow (Moskva: Vodní doprava, 1962; Moskva: Doprava, 1992), a také v publikacích na toto téma na internetu.

² Pro srovnání: 1. září 1986 bulker (loď pro přepravu nebaleného sypkého nákladu) Pjotr Vasjov narazila do boku linkové lodi Admirál Nachimov tak, že se Nachimov převrátil a za 7 – 8 minut potopil. Podle oficiálních údajů z 1234 lidí na jeho palubě zahynulo 423 lidí. Ke srážce došlo ve 23:12 hodin místního času, tedy v noci, což znesnadnilo záchranu přeživších z vodní hladiny, přestože vítr a silné vlnobití v oblasti katastrofy také nebyly.

spodních palub, kterou již zalévala směs oceánské vody a mazutu (při střetu byly poškozeny palivové nádrže), námořníci objevili skupinu žen v nedbalkách, která se tam skrývala. Vzhledem k tomu, že k havárii došlo v noci, tak vyskočily ze svých kajut tak, jak byly, v „nočních košilkách“, pyžamech, ve spodním prádle i nahé. Poté, co byly nalezeny, začaly *kolektivně pasažérky*, které neměly řádné oblečení, šilet na téma: „Okamžitě odejděte vy bídáci, vždyť jsem nahá!“ Nakonec museli členové záchranné skupiny i přes tuto ženskou hysterii pasažérky vynést či vyvést nahoru na člunovou palubu, odkud nasedly do člunů, kde již bylo pro ně připraveno i nějaké to náhradní oblečení.

Takže loď se potápí a místo toho, aby se snažila zachránit, se skupinka žen ukrývá, a když je najdou záchranáři, tak u nich propuká *kolektivní* hysterie na téma, které je s ohledem na dané okolnosti zcela mimo. Přičemž se v tomto případě nejednalo o katastrofu s tak rychlým průběhem, aby si lidé probíhající události ani nestačili uvědomovat. Loď Andrea Doria se potopila po 11 hodinách od nárazu a evakuace cestujících a posádky byla ukončena přibližně za 7 hodin 40 minut od nárazu, bylo tedy více než dost času, aby se ty ženy dokázaly vzpamatovat z prvního šoku, vyhodnotily situaci a začaly jednat přiměřeně okolnostem. Zde je tedy závěr „dlouhé vlasy, krátký rozum“ nevyhnutelný.

Navíc v tomto případě masové paniky a kolektivní hysterie, stejně jako v mnohých jiných – při absenci uvědomělého, na vůli založeného sebeovládání – svoji roli sehrály také instinkty smečko-stádního chování, které jsou vlastní biologickému druhu Člověk rozumný.

Očítí svědkové také zaznamenali nízkou morálku a odvahu italské posádky, neboť velká část jejích členů se snažila z lodi rychle uniknout, sami naskákali do záchranných člunů a pádlovali od tonoucí lodi, aniž se postarali o cestující, což byla jejich přímá povinnost. To znamená, že „vysoká civilizovanost“, která neumožnila námořníkům, aby si v dětství vypracovali vlastnosti přirozené mužům, se projevila i v tomto případě. V záchranných člunech odplouvajících z tonoucí lodi byl poměr zachráněných následujících: přibližně 40% tvořili cestující a

60% členové posádky; ostatní cestující a členové posádky byli zachráněni čluny z jiných lodí¹.

To přísloví, že „muž si často ví rady až s křížkem po funuse“, také nevzniklo jen tak, aniž by se opíralo o život a vůbec to není o houževnatosti a vytrvalosti v pracovní činnosti, která vyžaduje dlouhodobé sbírání zkušeností a soustředěnost při práci, pokud možno na stále stejném místě, ale vypovídá o tom množství situací, kdy muž poté, co „něco zvrtná“, začne přemýšlet o tom, „co a jak měl udělat a jak měl postupovat, aby vše dopadlo dobře“. A jestliže ho žena (jeho životní družka) předtím intuitivně varuje, aby to nedělal, že to povede k nepříjemnostem, přenáší často potom muž svou vinu za tyto nepříjemnosti na ni, protože je „čarodějnice“, „to ona přivolala to neštěstí“, „zbytečně mu do toho kecala“, „vyvedla ho z míry“, „zakřikla to“ apod. I když to tak skutečně mohlo být, je přesto toto přísloví důsledkem toho, že intuice většiny mužů není v historicky zformovaných kulturách v průběhu jejich osobnostního vývoje plně rozvinuta – buď vůbec nedošlo na požadavek ji zapojit, nebo není

¹ Do šestnácti záchranných člunů z lodi Andrea Doria se podle norem platných v té době měli vejít všichni cestující i členové posádky, takže kapacita každého člunu musela být minimálně 115 lidí (záchranné čluny s kapacitou nad 150 lidí byly zakázány; kapacita záchranných člunů z Titaniku byla 65 lidí). Jenže vzhledem k tomu, že 8 člunů z levoboku nebylo možné na vodu spustit kvůli havarijnímu náklonu na pravobok více než 20°, ke kterému došlo v prvních minutách po srážce a který se postupně stále zvětšoval, mohlo být v osmi člunech z pravoboku, jestliže by se posádka chovala podle předpisů, rozmístěno 4 – 5 členů posádky, kteří jsou potřební k řízení člunu a dalších řádově 110 lidí měli být cestující (nebo i více, protože vlnobití v oblasti katastrofy umožňovalo umístit do člunů větší počet lidí bez nebezpečí, že by se člun v důsledku vody zalévané dovnitř vlnami potopil). Poměr zachráněných lidí ve člunech z lodi Andrea Doria měl tedy vypadat zcela jinak.

Lod' Stockholm se také účastnila záchrany lidí z Andrea Doria a vyslala na pomoc své záchranné čluny. Když ale v prvních třech záchranných člunech, které dorazily zpět ke Stockholmu, byli výlučně členové posádky tonoucí lodi a žánní cestující, nedokázali se někteří švédští námořníci ovládnout a začali tyto zachráněné tlouci a pokoušeli se je hodit přes palubu. Celkem lod' Stockholm zachránila 425 lidí z lodi Andrea Doria, a poté se sama i přes poškození dokázala vlastním chodem vrátit zpět do přístavu v New Yorku.

integrována do psychiky, což znamená, že není funkční v procesu vypracovávání řídicích rozhodnutí a při jejich realizaci.

Důsledky to může mít pro nejednu kulturně svébytnou společnost, přičemž mohou být velice smutné a navíc se mohou některé z nich projevat i v daleké budoucnosti a to v rozmezí desítek i stovek let. Je deprimující číst vzpomínky politiků, kteří měli svůj podíl na událostech probíhajících v předvečer 1. světové války 20. století, tedy těch, kteří nepatřili mezi zlovolné podněcovatele této války. Ti všichni píšou o tom, co a jak měl kdo v minulosti udělat, aby k 1. světové válce 20. století nedošlo, neboť si tu hrůzu odehrávající se v historických letech 1914 – 1918 nikdo z nich předtím, než došlo na vojenské akce, nepřál a ani si ji nedokázal představit¹.

A takto to v dějinách současné globální civilizace probíhá odedávna. Vypovídající je například námět o Trojské válce a jejím dobytí.

V Tróji vládnul král Priamos, který měl dceru Kassandru, jež byla kněžkou Apollonova chrámu a věštkyň a syna Parida. Tato Cassandra předpověděla, že Paris unese krásnou Helenu, manželku Meneláa, jednoho z králů v evropském Řecku, že řecká armáda kvůli tomu vtrhne na trojské území (do Malé Asie na území současného Turecka), kde dojde ke zdoluhavé válce, v jejímž průběhu mnozí Trójané a Řekové zahynou, až nakonec Trója přece jen padne a její přeživší obyvatelé buď upadnou do otroctví, nebo budou nuceni utéci do jiných zemí.

Výhledy tedy byly neradostné. Nabízí se otázka: *Jak měla vypadat rozumná reakce krále na toto proroctví jeho dcery-kněžky?* Měl Parida někde zavřít a zatrhout mu jakékoliv cesty do evropského Řecka do doby, než by se matrice nazrávající tragické války energeticky vybila. Ve výsledku takové politiky by tu možná Trója existovala dodnes a jména Kassandry, Priama, Parida a všech ostatních hrdinů té války by se do dějin nezapsala a byla již dávno zapomenuta, protože jejich život mohl mít mírumilovný a klidný průběh bez jakýchkoliv pamětihodných událostí, které by následně získaly přívlastky jako „historické“ a „epické“.

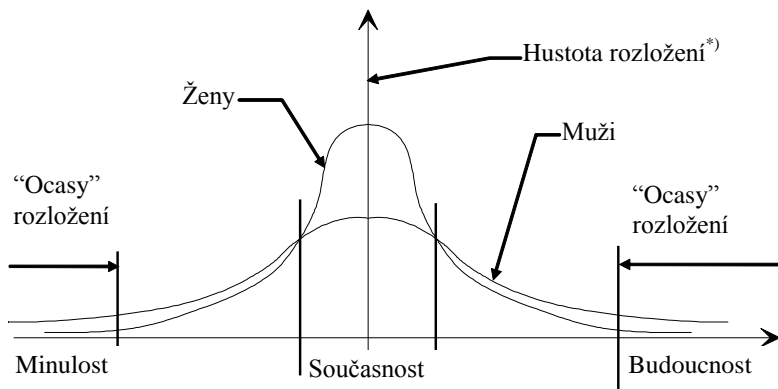
¹ Viz práce vnitřního prediktoru SSSR Narušení hermetizace, kapitoly 1.6 a 1.7.

Jenže v důsledku toho, že Priamos ani další čelní představitelé Tróje nic nedali na intuici a nevěřili „té hloupé ženské (s dlouhými vlasy)“ (neboť její kněžské postavení má přece sloužit jen k ohlupování prostého lidu a pomoci nám udržovat naši moc nad ním, protože právě jen my jsme tu „ti nejmoudřejší z moudrých“), a také v důsledku nezodpovědnosti Parida, který byl otrokem svých pohlavních instinktů, se to původně varovné proroctví o možném průběhu událostí vedoucích k budoucí Trojské válce „automaticky“ realizovalo na základě egorů, které k tomu tehdy byly určitým způsobem naprogramované, a tragickou realitou se stalo všechno to, před čím Cassandra varovala. V průběhu války také vyřkla nejedno varování taktického charakteru, díky nimž by se byli mohli vyhnout katastrofě, kdyby je trojští vládci alespoň tentokrát vyslyšeli, jenže oni to opět neudělali.

Dokonce i v případě, že je v mýtech tento námět dost příkrášlen (v tom smyslu, že žádné proroctví Kassandry buď vůbec nebylo, nebo nebylo tak podrobné), tak je stejně jako umělecky filosofické shrnutí sociální statistiky z hlediska života zcela průkaznou ilustrací pravdivosti přísloví „muž si často ví rady až s křížkem po funuse“.

Ty vzpomínky na Trojskou válku jsou příkladem, kdy se život podle principu „muž si často ví rady až s křížkem po funuse“ dotkl celé regionální civilizace. Ale i v běžném osobním životě si každý muž může připomenout řadu situací, kdy si on sám „věděl rady až s křížkem po funuse“...

Existuje ještě jedna statistická odlišnost mužů a žen, která v životě společnosti mnohé vysvětluje. Podívejme se na obr. 10.3-1 (opakované znázorněný níže).

*) Hustota rozložení: Určitý počet lidí rozložený v intervalu k vodorovné (časové) ose v poměru k její délce, kdy na úrovni této osy je počet nulový. Takže se plocha pod každou z křivek hustoty rozložení rovná 100% počtu mužů nebo žen v určitém měřítku.

OBR. 10.3-1. ROZLOŽENÍ MUŽŮ A ŽEN PODLE ROZLOŽENÍ FAKTORŮ
MOTIVUJÍCÍCH JEJICH JEDNÁNÍ V ČASE

Na obrázku 10.3-1 jsou na časové ose znázorněny tři intervaly, které se od sebe značně liší číselnou převahou mužů a žen. Nazvěme je podmíněčně „Minulost“, „Současnost“ a „Budoucnost“.

„Současnost“ je ta oblast, ve které se soustředili ti, kteří obrazně řečeno „žijí dneškem“: dnes dodělávají to, co měli mít hotovo již včera; dnes se zabývají tím, co je aktuální právě teď a „na zítřka hledají deštník, protože slibovali, že bude pršet“.

V této kategorii je celkem hodně lidí, kteří v „Současnosti“ nepřemýšlejí o tom, že právě teď sklízí plody svých minulých činů i nečinnosti; a také nepřemýšlejí o tom, že jejich současné konání (i nečinnost) přinese své plody v budoucnosti. Tento pošetilý přístup k minulosti i budoucnosti vede k tomu, že mnozí z nich kvůli své špatné povaze v minulosti zaseli to, co je pro ně dnes nepřijatelné, a dnes sejí to, co pro ně bude nepřijatelné v budoucnosti.

Přitom se – díky pospolitosti a integritě světa, který je pro všechny lidi jen jeden – s těmi špatnými následky jejich bezohlednosti a neprozřetelnosti budou muset tak či onak potýkat nejen oni sami, ale i mnozí jiní.

Ve společenském životě oblast „Současnost“ vyznačená na časové ose zaujímá interval přibližně od „před dvěma týdny“ do „za dva

týdny“ a zahrnuje různorodé operativní reakce na průběžné informace, které pro absolutní většinu lidí ztrácejí svůj význam přibližně v průběhu dvou až tří týdnů.

Intervaly „Minulost“ a „Budoucnost“ jsou matematicky identické v tom smyslu, že jde o „ocasy“ statistického rozložení. V pravém a levém ocase je dohromady soustředěn celkem malý statistický podíl: úhrnem v mezích 3 – 5% z celkového počtu pozorovaných jednotlivých jevů. Jenže jak jednou poznamenal K. Prutkov: „I malé příčiny vedou někdy k velkým následkům“.

V „Minulosti“ se ocitli ti, které A. S. Gribojedov v Hoři z rozumu charakterizoval slovy: «Své úsudky čerpají ze zapomenutých novin z časů Očakova a pokoření Krymu»¹. Jsou to lidé, kteří se ani tak nepokoušejí do současnosti zatáhnout normy včerejšího dne, jako spíše normy minulého století, nebo dokonce dávno minulých tisíciletí. V politice jsou skutečnými reakcionáři a zpátečníky v případě, že se ty normy z dávných časů již přežily. Jestliže jsou tyto normy stále aktuální a pro život způsobivé, jsou buď tradicionalisty, nebo přívrženci obrození minulého blahobytu svých společností, které upadly do té či oné krize.

Do „Budoucnosti“ se dostali ti, v jejichž jednání převažuje individuální a kolektivní činnost, jejíž plody se mohou projevit až v dost vzdálené – *s ohledem na běžnou každodennost* – budoucnosti: po letech, desetiletích, stoletích, tisíciletích. V určitých aspektech se mohou blížit k tradicionalistům a zastáncům obnovení starých pořádků, přestože ve své většině přinášejí něco, co v minulosti nebylo.

Zde je třeba zmínit jednu důležitou věc: rozložení je znázorněno ve vztahu k faktorům motivujícím jednání (cíle jednání) s vazbou na časové intervaly, a ne podle kritérií Dobra a Zla, či zda je to Dobře či

¹ Komédie Hoře z rozumu byla dokončena v roce 1824. Turecká pevnost Očakov a přilehlá území Novoruska se staly součástí Ruského impéria v roce 1792. Od roku 1774 byl Krym samostatným chanátem (podle mírové smlouvy z Kjučuk Kaynarca uzavřené s Tureckem) a součástí Ruska se stal v roce 1783 současně s kubáňským územím (Kubání), což bylo stvrzeno mírovou smlouvou podepsanou s Tureckem v Jasech v roce 1792.

To znamená, že „z časů Očakova a pokoření Krymu“ je historický fragment, který se stal 50 – 30 let před publikací a dobou, ve které se odehrával námět komedie Hoře z rozumu.

Špatně. Historické zkušenosti dokládají, že v minulosti nebylo všechno v porovnání se současností špatné, a v budoucnosti zase vše nebude natolik dobré, jak si to dnes představujeme, ovšem z hlediska naplnění současných ideálů. A i když je známo tvrzení: „Vše, co se děje, se děje, aby bylo lépe“, tak přesto ve společnosti existují i předvídaví zloduší¹, kteří charakterem své činnosti spadají do skupiny „Budoucnost“. To znamená, že od podvědomého přístupu „Budoucnost“ = „dobré“, „Minulost“ = „špatné“, který je v mnohých ohledech správný, je zapotřebí se s ohledem na daný diagram odputat.

Obr. 10.3-1 je zajímavý tím, že ukazuje kvalitativní rozdíly v tom, nač je orientováno jednání podmíněné vlastnostmi psychiky mužské a ženské složky společnosti v historicky zformovaných kulturách²: to znamená v tom, nač je orientováno jednání množství mužů a množství žen, a ne nač je orientováno jednání konkrétního, samostatně posuzovaného člověka, který může nezávisle na svém pohlaví reálně náležet do jakéhokoliv intervalu na časové ose. V oblasti „Současnost“ ženy početně převládají nad muži a v „ocasech“ rozložení naopak: muži početně převládají nad ženami. No a tyto osobitosti rozložení zástupců jednotlivých pohlaví podle chronologické motivace jejich jednání se projevují v hromadných jevech života společnosti.

Tyto zvláštnosti psychologie pohlaví se projevují jak celkově ve společenském životě, tak i v politice. Politika, jedná-li se o politiku společnosti stabilní při střídání pokolení, předpokládá dobrou paměť, co se týče daleké minulosti a předvídavost ve vztahu k budoucnosti: *nicméně «oko „neprofesionálního politika“ vidí za každým tahem šachové partie konec hry»*³. Intuice se může a také nemusí na

¹ Uvedené tvrzení však přesto platí, neboť činnost zloduchů je vždy doprovázena „vedlejšími“ a „přidruženými“ efekty, se kterými oni sami nepočítali, a které znehodnocují jejich výsledky, pokud vůbec nějakých dosáhnou. Protože skutečně vše, co se děje, se děje, aby bylo lépe.

² Otázkou zůstává, zda je tento statistický rozdíl podmíněn geneticky, nebo je sociokulturního charakteru. Můžeme však vyslovit předpoklad, že se zakládá na té okolnosti, že v ženské psychice je instinktivně, tj. biologicky založena orientace na bezprostřední péči o život malého dítěte, a to jsou ve své většině úkoly spojené s oblastí „Současnost“ na obr. 10.3-1.

³ Kancléř Německé říše Otto von Bismarck podle publikace na webu Citáty: <http://tsitaty.com/автор/отто-фон-бисмарк/2>.

vypracovávání záměrů spolupodílet. Nezávisle na tom se však mohou i záměry, které nejsou pro život způsobilé, rozprostírat až daleko do budoucnosti a stávat se základem dlouhodobých politických programů a politiky zaměřené na jejich realizaci, kterou však v budoucnu čeká buď krach, nebo korekce. Jestliže ale dlouhodobé záměry úplně chybí (ty pro život způsobilé i ty chybné, které je možné následně zkorigovat), střetává se společnost s nepředvídatelnými situacemi nebo se opakují ty předchozí, které již upadly v zapomnění, a na které není připravena¹, což ji poškozuje a může to vést až k jejímu úplnému vymizení z budoucí historie.

Jestliže tuto nutnost dobré paměti a předvídavosti v politice budeme posuzovat s ohledem na obr. 10.3-1, tak bude pochopitelná ta početní převaha mužů mezi politiky v historicky stabilních kulturách, a vymizení lokální civilizace Amazonek, o kterých informují mýty starověkých Řeků a antičtí historici. A jestliže tradice a zákonodárství společnosti zakazují veřejnou politickou činnost ženám, tak ty ženy, které jsou v „ocasech“ rozložení („Minulost“ a „Budoucnost“ na obr. 10.3-1) v porovnání s muži v početní menšině, formují výlučně ženské subkultury orientované na spolupráci s muži, kteří se také nacházejí v „ocasech“ tohoto statistického rozložení: hetéry starověkého Řecka; hostitelky organizující své velkosvětské salóny v Evropě osmnáctého až devatenáctého století, kde se v neformální atmosféře diskutovalo a rozhodovalo o mnohých politických otázkách; gejši v Japonsku apod. A tyto druhy výlučně ženských subkultur potom v soubornosti kultury společnosti, která je zformovala, doplňují *bezejmennou subkulturu mužů* patřících do stejných „ocasů“ rozložení.

¹ Příkladem tomu je již většinou lidí zapomenutý výrok bývalého ruského premiéra V. S. Černomyrdina, který je zapotřebí dát si do souvislosti s výše uvedeným výrokem Otto von Bismarcka: „*Já bych vám s radostí předložil akční program do roku 3000 (slabý potlesk v sále), ale napřed je třeba vyřešit, co budeme dělat právě teď.*“

To je z jeho vystoupení z 27. března 1993 na devátém mimořádném sjezdu lidových poslanců RSFSR, na tom samém, na kterém se B. N. Jelcin na tribuně objevil opilý, nebo si provokativně na opilého hrál, to už ve svých pamětech o spolupráci s ním A. V. Koržakov neupřesnil.

Abychom se ale adekvátně dokázali rozhodnout „co máme dělat právě teď“, musíme mít program (tj. záměry v posloupnosti jejich návazné realizace), když už ne do roku 3000, tak přinejmenším do roku 2150.

Okruh zájmů a činnost nepočtené skupiny mužů a žen na základě jejich chronologické motivace jednání, kteří se ocitli v „ocasech“ rozložení, je cizí absolutní většině společnosti zkoncentrované v oblasti „Současnost“ a okolo ní, neboť z jejich hlediska je veškerá činnost těch, kteří se soustředili v „ocasech“ rozložení, hodně vzdálená reálným životním problémům, tj. od „právě teď ± dva týdny“. Takže ne každá žena ani muž z oblasti „Současnost“ jsou schopni překonat světónázorovou propast a vstoupit do subkultury příznačné okrajům rozložení, což vysvětluje osobitost a *jedinečnost* subkultur hetér, hostitelek salónů a gejš, doplňujících bezejmenné mužské subkultury ze stejného chronologického rozmezí motivací jednání, které se vyskytují ve zdánlivém „patriarchátu“.

Teď se vrátíme k tématu biologického základu civilizace Člověka rozumného. Nezávisle na osobitostech té či oné dostatečně rozvinuté kultury funguje genetický program vývoje organismu a osobnostní psychiky i poté, kdy se dívky stávají „rozumnými a opatrnými“ a chlapi si ve svých hrách s nebezpečím ve větší či menší míře osvojí intelekt a návyky sebeovládání a určité odpovědnosti za jiné. A tím spíše to platí pro epochu, kdy se kultura nachází na úrovni rozvoje blížící se nule, která navíc za podmínky, že se v ní nevytvořily sebepoškozovací tradice¹, nijak významně nedeformuje ani nepotlačuje tělesný vývoj a formování psychiky budoucích mužů a žen.

Z hlediska biologie je cílem dospívání každého jedince, aby vnesl svůj vklad do pokračování života populace biologického druhu v nových pokoleních, což má v biosféře probíhat v „automatickém“ režimu, a to tím spíše není-li kultura rozvinutá. Proto v životě dorůstajících pokolení biologického druhu Člověk rozumný nastupuje doba, kdy se uzavírá proces formování reprodukčního a endokrinního systému organismu a aktivizují se pohlavní instinkty – instinktivní programy pokračování rodu.

S tímto věkovým obdobím, nazývaným „obdobím pohlavního zrání“, se pojí ještě jedna odlišnost genetických programů vývoje

¹ Mužská a ženská obřízka, rituální amputace prstů nebo jejich částí, vyrážení nebo pilování zubů, propichování děr do měkkých tkání za účelem nošení rozličných předmětů, vytváření jizev, tetování a další způsoby sebepoškozování těla.

organismů a psychiky chlapců a dívek. Konečné formování reprodukčního a endokrinního systému organismu dívek i chlapců (stejně jako celkový vývoj jejich organismu) vyžaduje pohybovou aktivitu, přičemž plnohodnotný vývoj chlapeckého organismu vyžaduje, aby objem jeho fyzických zátěží byl přibližně 4 – 6 krát větší, než je to nutné pro vývoj dívčího organismu.

Deficit pohybu vede u chlapců k nedostatečnému vývoji reprodukčního a endokrinního systému, což může v konečném důsledku vést k neplodnosti a narušení psychické činnosti. A jestliže s ohledem na tuto okolnost způsob života civilizované společnosti vnucuje dospívajícím chlapcům hypodynamii, kráčí taková civilizace cestou biologické degenerace ke svému zániku v důsledku toho, že její kultura potlačuje mužskou podstatu.

Dívky také potřebují pro vývoj svého organismu pohyb. Jestliže však rozsah jejich fyzických zátěží převyšuje rozsah, který je pro ně biologicky optimální, musí si jejich organismus přestavět hormonální hladinu směrem k mužskému typu, aby si muskuloskeletální systém dokázal poradit s těmito pro ně nadměrnými zátěžemi. Dochází-li tedy systematicky k fyzickým zátěžím¹, které jsou pro dívky nadměrné, dochází k deformaci jejich endokrinního systému a muskuloskeletální systém nabývá mužských rysů (úzká pánev, nevýrazný pas, široká ramena), což také může být doprovázeno narušením psychické činnosti. Nadměrné fyzické zátěže v období pohlavního dospívání vedou u dívek k následkům v podobě zdravotních problémů při reprodukci.

To tedy znamená, že vzdělávací systém správně civilizované společnosti musí zajišťovat potřebnou pohybovou aktivitu jak chlapcům, tak i dívkám. Hodiny tělesné výchovy musí být tedy pro obě pohlaví specifické, což je z hlediska zajištění reprodukčního a psychického zdraví zástupců obou pohlaví v nových pokoleních bezpodmínečně nutné.

Pokračování rodu zajišťují dva lidé, otázkou však zůstává, či iniciativa je prvotní? V našem chápání je v plné shodě s celým komplexem instinktivních programů zástupců obou pohlaví normální,

¹ Je to charakteristické pro dívky, kterým rodiče umožnili věnovat se profesionálnímu sportu.

když iniciativa vychází od ženy. Další průběh procesu je potom již „vícekrokový“.

V prvním kroku si žena intuitivně vybírá toho, kdo se má stát otcem jejích dětí. Tato volba je formována celkovou psychikou a na úroveň vědomí se pouze promítá. Po dokončení volby vyzařuje do vnějšího světa tok informací směřující k jejímu vyvolenému, čímž vyvolá jeho pozornost. Jsou-li však parametry vyvoleného v taktu vyslané výzvě nepřesné, může na ni odpovědět několik kandidátů (nebo také žádný, jestliže ta výzva není z hlediska života způsobila).

Poté se spouští fáze mužské aktivity s cílem „dobyť“ ženu. Tato fáze procesu je pro nezúčastněné pozorovatele v porovnání s fází formování volby a vyzařováním výzvy rozpoznatelnější, a to nás potom vede k iluzornímu názoru, že „mužská podstata“ je ve vzájemných vztazích mezi pohlavími tou aktivní a „ženská podstata“ naopak tou pasivní.

A dále musí být po vzoru mnohých dnešních informačních technologií poté, co bylo v prvním kroku vytvořeno heslo, při jednom z následujících kroků to heslo potvrzeno; a pouze v případě, že se ta hesla zadaná v obou krocích shodují, může proces pokračovat. Analogicky to probíhá i ve vzájemných vztazích mezi mužem a ženou. Když muž věnuje ženě svou pozornost, kterou předtím sama vyvolala, tak buď svoji prvotní volbu potvrdí a umožní muži navázat s ní vztah a sama se na tom podílí, což může vyvrcholit pohlavním stykem, početím a narozením dětí, které spolu potom budou doprovázet na jejich cestě k dospělosti; nebo ho nepotvrdí a zanechá muže ve stavu neuspokojené touhy, který se obvykle neodůvodněně nazývá „odvržením jeho lásky“¹ (odmítnutí potvrdit prvotní volbu může mít

¹ Uvedeme výměnu názorů dvou básníků na toto téma – Mariny Ivanovny Cvetajevové (1892 — 1941) a Pavla Grigorjeviče Antokol'ského (1896 – 1978) datovanou do roku 1917:

«Cvetajevová: *Muž nikdy nechce první. Jestliže se muži zachtělo, znamená to, že žena již chce.*

Antokol'skij: *A jak to tedy bude v případě tragické lásky? Kdy žena skutečně nechce?*

Cvetajevová: *To znamená, že to nebyla ona, kdo chtěl, ale některá blízko ní. Prostě si spletl dveře.»*

To, že si muž „splete dveře“, když v odpověď na primární výzvu adresuje svou pozornost jinam a vyvolá tím odmítavý postoj ženy, která si jej nezvolila,

→ → →

různé příčiny: sociokulturní – příslušnost vyvoleného k nežádoucím sociálním skupinám; nevhodný okamžik pro potvrzení volby ve vztahu k nějakým průvodním okolnostem; žena sama si svoji volbu vůbec neuvědomila; muž „se o ni nedostatečně ucházel“ nebo byl naopak „příliš horlivý“ a mnohé další).

Navíc toto potvrzení volby ve druhém kroku znamená, že v případě nepřesnosti (mlhavosti) požadavků na kandidáta v prvotní vyslané výzvě, na kterou zareagovalo více kandidátů, se tohoto potvrzení dostane pouze jednomu z nich a pro všechny ostatní to bude znamenat odmítnutí (takže ve svém vysvětlení poskytnutém P. G. Antokol'skému nemá M. I. Cvetajevová tak úplně ve všem pravdu).

se také stává. Ale námi popisovaného procesu se závazným druhým potvrzením prvotní volby, jejímž iniciátorem je žena a v jejímž důsledku se v životě setkáváme s „odmítnutými nápadníky“, si Cvetajevová nepovšimla. Příčinu je možné si vyvodit z jejího dalšího výroku: *«Já chci všechny, neboť jsem nenasytná. Ale ostatní nejčastěji ani nepociťují hlad, a zde pramení to neustálé napětí: Potřebuje mne vůbec někdo?»*

Cvetajevová se fakticky těmito slovy přiznala k tomu, že je „vždy připravena“, a to dokonce i v případě, že si „někdo splete dveře“. To se také stává, ale jedná se o selhání instinktivního programu, který v pokračování rodu následně brání jeho normálnímu průběhu, tj. jedná se o patologii. To samé platí i pro případy vygenerování a vyslání nové výzvy bez vyčkání na zpětnou reakci na tu předchozí. To je také biologická nebo psychická patologie, která následně brání normálnímu průběhu pokračování rodu. Aniž by společnost vnikala do psychologického pozadí tohoto stylu pohlavního chování, nazývá ho „prostopášností“ nebo *aktivním „kurvením/блядством“* (ve starověku toto slovo označovalo krajní míru amorálnosti a nepatřilo mezi neslušná slova). Proto také v ruském jazyce nalezneme přísloví **„prostopášná ženská znamená konec rodu“**, neboť je generátorem sebevraždy vlastního rodu, tj. zániku příslušné genealogické linie.

Cvetajevová bohužel svým dalším životem potvrdila, že se z moci tohoto selhání algoritmiky své psychiky vymanit nedokázala: *«Působí mi to BOLEST, chápete? Zatímco tu stojím v hadrech, vy všichni máte brnění. Máte své umění, společenský život, přátelství, zábavy, rodinu, povinnosti a já? Při hlubším pohledu nemám VŮBEC NIC...»* (v tomto odkazu naleznete všechny výroky M. I. Cvetajevové zveřejněné v blogu Stanislava Sadalského: <http://blog.i.ua/user/3038841/1118703/>; <http://sadalskij.livejournal.com/926135.html>; <http://sadalskij.livejournal.com/883097.html>).

S touto primární iniciativou ženy ve volbě otce svých budoucích dětí souvisí i otázka té nechvalně proslulé „mužské polygamie“. Pro zajištění stability populace v biosféře je skutečně vhodnější, budou-li se na početí nových pokolení podílet především ti nejživotascopnější samci. Proto na úrovni biologické organizace druhu Člověk rozumný neexistují žádné důvody pro to, aby prostřednictvím nějakých instinktivních programů chování bylo blokováno to, co je ku prospěchu udržování stability druhu a zdraví populace v návaznosti pokolení v režimu automaticky-instinktivní reprodukce populace. A tato okolnost ovšem také předpokládá, že si samičky-hodnotitelky budou na základě svého individuálního hodnocení konkurovat při získávání nejperspektivnějších pokračovatelů rodu. Ta skutečnost, že jejich vyvolený může být životním druhem jiné ženy a otcem jejich dětí, také pro ně nemůže být překážkou v tom, aby se tento životascopný samec stal otcem jejich dětí, jestliže vyhraje ve vnitrodruhovém konkurenčním boji o pokračování rodu a to i nad jejich životními druhy a otci jejich ostatních dětí¹. Navíc je z hlediska vyšší úmrtnosti mužů polygamie prostředkem k zajištění sociální ochrany „přebytečných“ (ve vztahu k počtu mužů) žen a jejich dětí².

¹ Vše řečené v tomto odstavci a to včetně mimomanželských pohlavních styků vdaných žen s cílem počít dítě od „vysoce ušlechtilého“ samce, bylo ve starověké Spartě sociální normou.

Tato informace je pouze poukazem na fakt, který byl v minulosti historickou skutečností. Nejedná se o narážku na to, že by snad nazrála nutnost obnovit v současnosti celý komplex spartských tradic a podřídit svůj způsob života dosažení převahy na 6. prioritě zobecněných prostředků řízení / zbraní. Ukázalo se přece, že Sparta nedokázala nalézt způsob života, za kterého by lidská důstojnost došla svého naplnění, což především se stalo důvodem jejího historického zániku.

Analýza jejich dějin nás vede k myšlence, že se jednalo o jeden z prvních pokusů realizovat „nacionálně-socialistický“ projekt společenského zřízení.

Navíc mnohé z dějin starověkého Řecka napovídá, že celý ten soubor řeckých městských států byl jen takovým polygonem sociálních experimentů na téma globálního světového řádu, které prováděla hierarchie staroegyptských znacharů před realizací svého biblickému projektu zotročení lidstva ve jménu Boha, jenž nakonec dostal přednost.

² Mnohoženství v řadě kultur vůbec není legalizací způsobu sloužícího k uspokojování mužského chťiče, jak jsou o tom mnozí přesvědčeni, neboť už

Společně s výše popsanou normální algoritmičkou instinktivního pohlavního chování se setkáváme i se sexuální iniciativou vycházející od samců podmíněnou *chtíčem*, který je součástí reprodukčního systému organismu, *a není svým energetickým potenciálem¹ na nikoho orientován*. V normálním průběhu procesu, jestliže nebyla ze strany ženy vyslána výzva, naráží taková iniciativa na její odmítnutí. Dvouetapovost ženské algoritmičky zapojení partnera do procesu reprodukce nových pokolení (napřed vyslání výzvy a potom její potvrzení) má z hlediska života svůj smysl, a jestliže žena odmítne takovouto mužskou iniciativu směřovanou na ni, tak v podstatě odmítá „hackera“, kterého k tomu sama nepovolala a který má zájem pouze o sex, čímž *obchází normální instinktivní algoritmičku rozdělení rolí zástupců obou pohlaví v procesu reprodukce nových pokolení biologického druhu*. Jinak řečeno, žena odmítá partnera, v jehož psychice chybí, nebo se nějakým způsobem zablokovaly instinktivní programy bezpodmínečného podřízení muže ženě. Takovému samci „sexuálnímu aktivistovi“ jsou potom vlastní „kukaččí“² programy chování a jeho životní zásady ve vztahu k většímu počtu žen je možné shrnout úslovím: *«naším úkolem není rodit (a tím spíše vychovávat), prostě jen zasunout, vysunout a jít si svou cestou»*; či *«nešukej tam, kde žiješ a nežij tam, kde šukáš»*.

rodina s jednou jedinou ženou je v mnohém překážkou k uspokojování bezstarostného chtíče. Mnohoženství je způsob, jak zajistit mužskou péči „přebytečným“ ženám a jejich dětem v případě, že je ve společnosti nedostatek mužů. Poslední faktor je obzvláště důležitý, neboť dítě nezávisle na svém pohlaví musí v průběhu svého dospívání mít možnost sledovat vzory jak mužského, tak i ženského charakteru a chování. Jen málokterá samotná matka dokáže svým dětem poskytnout plnohodnotnou výchovu, ať už se jedná o chlapce či dívky.

¹ Vzhledem k tomu, že tento energetický potenciál nemá žádnou prvotní orientaci a nejsou-li v psychice přítomny faktory k jeho potlačování, dochází k sexuálnímu zvrhlostem jako ke způsobu emocionálního vybití. To se týká jak sexuálních zvrhlostí u druhu Člověk rozumný, tak i u některých jiných biologických druhů. Homosexualita ve zvířecím světě je normou právě pro takovéto jedince.

² Kukačka odkládá svá vajíčka do hnízd jiných druhů ptáků a o svá ptáčata se nestará.

Z pohledu komplexních instinktivních programů reprodukce nových pokolení tak **biologicky plnohodnotná samička** odmítnutím takového *kandidáta na sblížení* intuitivně předchází vysoké statistické pravděpodobnosti, že zůstane sama s dítětem na rukou, což by vedlo ke zhoršení životních podmínek jejích dětí, které by se mohly v důsledku sexuálního styku s takovým partnerem objevit.

Vysoká sebedůvěra samců-„sexuálních aktivistů“ tohoto druhu, kteří jsou přesvědčeni o tom, že jsou „sexuálními giganty“ a „elitními samci“, je neopodstatněná. Ve skutečnosti nejsou z pohledu úkolu reprodukce pokolení biologického druhu¹ žádnou biologickou elitou samců, ale jen defektními jedinci. Jejich důstojným protějškem jsou „vždy připravené“² samičky, a také ty sexuálně nenasytné (chlípné), které „neustále aktivně hledají“, a jejichž biologická defektnost ve vztahu k úkolu reprodukce nových pokolení byla zmíněna dříve v jedné z vysvětlivek. Takoví samci „sexuální giganti“ a samičky „vždy připravené“ a neustále přebývající ve stavu „aktivního vyhledávání“ jsou renegáty biologického druhu („biologickým odpadem“), neboť jestliže by v nějaké populaci všechny samci a samičky byli takoví, tak by taková populace vymřela v průběhu několika pokolení v důsledku krajně nízkého stupně zajištění bezpečnosti samiček a jejich dětí v období, kdy nejsou akceschopné a kdy mají sníženou akceschopnost (při reprodukci nových pokolení výslovně na základě instinktivních programů chování za úrovně rozvoje kultury blížícímu se nule a při absenci kulturně podmíněného donucení jedinců k určitému způsobu života a stylu chování, včetně pohlavního chování).

Tímto způsobem tedy genetické programy vývoje organismu a formování osobnostní psychiky, a také instinktivní programy pohlavního chování zajišťují obnovu populací druhu Člověk rozumný v „automatickém režimu“ za úrovně kultury blížící se nule.

¹ V tom také spočívá odpověď na otázku, proč je v mnohých kulturách sexuální násilník odsuzován k trestu smrti. Jedná se o vyřazování zmetků v podobě jedinců, kteří tak prokázali svou biologickou defektnost; jedná se o „umělý“ výběr, jehož potřebu společnost buď chápe, nebo ji vycítila. Jde o doplněk k přirozenému výběru.

² Standartní výraz, který se vyskytuje v sebehodnocení mnohých představitelů ženského pohlaví v sociálních sítích na internetu.

A je tu ještě jeden fyziologický aspekt života organismu, který se pojí s genetickým programem jeho vývoje. Je to otázka režimu stravování a potravin. V období, než je dokončen program dospívání organismu, je hlavním úkolem stravování zajistit růst organismu, zprovoznění a vývoj jeho struktur. V dospělosti tento úkol přestane být aktuální a aktuálním začne být úkol udržovat organismus ve zdravém a funkčním stavu.

Jde o to, co medicína nazývá „konstitucí organismu“ a v této matici určující stavbu organismu je předepsán počet buněk plnicích různé funkce, ze kterých se skládají tkáně, orgány, systémy organismu, a při které je organismus zdravý a funkční. Tyto buňky vyžadují určité množství potravin. Jestliže člověk systematicky trpí podvýživou, přijde o zdraví v důsledku toho, že jeho organismus nebude schopný udržet nezbytnou dynamiku reprodukce a obnovy buněk. Jestliže se naopak přejídá a přijímá potravy více, než potřebují buňky v souladu s jeho individuální stavbou těla, tak se bohužel vše přebytečné neukládá do „příručních zásob“, ze kterých by bylo možné neomezeně čerpat v případě možného budoucího hladu, ale slouží to jako potrava mikroorganismům, pro které jsou naše organismy životním prostředím, a kromě toho je to ukládáno v podobě různorodých biochemických nečistot jak v buňkách, tak i mimo ně ve strukturách našeho organismu. To vše v souhrnu potom vede k větší či menší ztrátě zdraví.

Proto musí být přechod do dospělosti poté, co jsou všechny struktury již rozvinuty, za normálních okolností doprovázen také změnou režimu stravování a skladbou potravy. Navíc by ženy měly mít v období těhotenství a kojení specifické režimy stravování a skladbu potravy lišící se od režimů v jiných obdobích jejich života.

Jenže výše popsaný komplex genetických programů vývoje organismů a instinktivních programů chování jedinců obou pohlaví je pouze předpokladem k tomu, aby „holá“, „nedonošená“ (v okamžiku svého narození), mluvící „opice“ druhu *Homo sapiens* mohla v průběhu svého historického vývoje dosáhnout kvalit Člověka. Kdyby byl *plnohodnotný* člověk pouze jedním z mnoha druhů zvířat ve fauně Země, byl by výše popsaný komplex genetických programů vývoje organismů a instinktivních programů zcela dostatečný k tomu, aby se tento druh stabilně reprodukoval v biosféře Země stejně jako všechny druhy opic. Jenže člověk přece jen není se svým potenciálem osobnostního a sociokulturního vývoje divokou opicí, ani opicí

vydrezírovanou kulturou, je představitelem kvalitativně zcela jiné úrovně organizace Přírody: tj. smysl jeho života (jak osobního, tak i druhového) nespočívá v tom, aby z pokolení do pokolení jen vyplňoval ekologickou niku; reprodukce druhu v návaznosti pokolení je jen předpokladem a základem k realizaci skutečného smyslu lidského života, tedy k naplnění Božího předurčení ve vztahu k Člověku rozumnému, které člověk musí poznat a uvést do života¹. Proto má druh Člověk rozumný kromě komplexu svých instinktivních programů chování navíc potenciál rozvíjet kulturu, která je nástrojem realizace smyslu života lidstva v rámci Záměru.

Biologicky tento kulturní potenciál² zahrnuje:

- systém smyslů³,
- intelekt,
- paměť.

Přičemž systém smyslů zahrnuje jak smysly, které se vyvíjejí v průběhu genetického programu vývoje organismu a člověk si je osvojuje v „automatickém“ režimu, tak i smysly, *po kterých vzniká poptávka a jsou rozvíjeny pouze uvědoměle na základě vůle poté, kdy si člověk uvědomí ty či ony potřeby nebo možnosti, které se před ním otevírají*. Platí to především pro komplex takzvaných „duchovních smyslů“, tedy všeho toho, co jedinci umožňuje vědomě přijímat

¹ V. I. Dař ve svém Výkladovém slovníku živého velkoruského jazyka v hesle Člověk vyhrazuje lidem zvláštní království: «Člověk, m. každý z lidí; nejvyšší z pozemských stvoření obdařené rozumem, svobodnou vůlí a verbální řečí. Zvířecí pud (instinkt), spojení nižšího stupně rozumu a vůle, zaměňuje v člověku ty dary, které jsou v něm roztrženy a věčně se mezi sebou sváří, jakými jsou srdce a mysl. Vyšší stupeň lidskosti by byl ten, kde by rozum a vůle splynuly v jedno a uvědoměle by se ve všem vzájemně harmonizovaly. Stejně tak, jako se živočich liší od rostliny svým uvědomělým chováním a vytváří tak zvláštní království, stejně tak se člověk liší od živočicha svým rozumem a vůlí, mravnostním povědomím a svědomím a nevytváří tak rod ani živočišný druh, ale království člověka.»

² Zvláštní otázkou je potenciál rozvoje druhu Člověk rozumný z hlediska evolučního vývoje jeho organismu. Není vyloučeno, že další evoluční krok bude výsledkem vědomé volby samotných lidí.

³ V Základech sociologie se smysly rozumí prostředky, prostřednictvím kterých se informace z vnějšího světa a vnitřního světa jedince dostávají do jeho psychiky.

informace z těch či oněch nosičů polí (to vše je obvykle řazeno mezi „zázraky“ a „vyšší schopnosti“¹). Ale to samé platí i pro intelekt, jehož minimum si člověk osvojuje v automatickém režimu a jehož maximum si dokáže osvojit POUZE uvědoměle na základě své vůle, přeje-li si to on sám.

Vzhledem k tomu, že svědomí je vrozený náboženský smysl (je to kanál informační výměny s Bohem) daný člověku Shora, který je od počátku napojen na nevědomé úrovně psychiky, zahrnuje potenciál rozvoje kultury druhu Člověk rozumný *na rozdíl od potenciálu rozvoje kultury jiných biologických druhů, například orangutanů*, „mystickou“ složku, která „není z tohoto světa“, a jejímž realizačním nástrojem je lidská vůle².

A přestože je potenciál rozvoje kultury vrozený, musí si ho každý jedinec osvojit³ v procesu podmíněném: zaprvé samotnou kulturou v té podobě, v jaké se zformovala v příslušné historické epoše a s ohledem na přírodně-geografické faktory⁴; zadruhé hodnocením této kultury v celé její mnohostrannosti samotnými lidmi ve smyslu „co je dobré a co špatné“; a zatřetí Boží Všemohoucností. Přičemž procesy tělesně-biopolního vývoje organismu⁵ a formování osobnostní psychiky jako informačně-algoritmického systému⁶ probíhají souběžně a vzájemně se

¹ Dějiny znají dva způsoby osvojení těchto schopností:

- psychofyziologické praktiky různých subkultur jógy a šamanismu;
- prostřednictvím darů Svatého Ducha, které člověk získává díky svému osobnostnímu rozvoji, jež není bezprostředně zaměřen na získání těch či oněch vyšších schopností, ale probíhá v rámci Božího Záměru v souladu s životním údělem, jaký si člověk sám zvolil a tyto „vyšší schopnosti“ získává, aby svůj úděl-misi v Záměru mohl naplnit co nejlépe.

² Viz kapitola 4.7 Typy struktury psychiky – Část první tohoto kurzu.

³ Musí si osvojit *potenciál* rozvoje kultury, ne historicky zformovanou kulturu té či oné epochy.

⁴ Kultura společnosti žijící v regionu s přírodně-geografickými podmínkami stabilními v návaznosti pokolení určitým způsobem odpovídá životu v těchto podmínkách: rytmika práce a odpočinku, složení stravy, způsob oblékání, konstrukce obydlí a režim jeho využívání, dopravní komunikace – to vše je v mnohém podmíněno přírodně-geografickými podmínkami.

⁵ Rozvoj jeho struktur a vzájemných vazeb mezi nimi.

⁶ Jehož prostřednictvím si jedinec vypracovává a následně i realizuje své chování, a který částečně také řídí fyziologii organismu.

po dobu celého dospívání ovlivňují, a jsou také ve vzájemné součinnosti s vnějším prostředím v obou jeho aspektech: přírodně zeměpisném i sociokulturním.

Vzhledem k tomu, že jde o různé aspekty vývoje jedince, je tu na místě otázka: A co by mělo skončit dříve:

- formování osobnostní psychiky?
- nebo formování tělesně-biopolních struktur organismu?

Současná civilizace, a *obzvláště státy, které jsou lidry v degradaci na cestě technokratického rozvoje*, se vůbec nad těmito otázkami nezamýšlejí. Avšak v pozůstatcích starověkých kultur, které se dochovaly až do současnosti z dob „předcivilizačního“ starověku (což jsou podle názoru mnohých lidí „divošské kultury“¹), probíhají

¹ «Dříve lidé nepotřebovali uhlí, ropu ani jiné energetické nosiče. Dnes za ně utrácí velkou část svého výdělku a mrznou.

„A co s tím můžeme dělat?“

„Vadou této civilizace je, že se všude snaží vytvářet stejné podmínky. A to je špatný přístup, neboť vyžaduje neustálý přísun energie zvnějšku. **Brzy se budou barbaři učit žít v takových podmínkách, jaké jsou.**“ (vyčlenili jsme v citaci tučně: v podstatě se zde poukazuje na to, že lidstvu pod tlakem okolností tak či onak nezbyde než přejít od technokratické civilizace k tě biologické)

„A kteří lidé jsou podle vás barbaři?“

„Jsou to lidé s tak nízkou úrovní kultury, že bez svých udělatek nepřežijí v tundře ani 24 hodin.“ (V. Serkin – Šamanova svoboda; V. Serkin – Šamanův chechtot) – jedná se o názor na „absurditu“ a divoštvi (v ruském jazyce vyjádřeno homonymem „*дукоцть*“ u *дукоцть*) vyslovený člověkem narozeným a vychovaným „vysoce vyspělou civilizací“, který ji opustil a stal se šamanem (Uvedeno podle publikace na internetu: http://www.yastr.com/Serkin_Hohot_shamana/).

Ještě jeden citát z této knihy uvedeme v souvislosti s otázkou efektivity způsobu života civilizace z hlediska *volného času, který lidé v každém případě potřebují, aby se osobnostně mohli rozvíjet*.

«Šaman mi nabídl, abych si vzal několik kilogramů červeného kaviáru pro přibuzné. Dříve nemluvil o tom, jak hospodaří, ale já jsem předpokládal, že žije-li v natolik surovém místě, musí vést krutý boj o přežití. Tento můj předpoklad vedl k tomu, že jsem si sebou vzal dost jídla, abych Šamana příliš nezatěžoval nutností mě hostit. Dnes se ukázalo, že mé předpoklady byly mylné. Šaman si naopak myslí, že on žije v dobrých podmínkách, zatímco já ve městě přežívám jen s velkým vypětím.

„Ve městě se žije snadněji, raději si ten kaviár nech.“

„Brzy bude nový. Bylo by dobré, kdybyste tenhle snědl do července. Využit v městě je těžší.“

„To máš toho kaviáru tak moc?“

„Vždy, když je tah ryb, tak si nasolím jeden soudek (standardní padesátilitrový dřevěný soudek). Když to rozdělím na všechny dny v roce, je to okolo sto padesáti gramů na den, tolik toho jeden člověk nemůže sníst.“

„A co si ještě připravuješ na zimu?“

„Soudek hub, dva soudky lososa, soudek ryb všehochuti, dvě tři sklenice krabů, namrazím si soudek brusinek, sklenici jeřabin, vlochyně, potom tu mám kapradí, mořskou kapustu, šišky, šichu (jedna z rostlin čeledi vřesovitých, používá se v lidovém léčitelství: naše vysvětlení k citaci), kopyšník čajový (zvaný červený kořen), česnek medvědí, planou cibuli... Podívej se do ledničky.“

„Teď chápu, proč sis ode mne nevzal vitamíny. A já myslel, že je to kvůli tvé nechuti k chemii.“

„Jo, s vitamíny je to tu lepší.“

„To znamená, že máš kilogramy těch nejlepších potravin na den! Proč jsme ti tedy, Kuzmo, vozili ty kroupy a brambory? Proč jsme šli na lov?“

„Kroupy, brambory a chléb, to jsou uhlohydráty. My tu lovíme zřídkačky, takto to tu chodí.“

„Takže nepotřebuješ ty potraviny, které jsem ti přinesl?“

„Rád si stravu něčím zpestřím. Z pomerančů, citronů, rajčat a kiwi mám radost, ale konzervy nebo koncentráty...“

„A jak dlouho ti trvá, než si seženeš potraviny na rok?“

„Budeme-li to počítat jako patnáctihodinový pracovní den, tak to bude tak deset, dvanáct dnů.“

„Za deset dnů se zabezpečíš potravinami na celý rok?“ (Vyčlenili jsme v citaci tučně: to je k otázce efektivity způsobu života jak ve smyslu vznikání a uspokojování potřeb, tak také ve smyslu volného času, který nezabírá práce a odpočinek po ní, a který lidé potřebují, aby se mohli osobnostně rozvíjet a realizovat svou misi zástupce Božího na Zemi).

„Vždyť ti říkám, že žít ve městě je těžší. Zbytečně odmítáš nabízené.“

„Teď si to asi rozmyslím. A proč to tak je?“

„Ve městě musíš kupovat sobě i své rodině to, co k životu vůbec nepotřebuješ: módní věci, techniku, nábytek, nápoje, dárky... Ani se to nedá všechno vypočítat. Tady jsi od toho všeho osvobozen.“

„Ale to jsou přece všechno potřebné věci. Mezilidské vztahy a také nějaká ta úroveň a prestiž.“

→ → →

všechny rituály doprovázející přechod z dětství do dospělosti, kterými jsou v dané společnosti jedinci přiznávána práva dospělého člověka (iniciační rituály), ve věku od 12 do 15 let.

* * *

Jeden z přežívajících příkladů takového druhu poskytuje judaismus.

«Když podle zákonů judaismu dítě dosáhne plnoletosti, což je 13 let u chlapců a 12 let u dívek, stává se odpovědným za své činy a prochází obřadem bar micva a bat micva. V mnohých konzervativních nebo reformátorských synagogách slaví dívky bat micva společně s chlapci až ve věku třinácti let. Do té doby jsou za to, že dítě bude dodržovat zákony a tradice judaismu, odpovědní jeho rodiče. Po dosažení tohoto věku děti na sebe přebírají veškerou odpovědnost za dodržování etických, rituálních a dalších norem judaismu a získávají právo účastnit se všech oblastí života židovské komunity»¹.

Toto je jeden z faktorů, na který je třeba brát ohled, neboť vysvětluje, proč se biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha tak úspěšně prosazoval po dobu mnohých staletí: *lidé, kteří jsou vychováváni v odpovědnosti za cokoliv (obzvláště za cokoliv společensky významné, co podmiňuje život společnosti), jsou jako kulturně svébytná komunita v absolutní většině případů zvýhodněni před těmi, kteří za nic nenesou odpovědnost (nebo se jejich odpovědnost omezuje výlučně na to, co se týká osobně přímo jejich maličkosti, jejich majetku či zájmů).*

Budeme-li věřit svědectvím letopisů, tak i na Rusi byly zaznamenány případy, kdy se knížata ve věku 13 – 15 let stávala vojevůdci. To znamená, že již v tomto věku jim toto právo bylo přiznáno, neboť byli svým osobnostně-psychickým vývojem k vykonávání těchto funkcí připraveni, přestože jejich organizmus z hlediska tělesných a biopolních struktur proces svého formování ještě nedokončil.

„Pro tebe je tedy zatím lepší žít a pracovat ve městě.“» (V. Serkin – Šamanova svoboda – uvedeno podle internetové publikace: <http://meditation.d3.ru/comments/520814>).

¹ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Бар-мицва/>.

Předpokládáme-li, že tělesně-biopolní (strukturní) vývoj organismu končí ve věku 18 – 23 let¹, musíme dojít k závěru, že ve starověku, byli všichni přesvědčeni o tom, že **formování osobnostní psychiky jedince (v určitém smyslu) musí normálně končit dříve, tedy ještě předtím než bude dokončeno tělesně-biopolní (strukturní) formování jeho organismu.** V opačném případě by jedinec s nejvyšší pravděpodobností nebyl schopen plnit funkce **dospělého z hlediska jeho odpovědnosti za sebe i péče o ostatní členy společnosti.**

Zde je nezbytné blíže vysvětlit to, co bylo v předešlém odstavci vyčleněno kurzívou – formování osobnostní psychiky je proces, který má dva aspekty:

- prvním aspektem je formování struktury psychiky jako systému algoritmů zpracování informací a systému vzájemných vazeb mezi specializovanými algoritmy (to je formování osobnostní kultury smyslů a intelektuální a psychické činnosti jako celku);
- druhým aspektem je osvojování si znalostí (informací) a transformace těchto znalostí do praktických návyků *v rámci příslušných algoritmů přítomných v psychice.*

Je jasné, že dospívající ve věku 12 – 15 let má méně znalostí než člověk ve věku dvaceti let a výše, proto je samozřejmě úplně zbytečné testovat dospívající s ohledem na jejich informovanost a chtít po nich, aby byla srovnatelná s informovaností dospělých², přestože určitý soubor minimálních znalostí samozřejmě mít musí, neboť je to nezbytné pro jejich integraci mezi dospělé. Určitý smysl má pouze testování toho, jak se jejich struktura psychiky projevuje v jejich jednání a zda to odpovídá standardu dané společnosti pro plnoprávně dospělé.

¹ V závislosti na klimatické zóně a genetice nositelů kultury.

² A v dnešní době je to s ohledem na změnu poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času (viz kapitola 11.3, díl třetí tohoto kurzu) jednoduše nesmyslné. To je poznámka k otázce životní způsobilosti jednotné státní zkoušky a mravně-intelektuální výše ideologů reformy vzdělávacího systému.

A jestliže opomineme osobitosti rituálů přechodu z dětství do dospělosti, které jsou zformovány v různých těch pozůstatcích starověkých kultur, a které jsou nám známy z dějin starověkých civilizací¹, mají všechny jeden stejný smysl, přesvědčit se o tom, že kandidát na dospělost je schopný projevit svou vůli a není otrokem svých instinktů a okolností. Právě z tohoto důvodu všechny rituální procedury přechodu z dětství do dospělosti, známé z etnografie a dějin, probíhají ve věku 12 – 15 let a v případě absolutní většiny kandidátů na postavení dospělého předbíhají probuzení (aktivizaci) mnohých jejich instinktivních behaviorálních programů (a především předbíhají probuzení jejich pohlavních instinktů). Příčina je jednoduchá: jestliže si jedinec v tomto věku již vypracoval a osvojil návyky uplatňovat svou vůli, je schopen ovládat instinktivní impulzy a automatismy instinktivního chování v těch podmínkách, kdy není uplatňování instinktivních programů chování z těch či oněch příčin v životě společnosti žádoucí².

Nebyl-li kandidát schopen řádně absolvovat rituální proceduru, mělo to pro něj určité následky, přičemž v různých kulturách různé: někde dostal možnost absolvovat ho po určité době znovu, jinde to znamenalo doživotní postavení „dítěte“, vyhnání ze společnosti, postavení otroka (to znamená, že se nestal členem společnosti a byl brán jako věc).

Závěrečné zkoušky ve všeobecných školách „vysoce civilizovaných“ společností (včetně závěrečných zkoušek ve školách sovětské éry a současné jednotné státní zkoušky ze všech předmětů) jsou, na rozdíl od rituálních procedur přechodu do dospělosti v současných pozůstatcích starověkých kultur a v kulturách starověkých civilizací, orientovány z větší části na zhodnocení

¹ Například krypteie ve starověké Spartě.

² Nepřímo na souvislost rituálů přechodu z dětství do dospělosti s otázkou ovládnutí pohlavních instinktů ukazuje ta okolnost, že v některých kulturách rituály tohoto druhu zahrnovaly tu či onu chirurgickou (bez anestezie) modifikaci pohlavních orgánů. V některých kulturách byla tato modifikace pohlavních orgánů opakována nejednou i v období dospělého života jak ve vztahu k mužům, tak i ve vztahu k ženám.

informovanosti absolventa¹ a pouze částečně na odhalení jeho intelektuálních schopností (a to jak výkonu jeho intelektu, tak i jeho specializace).

Otázka, jaké má kandidát na absolvování „zkoušky z dospělosti“ kvality ve vztahu k uplatňování své vůle, se v systému všeobecného vzdělání² „vysoce civilizovaných“ společností vůbec neřeší: známka z „usilovnosti“, která byla součástí zkoušek z dospělosti v 19. století, a díky níž byly alespoň na základě subjektivního názoru učitelů a vypracování jejich celkového posudku na „pedagogické radě“ částečně charakterizovány právě volní vlastnosti žáka, ve 20. století napřed přišla o svůj význam, a potom byla z hodnocení školních zkoušek úplně vypuštěna.

Jak již bylo zmíněno v části první tohoto kurzu, uplatňuje člověk, který se skutečně stal člověkem, uvědoměle svou vůli v rámci svého osobního vyznání Božího Záměru a řídí se přitom svým vrozeným náboženským smyslem, kterým je svědomí³; vůle se podřizuje svědomí a uplatňuje diktát svědomí.

Proto je to nejhorší, co mohou rodiče udělat svému dítěti, kterého jim světil Bůh, když ho přinutí k bezvýhradné poslušnosti. Výsledkem je potlačení vlastní iniciativy, svědomí a stud jsou z algoritmiky

¹ To znamená na zhodnocení skutečnosti, zda si osvojil určité minimum faktů, jejichž znalost je předepsána státní mocí jako závazná pro všechny absolventy škol.

² V té či oné podobě se otázka volních vlastností řeší pouze v systému přípravy vojáků a příslušníků silových struktur, či struktur „speciálního“ určení a obzvláště při přípravě velitelského sboru. Ovšem způsob jejího nastavení má v systému takového profesionálního vzdělání, které „není určeno všem“, v každém státě svá specifika.

Kromě toho je otázka volních vlastností jednou z klíčových otázek v procesu samovolné generace různorodých zločineckých společenství jak přímo kriminálního charakteru, tak i takových, jejichž existence není z různých mravně-etických a politických příčin z hlediska *historicky zformované a vládoucí vnitřní společenské moci* žádoucí.

³ Je-li osobní vyznání Záměru v něčem mylné, ale hlas svědomí není přehlušen, mohou být chyby v dialogu s Bohem odstraněny. Je-li ale hlas svědomí přehlušen těmi či oněmi konfesijními dogmaty nebo nějakými sociokulturními předsudky, a osobní vyznání Záměru je v něčem mylné, změní to jedince v bezcitného a šíleného fanatika – zombie-biorobota.

psychiky vylučovány nebo potlačovány a nerozvíjí se vůle. Budou za to muset zaplatit už na počátku vstupu dětí do období adolescence, přičemž to nepostihne jen samotné děti a jejich rodiče, ale i jejich okolí a potomky. Instinktivní programy chování jsou orientovány na řešení určitých úkolů jedince i kolektivů a jejich aktivace není vždy z hlediska společnosti žádoucí, protože v životě lidí existují úkoly, které vycházejí za rámec funkcí uložených komplexu instinktů. A jediné, co může v lidské psychice zastavit „automatické“ spuštění instinktivních programů v příslušných stimulačních situacích, je vůle. Aktivita vůle, která vždy vychází z úrovně vědomí, vyžaduje uvědomělé a promyšlené vytyčování cílů, to přinejmenším; a v ideálním případě by ve společnosti lidí měla být realizace jakýchkoliv plných funkcí řízení podřízena diktátu svědomí, což může být realizováno pouze uvědoměle, na základě uplatnění vůle, která dokáže rozlišit hlas svědomí od všech ostatních „vnitřních hlasů“.

Jestliže se tedy rodičům (nebo jiným vychovatelům) v dětství jedince povedlo dosáhnout jeho bezvýhradné podřízenosti, tak se po vstupu do věku, kdy se probouzejí instinkty fungující v dospělém období života, stává daný jedinec, který nedokáže uplatňovat svou vůli, nebo si nedokáže vypracovat pozitivní a uvědomělou schopnost vytyčovat své cíle a řídit své chování podle svého svědomí, bezvýhradným nevolníkem pohlavních instinktů a instinktů smečkovského chování.

Stejného výsledku může být dosaženo také v případě, kdy se rodiče výchově dítěte nevěnují, takže jeho ještě neúplně rozvinutá psychika formuje jeho chování takovým způsobem, že se dítě v průběhu svého dospívání stává obětí své vlastní věkové krátkozrakosti a neodpovědnosti.

Co se týká podřízenosti pohlavním instinktům, jsou následky všem zřejmé: pohlavní nevázanost mladistvých nezávisle na jejich pohlaví, „nežádoucí“ těhotenství, pohlavní choroby, sexuální úchytky jako následek touhy po nových prožitcích¹, a následně potýkání se s následky toho všeho po celý zbytek života.

¹ Zbavit se sexuálních úchylek může být velice těžké nebo dokonce prakticky nemožné, jestliže se při zavlečení do nich spustil v psychice oběti mechanismus imprintingu.

Ale následky podřízenosti instinktům smečko-stádního chování už tak zřejmé absolutní většině lidí nejsou, přestože jsou při srovnání s následky podřízenosti pohlavním instinktům neméně široce známy.

Existují druhy zvířat, které se vyznačují tím, co biologové nazývají „klubovým chováním“¹. „Klubové chování“ se projevuje tak, že se jedinci druhu někde společně schází a... nedělají nic, co by sloužilo k uspokojování těch či oněch jejich potřeb: lov, obrana před lovem na ně, skupinová migrace apod. – nic z toho není cílem „klubového chování“. Jedinci se při praktikování „klubového chování“ pouze někde schází a společně tráví čas. V „klubech“ není hierarchie, neboť se v nich obvykle schází jedinci stejného hierarchického postavení. Cíle „klubového chování“ a úkoly, které se díky němu řeší, nejsou zcela jasné, neboť přímo nesouvisí s uspokojováním těch či oněch fyziologických potřeb. Ale připomeneme-li si biopolní fyziologii organismů, může být „klubové chování“ vysvětleno: některé biologické druhy ho potřebují pro naladění organismů na určitou pospolitost, pro napojení jedinců do egregoru smečky. Podaří-li se toho dosáhnout, vyvolává potom pobyt v „klubu“ u jedinců, kteří se tím vzájemně sblížili, psychologickou pohodu, která se pro ně stává vnitřním stimulem ke spoluúčasti na „klubovém chování“. V biosféře se „kluby“ formují napřed v jednotlivých pokoleních ve věkovém rozmezí od doby, kdy jsou jedinci schopni více méně samostatného jednání bez *nepřetržité* péče starších do doby, než dosáhnou dospělosti. A v dospělosti mohou seskupovat jedince bez ohledu na jejich příslušnost k různým pokolením v populaci.

Druhu Člověk rozumný je také vlastní „klubové chování“. Lidé jsou do něho vtahováni v adolescentním věku. Z pohledu dospělých, kteří jsou pohlceni shonem „vysoce civilizovaného“ života, je to pro adolescenty zbytečné ubíjení času, protože „klubové chování“ lidí také nepřináší nijakou zjevně prospěšnou činnost. Napohled je to pouze pocitově komfortní společenský styk se sobě podobnými lidmi, jehož cíle (smysl) sami adolescenti nejsou schopni vysvětlit nejen sami sobě, ale ani svým rodičům a ostatním dospělým. Jediné, co je známo (a mnozí si to ze svého dětství a mladosti i připamatují), a co je společného všem „klubům“, je skutečnost, že ty emoce, které

¹ Viz V. R. Dolník – Neposlušné dítě biosféry, Besedy o chování člověka ve společnosti ptáků, zvířat a dětí.

společenský styk v „klubech“ vyvolává, jsou pozitivní nezávisle na tom, čím se v nich jejich účastníci zabývají: zda jen tak sedí a baví se spolu o tom, co je zrovna napadne, zda poslouchají nějakou muziku, nebo dělají něco jiného; dokonce i v případě, že je to doprovázeno pitím alkoholu či užívání jiných psychotropních látek a narkotik, nejde o počáteční cíl společenského styku v „klubu“, ale jednoduše o něco, co bylo do prostřední „klubového chování“ zaneseno nebo je jeho přidruženým jevem.

„Klubové chování“, které u druhu Člověk rozumný začíná v adolescentním věku, je stejná biologická potřeba jako hry s nebezpečím pro chlapce a hry imitující rodinný život pro dívky. A při budování kultury vysoce civilizované společnosti se jeden z úkolů zakládá na tom, aby tato geneticky naprogramovaná potřeba adolescentů byla ve společnosti realizovaná způsobem bezpečným pro všechny zúčastněné a především bezpečným pro budoucnost samotných adolescentů. To právě proto by mělo dítě ještě před nástupem své adolescence už být svědomitým nositelem toho dobrého smyslu života a mít takové volní vlastnosti, které mu umožní, aby se nestalo obětí závadných „klubových“ subkultur.

Jak už bylo zmíněno, je podle našeho názoru cílem „klubového chování“ dosáhnout vzájemného sladění biopolních systémů organismů účastníků „klubu“ tak, aby vytvořili pospolitost, tj. aby nevědomě (ve většině případů) vytvořili egregor. Jedná se o vypracování návyku nevědomě-automatického začlenění jedince do egregorů vytvářených jedinci příslušného biologického druhu, což mnohé biologické druhy potřebují nejen pro své rozprostření po území, ale i pro kolektivní činnost (skupinový lov, společná obrana, skupinová migrace do dalších areálů). Takže místa „klubových“ schůzek dorůstajících pokolení jsou svého druhu polygony, na kterých si jedinci osvojují instinktivní algoritmiku smečko-stádního chování.

Avšak instinkty smečko-stádního chování se v „předklubovém“ období života jedince začínají projevovat již v dětských hrách s nebezpečím u chlapců a v adolescentních subkulturách dívek na téma „jak se líbit chlapcům“. V klubovém období dochází k závěrečnému formování návyků integrace jedinců do smeček a stád. Ve smečko-stádních programech chování je jedním z důležitých aspektů dosažení postavení vůdce a uznání jeho postavení všemi ostatními: ani stádo, ani smečka se neobejde bez lídra. Tento proces zrození vůdce probíhá

především v důsledku vnitrodruhového konkurenčního boje jedinců o co nejvyšší postavení ve skupině a až potom, ve druhém stádiu, musí ten, který si to postavení ve vnitrodruhové konkurenci vybojoval, prokázat svou způsobilost při interakci jeho smečky, stáda s vnějším prostředím.

V družích sdružujících se do stád či smeček je obvykle vůdcem samec. Je-li ale biologický druh nastaven tak, že samec musí obsluhovat samici s mládětem, může tímto vůdcem manipulovat jedna¹ nebo více samic, které si tak určitým způsobem řeší své konflikty v konkurenčním boji o možnost uplatňovat svou monopolní moc nad samcem, který je pro ně společný.

Příčemž navzdory názoru většiny nemusí vůdce ostatní členy dané skupiny vůbec převyšovat svými intelektuálními schopnostmi²,

¹ «Na začátku roku 1993 kolovala po Washingtonu zajímavá historka. Při jedné ze svých cest po zemi se prezident Bill Clinton a jeho manželka Hillary zastavili u malé čerpací stanice. Majitel benzínky se Clintonovi představil jako „přítel z mládí“ jeho ženy, tedy jako jakýsi Billův předchůdce. To prezidenta rozveselilo a začal si z Hillary tropit šoufky: „Co myslíš, kým bys teď byla, kdyby sis vzala majitele čerpací stanice, toho mého „předchůdce“?“ A Hillary mu bez mrknutí oka odpověděla: „Manželkou prezidenta.“» (Týdeník To da sjo, č. 31, září 1997, str. 7). Nezávisle na tom, zda se to opravdu stalo či ne, tak i v případě, že jde pouze o vtip, je psychologicky hodnověrný. A to tím spíše, že skandál vyvolaný sexuálními vztahy Billa Clintona se stážístkou Monikou Lewinskou (1998) předvedl, že v čele státosti USA se v té době nacházel mluvící, civilizací vycvičený „opičák“.

² «Manažeři nepotřebují vysoký intelekt, aby se stali úspěšnými lidry. Když odborníci společnosti Detech provedli analýzu spojitosti mezi pracovními kompetencemi člověka a jeho celkovými intelektuálními schopnostmi, došli k závěru, že intelekt převyšující průměr odborníkům ničím k dosažení solidního kariérního růstu nenapomáhá. Podle zjištěných údajů mají vysoce inteligentní manažeři a jejich kolegové s průměrnými schopnostmi prakticky stejné šance dosáhnout úspěchu. „Zaměstnavatelé při náboru pracovníků nehodnotí jejich intelekt, ale zkušenosti a návyky“, prohlásila ředitelka personální agentury Pruffi Alena Vladimírskaja. (...)

„Stejně jako verbální intelekt hraje neméně důležitou roli intelekt emocionální. To je schopnost vcítit se do lidí a umět s nimi jednat, neboť od toho se právě do značné míry odvíjí úspěšnost práce každého manažera.“ (...)

fyzičnou silou ani dalšími parametry, které společnost hodnotí jako významné osobnostní kvality rozhodně potřebné k tomu, aby někdo mohl uplatňovat svou moc nad ostatními. Vůdcem se může stát jedinec, který se jen chová „jinak než ostatní“. A to může být následkem těžkých vývojových vad jeho organismu nebo psychiky (vývojové vady organismu nebo zmrzačení vždy bez výjimky nějakým způsobem modifikují psychickou činnost)¹.

Výzkumu společnosti Detech se zúčastnilo 211 top manažerů ruských společností z oblasti petrochemického a těžebního průmyslu, metalurgie i maloobchodu» (<http://www.kommersant.ru/doc/2005767>).

¹ «V rybích hejnech není lídr, ale funguje tam reflex následování ryb, které plavou z boku a vepředu. Jsou napodobovány také v reakcích při chňapání po potravě a útěku před nepřáteli. V tomto případě bezpochyby nejde o chování naučené, ale vrozené. Hejno, řekněme, sledů, cípalů hlavatých nebo tresek se chová jako „superorganismus“, jako jeden celek.

Jestliže hejnovou akvarijní rybkou jako je neonka, nebo dokonce i jen rybkou tvořící teritoriálně rodinné skupinky jako skalára amazonská oddělíme od ostatních jedinců jejího druhu, bude se cítit „vykolejená“. Začne sebou trhat, provádět hromadu zbytečných pohybů a spotřebuje tak ve výsledku daleko více kyslíku, než zůstane-li s nimi pohromadě. Jak již bylo řečeno, tak v přítomnosti zrcadla se mnohé z takových ryb trpících v izolaci uklidní a dokonce se pokoušejí určitým způsobem nějak navázat komunikaci se svým odrazem.

Tento „stesk“ po zbytku hejna a imitativní reakce zcela zmizí, odstraníme-li hejnovým rybám přední mozek, přestože si jinak uchovávají více méně normální reakce a dokážou i vyhledávat a lapat potravu.

A přitom byl odhalen zajímavý jev. Právě takové ryby s poškozeným mozkiem jsou ochotně následovány ostatními rybami ze stejného hejna. Jedinec, který nenapodobuje ostatní, se tak mění jakoby ve „vůdce“ hejna, jehož výskyt jinak není u těchto ryb normální (vyčlenili jsme tučně v citaci).

A u ryb, které nejsou hejnové a jsou teritoriálně agresivní jako např. čeled' vrubozubcovitých (cichlid), a u kuřat i opic, jak jsme už dříve psali, se často dominantními stávají takoví jedinci, kteří vůbec nejsou ti nejurostlejší a nejsilnější, ale takoví, jakým V. R. Doľnik říká „dotěra“ kvůli jejich nesnesitelně agresivnímu a drzému chování, neustálé snaze být všude a ve všem první a jejich svárlivosti. S takovými nikdo nechce nic mít a oni postupně dosahují toho, že jeden za druhým odpadají všichni, kteří ještě měli chuť se s nimi o něčem dohadovat a přibližují se tak pomalíčku stále více a více k vrcholku hierarchického žebříčku» (Proč je monarchie jen

→ → →

Porozumění algoritmicke instinktů smečko-stádního¹ chování je klíčem k pochopení mechanismu vzniku skupinové kriminality mladistvých:

- Sejde se skupinka dospívajících a nikdo z nich před sebou nevidí žádný smysl života, který by překračoval rámeček algoritmicke instinktů, nebo *ho má, ale nemá vůli ani svědomí*² (a vinní jsou tím především rodiče a další jejich vychovatelé).
- „Automaticky“ se zformuje egregor dané skupinky – budoucího stáda-smečky. Užívání psychotropních látek (alkohol, kouření cigaret, narkotika) jako sociokulturně podmíněného atributu „klubového chování“ je katalyzátorem a doplňkovým kanálem, kterým jsou individuální psychiky zatahovány do tohoto egregoru.
- V průběhu vnitroskupinového konkurenčního boje jedinců se v procesu interakce s egregorem ve skupině vyprofiluje lídr, kterému je daný egregor částečně podřízen (přestože on sám je jeho zajatcem jako všichni ostatní, je v něm egregoriálním lídrem), a všichni ostatní účastníci skupiny se mu psychologicky podřizují kvůli svému slabošství, nebo potlačení své vůle ve skupině, kde se otvírá cesta k tomu, aby byl jedinec podřízen strachu před ponižením nebo vyhnáním, a napomáhají tomu i imitativní instinktivně-reflexivní návyky, které si tam vypracuje.
- Potom se ten behaviorální návyk „podřít, ponižit a donutit“, na jehož základě došlo k formování hierarchie jedinců ve smečce-stádu, přeorientuje na vnější prostředí a hledá „potenciální kořist“.

organizovaným stádem opic? – Iskra, orgán Ruské marxistické strany: <http://iskra-rmp.org/58/index58.htm>, s odkazem na hl. 4 již zmiňované knihy Ju. A. Labase a I. V. Sedleckého – Tento bláznivý, šílený svět očima zoopsychologů. Skripta pro ty, kteří jsou u moci dnes i ty, kteří se moci teprve chopí. Tato kniha byla napsána v roce 1992).

¹ Slovo „smečka“ se obvykle používá pro označení těch, kteří loví kolektivním způsobem; a slovo „stádo“ zase obvykle označuje ty, na koho je ten lov podnikán a kdo se kolektivně před takovými pokusy buď brání, nebo kolektivně před lovci utíká.

² V tom se ukrývá odpověď na otázku, proč v adolescentním věku postihuje účast ve skupinové kriminalitě nejen děti z „nefunkčních rodin“, ale zdálo by se i vzorně „prospívající“ děti – premianty, děti s širokým rozhledem, do jejichž výchovy a kulturního rozvoje rodiče, prarodiče i další jejich vychovatelé vložili velmi mnoho sil i prostředků.

- Jestliže „potencionální kořist“ *egregoriálně* (na úrovni vyzařování biopole) potvrdí své postavení „kořisti“, aktivizuje tím egregor smečky a instinkty smečko-stádního chování dají přes egregoriální pospolitost členům smečky pokyn k zahájení společného „lovu“ na „kořist“ (úplně stejně, jako když se smečka toulavých psů začne chovat agresivně, vycítí-li strach budoucí oběti svého útoku).
- Jestliže „potencionální kořist“ *egregoriálně* svoje postavení „kořisti“ nepotvrdí, zůstane smečka pasivní a pokyn k zahájení „lovu“ není vydán.
- Jestliže se po zahájení „lovu“ ukáže, že „potencionální obět“ znamená pro smečku reálné nebezpečí, může se smečka prakticky mihnutím oka změnit ve stádo prchající před nebezpečím pod vedením stejného vůdce nebo jiného vůdce – odborníka na ústup (svého druhu „krizového manažera“)¹.

¹ Jestliže věc zašla tak daleko, že se smečka lidem se pouze podobajících „banderlogů“ (pozn. překl. – odvozeno od opičího národa z *Knihy džunglí – Bandar-log monkeys s narážkou i na banderovce*) rozhodla pořádat lov na člověka, zbývají mu pouze dvě možnosti: buď hned začít utíkat a nečekat na bojový střet; nebo okamžitě a bez zbytečných řečí začít urputně bojovat *na život a na smrt* s použitím všeho, co má po ruce apod. a to **bez jakéhokoliv soucitu a milosrdenství**, a měl by se přitom pokud možno soustředit na vůdce a úplně zapomenout na to, že „jsou to jen děti“, a že mají jakási svá „lidská práva“, a také bez ohledu na to, kdo z nich je „chlapec“ a kdo „dívka“. Děti se stanou zase až potom – na nějakou dobu, zůstanou-li naživu – až si začnou utírat slzy, krev a nudle u nosu, až budou žalostně kvílet nebo řvát bolestí z utrpených zranění, která mohou být i tak velká, že povedou k trvalým následkům.

Smilování se nad protivníkem (tj. předčasné ukončení boje) je v takových situacích nepřijatelné, protože byste se mohli stát obětí rány ze zálohy, kterou by vám ušetřil právě ten, nad kým jste se zrovna slitovali místo toho, abyste ho neutralizovali. Taková reakce ušetřeného je normálním následkem nízké „vrozené morálky“ od přírody „slabě vyzbrojených“ biologických druhů, do jejichž kategorie patří i druh Člověk rozumný. *Způsob, jakým se nad ním v takových situacích můžete slitovat*, znamená, že ho „zneškodníte jen do takové míry“, aby až bude po všem, opět získal svou akceschopnost.

Účelnost právě takového postupu při agresivním chování smečky vyplývá z biologie. Od přírody dobře vyzbrojeným biologickým druhům (ostré zuby, drápy a rohy) je vlastní určitá geneticky naprogramovaná (tj. vrozená) „morálka“. Proto je také u dobře vyzbrojených dravců a býložravců ve

→ → →

statistice soubojů o vyšší hierarchické postavení, samici či území statistika usmrcení a zranění s těžkými následky velmi nízká. Jestliže se jejich souboje přímo neomezí jen na demonstraci zastrašujících póz a vydávání příslušných zvuků a dojde při nich ke skutečnému fyzickému boji, nejsou kousnutí ani údery nikdy vedeny tak, aby způsobily těžká tělesná zranění a smrt protivníka: dravci nepřekusují svým soupeřům páteř a hlavní tepny, přestože právě tímto způsobem zabíjejí své oběti při lovu; zvířata vyzbrojená rohy, parohy a ostrými kopyty nevedou údery do boku a břicha, přestože právě tak se brání útočícím dravcům. A když v souboji druhá strana prodemonstruje příslušnou pózou svou pokoru, souboj končí a poté se jedinec, který prohrál, buď vzdává, nebo podřídí vítězi.

Od přírody slabě vyzbrojené biologické druhy, mezi které patří mnozí primáti, geneticky naprogramovanou morálku tohoto druhu nemají, a proto může být demonstrace jejich pokory chytákem, jehož cílem je snížit bojovou ostrážitost vítězího protivníka, aby mu poté mohla být v nestřežené chvíli uštědřena rozhodující, nezřídka i smrtelná rána. U biologického druhu Člověk rozumný je tato okolnost ještě umocněna tím, že technosféra mu dala do rukou zbraně. Jenže jeho morálka není formována technosférou, ale *výchovou, která nepotlačuje svědomí a vůli*. No a jsou-li v průběhu výchovy svědomí a vůle z procesů vypracování záměrů a linie chování potlačeny nebo odstraněny, chová se jedinec druhu Člověk rozumný v konfliktu s ostatními jako amorální „grázl“, „bezohledný darebák“ a „zrádný hajzl“, pro kterého nejsou „zavedené standardy“ ničím víc, než nástrojem pro manipulaci ostatních v „problémových situacích“. Proto musí být reakce na „bezohledné darebáky“ a posedlé agresivní zombie rozhodně a efektivní, a také „bezohledné“. Vše, co je morální, je ve vztahu k nim přípustné uplatňovat až po jejich bezvýhradné kapitulaci, *fakticky jištěně ztrátou jejich bojeschopnosti*.

Většina sociologů, kriminalistů, zákonodárců a právníků-ochránců práv tyto znalosti nemá.

Proto by mělo vše, co je výše popsáno jako účelná reakce na smečko-stádní agresi mladistvých, být právnicky kvalifikováno jako nezbytná sebeobrana nezávisle na tom, co se stalo útočníkům: zda z toho vyvázli pouhým leknutím, zda byli zranění a to včetně „prostředky, které byly po ruce“, zda to u nich vedlo k trvalým následkům či smrti.

Třetí možností, jak reagovat na situaci tohoto druhu, je okamžitě vyvolat ve smečce absolutně lidské vlastnosti – svědomí a stud – zničit tím egregor smečky a přerušit plnění algoritmu „lovu“ na „kořist“ – jenže ta je pro absolutní většinu potenciálních obětí nedostupná, neboť vyžaduje lidský typ struktury psychiky nejen v okamžiku střetu s egregorem smečky, ale také v procesu interakce s ním a s každým z členů smečky.

→ → →

- Jestliže to všechno probíhá před zraky dívek, před kterými se samci potřebují „vytáhnout“, poslouží tato okolnost navíc jako zesilovač krutosti smečky¹.

A ve výsledku tu máme surový těžký zločin, který si nikdo ze spoluvníků osobně nepřál, a ke kterému došlo tak nějak „samo sebou“. A přitom mezi nezletilými mohou být i „děti“ (nebo jsou jimi třeba i všechny) z na první pohled zcela „bezúhonných a dobře zajištěných rodin“, kde mají všichni včetně těchto dětí dobré vzdělání a jsou vydrežirovaní kulturou.

Ve městech a obzvláště ve velkoměstech je v davo-„elitářských“ kulturách zločinnost v podstatě nevykořenitelná v důsledku kombinace dvou faktorů:

- zaprvé je tam příliš vysoká hustota obyvatelstva, takže tam lidé vidají příliš velký počet neznámých tváří, což z hlediska biologie vyvolává signál, že daná ekologická nika je lidmi přeplněná;
- zadruhé v davo-„elitářských“ kulturách statisticky převažují nositelé nelidských *typů struktury psychiky, které jsou i přes své individuální osobitosti všechny bez výjimky modifikací zvířecího typu struktury psychiky.*

Kombinace těchto dvou faktorů v populaci hustě osídleného velkoměsta spouští mechanismy potlačující porodnost a aktivizující programy vnitrodruhové konkurence v jejich extrémní podobě, které předpokládají *cílevědomou* likvidaci nejslabších jedinců. Vnitrodruhová konkurence je jako biologický jev v městském

Vzhledem k tomu, že většina lidí nedisponuje potřebnými schopnostmi a neabsolvovala s úspěchem *speciální bojovou přípravu, kde by se naučila v boji zblízka zlikvidovat početně silnějšího protivníka*, a není tedy schopná realizovat možnost jedna ani dvě, nemluvě o možnosti 3, kterou je schopen uplatnit opravdu málokdo, je lepší úplně se této situaci vyhnout. Proto je nutné přebývat v takové náladě, kdy egregor smečky vůbec nevyhodnotí mimo procházejícího člověka jako „potencionální kořist“ a smečka tak zůstane pasivní, nebo bude i nadále setrvávat v režimu „klubového chování“, kdy všichni její členové pociťují kladné emoce, a nejsou díky tomu agresivní.

¹ Jestliže se tedy „lovu“ smečky na „kořist“ účastní společně se samci i holky a věc došla až k nutnosti silovým způsobem odrazit agresi smečky, musí být „holky“ „zneškodňovány“ buď jako první nebo alespoň zároveň se všemi ostatními, a to dokonce i tvrdším způsobem, *abyste v nich tím spustili režim generátoru paniky ve smečce*, což napomůže vyvolat její útěk.

prostředí generátorem zločinnosti a zločinnost je kulturní slupkou vnitrodruhové konkurence.

Skutečnost, že při vyšetřování takového druhu zločinu se justice zabývá analýzou vkladu každého zúčastněného, a že potom členové jedné bandy, kteří se dopustili tohoto skupinového zločinu, dostávají rozdílné tresty v závislosti na tom, kdo k němu naváděl, kdo zavražďoval a zadržoval oběť, a kdo ji znásilňoval, bil, nebo ji vraždil, je jen ukazatelem toho, že kriminalisté a psychologové, kteří jim poskytují konzultace, nechápou algoritmiku průběhu takových zločinů pod vlivem instinktů smečko-stádního chování. V takových situacích musí nést stejnou odpovědnost všichni spoluviníci a to v maximální výši možného trestu¹.

¹ *A trest smrti počínaje dvanácti lety pro všechny zúčastněné v případě znásilnění, vražd, útoků na staré lidi a děti s cílem je oloupit nebo je pro zábavu týrat apod. není v případě skupinových zločinů, které by měly být kvalifikovány jako těžké, žádnou neopodstatněnou krutostí ve vztahu k „vždyť jsou to ještě děti“, ale prostředkem sociální hygieny, neboť v historicky zformované kultuře neexistují efektivní subkultury pedagogiky a psychiatrie, které by umožnily z takových adolescentů udělat lidi.*

Anton Semjonovič Makarenko (1888 – 1939) by možná dokázal pomoci i takovým dětem, aby se z nich mohli stát lidé, ale „Makarenko“ je v současné době zaručeně nedosažitelná úroveň pedagogické profesionality, a to dokonce i pro premianty s červenými diplomy z ruských pedagogických vysokých škol, nemluvě o šedivé mase trojkaček a trojkařů – učitelů specializujících se na určité předměty.

Jestliže někoho z rodičů zkusí, že přišel takovým způsobem o svou ratolest, měl by si přiznat, že měl v minulosti, počínaje předhistorií početí až do doby, kdy jeho ratolest vstoupila do adolescentního věku, možnost vychovat své dítě tak, aby ho nebylo možné zavléci do takového druhu skupinového zločinu. Za neschopnost řádným způsobem naplnit své rodičovské povinnosti ve vztahu k dětem a ve vztahu ke společnosti, také musí nést svou odpovědnost.

Vězení převážnou většinu takových *nedodělaných lidí z hlediska vývoje jejich osobnostní psychiky* nenapraví, neboť v něm restanci žijí pod nadvládou stejných instinktů smečko-stádního chování, pod jejichž vlivem se v nich formuje hierarchie kriminálního světa jak „na svobodě“ tak i „ve vězeňských zónách“.

→ → →

V základu „šikany“ v ozbrojených silách leží stejná instinktivní algoritmika smečko-stádního chování jako v základu skupinové zločinnosti mladistvých¹. Takže jestliže se někdo brání bandě „mazáků“, znamená to nezbytnou sebeobranu. A stav nezbytné sebeobrany nekončí s koncem jedné rvačky, neboť jak „mazáci“, tak i jejich potencionální oběti stále přebývají na území stejné vojenské jednotky, kterou nemají právo opustit. To znamená, že stav nezbytné sebeobrany v případě, že voják čelí bandě „mazáků“, končí až tehdy, kdy je určité množství „mazáků“ zabito nebo zraněno a zbytek sedí ve vězení. A odpovědnost za „šikanu“ musí nést nejen „mazáci“, ale i velitel jednotky (je-li jejím velitelem déle než tři měsíce), vyšší velitelé v mezích útvaru, kteří nechali bujet „šikanu“ a neplnili si tak své přímé velitelské povinnosti, a také pracovník zvláštního oddělení, jestliže ve svých hlášeních kryl přítomnost šikany v jednotce, nebo si dovolil o tom jakoby „nevědět“.

Naposledy probírané téma instinktů smečko-stádního chování nás vede k otázce vzájemných vztahů dvou informačně-algoritmických podsystemů v životě lidské společnosti: komplexu instinktů a kultury jako dvou vzájemně spolupracujících podsystemů nadřazeného systému informačně-algoritmického zajištění života lidské civilizace.

Přítomnost kultury je v případě biologického druhu Člověk rozumný jeho geneticky předurčenou druhovou vlastností. Kultura vzniká jako variabilní informačně-algoritmická nadstavba nad nepodmíněnými reflexy a instinktivními programy chování a umožňuje

«Typickou „monarchii“ je například organizace vězňů ve věznicích: hlavoun – jeho doprovod – šéfík – pohůnci – dřiči (kteří „pracují, zatímco šéfičci odpočívají“) – prašivci („vyvrhelové“).

Když využijeme zločinecký slang, je možné opičí tlupu popsat funkčním vzorcem: šéf – jeho ochranka – velitel čety – uklízeči – pěchota» (Proč je monarchie jen organizovaným stádem opic? — <http://iskra-rmp.org/58/index58.htm> s odkazem na již zmiňovanou knihu V. R. Doľníka – Neposlušné dítě biosféry. Besedy o chování člověka ve společnosti ptáků, zvířat a dětí).

¹ Tematika „šikany“ je osvětlena v analytické zprávě vnitřního prediktoru SSSR O „šikaně“, antikomunismu a komunismu věcně a bez emocí ze série K současné situaci č. 1 (49) 2006 a v práci Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty (Odbočení: O pudu sebezáchovy, smečko-stádním chování a lidskosti v kapitole 7.2 Životní algoritmus, formování osobnosti).

populacím a jedincům vzájemně spolupracovat s jejich životním prostředím s lepšími výsledky, než by tomu bylo na základě výlučně osobní životní zkušenosti každého jednotlivce (jako je tomu například u krokodýlů). Kultura se skládá ze dvou složek:

1. Slupek¹ a přesahů² nepodmíněných reflexů a instinktivních programů chování;
2. A také z doplňků k vrozené složce a jejím slupkám a přesahům, které jsou orientovány na řešení úkolů, jež se dají charakterizovat slovy: „*Hledání a realizace smyslu života nesouvisejícího s biologicky podmíněnými fyziologickými a psychologickými potřebami jedince, rodiny, kulturně svébytné společnosti a lidstva jako celku*“; a také na řešení jiných úkolů sociokulturního a z hlediska života všedního charakteru.

Jestliže vycházíme z toho, že člověk se stane opravdu člověkem, podřídí-li svou vůli diktátu svého svědomí, je druhá složka kultury (tedy vše to, co je spojeno se smyslem života) rozvíjená pod nadvládou diktátu svědomí přesně tím, co by se v budoucnu mělo stát kulturou lidskosti. Ve vztahu k ní je první složka nezbytným základem (bázovou, nulovou úrovní), která v životě nesmí potlačovat a podřizovat si druhou složku. Jenže v životě současné globální civilizace dochází k překroucení pořadí dodržování priorit obou složek, takže ve výsledku je druhá složka podřizena té první, která ji potlačuje.

Dříve uváděné výsledky experimentů s malpami kapucínskými prováděnými na Yaleově univerzitě³, při kterých tyto opice učili používat „peníze“ a odhalili tak statistickou identitu chování skupiny opic se členy liberálně-buržoazní společnosti, stejně jako i některé další experimenty z oblasti zoopsychologie a psychologie lidských

¹ Příkladem slupky instinktivních programů chování je etiketa zahrnující souhrn pravidel zformovaných kulturou, která jsou vyjádřením instinktivních programů podřízení se jedinci s vyšším postavením ve smečce-stádu, v rodoklanu a to i s přihlédnutím k diferenciaci s ohledem na pohlaví a věk.

² Mezi přesahy je možné zahrnout průmysl vytváření počítačových her s pornografickou náplní a určitý počet her „střileček – zabíječek“, ve kterých si své osobní smečko-stádní postavení „zvyšují“ ti, kteří nejsou schopni toho dosáhnout v reálním životě.

³ Viz kapitola 13.1 (díl čtvrtý tohoto kurzu).

kolektivů¹ dokládají, že historicky zformovaná kultura davo- „elitářských“ společností tvoří mnohovrstvý a mnohotvárný soubor kulturních slupek a přesahů instinktivních programů chování opic druhu Člověk rozumný. Na tento soubor, který je analogem počítačových operačních systémů, byly navíc „nabaleny“ organizačně-technologické aplikační programy potřebné pro fungování jedinců a kolektivů v technokratické civilizaci, kteří jsou tak reálně v algoritmicke své individuální a kolektivní psychiky podřízeni vrozené složce a jejím kulturním slupkám a přesahům.

- Takový stav věcí, za kterého kulturu tvoří především soubor slupek a přesahů instinktů a nepodmíněných reflexů, je pro lidskou společnost nepřírozený.
- Normální stav věcí by měl vypadat jinak: kultura by měla být vyjádřením diktatury svědomí, základem pro realizaci tvůrčí vůle člověka, jejíž obsluze by v rámci Záměru měl být podřízen celý vrozený instinktivně-reflexivní informačně-algoritmický komplex a tím pádem také jeho kulturní slupky a přesahy.

Vybudování takové kultury změni postavení druhu Člověk rozumný v biosféře Země v tom smyslu, že ho vyvede z vlivu řady obecně platných biosférických zákonitostí: a konkrétně z vlivu zákonitosti nadbytečného rozmnožování, podle které je porodnost všech druhů ve vztahu ke kapacitě ekologické niky nadbytečná, takže jsou nejslabší, nejméně odolní jedinci a také jedinci-smolaři likvidováni přirozeným výběrem nebo jsou vytlačováni ze svého přírodního stanoviště.

To předpokládá, že početí všech dětí bude probíhat v Lásce v rámci Záměru², což bude zajišťovat tu nejlepší kombinaci genů a její doplnění tím nejlepším duchovním dědictvím³. V důsledku toho vadné geny postupně v rámci výměny pokolení z genofondu vymizí a dojde tak ke genetickému ozdravení národů a lidstva jako celku. Potom již

¹ Viz Ju. A. Labas a I. V. Sedleckij - Tento bláznivý, šílený svět očima zoopsychologů. Skripta pro ty, kteří jsou u moci dnes i ty, kteří se moci teprve chopí, <http://www.etologia.narod.ru/>.

² Právě z tohoto důvodu je tématu Láska věnována samostatná kniha (díl čtvrtý tohoto kurzu).

³ Informacemi a algoritmikou zděděnými od předků na biopolních nosičích rodových egorů.

nebude potřebný ani obecně biosférický mechanismus, jakým je „přirozený výběr“ likvidující přebytečné a slabé: druh Člověk rozumný bude i bez něho zdravý a geneticky stabilní vlivem Lásky a zákonitostí realizace Božího Záměru, které ji budou doprovázet. Taková přeměna kultury zahájí novou éru v dějinách lidstva na Zemi.

Hlava 17 v redakci ze dne 06.03.2016

Hlava 18. Společensko-ekonomická formace

Kultura chápaná jako informačně-algoritmický systém nabývá v životě civilizované společnosti podobu společensko-ekonomické formace.

Společensko-ekonomická formace (nebo v jiné terminologii – sociálně-ekonomický systém) je způsob existence civilizace *krácející cestou vytváření umělého životního prostředí, tj. technosféry na ochranu člověka před přírodním prostředím.*

Společensko-ekonomická formace v sobě zahrnuje:

- lidi (takové jací jsou, včetně přístupu každého z nich k tvůrčímu potenciálu – jak vlastnímu, tak i společnosti);
- kulturu (informačně-algoritmický systém určující sociální organizaci a obsluhující fungování společensko-ekonomické formace v součinnosti s přírodním prostředím a s dalšími formacemi v sestavě globální civilizace),
- a také – organizačně-technologický komplex ekonomiky, tj. výrobní stroje, dopravu a infrastrukturu, technologie, organizační struktury a postupy (tedy to, co patří k „materiálně-technické kultuře“ a subkulturám řízení).

Společensko-ekonomická formace může být lokalizovaná v hranicích státu, ale i souhrn společensko-ekonomických formací několika států tvoří společensko-ekonomickou formaci.

Analýza společensko-ekonomické formace jako objektu řízení předpokládá odkrývání různorodých jevů, které produkuje sama v sobě i v přírodě, a vzájemných příčinných vazeb mezi těmito jevy, a to jak v mezích kulturně svébytné společnosti, tak i v návaznosti na vnější procesy – externí společenské (produkované z prostředí jiných společností), nadspolečenské (zahrnujících několik kulturně svébytných společností najednou), technosférické a obecně přírodní.

Při analýze této problematiky je podle našeho názoru nejprůnosnější institucionální přístup, z jehož pohledu je společensko-ekonomická formace:

- souhrnem společenských institucí, které spolu vzájemně spolupracují prostřednictvím jedinců, ze kterých se skládá společnost, jež na sebe berou ve vztahu ke společenským institucím ty či ony role;

- a také sociálním organismem:
 - který je ve vzájemné součinnosti s organizačně-technologickým komplexem své ekonomiky v procesu neustálého obnovování a rozvoje technosféry;
 - a s vnějším prostředím (s jinými kulturně-svébytnými společnostmi, biosférou a nadřazenými procesy¹).

Řešení výše vytyčeného úkolu nejvíce odpovídá následující definice pojmu „společenská (sociální) instituce“:

Společenská instituce² je vnitřní společenský útvar, jež je nositelem specifického souboru funkcí komplexně společenského

¹ Jak je to znázorněno na obr. 13.2.2-1 (hl. 15) a 13.2.2-2 (díl čtvrtý tohoto kurzu).

² Několik alternativních definic, z nichž ani jedna není podle nás správná:

- «Společenská instituce [z latinského institutum – ustanovení, úřad] je souhrn společenských struktur spojených s určitým okruhem společenských vztahů a praxe jejich použití způsobem srozumitelným pro společnost» (Teoretické aspekty a základy ekologického problému: výkladový slovník výrazů a idiomů – Čuvašská státní univerzita I. N. Uljanova, UNPP Laboratoř problémů civilizace, V. P. Galkin, 1998: http://ecological_problems.academic.ru/310/Общественный_институт).
- «Sociální instituce je historicky zformovaná nebo cílevědomým úsilím vytvořená forma organizace společné činnosti lidí, jejíž existence je diktována potřebou uspokojit sociální, ekonomické, politické, kulturní nebo jiné potřeby celé společnosti nebo její části. Pro instituce je charakteristické, že dokážou ovlivňovat chování lidí prostřednictvím předepsaných pravidel» ([Social Institutions](#) // [Stanford Encyclopaedia of Philosophy](#)).
- «Společenská instituce je tvořena vztahy lidí, které se neustále opakují a obnovují. Například instituce manželství, rodiny, instituce státní správy. Společenská instituce je stabilní množina lidí, skupin, úřadů, jejichž činnost je zaměřena na plnění konkrétních společenských funkcí; tato činnost je vykonávána na základě ustanovených norem a pravidel. Příklady: rodina, stát, vzdělávací instituce, zdravotnické ústavy. Společenská činnost se dělí do čtyř sfér, kam patří rozdílné společenské instituce a kde vznikají odlišné společenské vztahy. Společenské vztahy jsou různorodé vazby mezi skupinami, třídami a národy v procesu sociální, ekonomické, politické a duchovní činnosti. Tyto vazby musí být neosobní (formální), dotýkat se důležitých stránek života a musí se stabilně opakovat» (<http://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/53643>).

významu, které jiné společenské instituce ani jednotlivci nemohou plnit buď vůbec, nebo s takovou úrovní kvality, jaká je potřebná pro stabilitu společnosti v návaznosti pokolení.

Ve vztahu k řešení úkolu řízení, který jsme si vytýčili s ohledem na přechod k ekotechnologické civilizaci, nás zajímají specifické funkce a vzájemná součinnost čtyř společenských institucí: 1) rodiny, 2) státnosti, 3) vědy a 4) vzdělávacího systému.

Přičemž vnitřní sociální útvary vyprodukované tím či oním náboženstvím nevyčleňujeme do samostatné společenské instituce se jmenovitým názvem „církev“, neboť konfrontace mezi vědou a náboženstvím je výlučnou osobitostí biblické kultury, která není pro jiné kultury charakteristická a nejde tedy o nic takového, co by se muselo v životě bezpodmínečně vyskytovat. V jiných kulturách a to jak minulých, tak i současných je společenská instituce, kterou jsme jmenovitě nazvali „církev“, svého druhu slupkou společenských institucí, jež jsou výše nazvány „věda“ a „vzdělávací systém“. Tato slupka potom v něčem omezuje a zkresluje činnost vědy a vzdělávacího systému a to tím větší měrou, oč více se daná konfesní věrouka vzdálila od rámce Božího Záměru: platí to jak pro kultovní věrouky idealistického ateismu, tak i pro církve materialistického ateismu produkující ideologie typu marxismus, hitlerismus, čučche¹ a dalších *pseudovědeckých věrouk*, které musí být v příslušných společnostech uznávány za NEZPOCHYBNITELNĚ² pravdivé a rádoby vše vysvětlující. Ve vztahu k analyzovanému úkolu *řízení společensko-ekonomické formace ve vzájemné součinnosti s nadřazenými procesy* nás ale tato konfesní omezení činnosti vědy a vzdělávacího systému nezajímají, zajímá nás činnost samotných těchto

¹ Ideologický systém ležící v základu pseudosocialistické (nacional-socialistické) státnosti KLDK, který jejím prostřednictvím ovlivňuje všechny stránky života severokorejské společnosti.

² Jak už bylo dříve zmiňováno, tak pochybnosti o pravdivosti něčeho nezmění pravdu v lež nebo v omyl. Jestliže vládnete dostatečně efektivní individuální poznávací a tvůrčí kulturou a upřímně toužíte poznat pravdu, dovede vás to k poznání jejích dříve netušených hran. Ale učení, která jsou pro život nezpůsobitelná, potřebují být chráněna před pochybami o jejich pravdivosti i před poznávací a tvůrčí aktivitou, která by nevyhnutelně vedla k odhalení jejich nezpůsobivosti.

společenských institucí v jejich součinnosti vzájemně mezi sebou i se společností.

Hromadné sdělovací prostředky (médiá) jsme také do samostatné společenské instituce nevyčlenili, protože z funkčního hlediska jsou jednou z větví vzdělávacího systému, který lidi ovlivňuje po celý jejich život. Jestliže médiá tuto svou vzdělávací misi neplní a místo toho manipulují „veřejným míněním“¹, není to důvod k tomu, abychom je vyčleňovali do samostatné společenské instituce („čtvrté velmoci“).

Organizačně-technologický komplex hospodářského systému není jako produkt společnosti a součást technosféry společenskou institucí v uvedeném smyslu, přestože bez účasti lidí nemůže fungovat. Nachází se ve vzájemné součinnosti jak se všemi vyjmenovanými institucemi, společností jako celkem, jinými společnostmi, tak i s přírodním prostředím.

Navíc mohou organizačně-technologické komplexy, které jsou si v mnohém podobné², zajišťovat život společností s různým charakterem každé ze společenských institucí a s různým charakterem jejich vzájemné součinnosti. Dějiny například dokládají, že všichni účastníci 2. světové války 20. století³ se ve své politice opírali v podstatě o jednu a tu samou vědu, téměř o jeden a ten samý soubor technologií, i organizační struktury jejich armád a námořnictva si byly v mnohém podobné⁴, přestože sociální organizace, tj. funkce každé ze společenských institucí, charakter jejich součinnosti mezi sebou a s organizačně-technologickým komplexem, byly v každém z těchto států tím či oním způsobem osobité a nebyly charakteristické pro ostatní státy té epochy. Održenost organizačně-technologického

¹ «Noviny vůbec nemusí být odrazem veřejného mínění» (Otto von Bismarck: <http://tsitaty.com/автор/отто-фон-бисмарк/2>).

² S ohledem na komplex technologií, organizační postupy a struktury.

³ Třetí říše (hitlerovské Německo), Japonsko, SSSR, buržoazně-liberální státy antihitlerovské koalice a mnohé oběti agrese Německa a Japonska.

⁴ Při realizaci strukturálního způsobu řízení ve vztahu k řešení jedněch a těch samých úkolů architektura struktur vyplývá z etap plné funkce řízení a jejich vzájemných vazeb. Jinak řečeno, konané dílo diktuje architekturu struktury. Podrobněji o tom pojednává celá hlava 7 a konkrétně kapitola 7.4 (díl první tohoto kurzu), a také práce vnitřního prediktora SSSR – O kultuře administrativní činnosti.

komplexu od společenských institucí je možné vysledovat i v dalších epochách historického období neukončené globalizace.

No a společnost posuzovaná jako soubor společenských institucí tvoří společně s organizačně-technologickým komplexem svého hospodářství (ekonomikou)¹ právě tu společensko-ekonomickou formaci (sociálně-ekonomický systém). Přičemž již po dobu minimálně dvou posledních století se stává stále aktuálnější nutnost řídit rozvoj společensko-ekonomické formace v harmonické součinnosti s Přírodou.

Budeme-li posuzovat společensko-ekonomickou formaci z toho hlediska, že se jedná o objekt řízení, který je ve vzájemné součinnosti s přírodním prostředím, vyvstane tím řada otázek.

Otázka první: Co charakterizuje život společnosti, tj. co charakterizuje život společensko-ekonomické formace v procesu její vzájemné součinnosti s přírodním prostředím?

Odpověď: *Různorodé statistiky a jejich vzájemné vazby.*

Otázka druhá: Co charakterizuje změny v životě společnosti?

Odpověď: *Změny statistik a jejich vzájemných vazeb.*

Otázka třetí: Co je praktická politika?

Odpověď: *Je to vytyčování cílů ve vztahu k žádoucí změně statistik v dohledné perspektivě a uvedení takto naplánovaných změn do života pomocí realizace vypracovaných účelových úkonů a jejich průběžného korigování podle konkrétních okolností.*

Otázka čtvrtá: Mohou jednotlivé skutečnosti nahradit statistiku nebo soubor různorodých statistik a posloužit tak samy jako charakteristiky (ukazatele) života společnosti?

Odpověď: *Ne, nemohou, neboť jedny jednotlivé skutečnosti jsou v životě společnosti nevyhnutelně doprovázeny množstvím jiných jednotlivých skutečností a je to právě jejich celkový souhrn, který vytváří statistiku opravdu charakterizující tu či onu stránku života společnosti. Jinak řečeno, jedněm a těm samým jednotlivým skutečnostem v životě mohou odpovídat rozdílné statistiky, a proto*

¹ Hospodářský systém je organizačně-technologický komplex (část technosféry) a vzájemné vztahy mezi lidmi v procesu hospodářské činnosti, tj. v procesu, při kterém obsluhují technologické a organizační procesy spojené s vytyčováním cílů, výrobou i přerozdělováním produkce a přístupů k přírodním statkům.

jednotlivé skutečnosti nemohou vytvářet reprezentativní vzorek¹ a nemohou nahradit žádnou jednotlivou statistiku ani soubor různých statistik.

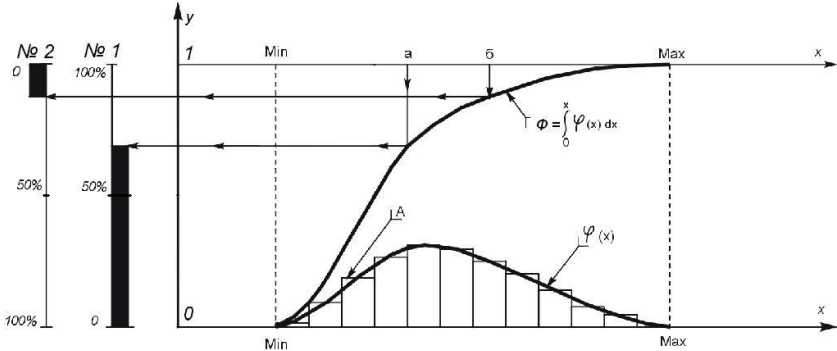
Odbočení od tématu:

Co si máme představit pod slovem „statistika“

Musíme konstatovat, že absolutní většina lidí si slovo „statistika“ nespojuje s žádným vyhraněným smyslem: nevyvolá v jejich psychice žádné jednotné obrazy, které by si mohli spojit s životními jevy. Velmi skličující je navíc skutečnost, že slovo „statistika“ nevyvolává žádné odpovídající obrazy ani u těch, kteří si svého času vyslechli na vysoké škole přednášky z předmětu Teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky a zkoušku z něho složili na výbornou. Jakmile se věc posune do oblasti praktické aplikace kdysi získaných znalostí, ukáže se v převážné většině případů, že znalosti existují tak nějak samy o sobě a život také sám o sobě, že jsou i nadále odtržené od života. Takže si tito lidé sami život charakterizovat pomocí statistik nedokáží a jsou-li jim dané statistiky předloženy, nedokáží pochopit jejich význam.

Musíme proto nejdříve osvětlit, co je nutné si *představit* pod slovem „statistika“ ve výše uvedeném výčtu otázek a odpovědí. Podívejme se na obr. 18-1.

¹ Reprezentativní vzorek je podmnožina množiny zkoumané s využitím aparátu teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky. Jako relativně objemově nevelký podíl zkoumané množiny má reprezentativní vzorek tu vlastnost, že jeho statistické charakteristiky jsou identické (z hlediska praxe s přijatelnou přesností) se statistickými charakteristikami celé množiny.

OBR. 18-1. GRAFICKÉ ZNÁZORNĚNÍ STATISTIK

Na obr. 18-1 je zobrazen systém souřadnic Oxy :

- Vodorovně vede souřadnicová osa x s vyznačenými hodnotami parametru, podle kterého je rozdělena zkoumaná množina.
- Svisle vede souřadnicová osa y s vyznačenými hodnotami funkce hustotního rozdělení $\varphi(x)$ a integrální funkce rozdělení $\Phi(x)$.

Paralelně s osou x na úrovni maximálně možné hodnoty integrální funkce rozdělení $y = \Phi(x) = 1$ je vedena vodorovná stupnice, kopírující osu x . V některých případech může být užitečná (pro pohodlí) při práci se statistickými údaji zobrazenými v této grafické podobě.

Kromě toho jsou paralelně s osou y rozmístěny ještě dvě další stupnice: č. 1 a č. 2. Obě tyto stupnice jsou procentní, ale s opačnou orientací, neboť v některých úkolech je třeba odečítat podíl statistiky zahrnující v sobě maximum hodnoty posuzovaného parametru; a v jiných úkolech je nezbytné odečítat podíl statistiky zahrnující v sobě minimum hodnoty posuzovaného parametru. Jak přesně se používají, je vidět přímo na obr. 18-1:

- Široký černý pruh podél stupnice č. 1 označuje podíl statistiky, ve které je hodnota analyzovaného parametru nižší než hodnota a , vyznačená na horní stupnici, kde se mění argument.
- Široký černý pruh podél stupnice č. 2 označuje podíl statistiky, ve které je hodnota analyzovaného parametru větší než hodnota b , vyznačená na horní stupnici, kde se mění argument.

Kromě toho jsou na osách Oxy zobrazeny:

- Sloupcový diagram A . Výška každého sloupce se v měřítku osy y rovná podílu statistiky, která spadá do rozmezí hodnot argumentu x , který leží v základně každého sloupce.
- Pokud budou vymezená rozmezí menší, může být diskrétní hustota rozdělení A aproximována souvislou hustotou rozdělení $\varphi(x)$, což může být pro řadu úkolů pohodlnější.
- Pokud hustota rozdělení $\varphi(x)$ existuje (v životě se setkáme i s takovým rozdělením, pro které funkce hustoty rozdělení neexistuje) a integrujeme jí, tak získáme křivku $\Phi(x)$ s měřítkem zobrazení, které se na ose y váže na stupnici č. 1 a 2.
- Diskrétní analog křivky $\Phi(x)$ není zobrazen, aby obrázek nebyl přeplněn. Je možné ho získat, pokud k výšce každého ze sloupců diagramu A přičteme součet výšek všech sloupců, které se nacházejí vlevo od něho na ose x .
- Křivka $\Phi(x)$ (a její nesestrojený diskrétní analog) společně se stupnicemi č. 1 a 2 zobrazují statistické rozdělení analyzované množiny podle posuzovaného parametru x .

Zobrazovat takovouto formou různé druhy statistik (včetně několika statistik ve stejných souřadnicích) se nám zdá příhodné.

Současná organizační kancelářská technika umožňuje demonstrovat člověku zabývajícimu se řízením i zainteresovanému publiku při prezentacích všemožné ilustrace včetně zobrazení statistických údajů v názorné podobě, viz obr. 18-1, které je možné doprovodit nějakou tou „matikou“ umožňující metrologicky průkazně (viz kapitola 1.3 – díl první tohoto kurzu) porovnat jednu statistiku s druhou.

Pokud v této podobě zobrazíme sociální statistiku, tak bude na osách Oxy měrnou jednotkou počtu obyvatel v různých statistických skupinách celkový počet obyvatel, který se v měřítku osy y bude rovnat 1. A každá vyčleněná sociální skupina, na kterou se vztahuje nějaký podíl statistického členění podle posuzovaného parametru x , bude podílem této jednotky. Stupnice č. 1 a 2 jsou svou smyslovou náplní analogické ose y pouze s tím rozdílem, že jejich měřítkem jsou procenta, což je pro mnohé lidi přijatelnější.

Vodorovné stupnice argumentu x mohou být jak rozměrové, tak i bezrozměrové podle těch či oněch charakteristických ukazatelů, které jsou příznačné pro tu či onu teorii podobnosti (viz kapitola 6.10)

využívanou pro analýzu a projekci statistických charakteristik příslušného objektu (systému).

V této podobě může být znázorněna statistika libovolného obsahu z určitého souboru statistik charakterizujících společensko-ekonomickou formaci v procesu její vzájemné součinnosti s přírodním prostředím.

Zde odbočení končí, dále pokračuje hlavní výklad.

* *
*
*
*

Takže vymezení úkolu řízení rozvoje společensko-ekonomické formace v procesu její vzájemné součinnosti s přírodním prostředím nás přivádí k otázce souboru statistik charakterizujících proces (plnících v tomto řídicím procesu roli kontrolních parametrů). V podstatě je tedy třeba vyřešit otázku charakteristik stavu ekologie a kritérií ekologické – biosféricko-sociálně-ekonomické – bezpečnosti. Vzhledem k tomu, že rozvoj globální civilizace probíhá technosféricky, cestou obnovy technosféry na základě ekonomické činnosti, jedná se o problematiku zajištění ekonomické bezpečnosti společnosti a státu v tom nejširším smyslu.

Neochota řadit problematiku ekologie a demografie k tématice zajištění ekonomické bezpečnosti společnosti a státu, jež je fakticky vlastní mnohým zahraničním i domácím vědeckým školám ekonomie, je nejen neodůvodněná, ale přímo životu nebezpečná. Tato neochota pramení z omezenosti rozhledu vědců-ekonomů, kteří se uzavřeli ve svém finančně-účetním přístupu k hospodářské činnosti, jež panuje v ekonomické vědě od dob vítězství následovatelů merkantilistů nad fyziokraty. A to je v rozporu nejen s podstatou jevu ekonomické bezpečnosti v širokém smyslu tohoto termínu, ale i se strukturou lidského chápání světa. Ta věc se má tak, že slova „ekologie“ a „ekonomika“ mají od počátku stejný kořen, neboť jsou odvozeny od starořeckého slova „ekos“ (oikos)¹ – dům. A dům nemůže existovat bez lidí, kteří ho obývají a starají se o něj, takže vzhledem k tomu, že hospodářská činnost, kterou zkoumá ekonomická věda, ovlivňuje ekologii regionů i celé planety, nemá ekonomická věda právo vyhybat se analýze následků vlivu hospodářské činnosti na ekologii a

¹ Οἶκος — sídlo, domácnost, dům, majetek.

vypracování metod řízení nejen hospodářské činnosti jako takové, ale také metod řízení ekologických následků hospodářské činnosti.

V souladu s tím, co zde bylo řečeno, musí tedy komplex kritérií¹ „*ekonomické bezpečnosti společnosti a státu v širokém smyslu*“ zahrnovat tři skupiny parametrů:

- Fyzikálně-zeměpisné charakterizující stabilitu krajin a biocenóz, biosféry jako celku a tendence jejich evoluce.
- Demografické, charakterizující dynamiku změny početnosti a rozmístění obyvatelstva na území státu, kvalitu obyvatelstva (z hlediska medicínsko-biologického zdraví a sociokulturní konzistence) a množstevně kvalitativní demografické tendence.
- Čistě ekonomické, charakterizující výrobně-spotřebitelský systém státu jako celku a jeho prvky (odvětví, podniky, obce, sociální skupiny apod.) a finanční systém státu v procesu jejich interakce s vnějšími hospodářskými systémy. To znamená parametry charakterizující ekonomickou bezpečnost v jejím úzkém smyslu², která v sobě zahrnuje dva aspekty: 1) stabilní fungování víceodvětvového výrobně-spotřebitelského systému, 2) jeho schopnost vyrábět spektrum produkce, která byla přiznána za odpovídající kritériím spotřebitelské bezpečnosti společnosti a úkolům ekonomického zajištění politiky státu. Přičemž toto zajištění ekonomické bezpečnosti v jejím úzkém smyslu vyžaduje z hlediska každého vyčleněného aspektu své specifické vědecko-metodologické zajištění. A stabilní fungování výrobně-

¹ Kritéria jsou hodnoty kontrolních parametrů, jejichž převýšení (nebo nedosažení) znamená, že kvalita řízení je nižší, než je přípustné. Kritéria mohou být číselná, mohou být hodnotami logických proměnných, mohou být „geometrickým rozmístěním bodů“ v určitém prostoru formálních parametrů, to vše v závislosti na charakteru řídicího úkolu.

² Tento přístup byl realizován v modelovém zákoně O strategickém prognózování a plánování sociálně-ekonomického rozvoje Meziparlamentárního shromáždění států – účastníků Společenství nezávislých států viz Příloha č. 1 a 2 k tomuto zákonodárnému aktu, který byl přijat na zasedání dne 28. listopadu 2014 ustanovením ze dne 28.11.2014 č. 41-10. Oficiální web Meziparlamentního shromáždění SNS: http://www.iacis.ru/upload/iblock/861/prilozhenie_k_postanovleniyu_10.pdf.

spotřebitelského systému je nezbytným objektivním předpokladem k jeho dalšímu rozvoji s cílem zajistit bod dva¹.

Prakticky to znamená, že „ekonomická bezpečnost společnosti a státu“ *v jejím úzkém smyslu* může být zajišťována jak v případě politiky uplatňované státem způsobilé pro život, tak také v případě té, která je svými následky sebevražedná. Jenže sebevražedná politika ve více či méně vzdálené budoucnosti nevyhnutelně povede ke ztrátě ekonomické bezpečnosti v širokém smyslu, což se projeví snížením ukazatelů zdraví a kulturní způsobilosti obyvatelstva a destrukcí biosféry. S ohledem na intenzifikaci globalizace to může zasáhnout i další společnosti, a nakonec i celé lidstvo.

Organizačně-technologický komplex a hospodářská činnost jsou ovšem při jakékoliv variantě uplatňované politiky vždy výsledkem fungování společenských institucí a pro úspěšný rozvoj společnosti musí každý z vyjmenovaných prvků jako součást společensko-ekonomické formace plnit ve vzájemné vazbě s ostatními prvky funkce, které jsou pro něj charakteristické. Dochází-li při práci

¹ Konkrétní soubor statistik charakterizujících proces vzájemné součinnosti společensko-ekonomické formace s přírodním prostředím, hodnoty kritérií hodnocení kvality řízení a jejich provázanost se souborem statistik a kritérií určitého teritoria nebo akvatoria v hranicích toho či onoho obvodu, to vše může být vypracováno pouze v průběhu komplexní vědecko-výzkumné práce zaměřené na vytvoření a zdokonalení systému státního a hospodářského řízení, jež se bude opírat o objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, sociálních skupin, kulturně svébytných společností i celého lidstva.

Což znamená, že to všechno nemůže vzniknout ve výsledku partajních „šarvátek“ a pluralitního parlamentárního zákonodárství na základě buržoazně-liberálního modelu sociální organizace a státního řízení. Parlament a vláda přidržující se tohoto modelu sotva budou schopni zformovat byť i jen technické zadání takového druhu práce, už vůbec nemluvě o schopnosti vyhodnotit její výsledky, kdyby i nakrásně vědecko-výzkumné práce tohoto druhu přece jen byly provedeny. Jak ale dokazuje praxe, nebyly oficiální vědecké kruhy schopny vytyčit ani realizovat takovouto vědecko-výzkumnou práci po dobu mnohých desetiletí počítáno již od stalinské doby...

jednoho z nich k selhávání nebo deformacím jeho funkcí, má to negativní dopad i na ostatní komponenty společensko-ekonomické formace a tím pádem i na život celé společnosti. Proto je nutné vymezit funkce vyjadřující podstatu těchto institucí a společensky nezbytný charakter jejich vzájemné součinnosti jak mezi sebou, tak i s organizačně-technologickým komplexem hospodářského systému. Objektivně nezbytné charakteristické funkce a vzájemné vazby výše vyjmenovaných společenských institucí jsme shrnuli v tabulce 18-1.

Tabulka 18-1. Objektivně nezbytné charakteristické funkce a vzájemné vazby společenských institucí

		Společenské instituce jako zdroje statků			
		Rodina poskytuje	Státnost zajišťuje	Věda zajišťuje	Vzdělávací systém zajišťuje
Společenské instituce jako příjemci statků	Rodině	1. Pokračování rodu; 2. Bezprostřední péči členů rodiny jeden o druhého.	Sociální ochranu a faktory podmiňující kvalitu života rodiny i jedince.	Rozhled dorůstajícím pokolením i dospělým nad rámec povinného vzdělávacího minima přijatého ve společnosti.	Novým pokolením vstupujícím do života výchozí úroveň vzdělanosti a profesionalismu jako základ pro jejich integraci do života společnosti.
	Státnosti	1. Lidské zdroje; 2. Mravnost; 3. Etiku; 4. Základy kulturní jednoty společnosti.	1. <i>Organizační systémy řízení;</i> 2. <i>Obnovu subkultury řízení na profesionálním základu v návaznosti pokolení.</i>	Vědecko-metodologické zajištění průběžného státního řízení a vypracování politického kurzu do budoucna.	1. Základy kulturně-politické jednoty společnosti; 2. Kádry v podobě profesionálních řídicích pracovníků.
	Vědě	1. Lidské zdroje; 2. Mravnost; 3. Etiku; 4. Základy kulturní jednoty společnosti.	1. Organizaci systému; 2. Podporu základní věd; 3. Vymezení výzkumných úkolů v zájmu realizace politiky.	<i>Obnovu subkultury vědeckých výzkumů a řešení aplikovaných úkolů.</i>	Kádry v podobě profesionálních výzkumníků a vývojářů.

18. Společensko-ekonomická formace

		Společenské instituce jako zdroje statků			
		Rodina poskytuje	Státnost zajišťuje	Věda zajišťuje	Vzdělávací systém zajišťuje
Vzdělávacímu systému	1. Lidské zdroje; 2. Mravnost; 3. Etiku; 4. Základy kulturní jednoty společnosti.	1. Organizaci systému; 2. Vymezení vzdělávacích úkolů.	1. Metodologii poznání a tvořivosti; 2. Chápání světa (tj. tematiku a obsah vzdělávacích standardů); 3. Kádry v podobě profesionálních učitelů.	<i>Kádry v podobě profesionálních učitelů.</i>	

Na základě tabulky 18-1 může být v míře potřeby model vzájemné součinnosti společenských institucí při plnění jejich charakteristických funkcí rozvinut podrobněji. **Je-li ale v politice a byznysu ignorováno to minimum, které je uvedeno v tabulce 18-1, vede to k rozvracení společnosti a tělesnému i psychickému mrzačení množství lidí přivádějícímu je předčasně do hrobu.**

Navíc vzhledem k tomu, že ve vztahu ke koncepci řízení, pod jejíž nadvládou žije společnost, je kultura (jako informačně-algoritmický systém) až druhotná, odráží se koncepce řízení ve větší či menší míře na práci všech společenských institucí i na jejich vzájemných vazbách.

Ted' přejdeme k rozboru všech jednotlivých společenských institucí.

Hlava 18 v redakci ze dne 12.03.2016

Hlava 19. Společenské instituce

19.1. Rodina

RODINA je obrazně řečeno tím zrníčkem, ze kterého vyrůstá celá budoucí společnost (společnost budoucnosti), neboť v průběhu rozvoje kultury se všechny ostatní společenské instituce přímo nebo zprostředkovaně odvíjejí od instituce rodiny¹; a pod vlivem procesů probíhajících v instituci rodiny dochází k modifikaci všech ostatních společenských institucí, které se již stihly zformovat, takže:

V systému společenských vztahů musí být úkolu zajištění fungování instituce rodiny podřízeny všechny ostatní společenské instituce i fungování organizačně-technologického komplexu.

Je to právě instituce rodiny, jež řeší ve společnostech ve všech stádiích jejich rozvoje dva základní úkoly:

- reprodukci nových pokolení;
- integraci každého nově narozeného člověka do společnosti v průběhu jeho dospívání.

A při řešení těchto úkolů není schopna rodinu složenou z mnohých společně žijících pokolení plnohodnotně nahradit žádná jiná společenská instituce, neboť pouze ve své rodině může dítě najednou pozorovat všechna věková období, kterými si projde, a může v každodenním životě přejímat od dospělých množství jejich životních návyků, přičemž ve větší míře neuvědoměle (v mnohém prostřednictvím imprintingu), což je v mnohých případech tím rozhodujícím vkladem do formování jeho osobnosti a charakteru².

¹ Právě v důsledku toho je zavádějící tvrzení, že „rodina je buňkou společnosti“, které vzniklo v marxistické tradici, neboť v „buňce“ většina lidí vidí něco staticky neměnného (buňka v tabulce, buňka v nějakém jiném strukturním útvaru). Toto tvrzení tedy brání zformování odpovídajících představ o průběhu vnitřních sociálních procesů a o roli, jakou v nich hraje instituce rodiny a to obzvláště v historicky dlouhodobých časových intervalech pokrývajících dobu aktivního života jednoho i více pokolení.

² Jak o tom vypovídá lidové přísloví-metafora: Jablko nepadá daleko od stromu.

Ještě v relativně nedávné historické minulosti (do doby před koncem 19. století a začátkem 20. století) byl úkol **výchovy dětí** (v tom smyslu, kdy si vypracovávají určité mravně-etické kvality, na jejichž základě jsou formovány jejich návyky chování ve společnosti a návyky vzájemné součinnosti s ostatními lidmi) řešen téměř v plném rozsahu institucí rodiny.

Vzdělání (ve smyslu osvojování si znalostí a profesionálních návyků umožňujících zabývat se tou či onou pracovní činností ve společenské dělbě specializované profesionální práce a účastnit se života civilizované společnosti)¹ bylo absolutní většině obyvatelstva poskytováno také uvnitř rodiny.

V podstatě probíhalo vzdělání uvnitř rodiny dokonce i v těch případech, kdy se profesionální činnost členů rodiny odbyvala mimo jejich vlastní rodinné hospodářství. Jestliže byli členové jedné rodiny najati na práci v nějakém podniku, měly rodinné vztahy svůj vliv jak na technologický proces, tak i na odborné zaškolení nových pokolení na daném pracovišti. A bylo to charakteristické nejen pro drobný průmysl, ale i pro velkoprávní, kde ve fabrikách pracovala postupně pokolení za pokolením. Jestliže dítě dali do cizí rodiny, aby se tam naučilo nějakému řemeslu (jako třeba Vaňku Žukova² do rodiny ševce), zůstával rodinný charakter vzdělání stejný, jako by se řemeslu učilo ve své vlastní rodině.

Na základě těchto dvou funkcí rodiny (výchovy a vzdělání) se potom formovala státnost, neboť právě při výchově a vzdělávání v rodině jeden otec učil svého syna jak být oráčem nebo lovcem a druhý jak ostatní řídit, a když se spravované území dále rozšiřovalo a narůstaly pravomoci a oblasti odpovědnosti – jak být vládcem.

Ve většině států a to včetně těch takzvaně „vyspělých“ v té době systémy všeobecného vzdělávání neexistovaly. Veřejný vzdělávací systém s profesionálními učiteli, který již stačil v té době vzniknout, byl placený a dostupný pouze „elitě“; a také těm uchazečům, kteří se

¹ Vykládat si pojmy „výchova“ a „vzdělání“ je nadále třeba právě v tomto smyslu.

² Postava z povídky A. P. Čechova – Vaňka, viz také prostřední díl autobiografické trilogie A. M. Gorkého – Do světa.

mezi „elitu“ toužili zařadit, a byli dostatečně zámožní, aby si ze svých příjmů a úspor mohli dovolit zaplatit vzdělání. Ovšem za podmínky, že ve společnosti neplatila stavovsko-kastovní omezení pro přístup ke vzdělání, jako tomu bylo v případě ruského „Výnosu o kuchařčích dětech“ (z roku 1887) z doby vlády Alexandra III., který se stal jednou z hlavních skrytých příčin krachu impéria, jehož *řídící sbor potom nebyl schopen zvládat „výzvy nové doby“*¹.

Od té doby se toho v životě mnoho změnilo, přičemž hlavní změna spočívá v tom, že všechny informace a algoritmika nahromaděné v kultuře již nemohou být v celém svém rozsahu a detailnosti uloženy do jedné individuální psychiky. **Proto je úspěch dalšího rozvoje podmíněn vybudováním takových systémů výchovy a vzdělávání, které by odpovídaly „výzvam nové doby“.**

A v čem spočívá podstata odpovědi na tyto „výzvy nové doby“, která by byla z hlediska života průkazná? V tom, že je nutné vychovat taková pokolení, jakým nebude vlastní faleš a záludnost. Neboť v podmínkách, kdy jeden jedinec není schopen svou psychikou obsáhnout celou kulturu, vede faleš a záludnost lidí k tomu, že se kultura nestává prostředkem, který lidi sjednocuje, ale naopak prostředkem, který je rozděluje, protože se nikdo nemůže spolehnout na hodnověrnost informací získaných od jiných lidí, přičemž zde nehraje žádnou roli, zda dotyční lhali úmyslně, nebo z nevědomosti dále šířili cizí lež. V důsledku takové hromadné ztráty důvěry lidí k jiným lidem a ke kultuře se potom kulturní pospolitosť lidí rozpadá.

Zároveň je nutné přiznat, že asi od poloviny šedesátých let 20. století rodina v mnohém přišla o svou funkci výchovy dětí v dříve uvedeném smyslu, kdy v ní děti získávaly určité mravně-etické kvality, na jejichž potom byly formovány návyky jejich chování ve společnosti a ve vzájemné součinnosti s jinými lidmi. Došlo k tomu v mnohém proto, že rodina mnohých pokolení žijících z jednoho hospodářství přestala být statisticky převládajícím typem, a to především v důsledku

¹ Roli tohoto výnosu v osudu naší země podrobněji rozebírá analytický zpráva vnitřního prediktoru SSSR - Vládnoucí moc na Rusi a Rus: o možnostech promeškaných i těch aktuálních... ze série K současné situaci č. 4 (111), z roku 2013.

Jeho vliv na osud Ruska vám musí být zřejmý i z obr. 13.1-1, který byl opakovaně uveden v hl. 15 (tohoto dílu).

pracovní migrace doprovázející od druhé poloviny 19. století rozvoj vědy a průmyslu. V SSSR (přičemž Rusko ten problém po něm zdědilo) to bylo prohloubeno hromadnou výstavbou „chruščovek“ vytlačujících ze života normální rodinný dům.

Níže na obr. 19.1-1 je fotografie domu ze série 1-335A-2, který byl v SSSR nejrozšířenějším typem hromadné série používaným při zástavbě měst a někdy i vesnic (s výjimkou Moskvy, Leningradu a hlavních měst svazových republik, kde se většina domů stavěla podle jiných projektů) od druhé poloviny šedesátých let 20. století a plánek čtyřpokojového bytu v takovém domě. Šířka stěnových panelů, ze kterých se skládala délka domu: 2,6 m — vchody a užší pokoje, 3,2 m — obývací a širší pokoje, výška stropů — 2,54 m; šířka budovy — 11,6 m.

OBR. 19.1-1. DŮM ZE SÉRIE 1-335A-2 A PLÁNEK JEHO ČTYŘPOKOJOVÉHO BYTU. TENTO BYT BYL UMÍSTĚN SVOU DELŠÍ VNĚJŠÍ STRANOU NA PŘEDNÍ PODÉLNĚ STRANĚ BUDOVOU Z OPAČNĚ STRANY, NEŽ BYL VCHOD.

Byt sousedící s čtyřpokojovým bytem byl *údajně* třípokojový. Jeho plánec si můžete jednoduše představit sami, jestliže na místo pokoje s plochou 8,4 m² posunete kuchyni (6 m²) a sociální příslušenství. Fakticky byl tento „třípokojový“ byt garsonkou, ve které byl jeden pokoj rozdělen lehkými příčkami, jehož „vnitřní“ průchody byly osazeny kartonovými dveřmi (na dřevěných rámech) se skleněnými výplněmi, které ke dveřnímu otvoru nepřiléhaly po celém jeho obvodu (práh tam nebyl). Ve výsledku byly všechny tři pokoje fakticky pokojem jedním, neboť mezi nimi nebyla zajištěna žádná zvuková izolace. Dá se tedy říci, že z hlediska rodin, které získaly takové „třípokojové“ byty, se jednalo o státem organizovaný výsměch; a ve stejné době se vládnoucí „elitě“ stavěly domy podle zcela jiných projektů, ve kterých bylo podle tehdejších měřítek vše více méně

uzpůsobeno pro komfortní život. Také si povšimněme skutečnosti, že za účelem zvýšení výkazových statistických ukazatelů stavebního odvětví, zvýšení poplatků za obytnou plochu a „zvýšení“ výkazových charakteristik bydlení, byla plocha kuchyně a největšího pokoje (obýváku) *zdanlivě* navýšena přibližně o 1 m² (u každé místnosti) díky přesunu vstupních dveří kuchyně a obýváku do předsíně.

OBR. 19.1-2. OŠEVNĚVŮV DŮM.

KIŽSKÉ ARCHITEKTONICKÉ MUZEUM-REZERVACE

Porovnání bytů v domě ze série 1-335A-2 a rolnických domů ze Severu z minulých epoch (viz například Oševněvův dům¹ na obr. 19.1-2) je ukazatelem, že technicko-technologický pokrok společnosti může být doprovázen masovým ožebračením

obyvatelstva, přestože bída a chudoba mají stejně jako bohatství v každé epoše svou vlastní podobu. Tento dům a další jemu podobné domy z běžné zástavby vesnic a obcí na evropském Severu Ruska, kde nebylo nevolnické právo, by byl dnes v katalogu nemovitostí nazýván „elitním rodinným domem z prvotřídní kulatiny“, přestože v době své výstavby byl v podstatě *typickým* obydlím pro velké rodiny *typických* pracujících v oblastech, kde převládal tento architektonický typ domů. Dokonce i dům rolníka Pjatnicyna patřícího k chudině, který se také nachází v Kižském architektonickém muzeu-rezervaci, má obytnou plochu řádově 50 m², tedy větší než čtyřpokojová „chruščovka“ znázorněná na obr. 19.1-1, která byla v šedesátých až osmdesátých letech 20. století snem mnohých lidí.

¹ Dům byl do památkové rezervace Kiži přemístěn z vesnice Oševněvo, kde byl v roce 1876 postaven pro velkou rodinu rolníka Nestora Maximoviče Oševněva, přičemž se nejednalo o ten nejvýstavnější dům z těch, které se zachovaly v architektonických rezervacích na Severu Ruska – Kiži a Malyje Korely.

„Chruščovka“ se fakticky v SSSR stala nástrojem likvidace instituce rodiny¹.

Kromě toho se v polovině šedesátých let 20. století v každé rodině objevil televizor, který potom v mnohých rodinách prakticky zaujal pozici bezvýhradné „hlavy rodiny“, na které není psychologicky závislý jen málokdo z našich současníků.

A položíme-li si otázku, čím se liší televizní vysílání ze sovětské doby od televizního vysílání současného ruského a obecně západního typu, bude odpověď jednoduchá:

- Televizní vysílání ze sovětské doby bylo převážně vzdělávací a osvětové (poněkud zkreslené totalitarismem a omezeností ideologie marxismu) a bylo orientováno na to, aby si lidé rozšiřovali svůj rozhled a každý, kdo o to projeví zájem, se mohl stát aktivním činitelem společenského rozvoje.
- Televizní vysílání postsovětského Ruska je, stejně jako televizní vysílání produkované v tradicích liberálního Západu, převážně zábavního charakteru a *v mnohém kazí mravnost dorůstajících pokolení*. Ale ani ty vzdělávací a osvětové programy, které se v něm vyskytnou, nejsou svým obsahem adekvátní Životu a to vždy tím více, čím více se jejich tematika přibližuje otázkám na úrovni celostátního a celosvětového významu. Televizní vysílání je v postsovětské době orientováno na to, aby manipulovalo bezduchým davem vždy na prahu dalších voleb a po zbytek času ho udržovalo mimo oblast reálně uplatňované politiky tím, že u něj vyvolá „drogovou závislost“ na těch či oněch show, každému podle jeho vkusu.

Je nutné si uvědomovat důsledky působení takového televizního vysílání na děti. Jednou z nejdůležitějších povinností rodiny je ochránit psychiku dítěte před mravním rozkladem a debilizací² jeho prostřednictvím.

¹ Jak je známo, tak ve společenství otroků nesmí instituce rodiny existovat. Dlouhodobé strategie zotročování tedy předpokládají likvidaci nebo podryvání instituce rodiny ve společnosti, která se má stát předpokládanou obětí agrese.

² Debil byl v minulosti lékařský termín, kterým se označovala lehká mentální retardace.

«Debilita je nejlehčí stupeň mentální nedostatečnosti. Narušení poznávací činnosti u oligofreniků se na stupni debilita projevuje jejich neschopností zpracovávat složité pojmy, což vede k tomu, že nejsou schopni činit složitější závěry a k absenci abstraktního myšlení, nebo při lehčím stupni debility omezeností abstraktního myšlení. U takto nemocných lidí převládá konkrétně-popisný typ myšlení, mají potíže s celkovým vyhodnocením situace, nejčastěji vnímají pouze vnější stranu událostí. V závislosti na stupni debility (lehké, střední nebo těžké) se jejich neschopnost zpracovávat pojmy projevuje v různém stupni, nicméně debilové se vždy vyznačují narušením abstraktního myšlení. Mohou se učit ve škole, ale je pro ně velmi pracné osvojit si školní látku a obzvláště těžkým předmětem je pro ně matematika.

Vzhledem k tomu, že jejich rozum postrádá zvědavost a neutvářejí si vlastní názor, velice snadno přebírají cizí názory a občas se jich drží s neobyčejnou vytrvalostí. Když si zapamatují nějaká pravidla a výrazy, používají je šablonovitě a někdy přitom rádi své okolí poučují.

I když lidé postižení debilitou nejsou schopni provádět precizní analýzy a závěry (obzvláště při lehkém stupni), mohou se současně velice obratně orientovat v obyčejných situacích.

I při výrazném opoždění jejich celkového psychického vývoje se někdy můžeme mezi nimi setkat s lidmi obdařenými nějakým dílčím nadáním. Toto dílčí nadání se může projevovat například velkolepou mechanickou pamětí, aniž jsou schopni postihnout smysl opakovaného, absolutním sluchem, ve schopnosti násobit z hlavy velká čísla, talentem v malování, uměním určit podle jakéhokoliv data o jaký se jednalo den v týdnu, aniž by byli schopni vysvětlit, jak k tomu došli.

Charakteristickou črtou debilů je jejich výrazná ovlivnitelnost, snadno se ocitají pod cizím vlivem. To je obzvláště nebezpečné v případech, kdy se kvůli tomu, že nejsou sami schopni adekvátně vyhodnotit situaci, stanou zbraní v rukou lidí s různými nekalými úmysly a bezprostředními pachateli zločinů. Tyto osoby mohou pod vlivem cizí vůle zaútočit nožem, přelomit závoru, něco podpálit, aniž by si uvědomovali důsledky svých činů» (Encyklopedický slovník z psychologie a pedagogiky, 2013).

K tomu zbývá ještě dodat, že jestliže debilové proniknou do státního aparátu a stanou se v něm statisticky významnou skupinou, nečeká společnost pod jejich vládou nic dobrého.

Kromě toho má charakteristika debilů v uvedeném úryvku z hesla encyklopedického slovníku velmi mnoho společného s charakteristikou nepravdivých typů P. F. Lesgafta (viz Příloha 6 v tomto díle a práce P. F. Lesgafta – Rodinná výchova dítěte a její význam (1990). Jestliže není debilita

→ → →

Animační tvorba, kterou převážná většina lidí vnímá jako generátor zábavy určený hlavně dětem předškolního věku, má kolosální potenciál při formování mravnosti a etiky budoucích pokolení a jejich vnímání světa. A otázkou zůstává, kdo a s jakými cíli tento potenciál využívá.

Začněme rodiči. Ti ve většině případů využívají možnost pustit dítěti kreslený film, aby ho zabavili a ono jim nepřekáželo věnovat se nějakým jejich činnostem. A co je dobré pro dítě?

Pro dítě je tím nejlepším způsobem, jak se dívat na kreslený film, když přitom sedí tátovi nebo mámě na klíně, nebo když máma s tátou sedí s ním na gauči a ono se mezi nimi může pohodlně usadit. No a potom si dítě s rodiči potřebuje promluvit o tom, co v tom filmu vidělo: je to z hlediska psychologie a věku jeho přirozená potřeba.

Jestliže takovou potřebu nemá, znamená to, že rodiče již stihli dítě „zablokovat“, nebo dokázali nějak jinak mezi sebou a dítětem vytvořit propast či zeď. A to znamená, že v budoucnu, až dítě vyroste, budou v rodině s velkou pravděpodobností vznikat problémy v podobě konfliktu pokolení i s jejich následky: instinktivními programy stimulující konflikt pokolení s cílem rozšíření biologického druhu na další území mohou být neutralizovány pouze preventivní pravověrnou výchovou formující uvědomělou, na čistém svědomí založenou vůli a rozvíjející návyk Lásky.

Proč a nač je nutné dívat se společně s dětmi na kreslené filmy a diskutovat s nimi o nich?

Abychom odpověděli na tuto otázku správně, musíme si uvědomovat, že lidská psychika je informačně-algoritmický systém a dětství je období jeho formování a rozvoje, v jehož průběhu není plně funkční. Posuzujeme-li psychiku jedince jako informačně-algoritmický systém, můžeme v něm rozlišit několik složek:

1. Vrozenou – instinkty, nepodmíněné reflexy, „přístupová hesla“ k informacím zaznamenaným v duchu rodu a rodiny, v jejich kolektivním biopoli (v rodových egregorech)¹.
2. Imprintigovou složku – následky prvního dojmu, které ve své většině fungují po dobu celého dalšího života, a které poté, co se

důsledkem genetických a jiných defektů struktur organismu, je její vznik výsledkem nepravověrné výchovy.

¹ Které je věnována kapitola 17.

takto určitým způsobem zformovaly, již není možné modifikovat, nebo je to velice problematické (už vůbec nemluvě o tom, že odhalit imprintigovou složku v hromadných datech psychiky jedince není vůbec jednoduché).

3. Sociokulturně podmíněnou složku – informace a návyky chování (převážně se jedná o neuvědomělé automatismy) vstřebané z historicky zformované kultury společnosti, nebo ze subkultury sociální skupiny, aniž by o nich člověk přemýšlel a přehodnocoval je (část z nich je formovaná také na základě imprintingu).
4. Osobně vyhodnocené životní zkušenosti, včetně přehodnocení dříve vyjmenovaných složek a vypracování vlastních vkladů.

V psychice dospělých jsou přítomny všechny čtyři složky v té či oné podobě a v určité strukturní uspořádanosti odpovídající typu struktury psychiky, při kterém jsou v životě realizovány.

A v psychice dětí je v okamžiku jejich narození přítomna pouze první a zárodky druhé složky. Potom se v průběhu jejich dospívání a rozvíjení struktur organismu formuje druhá a třetí složka. Jenže *plnohodnotně může dítě čtvrtou složku začít samo formovat až od věku třinácti let¹*, kdy již byl prakticky dokončen celkový vývoj mozkových struktur a nervového systému, a kdy již získalo i určité životní zkušenosti, které může vyhodnocovat a přehodnocovat; a to za podmínky, že si v tom věku dítě společně s rodiči a dalšími dospělými vypracovalo základy poznávací a tvůrčí osobnostní dialektické kultury. Ve věku mladším než 13 – 15 let dítěti neúplná vyvinutost jeho mozkových struktur, celkového nervového systému a nedozrálост osobnostní kultury psychické činnosti, včetně intelektuální činnosti, neumožňuje samostatně zformovat pro život způsobilou čtvrtou složku psychiky.

Pomoci mu v tom musí především jeho rodiče, a až jako druzí v pořadí mu mohou pomáhat jiní dospělí. Přičemž skutečná pomoc nespočívá v tom, že mu poskytnou hotové informace a recepty na řešení těch či oněch problémů, ale že společně s ním budou uvažovat nad těmi či oněmi životními tématy. Tehdy totiž biopole dospělého

¹ Jedna z příčin, proč se děti a adolescenti stávají oběťmi a účastníky dopravních nehod, spočívá v tom, že jejich mozkové struktury, nervový systém a psychika ještě nejsou natolik vyvinuté, aby byli schopni adekvátně vyhodnotit dopravní situaci v dynamice jejího vývoje.

funguje v režimu *přemýšlení* (tvorby nových smyslů) a ne v režimu reprodukce hotových informací z paměti, a proto dítě, které se nachází v duchovní (biopolní) jednotě s dospělým, přizpůsobuje své biopole biopoli dospělého, a díky tomu si vypracovává schopnost přemýšlet tím efektivněji, čím efektivněji (ve smyslu řešení problémů) umí přemýšlet sami dospělí¹.

A to vše se týká bezprostředně kreslené tvorby. V námětu kresleného filmu je možné předvést bez vedlejších příměsí mnohé problémy a způsoby jejich řešení, které jsou v životě buď vzácné, nebo jsou nebezpečné, a které nemohou být dokonale znázorněny v uměleckých, dokumentárních, vědeckopopulárních a publicistických filmech. Přičemž diváckým publikem kreslených filmů jsou děti počínaje od věku 2,5 až tři roky. A jestliže se rodiče neulejvají ze svých rodičovských povinností – a pomáhají dětem, aby vstoupily do dospělého života připravené – musí se nejen dívat s dětmi na kreslené filmy, ale přistupovat k tomuto úkolu cílevědomě, plánovat na co se s dětmi budou dívat a být připraveni s nimi o tom potom diskutovat.

A konkrétně od věku 2,5 let je užitečné podívat se s dětmi alespoň jednou za rok na Pravekou pohádku² a vysvětlovat jim na jejím námětu problémy světa dospělých. Proč jedni mohou tyto problémy řešit a také je řeší a proč je jiní řešit nejsou schopni. Praveká pohádka je totiž jednou z nejlepších a tematicky nejobsažnějších kreslených ilustrací ke kapitolám 4.7 a 4.8 tohoto kurzu (viz díl první). Kamenem úrazu je ovšem skutečnost, že málokdo z rodičů (a dospělých vůbec) je schopen Pravekou pohádku okomentovat z hlediska:

¹ Viz také:

- V.V. Ivanov – Sudá a lichá. Asymetrie mozku a znakových systémů; Moskva: Sovětské rádio, 1978
http://lib.ru/NTL/KIBERNETIKA/IWANOW_W/odd_even.txt;
- A. L. Siroťjuk – Výuka dětí se zohledněním psychofyziologie: Praktická příručka pro učitele i rodiče – Moskva: TC Sfera, 2001, str. 128;
- A. L. Siroťjuk – Neuropsychologický a psychofyziologický doprovod výuky – Moskva: TC Sfera, 2003.

² Fantik, Praveká pohádka (Первобытная сказка) — Sojuzmultfilm, 1975, režisér Je. Gamburg, scénárista B. Zachodera, umělecký vedoucí D. Mendelevič (jeden z hypertextových odkazů: <http://www.youtube.com/watch?v=m-m4MbPI8ig>).

- mravně-psychologických typů světa dospělých, které jsou tam znázorněny v podobě pohádkových zvířat,
- a charakteru vzájemné součinnosti všech postav s noosférou pohádkového světa vylíčeného v tomto kresleném filmu.

Ale to, co bylo řečeno výše o potřebě dívat se s dětmi společně a diskutovat s nimi o tom, platí i pro všechny další kreslené filmy.

A navíc existují kreslené filmy, které jsou v podstatě orientovány na to, aby dospělé přivedly k rozumu. Na internetu je možné si přečíst různé historiky o tom, jak ten či onen kreslený film na děti zapůsobil. Dost často rodiče píšou, že poté, co se jejich dítě podívalo na kreslené filmy ze série Máša a Medvěd, nemohlo dlouho usnout: skákalo po posteli, zpívalo si písničky a smálo se; a vůbec začalo potom dělat rodičům velké problémy – ne ze zlého úmyslu, ale napodobováním Máši.

Příčina spočívá v tom, že dítě se vžije do děje a ztotožní se s Mášou. Jenže Máša a Medvěd není kreslený film pro děti a tím spíše ne pro děti předškolního věku, ale pro dospělé. Hlavními vlastnostmi Máši jsou bezstarostnost, nezodpovědnost a nezkontrolovatelná zvědavost bez potřebné opatrnosti. Je-li dítě ve věku, kdy ještě neumí přemýšlet a dívá se na tento kreslený film, tak se ztotožní s Mášou a začne praktikovat její styl chování v reálném životě.

A pro dospělé je tento film užitečný tím, že kreslený Medvěd řeší úkol výchovy velice problémového dítěte, a reální rodiče se u něj tak mohou i leccemus přiučit, aby sami něco nepokazili při výchově svých reálných dětí a vnuků.

Dalším nebezpečím jsou „super ideální hrdinové“. Super ideální postavy jsou nebezpečné proto, že reálný život je jiný a v něm se uplatnit nemohou. Proto vede napodobování super ideálních hrdinů (jak z kreslených, tak i uměleckých filmů) v reálném životě ke katastrofě, neboť jejich návyky, jak vítězit nad zlem, fungují pouze v umělém světě daného námětu, kdy má super ideální hrdina ještě určité dovednosti a štěstí, které se v reálném životě nemusí projevit z příčin podmíněných objektivními zákonitostmi bytí, jež jsou v těchto námětech systematicky ignorovány a narušovány, a také typem struktury psychiky a egoriálním postavením těch, kteří se super ideální hrdiny snaží napodobovat. Napodobování super ideálních hrdinů znamená pro subjekty jednající z dobrých úmyslů vstup do algoritmiky sebelikvidace. Právě proto má v Pravěké pohádce opička

pravdu, když mnohokrát charakterizuje jednání Fantika slovy „to je nenapodobitelné!“: musíte totiž sami být jako on, tj. zformovat se ve skutečného člověka, místo toho, abyste ho jako nezpůsobilý imitátor napodobovali.

V předškolním věku jsou kreslené filmy částí informačních toků, pod jejichž vlivem se formuje především imprintingová a sociokulturně podmíněná složka osobnostní psychiky. To jsou velice důležité procesy, neboť pod jejich vlivem se utváří schopnost nebo neschopnost samostatně formovat čtvrtou složku psychiky a navíc se pod jejich vlivem ocitají celá pokolení lidí.

Dalším neštěstím je skutečnost, že mezi animátory (jak v postsovětském prostoru, tak i za jeho hranicemi) je velmi málo těch, kteří jsou schopni vyprodukovat takové dílo, se kterým je dítě možné ponechat o samotě. Jako je to možné v případě staletými prověřených lidových ukolébavek, pohádek a lidových eposů, které v minulosti dětem vyprávěli jejich milovaní a milující prarodiče i rodiče, a které se stávaly námětem jejich dětských her.

Kromě toho můžeme na základě znalosti sociologie a zákulisní politologie dneška i minulosti předpokládat, že dost velká část kreslených filmů produkovaných na Západě byla vytvářena pod kuratelou znalců z oblasti společenských věd, psychologů ze CIA a dalších tajných služeb s cílem debilizace budoucích pokolení ve státech, jež si USA podřizovaly v průběhu realizace globalizace podle biblické koncepce a při vytváření Pax Americana.

Jak ukazuje analýza vzájemných vztahů „elitářské“ státnosti a společenství umělců, spisovatelů, filmových scénáristů a režisérů, prostě profesionálů, pod jejichž vlivem se v mnohém formuje mentalita společnosti, procházejí všichni tito profesionálové a aspiranti na to, že se jimi stanou, svého druhu castingem, často skrytým, neformálním (například na různých těch přátelských „sešlostech“), a výsledkem je, že:

- jedni získávají možnost tvořit jakoby svobodně, tj. bez omezení, na základě té mravnosti a světonázoru jaké mají, neboť jejich mravnost a světonázor respektive chápání světa leží v mezích mravně-etických norem odpovídajících uplatňované politice;
- a druhým je taková možnost odepřena buď navždy, nebo na více či méně delší období, nebo do změny politiky státu v některé z oblastí.

Tento systém řízení, kdy je přes *uměleckou tvorbu ve všech jejích variacích* ovlivňováno chápání světa ve společnosti a v sociálních skupinách, ze kterých se skládá, není postřehnutelný, hodnotíte-li život společnosti v krátkých časových intervalech, ale je velmi těžké ho přehlédnout, hodnotíte-li historicky dlouhodobější časové intervaly života společnosti a rozvoj kultury; a obzvláště, jestliže se zaměříte na určité osobitosti životopisů samotných tvůrců uměleckých děl, okruh jejich společenských styků a znáte teorii „šesti stisků rukou“, podle které dva náhodné lidi v současné společnosti dělí / spojuje řetězec lidí, kteří se navzájem znají, dlouhý maximálně 6 lidí: viz obr. 9.4-1 – díl druhý tohoto kurzu (schéma dálkového řízení lídra, které je na něm znázorněno, platí i pro činitele z umělecké oblasti).

V podmínkách práce v takovém systému skrytého „castingu“, selekce a vyzdvihování „velikých“ tvůrců uměleckých děl, jsou výjimkou takové okaté případy, jako když byl car Mikuláš I. osobním cenzorem A. S. Puškina, nebo když J. V. Stalin vysvětloval S. M. Ejzenštejnovi, co a jak má být zpracováno ve filmu Ivan Hrozný. K takovým metodám se státní moc může uchýlovat pouze výjimečně v případě, že systém „castingu“ nebyl naladěný, nebo selhává právě ve chvíli, kdy je nutné řešit nějaké obzvláště důležité společensko-politické úkoly.

To, co bylo řečeno výše o řízení umělecké tvorby, není žádným konspiračním bludem, ale nevyhnutelným závěrem po přečtení knih: Velká šachovnice. Americká nadřazenost a její geostrategické imperativy od Zbigniewa Brzezinského¹ a CIA proti SSSR od N. N. Jakovleva.

Debilizace dorůstajících pokolení ve státech, které se měly stát a nevratně zůstat pod kontrolou USA v průběhu globalizace podle biblické koncepce a rozrůstání Pax Americana, jehož zformováním měla být zakončena, je vzhledem k řešení tohoto úkolu velmi racionálním krokem, neboť umožňuje zbavit se mnoha problémů, které

¹ Kniha byla napsána na konci roku 1998 a vysvětluje mnohé s ohledem na ty události, ke kterým od té doby došlo v různých regionech planety, a v podstatě je vlastním přiznáním Spojených států z toho, že se dopouštěly zločinů proti Svobodě a Lidskosti. Moskva: Mezinárodní vztahy, 1998 (Brzezinski Z. «The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives». Basic Books). Je možné ji nalézt na internetu.

musí nevyhnutelně nastat, jestliže nová pokolení budou vstupovat do života nezmrzačená mravně a intelektuálně a se zdravou smyslovou soustavou¹. No a kreslené filmy orientované především na děti předškolního věku jsou prostředkem schopným tento úkol vyřešit, jestliže se společnosti, státy a rodiny nebrání politice debilizace a mravního rozkladu dorůstajících pokolení.

Přestože nemáme k dispozici žádné publikace, kde by se k tomu USA přímo přiznávaly², analytická prohlídka kreslených filmů

¹ Úryvek z rozhovoru V. Ju. Katasonova – Nejcennějším zdrojem v podmínkách tržní ekonomiky je hlupák: «Mně se velice líbila fráze mého kolegy, který položil studentům následující otázku: „Jaký zdroj je v podmínkách tržní ekonomiky nejcennější?“ Studenti se začali překřikovat, že je to země, pracovní síla, kapitál a tak podobně. A jejich učitel jim odpověděl, že tím nejcennějším zdrojem je hlupák. No a vzhledem k tomu, že příroda je produkuje velice zřídka, pouhé zlomky procenta, je nutné spustit výrobní linku produkující hlupáky. Dnes práce této výrobní linky začíná již ve školce» (Internetová publikace ze dne 30.09.2011: http://ruskline.ru/news_rl/2011/09/30/valentin_katasonov_samyj_cennyj_resurs_v_usloviyah_rynochnoj_ekonomiki_eto_durak).

A přestože hlupák je skutečně tím nejcennějším zdrojem liberálně-tržní ekonomiky, je v uvedeném úryvku chyba: hromadná výroba hlupáků začíná již v etapě předcházející početí.

² Ale existují s ohledem na literaturu: «Již v roce 1961 se velitel řízení speciálních operací CIA vyjádřil: „Knihy se liší od všech ostatních prostředků masové propagandy především tím, že jedna jediná kniha může významně změnit náhledy a chování čtenáře v takové míře, v jaké toho nejsou schopny dosáhnout noviny, rádio, ani kino... To samozřejmě neplatí pro všechny knihy, nestává se to vždy, a nepůsobí to na všechny čtenáře, ale děje se to velmi často. Proto jsou knihy tou nejdůležitější zbraní strategické propagandy» (N. N. Jakovlev – CIA proti SSSR; Moskva: Pravda, 1985, str. 181 – 182).

V roce 1976 byly v USA zveřejněny údaje, podle kterých bylo do roku 1967 „o hodně více než 1000 knih“ připraveno, dotováno nebo schváleno CIA a v posledních několika letech bylo tímto způsobem vydáno ještě 250 knih» (stejný zdroj). Dále N. N. Jakovlev informuje, že v „právním“ a „demokratickém“ státě USA se ani senátorské komisi nepovedlo dosáhnout toho, aby jí CIA předala seznam knih vydaných s její podporou. To znamená, že dokonce ani senát USA nesmí vědět, kde a jak se rodí strategické ideje o politické strategii, kde je skutečně vypracováván politický kurz.

potvrzuje, že USA tento prostředek využívají již po dobu několika desetiletí a řeší pomocí něj své globálně politické úkoly v časových intervalech zahrnujících dobu výměny několika pokolení.

Ale je tu ještě jeden problém.

Tu okolnost, že současný člověk má levou mozkovou hemisféru vyvinutou více než pravou, je možné vyložit jako skutečnost potlačení vývoje pravé mozkové hemisféry v daleké minulosti a zafixování tohoto výsledku na úrovni genetiky s cílem ztročení lidstva.

Problém je v tom, že je-li myšlení v obrazech potlačeno, stává se člověk podobný digitálnímu počítači v tom smyslu, že:

- jeho myšlení je více či méně uspořádáno v souladu s gramatikou a slovníkem těch jazyků, které ovládá;
- vymezení jednoznačných spojení jazykových konstrukcí s jevy všem nám společného Světa je ponecháno na vnějším operátorovi-programátorovi;
- jeho chování (vzájemná součinnost s vnějším – ve vztahu k jeho psychice – světem) je důsledkem gramatiky (logiky), slovníku jazyka a spojení jazykových konstrukcí s jevy všem nám společného Světa.

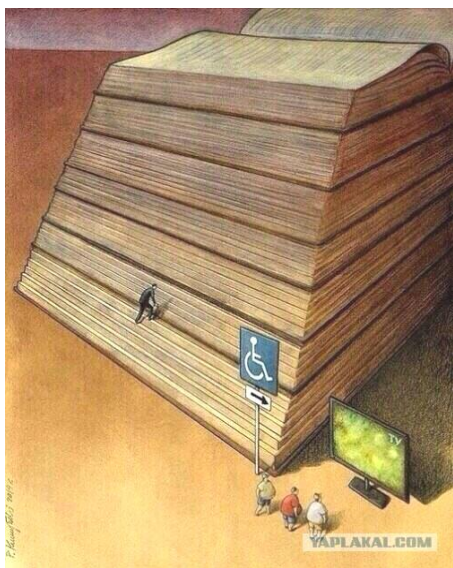
Rozdíl mezi počítačem a jedincem spočívá pouze v tom, že operátor řídící počítač je vždy personifikovaný a vnějším manipulátorem ve vztahu k psychice levé mozkové hemisféry myslícího jedince mohou být jak jiné subjekty, tak také egregory, kultura společnosti a subkultury v její sestavě, jež jsou vlastně informačně-algoritmickými systémy, se kterými je psychika jedince ve vzájemné součinnosti.

Potom vznikají takové aforismy, jako je tento: „*Ti, kteří čtou knihy, vždy budou řídit ty, kteří se dívají na televizi.*“ Jenže tento aforismus by měl pokračovat: „*Ti, kteří píšou knihy, vždy budou řídit ty, kteří čtou knihy a neumějí si dát přečtené do souvislosti se životem.*“

A zvláštní otázkou také zůstává, co z této bibliotéky kromě „prací“ A. I. So-LŽE-nicyna bylo určeno pro sovětského čtenáře (*pozn. překl. a nejen pro něho*).

Proto je také jednou z povinností rodičů, prarodičů a starších sourozenců přivést děti ke čtení knih s cílem rozvinout jejich obrazové myšlení, a naučit je návykům spojovat si přečtené se životem. V procesu čtení se vypracovává návyk obrazotvornosti – jazykovým konstrukcím jsou přiřazovány obrazy a dochází k formování obrazů, které v psychice dosud nebyly. Tento proces je možné podpořit i budete-li si společně s dětmi kreslit, modelovat apod. A účastnit se toho všeho je tou prvořadou povinností rodičů: věnovat se každodenním povinnostem je sice nutné, ale musí být podřízeny úkolu napomáhat dětem stát se člověkem. Proto se rodiče musí spoluúčastnit dětských aktivit a děti zase běžných aktivit dospělých členů rodiny.

Děti (a v poněkud menší míře adolescenti) se nacházejí ve věku, kdy z větší části všechno přebírají bez přemýšlení a napodobují vše, co

Před televizí vpravo sedí psychičtí invalidé, zbavení vůle a intelektu, jakými je udělali jejich vychovatelé: rodiče, škola, televize... Potencionální člověk se šplhá na horu z knih.

vidí ve světě dospělých, neboť sami ještě mnoho věcí neznají (adekvátní vnímání a chápání světa se ještě nezformovalo) a ještě si nevypracovaly individuální kulturu efektivního myšlení; navíc si ještě mnohé z nich nevypracovaly **vůli – schopnost podřizovat sám sebe i průběh událostí okolo sebe vlastnímu uvědomělému pojetí účelnosti.** Takže v tomto věkovém období je rodičovská péče tím nejdůležitějším faktorem obrany dětí před mravním úpadkem a zničením jejich budoucnost specificky úpadkovými subkulturami davo-„elitářské“ společnosti.

V daném případě je rodičovskou péčí nutné chápat ve smyslu vysvětlování příčinných vazeb a následků těch či oněch reálných nebo možných činů a hlavně ve smyslu společného dialogu při úvahách o problémech dítěte,

rodiny, státu a Světa, na život, ve kterém je připravováno, ve smyslu stimulování přínosných iniciativ dítěte a napomáhání mu v podobných iniciativách.

Jinak řečeno, rodičovskou péčí je, když společně s každým dítětem rodiče a jeho starší příbuzní procházejí každou etapou jeho dospívání, když na základě svých životních zkušeností a zkušeností dalších starších lidí společně s dítětem tyto životní zkušenosti vyhodnocují s ohledem na okolnosti a výhledy v aktuálním životě dítěte, rodiny, společnosti a lidstva. Takže:

Každé další dítě v rodině znamená pro dospělé nově se otevírající možnost jak ho „vychovat nově“, aniž by se dopouštěli předchozích chyb, a také to pro ně znamená možnost vyřešit své dříve neodhalené problémy ve vlastním osobnostním formování díky náhledu na problémy prostřednictvím „zrcadla“ dětského vnímání světa a chování dítěte.

Ještě jedním aspektem rodičovské péče je povinnost rodičů a starších příbuzných, aby sami svým dětem, přátelům svých dětí i všem ostatním dětem neposkytovali příklady špatného chování doma ani mimo domov¹.

Uvedeme svědectví dětské psycholožky nalezené na internetu, které se zakládá na jejím pozorování dětí vyrůstajících v problémových rodinách (včetně těch neúplných):

«Za celou tu dobu, kdy jsem pracovala s dětmi, jsem ve své praxi přišla k následujícím závěrům:

¹ Jak již bylo zmiňováno dříve v souvislosti s otázkou imprintingu, tak *alkoholismus nezačíná s první vypitou skleničkou, ale s první skleničkou, kterou dítě uvidělo, že pije jeho táta nebo máma*. To samé platí i pro většinu dalších neřestí. **Pravověrné chování rodičů (tj. bez přetvářky a pokrytectví, kterými se pokoušejí zakrýt svůj mravní úpadek před okolními lidmi včetně dětí) je tou nejspolehlivější ochranou psychiky dítěte před tím, aby ho zkazila televize, a také před dětskými a adolescentními subkulturami, které jsou v úpadkové společnosti nevyhnutelně také úpadkové.** Jestliže je v chování rodičů přítomna přetvářka a pokrytectví, půjdou děti ve stopách svých rodičů, takže sami rodiče se potom u svých dětí velice pravděpodobně v budoucnosti také střetnou s projevy přetvářky, pokrytectví a dalších svých neřestí.

- Děti milují své rodiče stejně silně nezávisle na chování, které demonstrují.
- Dítě vnímá mámu a tátu jako jeden celek a jako důležitou součást sama sebe.
- Vztah dítěte k otci a otce k dítěti vždy formuje máma. (To žena je tím prostředníkem mezi otcem a dítětem, který vysílá k dítěti: kdo je jeho otec, jaký je a jak se k němu má chovat).

Matka má nad dítětem absolutní moc, dělá si s ním, co chce ať už vědomě nebo nevědomě. Tato síla byla ženě dána přírodou, aby potomstvo bez jakýchkoliv pochybností dokázalo přežít. Napřed je sama matka pro dítě jeho světem, a potom dítě uvádí do světa svým prostřednictvím. Dítě poznává svět prostřednictvím své mámy, vidí svět jejíma očima, akcentuje vnímání na tom, co je pro mámu důležité. Matka vědomě i nevědomě aktivně formuje vnímání dítěte. S otcem dítě také seznamuje matka a vysílá k němu stupeň významu otce. Jestliže matka svému muži nedůvěřuje, bude se dítě otci vyhýbat. (...)

Vztah otce k dítěti také formuje matka. Když si například žena neváží otce svého dítěte, může muž odmítat věnovat svou pozornost dítěti. Velmi často se opakuje jedna a ta samá situace: stačí, aby žena změnila svůj vnitřní vztah k otci dítěte, aby on nečekaně projevil své přání věnovat se dítěti a podílet se na jeho výchově. A to dokonce i v těch případech, kdy předtím dlouhé roky dítě ignoroval.

- Je-li narušena pozornost dítěte, paměť, sebehodnocení je nepřiměřené a chování není právě z nejlepších, znamená to, že duše dítěte strašně postrádá otce.
- Odpírání otce v rodině často vede ke vzniku intelektuální a psychické zaostalosti ve vývoji dítěte.
- Je-li narušeno komunikační prostředí, přítomen velký neklid, obavy a dítě se nenaučilo přizpůsobovat se životu a všude se cítí cizí, znamená to, že ve svém srdci nedokáže najít matku.
- Děti se lépe vypořádávají s problémy svého dospívání, cítí-li, že je máma a táta přijímají takovými, jací jsou.
- Dítě roste zdravé emocionálně i fyzicky, když se nachází mimo zónu problémů svých rodičů, každého individuálně a/nebo jako dvojice. To znamená, když v systému rodiny zaujímá své dětské místo.

- Dítě vždy „nese dál prapor“ odvrženého rodiče, proto se s ním bude snažit ve své duši ztotožnit jakýmkoliv způsobem. Například může opakovat těžké osobitosti jeho osudu, charakteru, chování apod. Přičemž čím silněji matka tyto těžké osobitosti osudu nepřijímá, tím zřetelněji se u dítěte projevují. Jakmile však matka upřímně dítěti dovolí, aby se podobalo svému otci, milovalo ho otevřeně, objeví se u dítěte volba: zda se ztotožní s otcem přes prožitek toho těžkého nebo ho bude milovat přímo – srdcem.

Dítě je oddáno matce a otci stejně silně, pojí ho s nimi láska. A když jsou vztahy ve dvojici problematické, dítě se silou své oddanosti a lásky začne podílet na tom těžkém, co působí rodičům bolest. Bere toho na sebe tolik, že skutečně v mnohém uleví duševnímu strádání jednoho nebo obou rodičů najednou. Například se dítě může psychologicky vyrovnat svým rodičům: stát se jejich přítelem, partnerem. A dokonce i psychoterapeutem. A může se pozvednout i výše a nahradit jim psychologicky jejich rodiče. Jenže tato tíha je pro fyzické i duševní zdraví dítěte neúnosná. Vždyť v důsledku toho samo zůstane bez své opory – bez rodičů. (...)

Mužská podstata toho obnáší daleko víc než jen připodobnit se vlastnímu otci. Princip mužské podstaty je zákon. Duchovnost. Čest a důstojnost. Smysl pro míru (vnitřní schopnost vycítit příležitost a vhodnou načasovanost). Sociální seberealizace (práce přinášející uspokojení, dobrý materiální příjem, kariéru) je možná pouze tehdy, má-li člověk v duši pozitivní obraz svého otce.

Ať už je matka jakkoliv vynikající, iniciovat uvnitř dítěte jeho dospělou část může jen jeho otec. (Dokonce i tehdy, jestliže se samotnému otci nepovedlo navázat vztah s vlastním otcem. Pro iniciační proces to není až tak důležité.) Asi jste se už někdy setkali s dospělými lidmi, kteří jsou infantilní a bezmocní jako děti? Zabývají se současně hromadou aktivit, vrhají se stále do nějakých projektů, ale ani jeden nejsou schopni dotáhnout do konce. Nebo s takovými, kteří se naopak bojí s něčím začít, být aktivní ve své sociální seberealizaci. Nebo s takovými, kteří nedokážou říci „ne“, či nedrží dané slovo a je těžké se na ně v něčem spolehnout. Nebo s takovými, kteří neustále lžou. Nebo s takovými, kteří se bojí mít vlastní názor a raději souhlasí s jinými navzdory vlastní vůli a „podléhají“ okolnostem.

Nebo naopak s těmi, kteří se chovají vyzývavě, bojují s okolním světem, rádi se staví do opozice a mnohé dělají na truc, nebo se dokonce chovají nezákonně. Nebo s těmi, pro které život ve společnosti znamená velké vypětí, stojí je mnoho sil apod. To všechno jsou lidé, kteří nenašli cestu ke svému otci.

Pouze vedle svého otce se dítě poprvé seznamuje s mezemi. Se svými vlastními mezemi i s mezemi ostatních lidí. S hranicemi dovoleného i zakázaného. Se svými možnostmi a schopnostmi. Vedle svého otce dítě cítí, jak funguje zákon. Jeho sílu. (S mámou si vztahy buduje na jiném principu: bez mezí – úplné splynutí). Jako příklad je možné si vzpomenout na chování Evropanů (v Evropě jsou výrazně vyjádřeny principy mužské podstaty) a Rusů (v Rusku jsou zase výrazně vyjádřeny principy ženské podstaty), když se společně ocitnou na jednom území. Ať už se Evropané ocitnou v daném prostoru na jakkoliv malém území, intuitivně se rozmístí tak, aby si vzájemně nepřekáželi, aby nikdo nenarušoval ničí hranice a i v případě, že je daný prostor lidmi přeplněný, stejně každému zbyde místo pro uplatnění svých zájmů. Jestliže se objeví Rusové, tak sebou vyplní úplně všechno a pro nikoho nezbyde vedle žádné místo. Svým chováním narušují cizí prostor, protože nemají své vlastní hranice a to vyvolává chaos. A to je přesně to, čím je ženská podstata bez té mužské.

To právě v mužském proudu se formuje důstojnost, čest, vůle, cílevědomost a odpovědnost, tedy vlastnosti, které byly za všech časů uznávanými lidskými vlastnostmi.

Jinými slovy, děti, jejichž matka je nepustila do otcovského proudu (ať už vědomě či nevědomě), v sobě nedokáží lehce a přirozeně probudit vyrovnaného, dospělého, odpovědného, logického a cílevědomého člověka – budou kvůli tomu muset vyvinout ohromné úsilí, protože psychologicky zůstali chlapečky a děvčátky a neproměnili se v muže a ženy.

A teď za to matčino rozhodnutí izolovat dítě od otce, bude daný člověk platit celý život neuvěřitelně vysokou cenu. Doslova jako by mu bylo upřeno požehnání do života»¹.

Jestliže je faktor rodičovské péče eliminován tím, že jsou v podmínkách kapitalokracie rodiče natolik vytiženi vyděláváním peněz, neboť s jednou výplatou rodina nevyžije *v důsledku finančně-ekonomické politiky uplatňované „elitářskou“ státností a oligarchií*, že jim potom na komunikaci s dětmi nezbyvá čas ani síla; a představitelé starších pokolení rodu žijí odděleně od rodiny, kde jsou vychovávání jejich vnuci a pravnuci; nebo tím, že dospělí sami vedou úpadkový způsob života – tak děti „vychovává“ a „vzdělává“ především televize, a ve školkách, školách a na ulici jsou ve styku s dětmi vychovávanými ve své většině také televizním vysíláním, které kazí a mrzačí jejich intelekt a psychiku.

Potom se k tomuto souboru „vychovatelů“ přidá ještě internet, díky kterému je adolescent s mravností, která nebyla adekvátně zformována v jeho mladším věku, schopen nevratně si poškodit psychiku a svůj osobnostní rozvoj. V důsledku toho se potom stává nebezpečným nejen pro sebe, ale i pro své okolí (především pro vrstevníky a mladší kamarády) a své potomky.

To vše, a především informační politika televizního vysílání, je v rozporu s obsahem a cílem těch principů, které mají tvořit základ výchovy a vzdělání dorůstajících pokolení, o kterých psal P. F. Lesgaft (1837 – 1909) již v 19. století, když *jako jednu z nejdůležitějších subkultur společnosti* hodnotil právě rodinou a školní pedagogiku, za jejíž základ považoval vývoj organismu jako nositele psychiky jedince.²

A jsou-li narušeny společensky potřebné principy fungování instituce rodiny, dochází fakticky k přestování sociální základny fašismu – davu „bezvýznamných“ slabošských „lidiček“ neschopných projevit iniciativu a vzít na sebe občanskou odpovědnost za osud své

¹ M. V. Lukovnikova (dětská zdravotní psychologka). Odpíráním otce...: <http://расстановки-нн.pdf/public3.php>.

² P. F. Lesgaft – Rodinná výchova dítěte a její význam, osmé vydání, Moskva: Librokom, 2010 (Moskva: Pedagogika, 1991). http://royallib.com/book/lesgaft_pyotr/semeynoe_vospitanie_rebenka_i_ego_z_nachenie.html).

Vlasti a lidstva a uplatňovat tak v praxi demokracii – vládu lidu v její plné šíři.

To znamená, že jestliže si skutečně přejeme zajistit bezpečnost společenského rozvoje, musí být politika státu zaměřena na to, aby se kvalita života absolutní většiny rodin změnila takovým způsobem, aby byly schopné plnit funkci výchovy dětí. Státnost, systém všeobecného vzdělávání, hromadné sdělovací prostředky a umění v tom mohou rodinám buď pomáhat, nebo bránit a škodit. Takže:

Principy svobody slova a svobody umělecké tvorby musí být v *politické praxi* státu vykládány tak, aby podporovaly rodinu při výchově dětí a nekazily mravnost dorůstajících pokolení.

Ta okolnost, že určitá část dospělého obyvatelstva, včetně zástupců hromadných sdělovacích prostředků a umělců, je sama otrokem neřestí (tj. prostopášná, hříšná), takže se tito lidé ve výsledku stávají propagátory svých neřestí, neboť si neuvědomují zkázonosnost tohoto počínání, není důvodem k tomu, aby stát uspokojoval jejich rozličné úchylinky a umožňoval jim ve velkém kazit dorůstající pokolení.

V současných společnostech je možné vyčlenit několik typů domácího hospodaření a tím pádem také několik typů rodin, přičemž na jednom konci měřítka bude „rodina“ typu „individualista-kočovník s kufrem“ a na druhém „velká rodina“ (dále se jedná o termín ve významu: rodina skládající se z několika dospělých pokolení hospodařících a vychovávajících děti společně).

Historickou realitou současné kapitalokratické civilizace je, že většina obyvatelstva je de facto degradována do „právního postavení“ jednoho z mnoha ekonomických zdrojů, na který se nevztahují normy „lidské“ etiky té „pravé elity“, takže ve výsledku nadnárodní oligarchické skupiny kontrolující světovou ekonomiku nakládají s „lidskými zdroji“ jako s majetkem, jako s věcmi. Velká rodina jako dominující typ rodin je na překážku při udržování většiny obyvatelstva v tomto neetickém postavení (neetickém ve vztahu ke *korporativní etice oligarchie*). Proto také „rodinu“ typu „individualisty putujícího s kufrem“ mnozí političtí analytici a filosofové hodnotí jako typ „rodiny“, který bude v budoucnu statisticky převažovat, neboť právě tak prý se může nejlépe uplatnit potenciál sebevyjádření osobnosti.¹

¹ Do této světonázorové pasti se chytili jak nositelé idejí kapitalismu
→ → →

Podíváme-li se na příčinu rozšíření této iluze, která je pro národy sebevraždná, tak je jednoduchá: její přívrženci zapominají na to, že člověk se nerodí dospělým, jinými slovy, není po narození na vrcholu svých možností v osvojování si potenciálu svých schopností. No a dosažení tohoto vrcholu osobnostního rozvoje je podmíněno zaprvé genetickým potenciálem daného člověka a zadruhé procesy jeho výchovy a vzdělání. No a jak z hlediska formování genetického potenciálu, tak i z hlediska výchovy je klíčová role rodiny nenahraditelná. Navíc i s ohledem na to, že vedoucí úlohu v osobnostním rozvoji po všech zdravotně-biologických osobitostech organismu, *které se formují v prenatálním období počínaje předhistorií početí a při narození,* hraje princip vyjádřený ruským příslovím: „*Co ses nenaučil jako Váněčka, jako Ivan Ivanovič se už nenaučíš...*“.

Budeme-li formování osobnosti posuzovat jako proces, tak je ve vztahu k němu v mnohém pravdivé a vypovídající ještě další přísloví: *Z činů se rodí zvyk, ze zvyku charakter a z charakteru osud...*

A povinností rodiny je zajistit, aby se nerodilo nic z toho, co by dítěti mohlo zabránit stát se člověkem. No a vzhledem k tomu, že imprintingové procesy hrají obzvláště v raném dětství důležitou roli ve formování psychiky osobnosti, musí být dospělí přísní především sami na sebe a neposkytovat dítěti ani epizodicky špatné příklady chování. Dítě si takovouto vaši přísnost vůči sobě uloží prostřednictvím imprintingu; a přísnost ve vztahu k němu jako proud sekýrování a kázání, který v dětství vyvolává pouze obavy a nepřízeň, neboť intelekt dítěte to není vždy schopen zpracovat, nehledě na to, že také nemá dostatek životních zkušeností, aby pochopilo, že dospělí mají pravdu, dokázalo ji uvědoměle přijmout a změnilo z vlastní vůle příslušným způsobem své chování.

(čemuž je příkladem Jacques Attali autor knihy *Linie horizontu. Na prahu nového tisíciletí – Moskva: Mezinárodní vztahy, 1993*), tak také přívrženci ideálů komunismu (čemuž je příkladem I. A. Jefremov, autor dvou vědeckofantastických románů o komunistické budoucnosti lidstva – *Mlhovina v Andromedě (1957)* a *Hodina býka (1968)*).

To vypovídá o tom, že eggregoriální působení davo-„elitářské“ kultury bez problémů překračuje ideologické hranice a nezastaví ho žádné ideologické rozdíly.

Dítě si již od embryonálního období svého života intenzivně osvojuje Svět, ve kterém bude žít, vstřebává informace a nemůže se v této věci obejít bez pomoci ostatních lidí. Navíc je schopno pohltit tolik pozornosti dospělých, kolik mu jí ani jeden z nich není schopen sám věnovat (zprvė se v jeho dospělém životě vyskytují i jiné děti a zadruhé má dítě, když vyroste z kojeneckého věku, v porovnání s dospělými daleko více „energie“, takže utahá jakéhokoliv dospělého dřívě, než se unaví samo).

Děti potřebují pozornost svých rodičů.

«V listopadu roku 2015 jedna mladá máma z USA provedla v domácích podmínkách podivuhodný experiment. Tedy lépe řečeno, samotný experiment je neskutečně banální, ale výsledky, ke kterým vedl, donutí k zamyšlení každého z nás.

Něco málo o tom, co tomu přecházelo. Brenda byla máma dvou překrásných čtyřletých dvojčat jménem Blain a Riley. A jednou si usmyslela, že jen tak pro zajímavost provede následující pokus. Posadila se tiše do kouta pokoje, zatímco si její děti spolu hrály a začala počítat, kolikrát se děti z jakýchkoliv příčin otočí jejím směrem. Potom se o výsledky svého domácího experimentu podělila na Facebooku, kde napsala:

„Dnes jsem doma provedla malý pokus, zatímco si mí chlapi hráli. Seděla jsem tiše v koutku pokoje a počítala, kolikrát se na mne z jakékoliv příčiny letmo podívají. Zajímalo je, jak zareagují. Vzrušovalo je, zda vidím jejich pikle, zda jejich jednání schvaluji nebo mne naopak rozzlobí.

A tehdy mě napadlo, a co kdybych v té chvíli právě seděla a zírala do telefonu, aniž bych vnímala, co se okolo mne děje?

Potom by si osmadvacetkrát (protože právě tolikrát se chlapi otočili, aby se podívali na svou mámu – pozn. red.) mí andílci pomysleli, že internet je důležitější než oni. Osmadvacetkrát bych své děti připravila o svou pozornost. Osmadvacetkrát by se mí synové cítili opuštění. Osmadvacetkrát by si mí chlapi pomysleli, že to, co se děje online, je daleko důležitější než reálný život.

Ve světě, kde vás všichni vnímají takovým, jakým se zdáte být a ne takovým, jakým doopravdy jste; ve světě, kde se úroveň vašeho úspěchu měří počtem odběratelů v sociálních sítích; ve světě, kde

povídání si s živými lidmi nahradilo psaní si ze sousedních pokojů, vás prosím: Budte jiní!

Odložte prosím své mobilní telefony, je lepší svůj čas trávit s příbuznými a blízkými. Naše nové pokolení doufá, že ho naučíme, jak se stát dospělým a my místo toho svůj čas ubíjíme na internetu...“.

Tato silná Brendina slova nám připomínají, co je v životě skutečně důležité. A i když k tomuto svému závěru přišla poněkud podivnou cestou, jeho podstatu to nemění.»¹

A právě tato okolnost dělá z *velké – mravně a eticky zdravé – rodiny* několika dospělých pokolení žijících pohromadě to nejlepší prostředí pro osobnostní vývoj dítěte a to především v těch nejranějších věkových etapách počínaje předhistorií jeho početí. Všichni ti profesionální pedagogové ze systému předškolní a školní výchovy a vzdělávání mohou rodině při formování *osobností představitelů nových pokolení* pouze pomáhat, nic víc; jejich úkolem je kompenzovat vliv faktoru „*co ses nenaučil jako Váněčka...*“

Kromě toho velká rodina (je-li mravně zdravá) automaticky řeší i řadu dalších sociálních problémů a konkrétně: přispívá ke snižování úrovně kriminality dětí a mládeže (a tím pádem po určitém čase i kriminality dospělých); vytváří menší ekologickou zátěž na životní prostředí díky podstatně menší spotřebě mnohých druhů produkce při přepočtu na jednoho obyvatele.

A proto je:

- **jedním z projevů otroctví likvidace instituce rodiny v prostředí otroků;**
- **deformace funkcí instituce rodiny je nedílným aspektem procesu zotročování svébytných společností,** které zdaleka ne vždy probíhá prostřednictvím hrubé vojenské síly, *může být totiž za určitých okolností realizováno i metodou „kulturní spolupráce“* na základě principu „**každý v míře svého chápání**“

¹ http://hitrostigizni.ru/blog/43298800169/Eta-zhenschina-podarila-zhizn-bliznetsam.-Spustya-4-goda-ona-pos?utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_0&domain=mirtesen.ru&paid=1&pad=1&mid=59BBAC1616FB66F3DD46DB7A913B431E.

pracuje na sebe a v míře své neznalosti na ty, kteří toho vědí a chápou více...»¹.

I když jde o banalitu, je přesto dobré ještě jednou připomenout, že v základu instituce rodiny leží odlišnost funkcí mužského a ženského pohlaví v životě biologického druhu „Člověk rozumný“².

Z toho plyne, že v rodině i v životě společnosti musí představitelé obou pohlaví plnit biologické i sociální funkce, které jsou pro ně přirozené a vzájemně se přitom doplňovat. Proto:

Koncepce „genderové rovnosti“, a tím spíše má-li se jedinec sám rozhodovat, jaké bude „genderové příslušnosti“, není jen bláznivá, jde o jeden z nástrojů ztotočnění nebo likvidace společnosti, stejně jako je jím touto koncepcí vyprodukovaná subkultura „unisex“ vnucovaná společností po celém světě.

S. S. Govoruchin sice poukázal na velice důležitou okolnost v životě společnosti tím, že nazval jeden ze svých filmů *Blahoslavte ženu*³, ale dané téma již bohužel nerozvinul. Proto se teď podíváme na podstatu té otázky.

Je nesporné, že ženy a muži se od sebe liší nejen stavbou svého těla a fyziologií, ale také osobitostmi své psychiky (viz kapitola 17, a také odborná literatura věnovaná tomuto tématu). Ovšem tvůrčí potenciál byl dán jak mužům, tak i ženám, neboť obě pohlaví musí plnit svůj podíl jako zástupce Boží na Zemi. Jenže jejich tvůrčí potenciál se realizuje odlišně.

- Větší část tvůrčího potenciálu mužů se statisticky častěji realizuje bezprostředně při řešení těch problémů, se kterými se ve svém životě střetávají.
- Větší část tvůrčího potenciálu žen se při řešení problémů, jejichž charakter není rodinný – *protože jako matka je v této své kvalitě*

¹ Viz téma „her s nenulovými součty“ a zobecněných prostředků řízení / zbrání v kapitole 8.5 tohoto kurzu (díl druhý tohoto kurzu).

² Z hlediska komplexu programů instinktivního chování to bylo zevrubněji popsáno v kapitole 17.

³ Umělecký film *Blahoslavte ženu* byl natočen na motivy povídky Iriny Grekové – *Majitelka hotelu*, v produkci Mosfilmu, 2003. Autory scénáře byli V. Valuckij, S. Govoruchin a hlavní roli v něm hrála S. Chodčenkova.

nenahraditelná – realizuje zprostředkovaně prostřednictvím jejich dětí a vnuků a částečně přes manžela (nebo blízké přátele a milence, jsou-li prostopášní).

- Menší část tvůrčího potenciálu mužů se realizuje zprostředkovaně přes jejich děti a ženu (nebo blízké přítelkyně a milenky, jsou-li prostopášníci), a menší část tvůrčího potenciálu žen (jestliže vedou rodinný život) se realizuje bezprostředně při řešení problémů se kterým se ve svém životě střetnou, a jejichž charakter není rodinný.

Jestliže tedy někdo z mužů podle názoru společnosti dokázal něco významného, musí být společnost vděčná především jeho matce (a možná i babičkám), neboť v období od předhistorie početí do doby, než se dítě naučí mluvit a začne samo aktivně poznávat Život a tvořivost, je to právě jeho máma, kdo je *bezvýhradně* tím hlavním dospělým člověkem v osudu a životě každého: to ona si volí budoucího otce svých dětí a potvrzuje volbu muže, který si ji zvolí za svou manželku a matku jejich dětí¹; máma je první učitel a první vychovatel, to ona dohlíží na první etapy osobnostního vývoje budoucího dospělého člověka.

Právě v tomto období (počínaje od předhistorie početí), nad kterým má téměř bezvýhradnou moc žena (nezávisle na tom, zda si to uvědomuje nebo ne – viz kapitola 17), se formuje duchovní dědictví² budoucího dítěte, zakládají se tělesné a biopolní struktury jeho organismu a formují se ty základy psychiky, na kterých se potom rozvíjí, je osvojován a v životě realizován poznávací a tvůrčí potenciál. Chybí-li tyto základy, *může být jejich alternativou pouze prázdnota*, ze které nemůže vzniknout nic, co by bylo pro společnost užitečné, ani sama osobnost nezávisle na jejím pohlaví³. **V životě rodiny získá role**

¹ Takže hlavní otázkou při rozhodování se o vstupu do manželství by mělo být: *Svěřil bych sám sebe jako dítě do rukou své možné budoucí polovičky?* – Je-li taková důvěra vzájemná, může být manželství uzavřeno. Jestliže jen jeden z nich na tuto otázku odpoví negativně, bude manželství problémové.

² Spojení s egregory, ze kterých bude neuvědoměle čerpat informace a algoritmiku (návyky chování).

³ Viz k tomu tématu následující knihy:

- Masaru Ibuka – Po třech letech je již pozdě – Moskva: Ruslit, 1991 (<http://lib.ru/KIDS/after3.txt>). Masaru Ibuka (1908 – 1997) byl zakladatelem společnosti SONY (1946), od roku 1950 do sedmdesátých let → → →

muže jako bezprostředního vychovatele a učitele dítěte svou váhu až v dalších etapách jeho osobnostního vývoje.

A když posuzujeme společnost v časových intervalech zahrnujících život několika pokolení tak:

- žena převážně řeší sociálně-strategické úkoly v rámci koncepce, pod jejíž nadvládou žije společnost¹, přestože si to sama nemusí uvědomovat, nebo nemusí naplňovat své biologické a sociální poslání²;
- a muž převážně řeší taktické úkoly v rámci konceptuálně podmíněné strategie, přestože ani on si to nemusí uvědomovat a nemusí naplňovat své biologické a sociální poslání.

Přičemž řešení úkolů obou typů probíhá v rámci egregoriální algoritmiky příslušné národní nebo nábožensky podmíněné kultury, proto:

Stavět proti sobě mužskou a ženskou podstatu, vynášet jednu z nich a ponižovat tu druhou je nepřirozené bláznovství.

A takové bláznovství může vést pouze ke stagnaci kulturního rozvoje, degradaci kultury a biologické degeneraci.

20. století byl jejím prezidentem a od roku 1971 do roku 1976 byl předsedou jejího představenstva. Poté, co odešel ze svých funkcí, byl až do své smrti jejím poradcem. Jmenovanou knihu zveřejnil v roce 1971. K otázkám pedagogiky se dostal, když analyzoval tvůrčí akceschopnost personálu SONY ve snaze ji zvýšit.

- Andre Bertin – Výchova v matčině břiše aneb vyprávění o promeškaných možnostech, MNPO, Život, 1992 (http://www.modernlib.ru/books/bertin_andre/vospitanie_v_utrobe_materi_ili_rasskaz_ob_upuschennih_vozmozhnostyah/read_1/).
- O roli předhistorie počětí viz v pracích vnitřního prediktoru SSSR – O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných (kapitola 4.1) a Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty (kapitola 7.2 Životní algoritmus formování osobnosti, podkapitola Objektivně-subjektivní přednastavení počátečních podmínek osobnostního vývoje).

¹ To je velice důležité upřesnění.

² Jestliže žena nenaplňuje své biologické a sociální poslání, jsou její děti a vnuci nebezpeční sami sobě, svému okolí i svým potomkům v tím větší míře, čím více se žena od svého poslání odchýlila ...

S ohledem na tyto sociální funkce pohlaví, v jejichž základu leží biologie (struktura organismů a specifika instinktivních programů jejich vzájemných vztahů v procesu reprodukce biologického druhu), **jsou zdrojem kvality života společnosti** v historicky dlouhodobých časových intervalech zahrnujících život několika pokolení **osobnostní kvality dívek**, které se následně stanou ženami-matkami, podmíněné charakterem výchovy těchto dívek ve společnosti.

* * *

V souvislosti s tím, co bylo uvedeno v posledním odstavci a vzhledem k tomu, že na uměleckých obrazech je smysl v řadě případů zachycen kompaktněji, než je možné vyjádřit slovy, vám nabízíme k nahlédnutí reprodukci málo známého obrazu, abyste si vyzkoušeli, jaké ve vás vyvolá pocity a vjemy. Málokdo ví, že ve Francii kdysi tvořil malíř Jean Auguste Dominique Ingres (1780 – 1867), přestože jeho obraz Zdroj sociálně-filosoficky daleko převyšuje La Giocondu (Monu Lisu), kterou znají prakticky všichni, a kterou mnozí obdivují.

Jean Auguste Dominique Ingres,
obraz Zdroj z roku 1856,
muzeum Orsay v Paříži

Jestliže toto malířské dílo nezbuzuje v člověku při pohledu na něj nic jiného než chtíč nebo naopak pokrytecké odmítání pohledu **na ženu, dárkyni života v její přirozené kráse a v tajemnu utváření budoucnosti**, má velice závažné problémy mravně-etického charakteru, problémy s chápáním světa i s celkovou psychikou. A historicky zformovaná psychiatrie a klasická filosofie Západu mu s tímto jeho neštěstím pomoci nemohou: je třeba prociťit život, sám popřemýšlet, změnit se a začít se k Životu chovat jinak...

* * *

*

Avšak absolutní většina lidí zůstává nevnímavá k procesům, jejichž průběh pokrývá život několika pokolení, neboť jejich výsledky – ať už ty špatné nebo ty

dobré – „v tomto životě“ sami nepocítí, a nad nesmrtelností duše a okolnostmi s tím spojenými se nezamýšlejí. Nicméně je tu jen jedno lidstvo skládající se z řady lidských pokolení, a proto je vztah k „dlouhotrvajícím“ procesům a k tomu, zda do nich bude vnesen dobrý nebo špatný vklad, svého druhu testem, zda člověk získal kvality opravdového člověka – zástupce Božího na Zemi: neboť pouze člověk – nositel lidského typu struktury psychiky – se může svým přínosem spolupodílet na věčnosti, jestliže porovnáme akceschopnost typů struktur psychiky s rozpětím doby trvání procesů.

Takže kvalita života společnosti se v tu či onu stranu mění v závislosti na změně charakteru výchovy v ní, a to především dívek.¹

Tato příčinná vazba se zakládá na té okolnosti, že hodnotíme-li život společnosti jako vzájemnou součinnost souhrnu společenských institucí, tak sociálně významná činnost mužů ze své větší části probíhá mimo rodinu a *sociálně-strategicky významná činnost ženy v celé své plnosti a dokonalosti* může nevyhnutelně probíhat pouze v rodině. Přičemž vycházíme-li ze zájmů osobnostního formování dítěte, musí se jednat o rodinu složenou z několika dospělých pokolení společně hospodařících pod jednou střechou, jejíž členové spolu žijí v harmonii.

To ovšem vůbec neznamená, že by žena měla být vězeňkyní v otcově a následně manželově domě, být závislá na jejich příjmech, a že by se její svět měl omezovat napřed na hru s panenkami, bezcennými, ale módními tretkami a následně na život mezi hrnci, pánvemi, nočníky a plenkami, tedy jen na domácí práce či komandování služebnictva, na oblažování manžela, a že by se její společenský styk měl omezovat nanejvýše na přítelkyně a příbuzné a setkávání s jinými lidmi by jí mohl dovolit pouze otec nebo muž, nebo by se musela odehrávat pod jejich kontrolou².

¹ Narážku na tuto okolnost můžeme nalézt v mýtech mnohých národů včetně těch biblických, kde lidstvo sešlo z pravé cesty poté, co byla k hříchu svedena první žena.

² Taková je sociální role ženy (její práva a povinnosti) podle biblicky-pravoslavného rodinného uspořádání (viz *Domostroj, který vznikl v 16. století jako soubor pravidel nezbytných pro dosažení spokojeného rodinného života*

Jestliže společenské zřízení tímto způsobem redukuje roli ženy, nemůže v něm být schopná řádně plnit svou sociálně-strategickou misi, která spočívá v realizaci jejího tvůrčího potenciálu prostřednictvím jejích dětí a vnuků, neboť taková seberealizace vyžaduje široký rozhled, a celkovou rozvinutost *osobnostní kultury smyslů, intelektuální i psychické činnosti*, a také *předvídatosti*, což není možné bez svobodného formování zájmů, svobodné účasti ženy v životě společnosti a bez vlastních dojmů z těch oblastí činnosti, ve kterých z větší části svůj tvůrčí potenciál bezprostředně realizují muži, a kde budou jednou pracovat její synové a vnuci.

To, co bylo řečeno výše, nám umožňuje pochopit další z aforismů V. O. Ključevského a nehodnotit ho jako nezaslouženou urážlivou výčitku, ale jako skutečně klíčové vodítko k vyřešení problémů rozvoje Ruské mnohonárodnostní civilizace:

«Neštěstí ruských lidí spočívá v tom, že mají skvělé dcery, ale špatné manželky a matky; ruské ženy jsou mistryněmi v umění zamilovat se a zalíbit se, ale neumějí milovat ani vychovávat. (Jiná varianta: ..., ale nejsou ochotny milovat ani vychovávat).»¹

Mnozí s tímto jeho hodnocením příčin mnoho staletí trvajících skličujícího charakteru dějin regionální civilizace mnohonárodnostní Rusi nebudou souhlasit, a to i proto, že nechápou podstatu Lásky,

a zahrnuje v sobě pokyny a poučení ze tří oblastí lidského života - náboženství, rodiny a hospodářství) a ve většině kultur historicky reálného islámu. To vede k tomu, že tradiční biblicky-pravoslavné kultury i kultury historicky reálného islámu, *ve kterých šaría v psychice mužů a žen nahradila diktaturu svědomí*, trpí v podstatě stejnými charakteristickými problémy, přičemž tím hlavním je neschopnost obou těchto historicky zformovaných kultur stanout v čele civilizačního rozvoje lidstva. Což se konkrétně projevuje tím, že jsou po dobu mnohých staletí nuceny přebírat značnou část vědy a technosféry, prvků sociálně-organizačních norem a sociálně-řídících procedur od regionální civilizace Západu. Tento problém je jen prohlubován tím, že **Západ je sice nesporným lídrem lidstva**, jenže... **kráčím po cestě vedoucí k sebezničení**, ze které je nutné přejít na cestu rozvoje tím, že bude z hlediska mravně-etických principů realizována odlišná koncepce globalizace.

¹ V. O. Ključevskij - Devítidílné spisy, Moskva: Mysl, 1990, devátý díl, str. 401.

jenže V. O. Ključevskij zde nemluví o vášních a vzájemných přichylnostech, ale o ní, o Lásce.

Značný podíl žen s tímto hodnocením nebude souhlasit, protože je pro ně *axiomatically* příznačné zastávat postoj vyjádřený K. I. Šulženkovou v romanci *Tři valčíky*¹: „***Jak to? Jak to že nemám pravdu? Já se ale nemíním zlobit! Ach, jak se mi točí hlava, jak se mi ta hlava točí...***“ (vyčlenili jsme tučně v citaci).

Mnozí (jak muži, tak i ženy) nebudou s Ključevským souhlasit také proto, že z jejich hlediska je pro ně „láska“ a péče, kterou jim jejich matky poskytovaly, neoddiskutovatelná, a pevně zakotvená úcta k jejich matkám, jejich životu a jednání je jim vlastní od dětství, proto se ani nepokoušejí o analýzu jejich života a jeho zhodnocení, a také neanalyzují, jak se projeví výsledky rodičovské výchovy na nich osobně.

Nicméně zhodnocení života Vašich rodičů, v jehož důsledku objevíte nějaké projevy nepravověrnosti, není důvodem k tomu, abyste je začali z něčeho obviňovat a odsuzovat je:

- tak zaprvé, Nejvyšší se nezmýlil a byli to právě oni, koho vám jako Vaše rodiče vybral (kdyby jiní rodiče byli pro Vás lepší variantou, tak by se jimi stali);
- zadruhé, jestliže jste odhalili nějaké projevy jejich nepravověrnosti, které negativně ovlivnily výsledky Vašeho početí, narození a výchovy, je to nejlepší, co můžete udělat, *a co byste měli udělat*, odpustit jim (i všem starším příbuzným ve vzestupné linii) jejich chyby a nereprodukovat je (ani ve „zdokonalené“ podobě) ve svém životě a při výchově Vašich dětí a vnuků, které vám Bůh svěřil (nebo svěří) do péče.

A pro ty, kterým byla Bohem dána taková matka, že se na ni uvedený aforismus od V. O. Ključevského nevztahuje, je zase příznačné, že se domnívají, že většina matek v Rusku je právě taková jako ta jejich.

Nicméně smyslově-emocionální nesouhlas s tímto hodnocením V. O. Ključevského je z hlediska budoucnosti nebezpečný, neboť všechny absolventky škol v Rusku, které jsou zachycené na fotografiích níže, počaly a porodily matky; a byly to jejich mámy, kdo sehrál v jejich výchově takovou roli, že se tyto zaznamenané výsledky jejich výchovy

¹ Píseň z roku 1947, text A. I. Faťjanova, hudba V. P. Solovjova-Sedova.

staly nevyhnutelnými. V uvedeném výběru fotografií nejde o zinscenované situace. Většina jich byla vyfocena v roce 2012 v Moskvě ve dnech posledního zvonění, kdy školy pořádají absolventské večírky. Skutečnost, že se z doby od dvacátých let do první poloviny osmdesátých let 20. století nedochovaly fotografie s podobným obsahem, není zapříčiněná tím, že byl tenkrát fotoaparát vzácností¹, a dnes má téměř každý školák v kapse mobilní telefon, kterým může fotit i natáčet videa, a že počítače i internet² jsou široce dostupné, ale tím, že mravy v těch dobách byly jiné a platila jiná etika (normy chování), a to jak v soukromí, tak i na veřejnosti. Samozřejmě, že ani dnes nejsou všechny absolventky a absolventi takoví, jací byli zachyceni na fotografiích, ale byli to právě oni, kdo udal „tvář tomuto svátečnímu dni“.

¹ V šedesátých letech 20. století stál v SSSR ten nejlevnější fotoaparát Smena 13 rublů a sen fotoamatérů těch let, velice nedostatkový Zenit-E stál 77 nebo 100 rublů (v závislosti na kvalitě objektivu), automatický fotoaparát Zenit-5 stál 450 rublů. Kromě fotoaparátu jste ještě museli mít vývojnicu k vyvolávání filmů, zvětšovač, speciální žárovku (červená barva neosvítala fotografický papír určený pro černobílé fotografie a nezneškodnila ho) a vývojku s ustalovačem, do kterých se postupně vkládal ve zvětšovač přes negativ osvětlený fotografický papír. Toto doplňkové vybavení stálo ještě minimálně 20 rublů. Při průměrné výplatě v SSSR 100 – 120 rublů, si nemohla každá rodina dovolit koupit dítěti třeba i jen tu Smenu. Nafotit, vyvolat a vytisknout po jednom exempláři fotografie o velikosti 9 x 12 cm z jednoho filmu, kde bylo 36 snímků, vyšlo ještě přibližně na 3 ruble. Mezi školáky a studenty se proto v té době vyskytoval fotoamatér schopný udělat technicky kvalitní fotografie přibližně v poměru jeden na 50 – 60 lidí, kteří buď vůbec nedorozuměli fotoaparát v ruce, nebo nebyli schopni zvládnout celý proces od výběru správného filmu a jeho založení do fotoaparátu až k vyvolání fotografií.

Ještě méně bylo fotografování rozšířeno v první polovině 20. století. Proto se před objevením kompaktních fotoaparátů, fotosběren, mobilů a internetu zaznamenávání historie prostřednictvím fotografií věnovali především profesionálové-fotokronikáři a jejich zákazníci-cenzori.

² Všechny fotografie uvedené v kapitole 19.1 byly převzaty z internetu, přičemž zdrojem nebyly žádné pornostránky a ani se nejedná o ty nejostudnější a nejnechtutější snímky.

* * *

Absolventky na začátku 21. století.

Ve své podstatě celonárodní *svátek oslavující vstup nového dospívajícího pokolení do života* jsou *vnitřně mravně připraveny* proměnit v opilecké řádění postupně přecházející v sexuální orgie. Brzdícím faktorem jsou zatím vnější omezení v podobě policie a rodičovského hněvu, přestože mnohé hranice mravní degradace již úspěšně překonaly. Jestliže budou tato vnější omezení eliminována, projeví se v celé své obluzenosti kuřivem, alkoholem, plné bezstarostnosti a neodpovědnosti jako „banderlogové“ plní sil a divokosti¹. Instinktivní algoritmika smečko-stádního chování potom dokoná to, na co by ony samy nikdy ani nepomyslely.

* * *

*

Ve dvacátých letech 20. století bylo možné za to, že jste se na ulici objevil ve stavu „lehké opilosti“ vyletět z komsomolu i ze strany.

¹ Viz charakteristika „banderlogů“ ve vysvětlivce s úryvkem z díla Rudyarda Kiplinga o Mauglím – Knihy džunglí v kapitole 13.2.1 – díl čtvrtý tohoto kurzu.

Kdyby v jakémkoliv městě SSSR v padesátých až sedmdesátých letech 20. století mládež oslavovala svůj absolventský večírek tak, jak je to zachyceno na fotografiích výše, tak by všichni z vedení města a především z vedení městského oddělení lidového vzdělávání společně s řediteli a vedoucími učitelského sboru těch škol, které se nejvíce „vyznamenaly“ takovým řádění, přišli o své funkce.

Nejednou již zazněla informace, že když uprostřed Velké vlastenecké války německý lékař vyšetřil dívky ve věku 16 – 20 let odvlčené ze SSSR do Německa na nucené práce, byl krajně překvapen a obrátil se na Hitlera s výzvou okamžitě začít mírová jednání s naší zemí. Překvapilo ho, že více než 90% z vyšetřených dívek bylo stále pannami. Napsal Hitlerovi, že není možné zvítězit nad národem s tak vysokou mravností, což tato pokolení dokázala v praxi svým Vítězstvím.

V Rusku na začátku 21. století již mělo řádově 65% školaček ve věku do šestnácti let pohlavní styk a Rusko patří k lídrům v dětské prostituci. Podle údajů z průzkumu prováděného ve druhé polovině devadesátých let 20. století:

«Anketou provedenou mezi chlapci-adolescenty¹ v mnohých velkých městech bylo zjištěno, že sexuální zkušenost již mělo 48% dotázaných. Největší počet jich zahajuje svůj pohlavní život ve čtrnácti až patnácti letech (46%) a celkem dost (36%) ve věku od dvanácti do třinácti let. Většina sexuálně aktivních chlapců-adolescentů (71%) kouří a 82% jich pije alkohol² a asi polovina jich už stihla vyzkoušet drogy. Většina dotázaných neměla stálého sexuálního partnera. Výsledkem je růst nemocí přenášených pohlavní cestou mezi adolescenty a mládeží.³»

¹ Autoři článku ze zřejmých důvodů pomlčeli o výsledcích průzkumu mezi dívkami-adolescentkami, nebo je to snad tak, že podobný průzkum ty významné „vědce“, iniciátory federálního programu Plánování rodiny vůbec nenapadlo provést?

² Pravidelné užívání alkoholu v tomto věku způsobuje nevratné následky potlačováním vývoje mozkových struktur, což tyto adolescenty odsuzuje k tomu, že z nich vyrostou nenapravitelní debilové.

³ Romeo + Julie + antikoncepce... to třetí nezaškodí – článek z jedné oblastních novin centrálního Ruska. Jak vyplývá z názvu, kde jsou zmíněny nezletilé postavy – v souladu s platnou právní úpravou, rozumí se tím, že → → →

To znamená, že reálně z takových „chlapců“ vyrostou dospělí „chlapi“ schopní jediného: chlastat pivo a nalévat se vodkou, **kazit dívky**¹ a vést prostopášný život (celkem často se sexuálním stykem pod vlivem alkoholu, kouření i těžších drog) dokonce i po svatbě (s výmluvami, že člověk je přece biologicky předurčen být polygamní), „čučet na fotbal“ v televizi apod.; a chtít být odborníky svědomitými v práci i v životě, být sociálně odpovědnými, to není nic pro ně: vždyť oni přece mají „důležitější věci na práci“. **A tyto chlapce přece také porodily matky, které se podílely na jejich výchově jak bezprostředně, tak i svým vkladem do rodinného „morálního klimatu“.** Ve výše citované publikaci o adolescentech a antikoncepci se také říká:

«V okamžiku, kdy ukončí svou školní docházku, tvoří počet absolutně zdravých dívek-adolescentek 6,2% a chlapců 29%, což ohrožuje zdraví další dětské populace a v první řadě dívek-adolescentek tvořících reprodukční potenciál Ruska.»

* * *

SEXUÁLNÍ RADOVÁNKY výslovně adolescentů jsou něco normálního. Adolescentů, kteří ještě nejsou schopni vést samostatný rodinný život a vše potřebné jim z větší části poskytují rodiče ze svého rodinného rozpočtu. Fakticky se jedná o propagandu zaměřenou na to, aby budoucí pokolení byla postižena následky telegonie. Autoři článku očividně nechápou, že v životě neexistuje smilstvo k uspokojení vlastního chtíče, které by po sobě nezanechalo škodlivé následky jak pro samotné jeho aktéry, tak i pro jejich okolí a potomky.

¹ Telegonie není žádný výmysl, viz kapitola 12.2.5 tohoto kurzu (díl čtvrtý).

Podívejme se na výběr fotografií níže: Kampak se to vydaly? Na absolventský bál nebo „casting“ k pasákovi?

Ještě podotkneme, že levá fotografie se kompozičně podobá obrazu J. A. Ingrese Zdroj. A vnitřní podstata absolventky, její směřování? Ty jsou zcela opačné... Na horní fotografii vpravo kluk strká videokameru holce přímo pod sukni zcela *nestydatě* a všem na očích, aniž by to u někoho vyvolalo námitky a odsouzení.

Médii proběhla informace, že matka té údajně „oblečené“ absolventky jedné ze škol Pavlogradu (Ukrajina, Dněpropetrovská oblast), na spodním pravém snímku, je sama učitelkou ukrajinského jazyka ve stejné škole a očividně se nestyděla za svou dceru ani za svou výchovu...

*

*

*

Výhledy značné části takových absolventek jako na fotografii vlevo výše, které se nedokážou zastavit a budou i nadále pít alkohol, kouřit a žít sexuálně prostopášným způsobem života, jsou antisociální a antilidské. Ty ženy, které jsou zachyceny v pravé části snímku, se sotva kdy stanou matkami, a to dokonce i v případě, že otěhotní od podobných subjektů „mužského“ pohlaví a porodí. A zdaleka ne všechny dívky-adolescentky vedoucí nyní takto pokleslý způsob života dosáhnou stejného stádia degradace jako tyto bezdomovkyně, aniž by předtím stihly počít a porodit.

Některé se vlivem sexuální zhýralosti stanou neplodné (venerické choroby, biochemická antikoncepce a potraty vykonají své), ale mnohé z nich stačí počít a porodit ještě předtím, než tohoto stádia dosáhnou. Podíváme-li se ale na zdravotně-biologické ukazatele jejich potomstva, budou v absolutní většině případů jejich děti zatíženy problémy. A není důležité, zda půjde o rodinu, která se nerozpadne a vydrží pečovat o problémové dítě, nebo bude dále degradovat vlivem alkoholu, tabáku a dalších narkotik, včetně televizního vysílání; nebo se dítě narodí jako nemanželské; nebo rodina vznikne a rychle se rozpadne a matka bude muset pečovat o biologicky defektního potomka sama, či přehodí

Základy sociologie

starost o plody svých a „tatínkových“ hříchů na stát, starší příbuzné či adoptivní rodiče.

Zleva fotografie z roku 1928: takové dětské mítinky byly organizovány ve dvacátých letech 20. století po celém státě. Zprava fotografie dnešních dnů.

* * *

A to mají být budoucí rodiče? – Jinak řečeno, **chtěli byste, aby počali, porodili a vychovali Vás osobně?**

* * *

Navzdory všem biologickým i sociálním příčinným spojitostem se v životě takovým rodičům může narodit dítě nezatížené problémy jen jako výsledek osobně adresované milosti Boží.

DĚTI... A MATKA (?) JEDNOHO Z TĚCHTO MRZÁKŮ NESTYDATĚ DĚLÁ „ŘEKNI SÝR“ NA KAMERU POTĚ, KDY POČALA, DONOSILA A PORODILA TAKOVĚHO... ALE DOKONCE I V PŘÍPADĚ, ŽE NEJDE O BIOLOGICKOU MATKU, JE JEJÍ CHOVÁNÍ V TOMTO PŘÍPADĚ STEJNĚ NEVHODNÉ...

To je asi to, v co doufají všechny matky a otcové, kteří kouří a užívají alkohol, nebo se vůbec nad následky hříšnosti svého způsobu života pro děti a vnuky nezamýšlejí a s velice zřídkavými výjimkami zatěžují problémy své děti a vnuky takřkajíc „s plným nasazením“ a svou vinu za tuto vlastnoruční genocidu neuznávají. Dnes je v Ruské federaci devět z deseti novorozenců zatíženo nějakou patologií. Ale jak hlásá lékařská anekdota: „Neexistují zdraví lidé, pouze nedostatečně lékařsky vyšetření nemocní...“.

A přestože se špatná ekologie mnohých regionů Ruska a vůbec celé planety také podepisuje na statistice vývojových vad a snižování potenciálu zdraví novorozenců, největší vklad do ní stále přináší úpadkový způsob života rodičů. To, co vidíte níže, je statisticky častější následek užívání alkoholu a kouření rodičů a starších příbuzných než špatné „ekologie“.

A i bez jakýchkoliv tělesných vývojových vad organismu novorozence viditelných bez pomoci mikroskopu mohou být pod vlivem hříšného způsobu života rodičů na pozadí biosféricko-sociální

ekologické krize vyprodukované davo-, „elitářskou“ civilizací jak tělo, tak i biopolní komponenta organismu zmrzačeny natolik silně, že to znemožňuje, aby se na tomto základu zformovala plnohodnotně funkční lidská psychika.

Výzkumy dokládají, že děti matek kuřaček dominují ve statistice psychické labilita a kriminality dětí a mladistvých.

«V rozsáhlém průzkumu provedeném ve Velké Británii bylo zkoumáno více než 14 tisíc matek s dětmi narozenými v letech 2000 až 2001. (...)

Podle slov autorek, odbornic z University v Yorku ve Velké Británii, Jayne Hutchinsonové a Kate Pickettové, se ukázalo, že chlapani, jejichž matky kouřily po celé těhotenství, měli dvakrát větší problémy s chováním a projevovaly se u nich symptomy hyperaktivity a poruch pozornosti. Kromě toho se u synů „lehkých“ kuřaček (těch, které kouřily méně než deset cigaret denně) o 80% častěji vyskytovala porucha pozornosti. Dokonce i dcery kuřaček se již ve věku tří let vyznačovaly problémovým chováním.

„Kouření v době těhotenství narušuje strukturu a funkce rozvíjejícího se nervového systému embrya a prenatální vývojové období chlapců je na různé chemické vlivy citlivější, proto se s problémovým chováním u chlapců setkáváme častěji než u dívek“, vysvětlují autorky. „Kouření tabáku znatelně zvyšuje citlivost matky i plodu na rozličné genetické i ekologické faktory doprovázející vývoj dítěte, které se podílejí na formování jeho chování“ (Chuligány rodí jen kuřačky – Internetový zdroj: http://yka.kz/blog/khuliganov_rozhajut_tolko_kurjashhie/2009-11-04-1332).

Analogické výzkumy byly provedeny i v USA a ukázaly, že:

«Mezi syny a dcerami kuřaček se vyskytovalo o 30% více kriminálníků než u nekuřaček. (...) Podle slov profesora Jamese Walkera (viceprezidenta britské Royal College of Obstetricians and Gynecologists: naše vysvětlení k citaci) kouření těhotným ženám škodí a má vliv na vývoj jejich plodu. Hrozí jim i předčasný porod a narození mrtvého dítěte» (Kuřačky rodí kriminálníky – internetový zdroj: <http://asfera.info/news/one-46458.html> s odkazem na [The Daily Telegraph](#)).

* * *

Cožpak jsou na fotografiích výše matky, kterých by si člověk mohl vážit? – Alkoholismus začíná s prvním pitím alkoholu kteréhokoliv z rodičů, jehož svědkem se stalo jejich dítě. To samé platí i pro kouření a jakýkoliv jiný návyk v chování nedůstojný člověka. A první pití alkoholu v životě také zakládá předpoklady pro přechod k těžší narkomanii a problémům s ní spojeným: tak čemu se potom takoví rodiče diví a nač si stěžují, jestliže sami dali dítěti příklad chování nedůstojného člověka, které jejich dítě po nich v podobě návyku chování převzalo?

* * *

*

Současně jsou synové matek kuřáček celkem často odsouzeni k neplodnosti.

«...jedním ze základních faktorů ovlivňujících plodnost muže je komplex vlivů, kterým byla vystavena jeho matka v době těhotenství. „Největší význam“, uzavřel Richard Sharpe, „má kouření a obezita matky, a také její kontakt s pesticidy a výfukovými plyny z automobilů.“»

Vědec také poznamenává, že návrat muže ke zdravému způsobu života může obnovit kvalitu jeho spermatu, jestliže k jeho zhoršení došlo v důsledku jeho zlovyků. Jestliže však byly tyto poruchy vyprovokovány chováním jeho matky v době prenatálního vývoje plodu, zvýšit počet spermií v jeho ejakulátu se již nepovede.

„Obzvláštní obavy vyvolává kombinace nízkého počtu spermií u mladých evropských mužů, jak v poslední době můžeme zřetelně

pozorovat, celkového snížení ženské plodnosti a pozdního prvního těhotenství u žen, které své první dítě rodí ve stále vyšším věku“, píše profesor Sharpe» (Těhotná kuřačka může zavinit neplodnost svého budoucího syna – Internetový zdroj: <http://health.sumy.ua/16592-kurjashhaja-beremennaja-zhenshhina-mozhet-sdelat.html>).

Další výzkumy prokázaly, že ve spermatu mužů, jejichž matky kouřily, často chybí některé biochemické produkty potřebné k tomu, aby spermie pronikla dovnitř vajíčka obalem buňky. Bez nich je početí nemožné a za současné úrovně medicíny se to nedá vyléčit.

I sami kuřačky jsou v porovnání s nekuřačkami osmkrát častěji neplodné¹.

Do této tematiky zapadá epizoda z filmu Dočkáme se pondělí², kde matka nešťastného školáka Vovy, jako již nejednou předtím, musela zajít za učitelem kvůli prospěchu svého syna:

«Matka: Tak už jsem tu zas, brý den.

Učitel: Dobrý den. Vstupte a posaďte se. Ale jdete zbytečně, soudružko Levikova, čestné slovo.

Matka: Já přece nejdu jen tak... musela jsem se uvolnit z práce. Včera jste ho zase vyvolal.

Učitel: Vyvolal...

Vstupuje mladá učitelka: Vy máte práci...? Promiňte.

Matka: Já budu hned hotová, takže jste ho vyvolal?

Učitel: Ano, vyvolal... A on nám pověděl, že Gercen odjel do zahraničí, aby tam připravoval Velkou říjnovou revoluci společně s Marxem. Nu, co na to řeknete? Je to spíš k pláči nebo k smíchu?

Matka pohlavkuje syna: Já ti doma ukážu takové zahraničí, že se budeš divit!

Syn Vova: Co mě mlátíš?

Mladá učitelka: To není řešení, to nesmíte!

Matka na syna: Běž, běž ven...

¹ Kdo ochrání práva nekuřáků – Internetový zdroj: <http://www.vitasite.ru/articles/depende-article/no-tabak/>

² Studio Maxima Gorkého, 1968, režisér S. Rostockij, scénárista G. Polonskij.

Matka: Víte, Iljo Semenoviči, pětka pro nás znamená konec. Vy přece dobře víte, můj milý... že ho vyženou z domu pionýrů, z toho souboru... A kam se pak vrátne? Zase na ulici?

Učitel: Vždyť jsem mu nedal pětku, dostal čtyřku! Dostatečnou!

Matka: Děkuji vám!

Učitel: Jen mi proboha neděkujte! Nesmíte mi děkovat. Jen mi opět připomínáte, že kvůli vám musím lhát.

Matka: Oj, ne kvůli mně, přece ne kvůli mně.

Učitel: No, v každém případě ne kvůli tomu, aby Vova tancoval v tom souboru. On si nepotřebuje trénovat nohy, ale paměť a slovní projev.

Matka: **Paměť... paměť. To je pravda, děkuji za radu... A zeptal jste se někdy proč má tu paměť tak špatnou i... tu řeč? Možná je jeho otec dědičný alkoholik! Možná mému chlapci trvalo rok a půl, než vůbec udržel hlavičku! A všichni tvrdili, že nepřezíje! Ještě dneska na něj na ulici pokřikují „nedochůdče“.** Promiňte mi to... asi jsem měla mlčet. I ten ruštinář říká: „Paměť...“ i fyzikář...» (vyčlenili jsme tučně v citaci. Uvedeno podle publikace na webu: http://www.vvord.ru/Dozhi_vyom-do-ponedeljnika-5.html).

Vše, co bylo v citátu vyčleněno tučně, postava z filmu „soudružka Levikova“ pronáší tklivě, jako by předpokládala, že lidé jsou povinni uznat: 1) že je úplně nevinná ve věci těžkého ublížení tělesnému i psychickému zdraví svého syna, 2) projevuje mateřskou obětavou lásku a 3) životní hrdinství.

Když se ale podíváme na předhistorii Vovova příchodu na svět, je nevyhnutelná otázka: *Proč dopustila, aby se otcem jejího dítěte stal dědičný alkoholik (který navíc při jeho početí možná ani nestačil vystřízlivět ze své poslední pitky)?* – Aby výsledek byl takový, jaký byl, stačilo, aby Vovův otec „urazil jedno dvě pivka“ v hospodě se svými kámoši a po návratu domů završil své požitky sexuálním stykem s Vovovou matkou; přičemž v řadě případů k tomu mohou postačovat i biopolní následky z nějaké předchozí otcovy pitky a sexuálního styku s prezervativem, což mu tenkrát umožnilo uspokojit se, aniž by riskoval nežádoucí početí. A což jestli Vovova matka v pití za otcem nezaostává?

Takže Vovova matka ve filmu neprojevuje hrdinství, ani obětavou mateřskou Lásku, ale platí za svou vlastní předchozí hloupost;

hloupost, kterou možná zdělila po svých předcích přes rodové egregory, podpořenou neschopností Vovových prarodičů v mateřské linii vychovat svou dceru jako budoucí Matku.

Ale najdou se i takoví lidé, kteří si nepřejí platit za svou předchozí hloupost a přehazují povinnost překonávat všechny její následky na jiné lidi a stát.

Film Dočkáme se pondělí však nemá pokračování, ve kterém si již dospělý Vova nejspíše nebude schopen osvojit žádnou vysoce placenou profesi a jako nepřiliš chytrý člověk se nechá zatáhnout do antisociálního způsobu života, který ho přivede k záhubě a zbaví společnost jeho přítomnosti...

A takových nešťastných dětiček, a to jak chlapců, tak i dívek, které v důsledku své biologické defektnosti nejsou schopny zvládnout školní učební látku alespoň tak, aby měly převážně dvojky, bylo zplozeno mnoho. Jestliže v šedesátých letech 20. století stačilo mít ve městě s dvěma sty tisíci obyvateli jednu školu pro zaostalé děti, tak na začátku 21. století to již neplatí a jedna *zvláštní* škola už nestačí. A takové děti vůbec nejsou „nadané jinak“, jak se o tom všechny pokoušejí přesvědčit hromadné sdělovací prostředky kultivující „toleranci“: jsou biologicky poškozené, defektní a tím, že jejich podíl mezi novorozenci roste, dochází k biologické degradaci celé společnosti a odpovědná je za to v první řadě žena, a hned po ní stát uplatňující protilidovou politiku a také způsob života technokratické kapitalokratické civilizace, který politici, podnikatelé, vrcholoví manažeři (ve své většině muži) zatím měnit vůbec nehodlají, čímž jen do budoucna ty problémy dále prohlubují.

Ale všem lidsky neplnohodnotným defektním těhotenstvím tohoto druhu je možné v převážné většině případů lehce předejít, jestliže matka a otec budoucího dítěte nejsou těžce patologicky postižení a jako budoucí rodiče se cíleně zamýšlejí nad tím, jak očistit své rodové egregory a rodinný egregor od všech špatností a ničemností, což vytváří předpoklady k tomu, aby se děti rodily zdravé a bylo z nich možné vychovat místo „banderlogů“, dobytka, zombie nebo démonů *opravdové lidi*.

Jinak řečeno, z naší společnosti musí být vykořeněno to, čemu se vysmíval V. S. Vysockij jako pokračovatel díla páníčků

19. Společenské instituce

barona d'Anthèse (pozn. překl. vraha A. S. Puškina) v protiruské písni Mořské zátoky více není...:

*A rusalka – to je dílo – nedlouho čest bránila,
až se stalo, že najednou dítě povila.
Třicet tři ted' chlapík má už, k synkovi se nehlásí,
říká: „Ať ho pro mě za mě synem pluku prohlásí!“*

poslední návštěva stránek 20. srpna ve 23:01

MĚLA JSEM 22 KLUKŮ, UNAVUJE MĚ TO, CHCI TRVALY VZTAH!!!!

Den narození:	22. prosince 1999
Rodné město:	
Rodinný stav:	aktivně hledám
Jazyky:	Ruský, English
Bratři, sestry:	

Skrýt podrobné informace

Kontaktní informace

Město:	
Mobil:	
Telefon:	
Vzdělání	
Škola:	

Životní postoje

Světónázor:	Pravoslavi
To hlavní v životě:	Stále se rozvíjet
To hlavní v lidech:	Dobrota a čestnost
Vztah ke kouření:	Neutrální
Vztah k alkoholu:	Kompromisní

Osobní informace

Zaměstnání:	studentka
Zájmy:	Poslouchat hudbu, nudit se
Oblíbená hudba:	gotický rock a drumstep
Oblíbené filmy:	mnoho
Oblíbené televizní show:	mnoho
Oblíbené knihy:	nečtu

* * *

Toto je stránka z internetové sociální sítě VKontaktu z roku 2011 nebo 2012.

Rodiče v dětství buď něco propásli, nebo jí sami dali špatný příklad a to vede k tomu, že další život té 12-13ti leté dívky je zatížen problémy, se kterými si ona sama (a možná ani s pomocí jiných)

sotvakdy dokáže poradit, protože *knihy nečte* a její celkovou psychiku i chápání světa formuje nudění se za poslechu „gotického“ rocku, zábavné filmy a televizní show. Náboženství a církevní rituály jsou pro ni vlastně jedno a to samé, a nijak neuplatňuje svou vůli a rozum, které se při jejích kulturních požadavcích a v tom sociálním prostředí, ve kterém žije, ani nemají jak rozvinout.

A přestože jako hlavní ve svém životě napsala „stále se rozvíjet“, tak v čem je objektivní rozdíl mezi rozvojem a degradací? A v čem spočívá cíl rozvoje člověka a společnosti? Na tyto otázky ona sama odpovědět neumí a napovědět jí to nemá v jejím okolí kdo... A přijala by vůbec se svou strukturou psychiky takové nápovědi? Vždyť odpověď předpokládá vzdát se hédonismu, kterého se přesytila tak, že se jí už znechutil, ale přesto si stále přeje nalézat v něm to potěšení, jaké pociťovala na začátku a jaké jí už dávno neposkytuje. A navíc k tomu také potřebuje vůli...

A ještě je tu ta otázka, kdo a jak bude chránit její děti a vnuky před následky telegonie a jejího celkového pokleslého způsobu života?

Ta dívka je jednou z desítek miliónů (pokud nejde o stovky miliónů) obětí řádění liberalismu ve 20. století v celém světě (viz kapitola 20.4 a konkrétně 20.4.3 díl šestý tohoto kurzu).

* *
*

A svou vinu na tom nesou především samotné ženy, jejich matky a babičky. Příčina, proč je to vyčítáno hlavně ženám a až ve druhé řadě mužům, spočívá v tom, že: **období lidského života od předhistorie jeho početí až do doby než se dítě začne učit mluvit a samostatně se seznamovat se životem z větší části probíhá pod ničím neomezovanou taktovkou jeho matky a po třech letech, kdy role otce a dalších příbuzných vzrůstá, již není možné kompenzovat ty nedostatky ve výchově a realizovat ty možnosti, které byly pomeškány dříve a to především ze strany matky dítěte.**

Navíc, jak bylo zmíněno dříve v kapitole 17, u biologického druhu Člověk rozumný probíhá normální reprodukce pokolení v komplexu programů chování na základě vrozených instinktů následovně:

- Samice k sobě přitáhne pozornost samce, kterého si intuitivně (aniž by si to třeba vůbec uvědomovala v hlubinách své psychiky) zvolila jako budoucího otce svých dětí.

- Reakce samce je odpovědí.
- Jestliže je reakce samce pozitivní a odpoví samici vzájemností, předpokládá instinktivní algoritmika vznik psychické vazby na tu, která si ho zvolila-své vyvolené, zajišťující jeho podřízenost vůči ní s cílem péče o ni a děti a uspokojování jejich potřeb. Díky této biologické okolnosti existují prakticky ve všech jazycích pořekadla typu „nikdo si před svou manželkou na hrdinu raději nehraje“. Také k dětem vzniká instinktivně podmíněná vazba, která ale není tak silná jako u samic.
- Samice je také instinktivně připoutaná k dítěti s cílem jeho ochrany a uspokojování jeho potřeb.

To ovšem znamená, že za zneužívání instinktivně podmíněné „ženské moci“ ve společnosti odpovídá v první řadě sama „žena“, a to dokonce i v případě že je zatím sama „nezletilá“ s chováním dospělé samice nebo naivní a nechápe, co provádí (typu Nabokovovy Lolity), a až ve druhé řadě ti, kteří neodolali jejímu „kouzlu“, přestože jejich poklesk jim také ke cti neslouží. Je-li navíc „muž“ „chlípný děvkař“ musí směřovat první výčitka opět k jeho matce: *Proč a nač (s jakým cílem) ho takového „vychovala“?*

S otázkou zneužití instinktivně podmíněné „ženské moci“ ve společnosti je těsně spjata otázka alkoholismu a narkomanie. Mnohé ženy, jejichž muži pijí, by se měly zamyslet nad tím, že alkohol a mnohá další narkotika aktivují právě ty části mozkové kůry muže, které organismus jinak normálně aktivuje v rámci programu pohlavního chování a vyvolávání orgasmu. Jenže narkotika svou aktivací těchto částí obcházejí normální informační cesty, na které organismus reaguje instinktivními programy pohlavního chování. To ovšem znamená, že pro mnohé muže je alkohol prostředkem, který je osvobozuje z jejich instinktivního podřízení despotismu žen¹, které je

¹ Ta okolnost, že ve filmu Bílé slunce pouště je podpantoflák Vereščagin výrazným nositelem různých velkolepých nápadů, ale přitom neužitečný flákač a alkoholik, je psychologicky znázorněna přesně.

Jedna z publikací o existenci vzájemné vazby mezi „mužským alkoholismem a charakterem ženy“ je článek Občanská válka. Současní odborníci bojují proti alkoholu metodou rodinné spolupráce (časopis Ohníček, č. 15 ze 13. dubna 1998: <http://www.ogoniok.com/archive/1998/4550/15-54-56/>).

vlastně nemilují, jen převzali roli jejich vládkyň-otrokářek, a jež jsou často samy otrokyněmi svých vlastních instinktů – pohlavních a boje „za lepší místo pod sluncem“. A nad tím, že narkotika mají navíc ten průvodní následek, že vyvolávají závislost ještě těžší, než je podřízenost ženskému despotismu prostřednictvím pohlavních instinktů, se málokdo zamýšlí, když se v prvním stádiu uchyluje k těm různorodým „oblbovadlům“ v hloupé snaze osvobodit svou psychiku (alespoň po krátkou dobu jejich působení) z útlaku ženského despotismu svazujícího ji prostřednictvím instinktivních vazeb.

U někoho to může vyvolat otázku, proč tedy rozličné narkomanii propadají mladiství, když ještě nemají stabilní sexuální partnery, jejichž despotismus by se tímto způsobem snažili překonat?

Odpověď na ni spočívá v tom, že dítě musí být předem připraveno psychologicky a světonázorově na to věkové období, kdy se pro něj „klubové chování“ stane přirozenou potřebou. Proto nesmíme zapomínat na matky mladistvých, kteří se stali obětí narkomanie toho či onoho druhu či pohlavní nevázanosti. V minulosti, kdy ještě nebylo natolik rozvinuté zdravotnictví, takže dětská úmrtnost byla vysoká, a

Kde je odkazováno na praxi poskytování pomoci rodinám, ve kterých muži pijí: aby muž přestal pít, musí žena změnit svůj charakter a až poté je možné mluvit o další práci s mužem a snaze zachovat rodinu.

Jestliže se muže díky individuální práci s ním (bez zaangażování ženy) povede vyvést ze závislosti na alkoholu a udržet ho po nějakou dobu ve střízlivém stavu, začne jeho životní družka upadat do deprese, která okamžitě sama zmizí, jakmile muž nevydrží a vrátí se ke svému pijanskému způsobu „života“. No a právě v důsledku těchto psychoenergetických a informačně-algoritmických vzájemných vazeb v rodině, musí v takových případech psychologové-psychiatrii specializující se na narkotika pracovat s oběma.

Navíc je biopole muže změněné systematickým působením alkoholu (nebo jiných látek deformujících fyziologii a vyšší nervovou činnost) díky své vzájemné součinnosti s biopolem životní družky schopno vyvolat v jejím organismu mnohá onemocnění charakteristická pro poškození organismu alkoholem (nebo jinými narkotiky) a konkrétně: cirhózu jater, zánět slinivky břišní, cukrovku apod. A to dokonce i v těch případech, kdy jeho životní družka nic z toho sama neužívá. Úplně stačí, když se její biopolní systém naladí na vlnu biopolního systému jejího životního druhu, a když takto naladěna pobyde nějakou dobu, může to vyvolat v jejím vlastním organismu příslušné „psychosomatické projevy“.

kdy ještě mnohé oblasti planety nebyly osídlené, byla porodnost vysoká a ve společnosti převažovaly mnohodětné rodiny. Ženy rodily mnohokrát, když ne přímo každoročně, tak určitě pravidelně jednou za několik let v průběhu celé doby své plodnosti. Jakmile se v rodině objevilo další nové dítě, téměř veškerá mateřská pozornost se přesunula na něj. A když k tomu došlo, tak předchodí dítě ještě nestihlo dosáhnout adolescentního věku a začalo se díky tomu více méně samostatně rozvíjet a poznávat svět, samozřejmě pod dohledem dospělých členů rodiny a starších sourozenců. Přitom se každé z těchto dětí po zaměření pozornosti matky na to mladší dostávalo z vlivu instinktivních programů chování matky (a jejich kulturních přesahů) určených pro péči o nemluvně v prvním období jeho života. V současných rodinách, kde je obvykle jedno dítě a dvě už jsou považována za „mnoho dětí“, to takto už vůbec nefunguje.

Takže se aktivní instinktivní programy chování matky určené pro péči o nemluvně v prvního období jeho života sesypou na hlavu jednoho dítěte, které je jim pak vystaveno po celou dobu svého života v rodině matky, a blokují a zkruslují jeho samostatný rozvoj, který je také podmíněn geneticky. Ve výsledku jsou po celá desetiletí zahrnující i jejich dospělý život tyto děti vystaveny vlivům mateřských zvířecích instinktů. A tento proces může být přerušen pouze odchodem dětí z rodiny rodičů nebo s příchodem vnuků, na které se mateřské instinkty babičky přesměrují¹.

Ale i vnuky může postihnout stejný osud, přičemž zesílený dvojité či dokonce trojitě, jestliže se takového nátlaku pod vlivem instinktů poštila spoluúčastní matka i obě babičky. Výsledkem potom je, že vyrůstají muži i ženy s úrovní samostatnosti a odpovědnosti za své chování div ne odpovídající úrovni pětiletého dítěte, z nichž někteří uváznou v tomto stavu až do své smrti v hlubokém stáří; může to být doprovázeno i různorodými psychickými poruchami, také vyvolanými

¹ Ještě jednou možností, jak vybit mateřské instinkty, je chování psů a koček, neboť péče o ně odpovídá přibližně charakteru péče o malé děti jen s tím rozdílem, že domácí zvířátka nikdy nevyrostou v dospělé lidi a je možné o ně takto pečovat celý jejich život. Jenže v současných podmínkách to není řešením problému, jak dosáhnout rovnováhy instinktivního a rozumově svobodného chování v životě člověka, znamená to jen stagnaci osobnostního rozvoje ženy.

instinktivní vlastnickou „láskou“ žen ke svým potomkům a „životním druhům“. Je přitom třeba ovšem vést v patrnosti, že taková ženská výchova nebrání rozvoji a uplatňování značného intelektuálního výkonu psychiky, která je jinak celkově defektní¹, a to už znamená pro okolí značné nebezpečí.

Útlak tohoto druhu pod vlivem instinktů slepě a pošetile vlastnicky „milujících“ matek bývá nejsilnější v takzvaných „dobře zajištěných“ rodinách, jejichž děti jsou statisticky častěji v životě méně úspěšné než ty, které pocházejí ze „sociálně slabších“ rodin, kde je nedostatek a (nebo) pokleslost rodičovské výchovy v řadě případů přínosem v tom smyslu, že je kompenzována rozvojem dítěte v souladu s jeho vlastním životním cítěním a porozuměním životu, což se projeví o to víc, jestliže rodiče v psychice dítěte nepotlačili vrozenou nábožnost (vliv svědomí) a dítě tedy vyrůstá v souladu s Bohem navzdory chybám svých rodičů.

To nehorší, co mohou rodiče udělat dítěti, je dosáhnout jeho slepé poslušnosti. Výsledkem totiž je, že z něj potom vyrůstá osoba bez vůle a svědomí, která je odsouzena být otrokem instinktů a objektem manipulace. To platí jak pro výchovu chlapců, tak i dívek.

Člověk projevuje svou individuální vůli podřizující se diktátu svědomí v rámci uvědomění si své mise v Záměru. Aby z dítěte vyrostl člověk, nesmíte od něj vyžadovat slepou poslušnost, ale pěstovat v něm schopnost projevovat přínosnou iniciativu a podporovat její projevy.

¹ Uvedeme reálný případ. Syn svobodné matky, který ukončil školu s výborným prospěchem v polovině sedmdesátých let 20. století; potom vystudoval jednu z prestižních leningradských vysokých škol s červeným diplomem; ve třiceti už byl kandidátem ekonomických věd. Rodinu si nezaložil, žil stále s matkou. Když překročil svou čtyřicítku, matka mu zemřela. A ve výsledku se z něho do několika let stal BEZDOMOVEC...

Celkem časté jsou i ženské verze takových „osudů“, kde despotismus matek a babiček v kombinaci s podpantofláctvím otců a dědečků (jsou-li v rodině) sehrál rozhodující roli.

Postavu Kabanichy¹ a jejího **vlastního** syna, kterého svou výchovou pokřivila, z divadelní hry Bouře si A. N. Ostrovskij nevycucal z prstu. Stejně jako nebyla lidovým výmyslem a musela mít v životě svou předlohu macecha se svými dcerami z Popelky, nebo stařena a její dcerka Marfušenka dušička z pohádky Mrazík. Když však dnes řeknete instinktivně „milující“ matce, která tak slepě a pošetile pečuje o své dítě a jeho budoucnost, že svými duševními kvalitami je právě taková Kabanicha mrzačící dítě, když mu ovládána svými instinkty brání zformovat se v člověka, bude to považovat za nespravedlnost a nezaslouženou urážku.

A také se málokdo zamýšlí nad tím, že „životem zkušená“ Kabanicha mohla být ve svém mládí stejně přitažlivá a sympatická jako Oksana z Gogolovy Štědrovečerní noci, kvůli jejímuž rozmaru Vakula letěl na čertovi do Petrohradu k carevně pro střevíčky. Jestliže by nás Gogol nechal nahlédnout do budoucích životů svých postav, tak Oksana si v sobě nese vše potřebné k tomu, aby Vakulu dohnala k alkoholismu a potom i do hrobu, a z ní se stala právě taková „životem zkušená“ vdova mravně-psychologicky identická s Kabanichou. A jediné, co může oba i jejich budoucí děti zachránit před takovým osudem je, že buď Vakula ovládne své instinkty a dokáže srovnat Oksanu, nebo se v Oksaně probudí Láska, nebo Lásku získají oba dva.

Žena nemá právo zneužívat svou „ženskou moc“, v jejímž základu leží souhrn instinktivních programů reprodukce nových pokolení biologického druhu Člověk rozumný proti mužům ani ženám. A jestliže to dělá, tak se potom nesmí divit, že se jí v jejím osobním životě nedaří a čelí v něm nekončící řadě mrzutostí.

Jedním z projevů tohoto zneužívání „ženské moci“ jsou války tchyní se snachami. Je to tak závažné téma, že se o něm ani nevtipkuje jako o vztazích mezi tchyní a zetěm. Příčina tkví v tom, že v algoritmice programů instinktivního chování obou žen jeden a ten samý muž musí plnit současně dvě rozdílné role: *vlastního* syna – vždy

¹ Je užitečné si v tomto kontextu připomenout, že Kabanicha/Bachyně je samice divočáka, která se vyznačuje pouze svou bezohledností a lstivostí v boji o „místo pod sluncem“ a ničím víc...

nedospělého, a proto nesamostatného dítěte jedné ženy, a *vlastního* manžela-podpantofláka druhé ženy.

Možností vyřešení tohoto konfliktu, jsou-li obě ženy pod nadvládou svých instinktů, je několik:

- Jedna z žen přízná té druhé hlavní postavení v rodině, přičemž toto postavení může získat jen jedna z nich – buď tchyně nebo snacha. Je to analogické vybudování hierarchie mezi jedinci ve smečce-stádu. Takže je to možné jak při nadvládě instinktů smečko-stádního chování, tak i ve výsledku toho, že se alespoň jedna z nich dokáže vymanit zpod nadvlády instinktů a přejít ke korporativně-démonickému typu struktury psychiky.
- Vyháním z rodiny buď tchyně nebo snachy:
 - v měkké variantě – oddělené bydlení rodin snachy a tchyně;
 - v maximálně tvrdé variantě – pohřeb slabší z žen, který je výsledkem toho, že byla sprovedena ze světa;
 - ve variantě střední tvrdosti – vítězství tchyně ve formě rozbití rodiny a vyhledání nové manželky pro syna, která již „bude hodna **mého** skvělého chlapce“.

Ale do doby než bude válka ukončena, budou obě ženy týrat svého syna/manžela tím, že budou střídavě prolévat potoky slz s nářkem: „*Proč ona mne tak nenávidí? Vždyť já pro ni chci jen to nejlepší... Proč mne před ní nebráníš? Ty mne nemáš rád a já jsem toho pro tebe přece tolik udělala...*“.¹

Vzhledem k tomu, že tento problém tu je a sám o sobě v procesu výměny pokolení nezmizí, reagují na něj kultury společností tím, že zavádějí ty či ony etické normy zmírňující ostrotu tohoto konfliktu. Tyto normy mohou předepisovat právo přechodu postavení „hlavní ženy v rodině“ od tchyně ke snaše po uplynutí určité doby; mohou předepisovat povinnost odděleného bydlení mladých rodin, které musí hospodařit nezávisle na rodině tchyně apod. Ale nic z toho ten problém nevyřeší.

Jediným řešením problému je, aby se alespoň jedna z těch žen vymanila zpod nadvlády instinktů a získala lidský typ struktury

¹ Ve verzi tchyně mohou být podobné nářky doplněny prohlášeními o tom, že synova manželka je nenapravitelná mrcha. A potom mohou následovat požadavky, rozejít se s tou mrchou.

psychiky. V tom případě získá i Lásku, která vyřeší všechny problémy. A ještě lépe, podaří-li se jim to oběma.

V souladu s řečeným byly vyčerpány možnosti další existence společnosti na základě instinktivně podmíněného skrytého „matriarchátu“, ve kterém ženy ve své většině nedosahují lidského typu struktury psychiky a organizací své psychiky se více blíží „banderlogům“.

A vzhledem k tomu, že to na ženě leží strategická mise obnovy společnosti, má V. O. Ključevskij pravdu: ženy Ruska – ve své většině – vnáší svůj vklad do stále většího pustnutí země trojím způsobem:

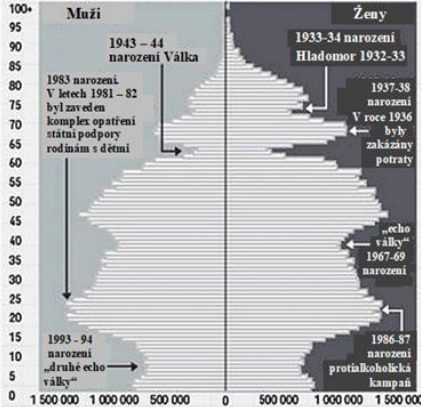
- Svou neochotou a neschopností vybrat důstojného otce svým dětem, aby počaly, odnosily a vychovaly *skutečného člověka*.
- Investováním rodinného rozpočtu do nemoci z nadspotřeby místo do mnohodětnosti své rodiny a do výchovy dětí (to platí úplně stejně pro absolutní většinu představitelů všech vrstev společnosti od těch chudých až po ty bohaté).
- A málokterá z nich, když se stane manželkou a matkou, nezneužívá svou „ženskou moc“ ve vztahu ke svému manželovi a dětem.

Depopulace Ruska se zrychlí

Současný Baby boom nepotrvá dlouho: od roku 2012 porodnost začne klesat

VĚKOVÁ PYRAMIDA

Struktura obyvatelstva Ruska podle věku a pohlaví k 1. lednu 2007

ZÁTĚŽ KLESÁ

Věková struktura obyv. a zátěž jeho ekonomicky neaktivního podílu

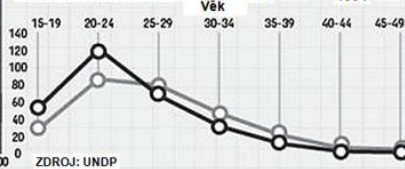
Věkové skupiny obyvatelstva (v tisících)	1959	1989	2002	2006	2007
Mladší produktivního věku	35 094	35 995	26 327	23 317	22 718
Produktivní věk*	68 609	83 746	88 942	90 328	90 152
Starší produktivního věku	13 827	27 196	29 778	29 109	29 351
Zátěž**	713	755	631	580	578

* Muži 16-59 a ženy 16-54

** Děti + penzisté na 1000 lidí v produktivním věku

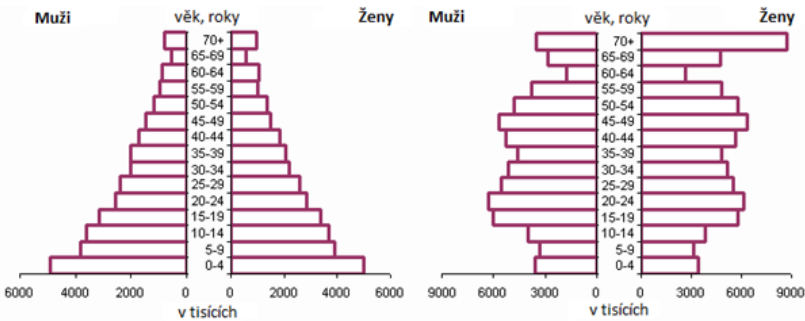
RODI POZDĚJI

Počet narozených na 1000 žen

OBR. 17.3-1. DEMOGRAFICKÁ PYRAMIDA RF (2007), KTERÁ JE KATASTROFICKÁ A PŘEDKLÁDÁ KATASTROFICKÉ VÝHLEDY, NEBUDOU-LI PŘIJATA ADEKVÁTNÍ OPATŘENÍ.

DOLE JSOU PRO POROVNÁNÍ DEMOGRAFICKÉ PYRAMIDY RUSKA Z LET 1897 A 2006.

I když navzdory výhledům roku 2007 a výhledům OSN dochází v posledních letech podle prohlášení oficiálních osob v Rusku k přirozenému přírůstku obyvatelstva, vypadá stále ruská demografická pyramida jako „smrček“ s částečně vytrhanými větvemi a nemá ten správný tvar demografické pyramidy (jako pyramida z roku 1897 odrážející výsledky tehdejšího sčítání obyvatelstva) a uplyne

ještě velmi mnoho času, než se povede přivést ten stav k tomu správnému tvaru¹.

Ale i v případě, že porodnost převýší úmrtnost, ještě to neznamená vyřešení demografického problému, neboť je zároveň nutné zajistit především vysoké statistické ukazatele medicínsko-biologického zdraví obyvatelstva. A to je problém, nad kterým se státní moc postsovětského Ruska vůbec nezamýšlí, soudě podle jejích legislativních plodů a uplatňované politiky.

Tento problém nemá řešení podmíněná pouze medicinou. Jedná se o problém změny způsobu života civilizace na základě odmítnutí liberálně-tržních bludů.

Uvedeme názor z internetu o vzájemných vztazích mezi mužem a ženou a o roli žen ve vytváření demografické situace ve státě, jak s ohledem na porodnost, tak i s ohledem na stabilitu rodiny (komentáře ve vysvětlivkách jsou naše).

«Ženy často trýzní internet otázkou, proč se muži tak usilovně vyhýbají sňatku. Dělalí to tak často, že je možné kopírovat a vkládat jednu a tu samou standardní odpověď. Vezměme si názornou analogii vztahů mezi partnery v podnikání. Představte si, že by vám nějaký váš obchodní partner navrhl zapojit se do společného podnikání za následujících podmínek:

1. Budete financovat projekt ve výši 70 – 90 % z vlastních prostředků².
2. Ale při přerozdělování peněz a přijímání rozhodnutí bude váš hlas poradní a hlas vašeho partnera rozhodující.

¹ Oficiální demografické údaje Ruska jsou uvedeny na webu Federálního úřadu státní statistiky, kde jsou pravidelně doplňovány: http://www.gks.ru/wps/wcm/connect/rosstat_main/rosstat/ru/statistics/population/demography/#.

² Takový poměr financování může být charakteristický pro rodiny, kde muž celkem úspěšně podniká, nebo zaujímá vysoce placenou funkci ve státní službě nebo v soukromé sféře. To znamená, že je to charakteristické pro méně než 5% obyvatelstva postsovětského Ruska.

Ale i v případě, kdy oba manželé pracují v běžných profesích a financují svůj „projekt“ v poměru blízcím se 50% na 50% nebo dokonce v některých případech s vyšším příspěvkem od ženy, je vše, co píše autor uvedeného citátu aktuální a pravdivé.

3. V případě neúspěchu projektu se vám nic nevrací, přijdete o všechny své investice a část svého majetku a ještě budete platit partnerovi smluvní pokutu po dobu mnohých let.

4. Víte, že většina lidí, která přistoupila na podobné podmínky, přišla o své peníze, pohořela a jejich „partneři“ si přišli na své.

5. Jestliže nebudete souhlasit s partnerovými návrhy, bude vás považovat za bezcharakterního člověka a začne o vás v tomto duchu šířit pomluvy.

6. Státní дума neustále přijímá nové a nové zákony, které stále více zvyšují rizika takového vašeho projektu.

Nu což? Budete nadšeni z těchto perspektiv a z takovéhoho partnera a podepíšete smlouvu za těchto podmínek?

Právně je muž v současném matriarchálním manželství bezprávným. Nemá právo přijímat reproduktivní rozhodnutí, ale přitom je vším povinen. Obzvláště „spláče nad výdělkem“ při rozvodu, kde jsou mu odebrány děti i majetek, na který si ON vydělal. Z něho samotného udělají „trvalého plátce“, který bude zcela závislý na svévoli bývalé manželky¹. To je prostě klasika.

Muž není slepý ani hloupý, proto to vše zná ze své vlastní zkušenosti nebo ze zkušeností svých kamarádů, nebo prostě cítí, že sňatek je čistý podtrh. Jenže v okamžiku, kdy se zamiluje, tak mu „přeskočí“², přestane se bát a nezastraší už ho ani svatba.

A jakmile má žena papír ze svatební síně, zafunguje to na ni jako spouštěcí mechanismus, po kterém začne být opovážlivější a začne si muže psychologicky osedlávat³, což muži prostě nesnášejí.

¹ K tomu je třeba doplnit, že v absolutní většině případů není žena schopna sama dobře vychovat dítě: psychika dospívajícího dítěte – nezávisle na jeho pohlaví – bude v něčem narušena, neboť dítě potřebuje vidět vzory jak mužského, tak i ženského chování; a to hlavní, co potřebuje dítě v procesu dospívání je Láska a harmonie ve vzájemných vztazích jeho rodičů, a také dalších členů jeho rodiny.

² Jestliže Miluje, tak mu nemůže „přeskočit“ a jestliže mu „přeskočí“, jde pouze o diktát instinktů, kterému nedokáže čelit, protože jeho výchova nebyla adekvátní a na tom se podepsala jeho matka nejspíše tím, že vyžadovala přílišnou poslušnost a potlačila a deformovala tím rozvoj jeho vůle.

³ Jestliže se manželka rozhodne jít cestou zneužívání „ženské moci“, tak se ve většině případů projeví dva větší poryvy její opovážlivosti: první ihned nebo brzy po svatbě; druhý ihned po narození prvního dítěte a vzniku
→ → →

Po tomto vysvětlení se můžete přestat divit, proč se muži nechtějí ženit a vyhýbají se otcovství. Tak takhle to je.»

A za co a jak na základě tradic nebo z hlediska práva nese odpovědnost žena vůči muži, vůči dětem i celé společnosti? Reálně za nic a nijak (ani za své kouření a pití před početím a v průběhu těhotenství¹; ani za předmanželské a mimomanželské poměry, prostě vůbec za nic): v plné shodě s axiomem nepotvrzeným životem, že „žena má vždy pravdu...“.² A jestliže se stane obětí

právnicky zaručeného výhledu na alimenty a rozdělení společně získaného majetku v případě rozvodu v její prospěch. Přitom je taková žena schopna prominout manželovi dokonce i nevěru, neboť někde v hloubi duše ví, že ta druhá dokázala vybudit instinkty v jejím manželovi efektivněji než ona sama, a proto je vinen pouze částečně; když se však její manžel dokáže vymanit zpod nadvlády instinktů díky svému osobnostnímu rozvoji, a ona tak přijde o svou „ženskou moc“ nad ním, tak mu to prominout nedokáže, protože ona o jeho Lásku nestojí, touží jen po své „ženské moci“ nad ním v režimu „žena má vždy pravdu!“»

¹ Typická výmluva: „Jakmile jsem poznala, že jsem těhotná, tak jsem přestala kouřit a pít alkohol, proto jsem dobrá matka“. Jenže výmluva v tomto smyslu není směřodátná z následujících příčin: 1) k početí došlo na pozadí narušené biochemické a biopolní fyziologie organismu, 2) od početí do okamžiku rozpoznání těhotenství uplyne určitá doba – od přibližně dvou týdnů do tří měsíců, 3) po ukončení přijímání jedů do organismu musí uplynout ještě určitá doba na očištění organismu, která může být i delší než samotné těhotenství. Ve výsledku už jen vlivem tří vyjmenovaných příčin dochází k nenapravitelnému poškození rozvoje plodu (především jeho nervového systému – neurální trubice, ze které se vyvíjí nervový systém, se formuje v embryu od druhého týdne těhotenství). Takže rozhodnutí matky zanechat kouření a pití alkoholu je ve vztahu k dynamice rozvoje embrya *neospravedlnitelně* opožděné. Přestat kouřit a pít alkohol je nutné přinejmenším rok před početím, aby do okamžiku početí organismus stačil vyloučit nahromaděné jedy a genetický mechanismus stihnul napravit chyby ve svém fungování.

² Jedna z písní „estrádní hvězdy“ Iriny Ponarovské (narozené v roce 1953) se přímo tak nazývá Žena má vždy pravdu (viz text na odkazu: http://onsound.ru/song_45466.html). V podstatě je tato „píseň“ – hymnou-sloganem agresivního ženského despotismu a idiotismu. A je přirozené, že s takovými furiantsky bezstarostnými a neodpovědnými představami o misi ženy v životě společnosti I. Ponarovskaja nebyla schopna rodinného života:

→ → →

zpětné odpovědi muže v podobě jeho svévole, tak je podle svého názoru i většina jejich příbuzných a kamarádek, a také – z hlediska práva – opět vinen pouze muž.

Samozřejmě, že muži jsou ve své většině také velice vzdáleni ideálu skutečného člověka, jak v roli otců, tak i v roli manželů, jenže oni nejsou takoví pro nic za nic. Byli vychováni v rodinách a za to, že jsou takoví, jací jsou, jsou odpovědné především jejich matky a babičky – ženy starších pokolení. Vyjádříme-li to slovy písně Kde a čím začíná naše Vlast?¹, tak napřed na dítě (a ještě přesněji na plod – na budoucí dítě) působí „ta písnička, co nám zpívala máma“, a až potom, když trochu povyroste, se začíná zajímat o „starou otcovu buďonovku“: a jestliže tomu nepředcházela oblíbená matčina píseň, žádný zájem o „otcovu buďonovku“ vůbec nemusí být projeven.

A proto:

Politika státu musí být ve vztahu k instituci rodiny zaměřena na to, aby se velká, mravně zdravá rodina začala stávat statisticky dominantním typem rodiny a rodiny jiných typů se v perspektivě také začaly měnit v takové velké rodiny.

Jestliže si státnost s touto misí nedokáže poradit, je jediným ospravedlněním její existence, že zajišťuje alespoň nějaké státní řízení, což je lepší než krach státnosti a válka všech proti všem a – jestliže to Dějiny umožní – zformování nové státnosti.

Ale jak bylo zmíněno dříve:

Všechny ostatní společenské instituce se zformovaly z instituce rodiny; a všechny se modifikují vlivem změn probíhajících v instituci rodiny, přestože tento proces není rychlý, takže o něj okamžití prospěcháři zájem neprojevují.

Wikipedie uvádí jména šesti jejích životních druhů, se kterými v různých etapách svého života nedokázala vytvořit šťastnou rodinu. A ona je jen jednou z množství takto nezpůsobilých žen v Rusku.

¹ Píseň z filmu Štít a meč (čtyřdílný seriál o Veliké vlastenecké válce, který v roce 1968 podle stejnojmenného románu Vadima Michajloviče Koževnikova natočil scénárista, režisér a herec Vladimír Pavlovič Basov), ke které hudbu složil Veniamin Jefimovič Basner a slova napsal Michail Lvovič Matusovskij viz odkaz: <http://www.pojelanie.ru/zastol/pesni/po/17.php>.

Nicméně iniciovat přeměnu státnosti tím dobrým směrem může pouze instituce rodiny: a to znamená konkrétní mámy a tátové, dědečkové a babičky, kteří pravověrně vychovávají své potomky a chrání své i cizí děti před nepravověrnostmi společnosti.

A hlavním úkolem rodiny je počít, odnosit, porodit a vychovat děti (své a jsou-li ve společnosti sirotci, tak i adoptivní¹) tak, aby do začátku své mladosti získaly nevratně lidský typ struktury psychiky a osvojovaly si svůj poznávací a tvůrčí potenciál, aby si na základě svých smyslů i psychiky dokázaly vypracovat efektivní osobnostní kulturu.

¹ Mezi svými a cizími dětmi se nesmí dělat žádný rozdíl, neboť všechny jsou to Boží duše seslané na tento svět, které Bůh svěřil do opatrování dospělým.

19.2. Státnost

STÁTNOST je subkultura¹ řízení záležitostmi společenského místního i celospolečenského významu *realizovaného na profesionálním základu*.

Všechno ostatní, co charakterizuje tu či onu historicky zformovanou konkrétní státnost (kde jedna třída utlačuje ty ostatní, kde je národnostní a náboženská nerovnost s možným průvodním jevem utlačování jedněch národů „elitami“ jiných národů nebo utlačování původního obyvatelstva „elitami“ těch či oněch diaspor apod.), je již pouze nějakou aplikací této její historicky nepomíjející bytostné podstaty.

Jak jsme již psali dříve, vyjádřil A. Lincoln (1809 – 1865), šestnáctý prezident USA (v letech 1861 – 1865) své chápání smyslu existence státnosti následovně:

«Zákonným úkolem vlády je dělat pro společnost lidí všechno to, co lidé potřebují, ale co oni sami jednotlivě udělat nemohou buď vůbec, nebo to nemohou udělat dobře.»²

K uvedené formulaci úkolů státnosti přidal Lincoln ještě upřesňující doplnění:

«Lidem nepomůžeme, jestliže za ně budeme dělat to, co by mohli udělat oni sami.»³

Se zohledněním okolnosti, že vláda (orgán výkonné moci) je pouze částí státnosti, je definice A. Lincolna jednou z nejpřesnějších definic účelu státnosti, jaká kdy byla v dějinách vyslovena. Na základě této definice, jestliže chápeme, co znamená *řízení obecně* a uvažujeme-li o tom, jak musí být v životě společnosti realizováno *v návaznosti pokolení*, můžeme:

¹ To znamená, že státnost jsou lidé působící v oblasti státního řízení a jejich znalosti a návyky uplatňované v procesu řízení.

² F. D. Roosevelt – Besedy u krbu — Moskva: ITRK, 2003, 408 stran, str. 83.

V originálním citátu je v ruském překladu uvedeno slovo „společenství“. Slovo „společenství“ je zde nahrazeno slovem „společnost“, neboť jedním z významů slova „společenství“ je něco, co se vyčleňuje ze společnosti, staví se proti ní a existuje vedle ní.

³ Časopis pro cestující na ruských železnicích Sakvojaž č. 2/2014, str. 22.

- provést analýzu historicky zformovaných konkrétních potřeb společnosti, aby stát řídil ty či ony oblasti činnosti a v souladu s těmito konkrétními potřebami potom v každé epoše vymezit kompetence státnosti, představitelů a organizací podnikatelského společenství, neziskových společenských organizací, rodin, jedinců apod.;
- a na tomto základě potom můžeme budovat a modifikovat státnost v souladu s průběžnými a výhledovými potřebami společnosti s ohledem na státní řízení¹.

STÁT je státnost ve výše uvedeném smyslu plus obyvatelstvo a také území a akvatorium s jejich vzdušným i podzemním prostorem, které spadají do působnosti příslušné státnosti. Navíc to v této kvalitě není státnost, ale stát, kdo je ve svých uznaných (nebo sporných hranicích) z hlediska právní vědy subjektem mezinárodního práva², což de facto ne vždy odpovídá skutečnosti, neboť stát může být i kryptokolonií reálně podřízenou nějakému vnějšímu státu-manipulátoru, nadnárodním korporacím nebo těm či oněm diasporám.

Základem řídicí profesionality ve všech oblastech společenského života jsou dva faktory:

1. Řídicí návyky jako takové³.

¹ Což je přesně to, co vám neumožní udělat „definice“ z našich domácích učebnic politologie typu: *«Státnost je koncentrované vyjádření ideje politického»* (G. T. Tavador – Politologie: Učební pomůcka – Moskva: FAIR-PRESS, 2001, 416 stran, str. 85).

A tento rozdíl v chápání účelu a podstaty státu a státnosti vysvětluje rozdíl v efektivitě státního řízení (v souladu s koncepcí, pro kterou pracuje státnost) na jedné straně USA a na druhé Ruského impéria, poststalinického SSSR a postsovětského Ruska. Podrobněji o tom, jak je v USA realizována plná funkce řízení a čím se liší od postsovětského Ruska viz práce vnitřního prediktoru SSSR „Sad“ roste sám?.. (z roku 2009).

² Výjimku tvoří Řád maltézských rytířů existující od roku 1048, kterému kdysi patřil ostrov Malta, po kterém dostal svůj název Suverénní vojenský a špitální řád sv. Jana Jeruzalémského z Rhodu a z Malty, kterému mezinárodní právo tradičně přiznává postavení státu. Je to prakticky „stát“ bez území, neboť mu patří pouze jedna budova v historické části Říma a jedna pevnost na Maltě.

³ To jsou návyky nepodmíněné konkrétními reáliemi předmětné oblasti jejich uplatňování, s nimiž se ale v procesu řízení konkrétní realie předmětné

2. Dostatečně detailní znalost specifika samotné předmětné oblasti (včetně její minulosti, která v ní zformovala stávající tendence, které zase zformují její budoucí stav) nacházející se v působnosti řízení toho či onoho člověka, a také znalost jejich vzájemných vazeb s jinými předmětnými oblastmi i s celým vnějším světem obecně.

Poměr mezi těmito dvěma komponentami *individuální* řídicí kultury (a stejně tak profesionalismu při řízení¹) je takový, že **dokud lidé budou potřebovat, aby záležitosti společenského významu byly řízeny na profesionálním základu, stát nemůže „odumřít“**, jak to sliboval marxismus v důsledku mylného výkladu podstaty státu jako výlučného nástroje útlaku a vykořisťování jedněch společenských tříd těmi druhými.

Důvodem je skutečnost, že **hromadí-li jedinec znalosti, které nejsou z teorie řízení, jen mu zajišťují způsobilost v řízení té či oné předmětné oblasti (sféře jeho odpovědnosti), je pro něj potom VYPRACOVÁNÍ NÁVYKŮ NA JEJICH ZÁKLADU časově náročnější, a nestíhá tak reálné lhůty, které mu poskytuje pro jejich osvojení rychlost průběhu převážné většiny procesů řízení záležitostí společenského významu²**. A přitom je to právě *operační*

oblasti působení daného řídicího pracovníka slučují.

¹ Nositeli profesionality jsou vždy jedinci – buď samostatně nebo v kolektivu.

² Je to stejné, jako když cestující nejsou schopni vystřídat u řízení pilota, protože tento druh činnosti vyžaduje, aby si *předtím osvojili* určité profesionální znalosti a vypracovali příslušné návyky, které nejsou součástí všeobecně vzdělávacího standardu a na jejichž osvojení nestačí několik minut sedět v křesle druhého pilota a pozorovat, co dělá ten první, ale podstatně delší doba a dohled již vyškolených pilotů – instruktorů a poradců.

Takže i státní úředníci by dříve, než usednou do své funkce, měli absolvovat teoretickou a praktickou přípravu jak na základě odborných studijních programů na vysokých školách a v systému postgraduálního studia, tak i ve funkcích zástupců (náměstků) nebo ve funkcích na nižších hierarchických úrovních státního aparátu.

V případě likvidace státnosti, která je z těch či oněch příčin nepřijatelná, je společnost bez nositelů příslušných znalostí, na jejichž základě by bylo možné vybudovat novou akceschopnou státnost, odsouzena přehrát si v praxi

→ → →

rychlost systému řízení, jež je jedním z faktorů, od něhož se v mnohých případech odvíjí posuzování kvality řízení, a ta je v mnohém podmíněna kompetencí lidí řídících příslušné předmětné oblasti.

Navíc operační rychlost, a přesněji její nedostatečnost, objektivně omezuje způsobilost systému řízení při řešení těch či oněch řídicích úkolů. Systémy s vyšší operační rychlostí jsou v podstatě schopné řešit takové úkoly, se kterými si systémy s nižší operační rychlostí neporadí. A díky kratší době potřebné pro vyřešení nějakého jednoho úkolu, mají vyšší výkonnost při souběžném zpracovávání více úkolů.

Tato situace se ještě prohlubuje v případech, kdy se následky řídicích rozhodnutí a jejich realizačních úkonů v životě projevují až po delší době od zahájení řídicích kroků: v těchto případech budou mít s výsledky řídicích úkonů včetně jejich průvodních efektů co dočinění nejen ti, kteří řízení realizují, ale i jejich současníci a potomci – někdy i hodně vzdálení. Přitom je každé řídicí rozhodnutí kořenem „stromu následků“, které jsou různorodé svým charakterem a vzdáleností od „kořene“ v prostoru i čase. Například Rusko bude muset ještě velmi dlouhou dobu překonávat následky řídicí činnosti carů Alexandra III. a Mikuláše II. a jejich „administrativ“ působících před více než stoletím: viz obr. 13.1-1. A přitom se stav Ruska a to, co se v něm děje, tak či onak dotýká celého lidstva. A to je jen jeden příklad dost vzdálených následků řídicích rozhodnutí figurujících v životě státu i celého lidstva. Mimoto se v dějinách Ruska a světa dosud projevují následky neadekvátní reakce místního žrečstva na informace přinesené na Rus Svatým Ondřejem (Prvním povoláním). A lidstvo je stále jako dřív rukojmím biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha, který odstartoval Egypt přibližně před třemi a půl tisíci lety (podle zavedené chronologie).

Ale to, co bylo řečeno v předešlých dvou odstavcích o dvou složkách řídicího professionalism, platí i pro činnost na profesionálním základu mimo oblast státního řízení a především pro řízení hospodářské činnosti na základě kolektivní práce.

Co se týká osvojování si teorie řízení, tak praxe dokládá, že Dostatečně všeobecnou teorii řízení je možné si osvojit¹ přibližně za

námět novely Prospera Mériméa – Tamango. A otázkou zůstává pouze to, jak daleko při realizaci této dějové matrice zajde.

¹ Osvojením DVTR se rozumí:

půl roku a tato lhůta je podstatně kratší než doba potřebná pro podrobné vniknutí do oblastí činností spadajících pod státní řízení bezprostředně v jejich vzájemné provázanosti, už ani nemluvě o vniknutí do oblastí činností podřízených státnímu řízení zprostředkovaně. To může trvat celá léta a v některých oblastech činností a na některých úrovních hierarchie orgánů státní moci i desetiletí. Přičemž při studiu je nutné se držet následujícího pořadí priorit:

1. Života jako takového.
2. Textů, které tento život popisují a činí si nárok na to, že vysvětlují příčinné vazby událostí v něm se souvztažností k životu jako takovému.

Ale i při zajištění všeobecné řídicí gramotnosti dospělého obyvatelstva, bude neustále *řídicí profesionalismus, který není možný bez detailní znalosti předmětné oblasti spadající do odpovědnosti toho, kdo ji řídí*, jedním ze společensky potřebných druhů profesionalismu. V důsledku toho nemohou státnost ani profesionální řízení mimo oblast státnosti „odumřít“ a být vytěsněny jakýmsi abstraktním „společenským samořízením“, které je prakticky nerealizovatelné z důvodu nekompetence jeho účastníků, na kterém by se neznámo jak měli podílet všichni, nebo téměř všichni, členové společnosti současně či střídavě s očekáváním, že přitom předčí svou efektivitou profesionální řídicí pracovníky státního aparátu a ředitelství podniků¹.

-
- Ovládnutí její terminologie (kdy si člověk musí vypracovat pojmy v tom smyslu, v jakém je „pojem“ definován v kapitole 2.1 tohoto kurzu) a vypracování si obrazných představ o tom, co je to řízení obecně.
 - Získání návyku vymezovat řídicí úkoly na základě interpretace různorodých procesů, a to jak procesů řízení tak i samořízení. „Interpretovat procesy“ v daném kontextu znamená popisovat je v terminologii DVTR se zajištěním metrologické průkaznosti popisu a modelů spojených s popisem (matematických i jiných modelů). Jinak řečeno se návykem vymezovat řídicí úkol rozumí schopnost *metrologicky průkazně* zaprvé vyplnit schéma na obr. 6.5-1 (díl první tohoto kurzu/schéma 4. v redakci z roku 2010/) a zadruhé popsat proces vynulování vektoru chyby řízení.

¹ Tímto tvrzením se rozumí, že byrokrati ani právníci, pro které jsou texty a oběh dokladů tím nejdůležitějším a samotná věc, kterou to má řešit, až něčím

Takže v závislosti na tom, jak široce jsou lidem přístupné znalosti a návyky specificky řídicího charakteru, vzniká ve společnosti ta či ona sféra řízení *vyznačující se svou určitou osobitostí*, jež v sobě zahrnuje státnost a řízení různorodé kolektivní činnosti (hospodářské, obranné apod.), jež vymezují veškerý systém funkčních¹ (profesionálních) postavení všech členů společnosti.

Přitom *je po dosažení určité úrovně rozvoje civilizace technosférickou cestou na základě profesionální specializace individuální a kolektivní práce* kvalita života jedinců a jejich rodin podmíněná kromě všeho jiného především státním řízením:

- zaprvé koncepcí organizace života ležící v základu státního řízení společnosti jako jednotného celku, jehož vnitřní struktura se neustále mění, v návaznosti pokolení (první až pátá etapa plné funkce řízení, které mohou být uplatňovány i mimo společnost v působnosti dané státnosti),
- a zadruhé kvalitou průběžného státního řízení (šestá až sedmá etapa plné funkce řízení) v souladu s koncepcí panující nad danou státností.

Navíc jsou chyby a zneužívání moci v politice připouštěné státností a jejich následky takového charakteru, že je v absolutní většině případů není možné napravit a vykompenzovat na základě individuální iniciativy nebo na základě samoorganizace diletantů zastížených zčistajasna špatnou politikou státu. V ruské kultuře našla tato okolnost své vyjádření v příslovích: „když zhřeší lid, car napraví to, když zhřeší car, nikdo nespraví to“, „za carský prohřešek Bůh celou zemi potrestá, za dobré skutky svou milost jí udělí“, „zná-li se car k Bohu, i Bůh se zná k carovi a jeho lidu“. To vše je o tom, že normální státnost musí ve své politice vyjadřovat Království Boží na zemi a když se od něj odchýlí, musí se sama vrátit do jeho rámce a ve své

druhořadým nebo dokonce narušujícím jejich oběh dokladů, nejsou žádnými vysoce kvalifikovanými profesionály v oblasti řízení, neboť ve vztahu k věci samotné může být řídicí professionalismus jakkoliv vysoce kvalifikovaného byrokrata (a také právníka) mimořádně nízký, přestože jeho činnost se může jevit z hlediska dodržování právnických norem oběhu dokladů a plnění povinností i dalších formalit vyplývajících z jeho funkce jako bezchybná.

¹ Nebo sociálních je-li ve společnosti ztotožňována osoba s funkcí.

politice se opírat o objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí.

A právě to, co je vyloženo výše, leží v základu životní způsobilosti úkolů státnosti, jak ji a charakter jejích vzájemných vztahů se společností definoval A. Lincoln

V důsledku toho dokonce ani dokonalá znalost těch či oněch předmětných oblastí není dostatečná pro vykonávání řídicích funkcí, nemají-li ti, co si činí nárok na moc (řídicí funkce) specifické řídicí znalosti a návyky.

Tato okolnost vytváří závislost společnosti lidí negramotných v řízení na profesionální korporaci nositelů specifických řídicích znalostí a návyků, neboť taková společnost není schopná ze svého prostředí vyzdvihnout alternativní řídicí sbor, ukáže-li se, že ten předchozí není způsobilý a nedokáže adekvátně čelit „výzvam doby“, nebo jestliže stávající řídicí sbor zneužívá moc ve vztahu ke zbytku společnosti, jako se to děje bez výjimky ve všech davo-, „elitářských“ kulturách.

Takže jedním z faktorů, který vytváří předpoklady pro společensky citelné zneužívání moci (*včetně vykořisťování „člověka člověkem“ a korupci jako systémových faktorů*), je negramotnost v řízení a omezenost rozhledu (a okruhu zájmů) převážné většiny obyvatelstva, včetně mnohých představitelů samotného řídicího sboru.

Vše ostatní v jevu zneužívání moci je výsledkem mravní pokleslosti vládnoucí „elity“, která si tak či onak uzurpovala *různorodou* moc ve společnosti: navzdory široce známému aforismu¹ – **moc nikoho nekorumpuje, jen poskytuje možnost, aby se projevila již dříve zformovaná mravní pokleslost** v té míře, jak se se stoupáním po stupních hierarchie moci otevírají stále širší a širší reálné či iluzorní možnosti vyhnout se odpovědnosti za zneužití moci a sociálního postavení.

¹ «Moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně» prohlásil britský historik, baron, lord John Dalberg-Acton (1834 – 1902). Je užitečné si povšimnout, že tento aforismus je v podstatě rouhačský, neboť absolutní mocí je Všemohoucnost Boží.

Proto společenská bezpečnost jako celek (a také její komponenty – *reálná, ne deklarativní suverenita státu a služba státnosti rozvoji národů Země a biosféricko-sociální bezpečnost, tj. ekonomická, ekologická, technosférická a vnitřní sociální bezpečnost*) a existence reálné (ne té formálně-procedurální) demokracie vyžadují od každého jedince: 1) sociální odpovědnost na globální úrovni, 2) dosažení všeobecné gramotnosti v oblasti řízení a 3) dosažení profesionální způsobilosti v oblasti činnosti, jakou si zvolil.

To znamená, že cílem společenského rozvoje v současné epoše není vybudování beztřídní společnosti (jak na tom trval „mraksismus“), ale vybudování mravně-eticky stejnorodé společnosti a příslušné kultury, ve které by všichni nevratně dosahovali na začátku své mladosti lidského typu struktury psychiky a získávali poznávací a tvůrčí způsobilost nezávisle na třídní příslušnosti nebo jiném sociálním postavení. Z hlediska vzájemných vztahů státní moci a společnosti to předpokládá likvidaci jejich historicky vzniklé nesvornosti vedoucí ke konfliktu.

Jestliže z pozic DVTRŘ posuzujeme život kulturně svébytných společností, tak se všechny od sebe liší tím, jak je v každé z nich realizována plná funkce řízení, nebo jak je plná funkce řízení ve vztahu k posuzované společnosti realizována kvůli jejím zeměpisným nebo kulturním hranicím politickými subjekty, které jsou ve vztahu k ní vnějšími, a také tím, jak v tom figuruje státnost, v jejíž působnosti společnost žije: to znamená, jaké etapy plné funkce řízení státnost *realizuje na profesionálním základu* a v jakých organizačních formách, a jaké etapy plné funkce řízení jsou ve vztahu k tomuto státu realizovány mimo státnost, včetně i zpoza hranic tohoto státu.

Prakticky to znamená, že v životě každé kulturně svébytné historicky zformované společnosti, která je *stabilní v návaznosti pokolení*, musí být vždy nějakým způsobem realizována vzájemná shoda státnosti (systému řízení) a společnosti v působnosti této státnosti (objektu řízení)¹.

Jestliže tato shoda neexistuje, nebo se jí nepovede v historicky celkem krátké době naladit (v mezích aktivního života jednoho – dvou

¹ Například postsovětská Ukrajina si nedokázala ani za 23let vypracovat funkčně způsobilou státnost a je tak nucena sklízet plody své zrady Ruské mnohonárodnostní civilizace – ruského světa.

pokolení), je společnost odsouzena buď zmizet z dějin pod vlivem trvajících vnitřních vleklých potíží, nebo pokračovat ve svém rozvoji pod nadvládou státnosti zformované jinou kulturně svébytnou společností.

Díky určité svébytnosti každé společnosti (objektu řízení) vyvolává takové vnější pronikání cizí státnosti (systému řízení – informačně-algoritmického systému) zformované v průběhu historického rozvoje jiné společnosti vždy více či méně zřetelně rozpoznatelný vzájemný nesoulad systému řízení s objektem řízení.

To může vést k negativním následkům: od nedlouhé (podle historických měřítek) krize vzájemné adaptace společnosti a přebírání státnosti (až do odvržení cizí státnosti a vybudování vlastní) až k zániku kulturně svébytné společnosti, která se ocitla pod nadvládou státnosti, jež je jí cizí.

V podmínkách davo-„elitářství“ je možné hovořit o efektivitě státnosti v jednom ze dvou vzájemně se vylučujících smyslů:

- nakolik efektivně státnost zajišťuje v návaznosti pokolení v podřízené společnosti obnovu stabilního davo-„elitářství“ a to včetně cestou modifikace kultury a sociální organizace čelíce tak „výzvam doby“ v měnícím se světě;
- nakolik je efektivní státnost v řešení úkolu formování *globální* civilizace lidskosti vzhledem k historicky vypracované kulturní svébytnosti davo-„elitářské“ společnosti *lokalizované v hranicích příslušného státu*, která tuto státnost zformovala.

Ovšem v obou těchto variantách výkladu „efektivity státnosti“ se *s ohledem na oba uvedené a vzájemně se vylučující úkoly* může efektivní státnost opírat pouze o funkčně způsobilé společenské instituce: rodinu, vědu a vzdělávací systém.¹

„Silný stát“ je efektivní stát a ne tyranie, přestože tyranie také může být svým způsobem efektivní a tedy i „silná“. Efektivita státu se prakticky projevuje v tom, že je schopen uvést do života vyhlašované cíle své politiky (vnitřní, vnější a globální); přičemž nejen je uvést do

¹ V důsledku existence vazeb tohoto druhu probereme některé z aspektů fungování státnosti v procesu samořízení společnosti v dalších kapitolách (19.3 a 19.4), kde budeme mluvit o funkcích systému vzdělávání a vědy v podobě společenských institucí.

života, ale udělat to bez průvodních efektů, které by znehodnocovaly dosažení dříve vyhlášených cílů.

Efektivní stát, v obou výše uvedených smyslech chápání jeho efektivity, nemůže existovat bez konceptuální vymezenosti projevující se ve státním řízení. Jedním z aspektů konceptuální vymezenosti je státní ideologie, tj. určité minimum údajů o cílech politiky státu, cestách a způsobech jejich dosahování, jež musí být známo všem pracovníkům státního aparátu, kteří se podílejí na vypracovávání řídicích řešení, přijímají řídicí rozhodnutí a uvádějí je do života.

Jestliže máme tyto základní znalosti o řízení a rozumíme jim, můžeme konstatovat, že **současná ústava Ruské federace platná od roku 1993 v podstatě přímou formou zakazuje efektivní státní řízení**. Probereme pouze jednu pitomost z mnoha, které jsou v ní z hlediska řízení uvedeny, a které právníci-znalci práva, včetně poslanců Státní dumy, senátorů a členů Ústavního soudu Ruské federace, buď nedokázali za celých těch dvacet let její platnosti prohlédnout, nebo je tento stav plně uspokojuje. Článek 13, bod druhý ústavy RF z roku 1993 praví:

«Žádná ideologie nesmí být ustanovena jako státní nebo povinná.»

* * *

Předpokládejme, že hlava státu nebo parlament vyhlásí určité cíle politiky a popíše způsoby a prostředky jejich dosahování. A potom hlava státu a předseda vlády včetně prokuratury a dalších kontrolních orgánů začnou vyžadovat od úředních osob ve státním aparátu na celém území státu a na všech úrovních „vertikály moci“, aby jejich činnost odpovídala vyhlášeným cílům, způsobům a prostředkům jejich dosahování, a jestliže bude někdo z úředníků tuto vyhlášenou politiku sabotovat, nebo bude svým zneužíváním moci ve společnosti diskreditovat státnost, bude tím či oním způsobem v souladu s platnou právní úpravou potrestán (od „udělení napomenutí“ a doporučení držet se nadále rámce vyhlášené politiky až do odsouzení za vlastizradu – v závislosti na tom, co provedl, kde nekonal nebo na čem se spolupodílel).

* * *

*

To, co bylo popsáno v předchozím odstavci odděleném od hlavního textu:

- je normální způsob práce státního aparátu v každé, intelektuálně zdravé společnosti;
- ale je to přece také porušení článku 13.2 ústavy Ruské federace, neboť to znamená vyhlášení státní ideologie a její nastolení jako povinné.

Už tato jedna věc stačí, abychom pohrdali autory této „ústavy“ i samotnou ústavou jako pustými bláboly a politikařením, jako právně nicotným textem, na jehož základě není OBJEKTIVNĚ možné realizovat státní řízení, protože je v rozporu s OBJEKTIVNÍMI zákonitostmi řízení jako takovými.

A je zbytečné zde namítat, že v daném případě údajně nechápeme specifický právní význam termínů „stát“ a „státní ideologie“, které prý jsou známy pouze profesionálním právníkům; že ve skutečnosti je tím v článku 13.2 ústavy Ruské federace z roku 1993 míněna ideologická svoboda chápána jako svoboda občanů ve volbě své ideologie, která je tu podpořena tím zákazem, aby si stát nemohl zvolit nějakou jednu ideologii jako povinnou pro všechny občany.

Takové námitky nemohou být akceptovány, protože svoboda každého občana ve volbě ideologie je upravena článkem 13.1 o řádek výše přímo v textu stejné ústavy:

«V Ruské federaci je uznávána rozmanitost ideologií.»

A vyhlášení tohoto práva lidí mít svůj názor na život společnosti a z jejich hlediska žádoucí budoucnost přirozeně předpokládá zákaz státu vnucovat lidem nějakou ideologii jako povinnou pro všechny občany: jinak by právo vyhlášené v článku 13.1 nemohlo být uplatněno.

Proto nám formulace článku 13.1 dává důvod domnívat se, že v čl. 13.2 se nejedná o Ruskou federaci jako stát a o právo jeho občanů vyznávat jakoukoliv ideologii¹, ale výslovně o státní aparát a zákaz

¹ Přestože ve vztahu k životu je i článek 13.1 pitomostí, neboť připouští právo na to, aby byly vyznávány a do života uváděny různorodé ideologie zhoubné jak pro jejich vyznavače, tak i pro jejich okolí. A jestliže je ještě možné jedinci přiznat určité právo na vyznávání ideologie zhoubné pro něho samotného (přestože lidé se sklony k sebevraždě jsou obvykle předávání do

státní ideologie, jejíž ohlášení by zajistilo sladěnost práce státního aparátu na základě popsání předpokládané politiky státu jednoznačně srozumitelným způsobem.

To znamená, že v článku 13.2 se zakazuje vytvořit a rozvíjet informačně-algoritmické zajištění práce státního aparátu, které by bylo lidem všeobecně dostupné, aby se s ním mohli seznámit, a které je potřebné pro stejnorodost a sladěnost práce orgánů státní moci na všech úrovních a ve všech regionech státu.

V opačném případě jsou čl. 13.1 a čl. 13.2 dvě stejnoznačné redakce výkladu jednoho a toho samého ustanovení. A to znamená, že porušují princip „úspornosti právních textů“¹, což nepokrytě svědčí o nízké právní profesionalitě autorů textu ústavy.

Vzhledem k tomu, že je nutné zaprvé zajistit vzájemný soulad objektu řízení se systémem řízení a zadruhé svébytnost davo- „elitářství“ v jeho národnostních, konfesionalních a diasporálních projevech, může unifikace subkultur státního řízení v různých regionech planety probíhat dvěma způsoby, jež odpovídají dvěma variantám chápání efektivity státu:

- Vybudováním globálního protilidského fašistického davo- „elitářského“ režimu stabilního v návaznosti pokolení cestou stírání národnostně a konfesionalně podmíněné kulturní svébytnosti ve všech regionech planety. Státem lídrem-koordinátorem tohoto procesu jsou USA kontrolované biblickým zednářstvím a jeho pány.
- Přechodem rozvoje všech národnostních a konfesionalních kultur ke kultuře lidskosti, která bude stabilní v návaznosti pokolení a bude

péče psychiatrům), tak přívrženci ideologií působících zhoubně na jiné již představují reálné nebezpečí pro společnost (čemuž jsou příkladem liberálové v Rusku, a oprávněnost tohoto tvrzení byla potvrzena veškerou životní praxí SSSR v době přestavby a také životní praxí postsovětských států).

¹ „Úspornost právních textů“ je právní termín, jehož smysl je možné vyjádřit obyčejným jazykem následovně: jde o požadavek na maximálně možnou krátkost textů zákonů se zajištěním jednoznačnosti jejich výkladu při jejich uvádění do souvztažnosti se životem jako takovým, a také vyloučení opakování jednoho a toho samého jak v jednom textu, tak i v různých právních textech a jejich úryvcích. Je toho dosahováno cestou vypracování systému odkazů uváděných v případě potřeby v jedněch zákonodárných aktech a odkazujících se na ustanovení v jiných zákonodárných aktech.

zajišťovat dosažení nevratného lidského typu struktury psychiky (jako základu dalšího individuálního a tím pádem i společenského rozvoje) všech lidí na začátku jejich mladosti. SSSR vstoupil na tuto cestu pod vedením J. V. Stalina, ale nebyl v tom úspěšný z různých příčin, přičemž tou hlavní z nich byla konceptuální bezmoc širokých mas obyvatelstva.

Objektivní zákonitosti všech dříve vyjmenovaných šesti skupin, kterým je podřízen život lidí a společností, i celého lidstva jsou jednotné pro celou planetu. Proto povede i ve druhé variantě globalizace nutnost zajistit vzájemný soulad objektu řízení se systémem řízení k unifikaci kultur státního řízení v různých regionech planety, přestože určitá osobitá složka kultury státního řízení podmíněná fyzikálně-zeměpisnými zvláštnostmi každého regionu a podmínkami života v něm zůstane i v tomto případě zachována.

Ve druhé variantě rozvoje globalizace může být proces unifikace kultur státního řízení probíhající vlivem nutnosti zajistit vzájemný soulad objektu se systémem řízení doprovázen integrací historicky zformovaných států do svazů, kdy každý stát v souladu se zájmy svého společenského rozvoje postoupí část svých pravomocí (těch či oněch složek státní suverenity) koordinačním orgánům příslušného svazu složeného z několika států: to znamená, že vznik jakési společné státnosti, které se podřídí všechny regiony planety, je v tomto případě také nevyhnutelný, jenže ne na úkor potlačení svobody lidí a likvidace národní svébytnosti, ale cestou jejich pravověrného rozvoje. Je to cesta realizace *koncepte globalizace založené na čistém svědomí*, která je alternativou k biblické koncepci ztročení lidstva ve jméno Boha.

Globální biosféricko-sociální (ekologická) krize plodí problémy dotýkající se všech společností, takže nutnost jejího překonání bude stimulovat vzdělání a vstupování států do svazů z jejich vlastní iniciativy, aby tak zformovaly všem společnou státnost vyššího řádu, neboť zdroje a pravomoci jednotlivých států nebudou dostatečné, aby dokázaly vyřešit ekologické a řadu dalších problémů v zájmu každého z národů v nich žijících¹.

¹ Jedním z **mnoha** mnohostranných problémů tohoto druhu, jehož řešení nedokáže zvládnout sám ani jeden stát, jehož se dotýká, je biosféricko-sociální katastrofa v oblastech okolo Aralského moře.

A je tu ještě jedna okolnost nutná k tomu, aby společnost byla schopná zformovat státnost, která v těch či oněch oblastech společenského života získá příslušné pravomoci: *společnost zatížená technosférou a nutností její obnovy* potřebuje standardizaci včetně dokumentování své činnosti všeobecně a právní systém založený na psaném zákonodárství jmenovitě.

Příčina spočívá v tom, že v podmínkách zatíženosti společnosti technosférou a procesy její obnovy a rozvoje se nemohou všechny informace potřebné k efektivní vzájemné součinnosti lidí v oblasti společenské dělby práce i běžného života a k budování objektů technosféry v jejich návaznosti a vzájemné součinnosti dostat k jedinci prostřednictvím proudu událostí v jeho vlastním životě (tedy kromě textů a dalších kulturních památek). Díky tomu není odhalování a řešení problémů v součinnosti s dalšími lidmi na základě vlastního toku smyslů a svého vlastního porozumění z různých příčin¹ vždy efektivní a v mnohých případech je v podstatě i nemožné. To znamená, že **bez standardizace, dokumentace a oběhu dokladů S JEJICH ZAVAZUJÍCÍM (v mnohých případech) CHARAKTEREM², není technosférický způsob života společnosti včetně jeho oblasti řízení možný**, neboť s jednou a tou samou informací se musí seznámit různí lidé v různém čase a často bez možnosti přímého osobního styku s nositeli té či oné informace; a sloučení jednotlivých částí do jednoho organického celku nekompromisně vyžaduje od všech účastníků dodržování těch či oněch norem, které se tím stávají pro všechny závazné.

¹ Takové příčiny jsou:

- subjektivní – osobitosti individuální mravnosti, různá informovanost při přijímání rozhodnutí (včetně rozdílných znalostí a návyků profesionálního charakteru), odlišnosti individuálních kultur psychické činnosti celkově a *intelektuální činnosti jmenovitě*;
- objektivní – společenská dělba práce je založena na standardizaci produkce a organizačně-řídících procedurách; a bez standardizace není existence dělby práce ani organizačně-řídících procedur možná, neboť se potom jedno i druhé rozpadá na vzájemně nekompatibilní fragmenty.

² A tím pádem také s těmi či oněmi tresty za odchýlení se od povinných norem.

V historické minulosti se v míře růstu závislosti lidí na technosféře a na společenské dělbě práce jako na prostředku její obnovy *historicky zformovaný systém obyčejů (nepísaných zákonů) zděděný z doby před vznikem státnosti v průběhu jejího formování postupně měnil v psané – kodifikované – právo, a tak vznikl právní systém.*

* * *

Právní systém, který je neoddělitelným atributem *technosféricky civilizované společnosti*¹ a státnosti, kterou taková společnost formuje, v sobě zahrnuje:

1. Texty zákonů a texty oficiálně uznávaných výkladů k nim, které vysvětlují osobitosti aplikace zákonů v reálném životě (oficiálně neuznávané výklady jsou v právní aplikační praxi ignorovány). Jednou ze složek psaného zákonodárství je *de facto* (a v řadě států i *de iure*) systém standardizace s jeho systémem norem, který je

¹ Společnosti, které nerozvinuly technosféru (pozůstatky starých kultur, které si do dnešních dnů zachovaly prvobytně pospolný způsob života), nepotřebují státnost ani právní systém ze dvou příčin: 1) soubor různorodých norem chování (převážně různorodých rodových „tabu“ – zákazů) není ve své celistvosti tak rozsáhlý jako sbírky zákonů států, a proto ho znají všichni a 2) komunikace s přírodou a jinými lidmi je v životě takových společností vždy unikátní, takže není možné ji kodifikovat. Vyžaduje rozvinutou kulturu smyslu a návyk adekvátního porozumění skutečnosti, který odpovídá okolnostem. Jako ilustraci řečeného uvedeme názor jednoho z indiánských „svatých lidí“ o „civilizaci bílých“:

«Dříve než sem naši bílí bratři přišli, aby z nás udělali civilizované lidi, jsme zde neměli vězení, a díky tomu jsme tu neměli ani zločince. Bez vězení nemohou existovat žádní zločinci. Neměli jsme zámky ani klíče, a proto mezi námi nebyli žádní zloději. Když byl někdo tak chudý, že si nemohl dovolit koně, stan nebo pokrývku, dostal to všechno formou daru. Byli jsme příliš necivilizovaní, abychom považovali soukromé vlastnictví za tak velmi důležité. Neznali jsme peníze, a proto se u nás hodnota člověka neurčovala jeho bohatstvím. Nevydávali jsme žádné veřejné zákony, neměli jsme advokáty ani politiky, proto jsme se navzájem nemohli podvádět. Skutečně jsme na tom byli velice špatně, než sem přišli bílí a já vůbec nevím, jak jsme mohli žít bez těchto základních věcí, které (jak nám bylo řečeno) jsou nezbytné pro civilizovanou společnost» – John Fire Lame Deer (význam jeho jména v doslovném překladu: Jan Oheň Chromý Jelen; narozen 1900 nebo 1903 – 1976).

vlastně popisem matrice, ve které existuje a rozvíjí se technosféra a oblasti společenského života s ní spojené.

2. Profesionální právníky, státní úředníky a další profesionály, kteří v různorodých oblastech řízení spolupracují mezi sebou i se zbytkem společnosti nejen na základě textů zákonů (včetně norem), jejich výkladů a jejich vazeb na život, ale také pod vlivem jiných faktorů, které v zákonech a jejich výkladech zaznamenány nejsou.

Právní systém nabývá v životě podoby určité právní aplikační praxe, která může být realizována jak v souladu s tím, co je v zákonech ustanoveno a s jejich oficiálně uznávanými výklady, tak také ve větší či menší míře negovat a potlačovat to, co je v nich ustanoveno.

Zákonodárnou činnost nevztahujeme k právnímu systému jako takovému, neboť právní systém ve výše definovaném významu tohoto termínu vzniká ve výsledku tvorby zákonů, na které se nepodílí jen právníci. Skutečnost, že právní systémy převážné většiny států v současnosti upravují způsob tvorby zákonů, je výsledkem historického vývoje právních systémů. Nejde o počáteční faktor jejich „spontánního vznikání“.

Kromě toho je zákonodárství vždy podřízeno úkolu uplatňování určité koncepce organizace života společnosti v návaznosti pokolení a konceptuální moc má samovládný, nad zákonný (ve vztahu k právním zákonům) a nadstátní charakter, takže jako hlavní faktor formování právnických systémů v dějinách stojí nad právním systémem¹.

Potřeba státnosti společně s jejím nedílným atributem – právním systémem – je objektivním důsledkem rozvoje kultury na základě společenské dělby *úzce specializované profesionální práce* na technosférické cestě rozvoje civilizace.

* *
*
*
*

Právní systém je jedním z naprosto nezbytných podsystémů v systému společenského samořízení technosféricky civilizované společnosti, neboť fungování, výroba a rozvoj technosféry vyžaduje

¹ O tom však nemá většina právníků ani tušení...

dokumentování a standardizaci, a to i v oblasti řízení společenských záležitostí na profesionálním základu, proto:

Každé zákonodárství (stejně jako právní systém jako celek) je jedním z atributů státnosti a je textovým vyjádřením principů a algoritmiky samořízení společnosti a státního řízení realizovaného v rámci určité koncepce¹.

Jinak řečeno vzhledem k tomu, že řízení má VŽDY konceptuálně podmíněný charakter, vyjadřuje každé zákonodárství *určitou koncepci státního řízení* života společnosti a z toho vyplývá, že *účelem zákonodárství je:*

- 1) *zajištění standardního řízení v rámci určité koncepce v mezích jurisdikce a působnosti příslušného státu;*
- 2) *řešení konfliktů vložených dílčích řízení, které mohou vznikat v mezích koncepce řízení vládnoucí ve společnosti;*
- 3) *ochrana řízení podle vládnoucí koncepce před řízením na základě alternativních koncepcí, které s ní nejsou kompatibilní*².

V zákonodárství každého státu je možné odhalit komponenty zaměřené na řešení každého ze tří výše vyjmenovaných úkolů v jejich souhrnu.

Kromě toho jsou historicky reálně *v každém zákonodárství přítomny „právní šumy“* – demagogie, politikářství, hlouposti³ a

¹ Koncepce společenského samořízení a koncepce státního řízení se v životě davo-„elitářských“ společností nemusí vzájemně shodovat.

² To je nejen činnost inkvizice a nechvalně známý §58 (kontrarevoluční činnost proti státu) v trestních kodexech sovětských republik ze stalinských dob, ale také ideologicky motivované zákazy k vykonávání profesí v „nepopíratelně demokratickém“ (pro liberály) NSR a analogické přímé i zprostředkované omezování práv v dalších společnostech.

³ Například se povídá, že se v roce 1897 ve státě Indiana (USA) dlouho snažili protlačit návrh zákona, podle kterého se číslo π na území státu mělo rovnat 3,2. Tato hodnota „ π “ nebyla ustanovena přímo, měla být výsledkem vzorce na výpočet obsahu kruhu, který měli zákonodárci v úmyslu zavést jako právně závazný na území státu. Návrh zákona prošel sněmovnou reprezentantů státu, a byl stopnut až v senátě státu, kam si přizvali jako konzultanta profesionálního matematika. (Jedna z publikací o tom je na odkazu <http://llo111.ru/pi>).

zákony, které jsou nejednoznačné z hlediska vazby jejich ustanovení na reálný život¹, a také některé zákony a ustanovení pocházející z cizích koncepcí, jež se tam objevily z různých důvodů a nejsou kompatibilní s tou, kterou vyjadřují tři výše vyjmenované komponenty, což vede k tomu, že ta ustanovení pocházející z cizích koncepcí nejsou ve své většině uplatňována v praxi, přestože mohou být využívána v politikaření jako prohlášení o dobrých úmyslech².

Pro informaci: ve starověkém Egyptě byl analogem π jednoduchý zlomek $22/7 = 3,142857\dots$ (jiné zdroje tuto hodnotu připisují Archimédovi), který zajišťoval dostatečnou přesnost výpočtů pro většinu technických i běžných potřeb (přesná hodnota $\pi = 3,1415926535\dots$, ale ve většině případů se jako desetinné číslo používá ve výpočtech $\pi \approx 3,14$).

A přestože naši zákonodárci nechávají svatá čísla matematiků na pokoji, dokážou zase diskutovat například o zákazu zobrazení nahého Apollóna na sto rublové bankovce, neboť by to prý byla pornografie. To z nich dělá úplně stejné kandidáty na profesionální péči psychiatrů (2014, iniciátorem této otázky byl poslanec Státní dumy za LDPR Roman Chuďakov – jedna z publikací na toto téma: http://www.bbc.co.uk/russian/russia/2014/07/140708_russia_money_design)

¹ Právní šumy tvoří důležitou složku ve věci zajišťování finanční prosperity profesionální korporace právníků (a především advokátů), kteří si v davo-,elitářských“ kulturách založili a udržují svůj výlučný monopol na výklad zákonů v právní aplikační praxi a snaží se o to, aby nikdo nemohl udělat ani krok bez příslušné právní pomoci od profesionálních „znalců práva“ a platil jim za jejich služby nemalé peníze. A soudě podle publikace Francouzské soudnictví v tom největších úspěchů dosáhli právě tam: <http://www.contrtv.ru/print/3655/>.

Na tento zájem právníků zformovat takový systém, aby na nich společnost byla závislá, poukázal i V. V. Putin: «Čím více zákonů, tím je to pro právníky lepší, tím dražší je poskytování služeb klientům, protože ti se potom v těch zákonech zcela ztrácejí» (setkání se studenty moskevských právnických vysokých škol 3. prosince 2013. Uvedeno podle úředního záznamu z jeho vystoupení zveřejněného na webu prezidenta Ruské federace: <http://www.kremlin.ru/transcripts/19778>).

² Příkladem toho je současná platná ústava Ruské federace z roku 1993, ve které jsou prohlášení o demokracii a svobodě určena výlučně jako rouška pro to, co zůstává nevyřčeno, což je ta skutečnost, že slouží výlučně k obsluze nadnárodní tyranie nadnárodní lichvářské korporace, která si zcela uzurpovala bankovníctví (úvěrování a účetnictví na makroúrovni) v globálních měřítkách,

→ → →

Tyto okolnosti v nás vyvolávají otázky:

- Jestliže je zákonodárství podmíněno určitou koncepcí organizace života společnosti v návaznosti pokolení a v tomto smyslu není živelné, tak jak to vypadá s koncepcí, kterou toto zákonodárství vyjadřuje? To znamená, nakolik může být živelná a variabilní samotná koncepce?
- Existuje v množině různorodých koncepcí ta objektivně nejlepší?

Odpovědi na tyto otázky¹ leží mimo oblast kompetence právníků, protože znalosti nutné pro odpovědi na ně, které by byly z hlediska života průkazné, nejsou tématem žádných studijních kurzů, jejichž osvojení je nutné pro získání právnického diplomu kdekoli na světě.

a pánů této korporace. Odůvodnění tohoto tvrzení viz v práci vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva z roku 2013.

¹ Ti, kteří obzvláště vášnivě nebudou souhlasit s řečeným, zde mohou namítat: *Jak může být zákonodárství podmíněno koncepcí řízení? Když žádná teorie řízení ve starověku vůbec neexistovala; ani žádné pojmy jako „plná funkce řízení“, „konceptuální moc“, „koncepce řízení“; a zákony sepisovali „mocní“ tohoto světa, jak se jim zlíbilo?*

Odpověď na tuto námitku se dá v čistě právnickém stylu: *neznalost zákona neomlouvá*. Jen se v daném případě nejedná o právní zákon, ale o objektivní zákonitosti bytí (všech šesti skupin – viz kapitola 13.1, díl čtvrtý tohoto kurzu), kterým se podřizuje život lidí, kulturně svébytných společností i celého lidstva.

A podíváme-li se na podstatu této věci, tak k iluzi nepodmíněnosti zákonodárství nějakou koncepcí organizace života společnosti v návaznosti pokolení dochází tak, že nezávisle na koncepcích řízení – jejich osobitostech a odlišnostech – mají všichni lidé stejné potřeby a zájmy podmíněné jejich příslušenstvím ke stejnému biologickému druhu; všechny státy tedy také řeší stejné úkoly podmíněné jak totožností potřeb a zájmů lidí, tak i jednotou úkolů, které musí řešit státnost pro uspokojování potřeb a zájmů lidí a podporu stability samotného státu v návaznosti pokolení. Jednota potřeb, zájmů lidí a úkolů státního řízení tohoto druhu skutečně existuje a koncepce řízení i při vší své variabilitě v sobě vždy zahrnují i tuto jednotu potřeb, zájmů a úkolů, která v nich jen nabývá určité osobitosti. Jenže kromě toho mají samotné koncepce řízení díky mravně podmíněné variabilitě etiky a kultury, která je jejich vyjádřením, také osobité cíle, cesty a způsoby jejich dosahování, což se potom příslušně projevuje v principech a algoritmice řízení odrážejících se v zákonodárství.

Osvojení těchto znalostí vyžaduje širší obzor vycházející daleko za rámec právní vědy a zahrnující jak přírodní vědy a jejich aplikovaná odvětví (technické disciplíny apod.), tak i humanitní disciplíny zkoumající člověka a jeho projevy ve společnosti a Přírodě.

A právě tato nevzdělanost v problematice vycházející za rámec oblasti právní *textologie a právní aplikační praxe* dělá z většiny právníků bioroboty-zombie (výjimky z této charakteristiky jsou velmi vzácné), kteří slabodušě uplatňují platnou právní úpravu *v jedné ze dvou jejích variant aplikační praxe* nebo v podobě jakéhosi „koktejlu“ z obou (o tom poněkud dále v textu).

Nejvýrazněji se ta právnická hloupost projevila v přísloví, které pochází ze starověkého Říma, k jehož pádu přispěla i neadekvátní¹ právní kodifikace života společnosti a státního řízení a příklon k principu vyjádřenému tímto příslovím: ***I kdyby se kvůli tomu měl zhroutit svět, zákon musí být dodržen.***²

Dokonce i v případě, že ho chápeme jako nadsázku, jejímž cílem je pouze zdůraznit význam zákonodárství a jeho dodržování v životě

¹ Neadekvátní jak z hlediska nadměrného množství zákonů («Čím blíže je stát svému zhroucení, tím početnější jsou jeho zákony» Publius Cornelius Tacitus, který se narodil přibližně roku 55 a zemřel přibližně roku 120 našeho letopočtu), tak také z hlediska životní neprůkaznosti mnohých z nich: zákonodárství orientované na obnovu a ochranu otrokářského zřízení musí být objektivně z hlediska života neprůkazné. A nejedná se o předmět sporu o mravech a o „právu silnějšího“ a síle Pravdy-Skutečnosti, jedná se o objektivní danost potvrzovanou Dějinami.

² Původní znění tohoto výroku v latině: «*Pereat mundus, et fiat justitia*», znamená něco trochu jiného: «*At' zhyne svět, ale zvítězí spravedlnost.*» Kultura starověkého Říma však byla taková, že výkonem spravedlnosti se v ní rozumělo vítězství zákona, což potvrzuje i další starořímské přísloví «*Dura lex sed lex*» — «*Zákon je tvrdý, ale je to zákon*». Proto ta formulace «*I kdyby se měl kvůli tomu zhroutit svět, zákon musí být dodržen*» nejenže nezkrsluje ducha původního starořímského výroku «*Pereat mundus, et fiat justitia*», ale vyjadřuje jej lépe, než přímý překlad «*At' zhyne svět, ale zvítězí spravedlnost*», neboť v Římě byl zformulován i následující právní princip: «*Supervacuum esset leges condere, nisi esset qui leges tueretur*» - «*Je zbytečné vydávat zákony, jestliže po svém vydání nebudou uváděny do života*»: ovšem zákonodárci RF o existenci tohoto principu nemají ani tušení a proto i nadále uplatňují své grafomanství na poli zákonodárství.

společnosti, tak i v takovém případě připouští možnost zničení Všemíru z toho důvodu, že je-li právní zákon v rozporu *s objektivními zákonitostmi, na kterých se zakládá stabilita procesu fungování Všemíru jako systému a stabilita bezkrizového života společnosti*, může vést jeho neúprosné dodržení v životě ke krachu Všemíru¹. O tuto možnost a důsledky její praktické realizace se právníci ani převážná většina zákonodárců, jak dokládají Dějiny, nikdy dříve nezajímali a nezajímá je to ani dnes².

Jinými slovy řečeno:

Subjektivismus těch, kteří formují *koncepti způsobu života společnosti v návaznosti pokolení*, musí příslušně zohledňovat objektivní přírodní zákonitosti bytí lidí, kulturně svébytných společností i lidstva jako celku³, proto je objektivní danost taková, že koncepce, kterou vyjadřuje kodifikované právo, nemůže být libovolná v tom, co vyjadřuje otevřeně i skrytě, a nesmí s těmito zákonitostmi být v rozporu. To samé platí i pro právní aplikační praxi.

V opačném případě se společnost dostává pod tlak těchto objektivních zákonitostí, který ji buď donutí vzdát se zkázonosné koncepce, nebo povede k jejímu zničení v případě, že bude nekompromisně trvat na koncepci, pod jejíž nadvládou se tak či onak ocitla⁴; a to platí o to více, bude-li *ve své podstatě rouhačsky trvat na*

¹ Ve výsledku totiž „vyšší síly“ upřednostní zničení společnosti, která nehodlá přijít k rozumu jako nositelky vadné kultury, aby zabránily zániku Všemíru. To je přesně ten případ, který charakterizuje právní princip: „Neznalost zákona neomlouvá“, ovšem ne ve vztahu k právním zákonům zformovaným lidmi, ale ve vztahu k objektivním zákonitostem bytí, kterým je podřízen život Všemíru i kulturně svébytných společností.

² Jinak by lichvářství, které je jedním z generátorů biosféricko-sociální (ekologické) krize, bylo dávno ve všech státech světa zákonem zakázáno.

³ Viz kapitola 13.1 tohoto kurzu (díl čtvrtý).

⁴ Ještě jednou: Jestliže nezměníme směr svého pohybu, riskujeme, že se ocitneme tam, kam míříme.

tom, že tato objektivně nemravná a proto zhoubná koncepce pochází od Boha¹.

A s ohledem na tuto okolnost tu existuje ta možnost, že zákonodárci nacházející se a jednající pod vlivem zhoubné koncepce vyprodukují takovou právní úpravu, jejíž uvedení do života povede společnost ke *katastrofě, které ji bude moci uchránit pouze uvědomělá, Bohem vnuknutá svévole² – tedy popření norem kodifikovaného práva a vypracování pravověrné koncepce jako alternativy k té zhoubné a její neochvějně uvádění do života.*

Přestože z hlediska kodifikovaných norem zhoubné koncepce může být činnost tohoto druhu kvalifikována jako naplnění závažné i zvláště závažné skutkové podstaty některého trestného činu (jde o trestné činy upravené na základě třetí složky zákonodárství, kterou je ochrana řízení podle koncepce panující nad státností před koncepcemi, které s ní nejsou kompatibilní). Nad tím se právníci, jak dokládají Dějiny, také nezamýšlejí a ve své většině bezmyšlenkovitě upřednostňují uvádění zhoubné koncepce do života, protože její nadvláda jim zajišťuje jejich sociální postavení a spotřebitelský dostatek.

Výše popsané možnosti, které se vážou na variabilitu koncepcí a odraz každé z nich v kodifikovaném právu, v nás vyvolávají otázku na objektivitu rozdílů Dobra a Zla v konkrétnosti jejich projevů v životě lidstva a kulturně svébytných společností. Ve své podstatě jde jen o jinou formulaci otázky na existenci Boha, Jeho Všemohoucnost, smysl (cíle) Božího Záměru a charakter *Božího dopuštění poskytujícího meze, ve kterých se lidé mohou upřímně mýlit a chybovat nebo „se znalostí věci“ čelit uvádění cílů Záměru do života.*

Jenže v historicky zformované kultuře dnešních dnů je existence Boha „diskutabilní otázkou“³. Jedni věří, že Bůh existuje, druzí věří že ne, ale málokdo z těch, kdo věří v Boha, věří Bohu a žije pod nadvládou

krývají příčiny krachu minulé globální civilizace, a sh civilizací a států v historii současné globální kého Říma, Byzance a Ruského impéria.

hem, nemáš vinu před carem.

toho kurzu (díl první).

diktatury svého svědomí (to poslední se týká nejen věřících v Boha, ale i uvědomělých ateistů). Ovšem nezávisle na názorech projevujících se ve sporech o existenci Boha, jak psal Ignatij Brjančaninov¹ (na fotografii vlevo), «příroda zvěstuje Boha»².

A proto považoval za potřebné vyučovat přírodní vědy nejen ve světských, ale obzvláště v duchovních vzdělávacích zařízeních³:

«Obzvláště je potřebná znalost přírodních věd, protože v naší době nihilisté zakládají své učení údajně právě na přírodních vědách. Je nutné vědět, že oni nestaví budovu

¹ Ve světském životě Dmitrij Alexandrovič Brjančaninov (1807 – 1867). V roce 1822 na naléhání svého otce začal studovat Nikolajevskou vojensko-inženýrskou školu (nacházející se v prostorách Michajlovského zámku, který díky tomu získal přezdívku „Inženýrský“), kterou dokončil v roce 1826. V té době to byla jazykem dnešních dnů jedna z nejprestižnějších vysokých škol v Rusku. Ještě před skončením školy si podal žádost o uvolnění, ta však byla zamítnuta, a tak se vydal pracovat podle své umístěnky do Dinaburské pevnosti (dnes Daugavpils, Lotyšsko).

V roce 1827 však ze zdravotních důvodů tuto práci opustil a žil v různých klášterech, dokud se v roce 1831 nestal mnichem a postupem času také jedním z významných ruských myslitelů 19. století, jehož názorům na osudové otázky života a rozvoje Ruska jeho současníci neporozuměli. V roce 1988 byl Místním koncilem Ruské pravoslavné církve zařazen mezi archijereje/biskupy.

² I. Brjančaninov – Slovo o člověku, Moskva, 1997, nebo viz: <http://www.pravbeseda.ru/library/index.php?page=author&id=2>.

Stejného názoru byl M. V. Lomonosov: «...příroda je určité Evangelium neumlčitelně zvěstující o tvůrčí síle a velikosti <Boha>. Nejen nebesa, ale i lůno zemské povovídá o slávě Boží.»

³ V dnešní době to platí nejen pro „duchovní“ vzdělávací zařízení, ale především pro studium v oborech právní věda, státní řízení a obecní samospráva, ekonomika a finance.

Biologie biocenóz, biologie člověka, psychologie jedince a psychologie kolektivů, teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky a jejich aplikovaného použití pro řešení různorodých sociálně politických a ekonomických úkolů, teorie řízení – všichni, kdo studují tyto obory, jsou povinni své znalosti umět porovnávat s realitou života. V opačném případě jsou odsouzeni být profesionálně nezpůsobilými, ať už se budou ohánět jakýmikoliv vysokoškolskými diplomy a profesionálním postavením.

V neposlední řadě to platí i pro ostatní takzvané „humanitní obory“, neboť je to nutné k tomu, aby humanitní vzdělání přestalo být nepřirozené.

nihilismu na přírodních vědách, ale na nahodilých, nejasných hypotézách, tj. předpokladech nebo výmyslech, které není možné podepřít takovými důkazy, na jejichž základě by přírodní věda uznala daný poznatek za pravdivý a bez kterých mají všechny ty brilantní hypotézy hodnotu hry jejich obrazotvornosti, hodnotu blábolu»¹.

V hodnocení uvedeném v poslední větě, měl archijerej Ignatij Brjančaninov pravdu². Uplynulo už půldruhého století od doby, kdy vyslovil výše uvedený názor, který napovídá, že jak v případě *věřících Bohu*, tak i ateistů (věřících v Boha nebo nevěřících v Boha) má jejich objektivita odlišování Dobra a Zla v konkrétnosti jejich projevů – nezávisle na subjektivních představách lidí o nich a o existenci Boha – dopad na to, zda je život společnosti (a tím pádem i koncepce způsobu života a zákonodárství z ní vyplývající):

- v rozporu s objektivními zákonitostmi, *v důsledku čehož společnost trpí různorodými problémy*: vnitřní sociální konflikty, růst statistiky nemocnosti, ekologické a ekonomické pohromy apod. – to všechno jsou zákonité následky narušení objektivních zákonitostí *existence lidské společnosti v harmonii s Přírodou (v chápání ateistů) a stejně tak v rámci Božího Záměru*;
- nebo se život společnosti o objektivní zákonitosti opírá a je jimi podporován, takže prakticky potvrzuje pravdivost výroku apoštola Pavla: *«... Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu»* (První posláni apoštola Pavla Korintským, 14:33).

To znamená, že potřeba shody koncepce způsobu života společnosti v návaznosti pokolení a zákonodárství a právní aplikační praxe, které z ní vyplývají, s *objektivními přírodními zákonitostmi bytí lidí, kulturně svébytných společností a lidstva jako celku*, je objektivní nutnost. Tato objektivní danost je jednotná a bezvýhradná jak pro nositele ateistického chápání světa, kteří uznávají objektivnost zákonů

¹ I. Brjančaninov – Slovo o člověku.

² A konkrétně Charles Darwin se ve svém díle O vzniku druhů přírodním výběrem minimálně třikrát zmiňuje o Bohu jako o Tvůrci a Všedržiteli a přesto je navzdory tomu nestydatě vulgarizovaný „darwinismus“ využíván jako jeden ze základů „vědeckého ateismu“.

Přírody, tak i pro nositele náboženského chápání světa, kteří vidí v objektivních zákonech Přírody Boží předurčení existence Všehomíru¹. A definice *svobody jako uvědomělé nutnosti* může být z hlediska života průkazná pouze v tom případě, rozumíme-li tou – výše nazvanou – nutností, že budeme žít tak, abychom se opírali o objektivní zákonitosti všech šesti skupin pod nadvládou diktatury svědomí.

A právní systém musí jako atribut státnosti (jak z hlediska zákonodárství, tak i z hlediska právní aplikační praxe) pracovat na tom, aby bylo do života uváděno objektivní Dobro a vykořeňováno z něho historicky přítomné Zlo a jeho generátory.

Přítomnost objektivních zákonitostí, které jsme vyčlenili do šesti dříve vyjmenovaných skupin (kapitola 13.1 tohoto kurzu – díl čtvrtý), nás vede k tomu, že celou tu množinu možných koncepcí organizace života společnosti v návaznosti pokolení je možné rozdělit do tří tříd:

- koncepce vyjadřující nepokrytý satanismus, včetně nekompromisního ateismu jako jedné z maskovacích zástěrek satanismu;
- koncepce, které je možné charakterizovat slovy „*ani Boží svíčka ani čertův pohrabáč*“ („*ani ryba ani rak*“) díky tomu, že jejich zjevné záměry včetně těch nevyřčených objektivně doprovázejících ty ohlášené, jsou takové, že část jich leží v rámci Božího Záměru a část v oblasti Božího dopuštění poskytujícího meze, ve kterých se lidé mohou upřímně mýlit a chybovat nebo „se znalostí věci“ nahrávat Satanovi;
- variace koncepcí odrážejících Záměr, které se mezi sebou liší detailností propracování a lexikálně-symbolickými obaly vyjadřujícími smysl společný všem těmto variacím.

První dvě třídy koncepcí přinášejí v případě trvalého přívrženectví k nim zhoubu.

¹ Zvláštní postavení zde zauímají ateisté-agnostici, kteří trvají na tom, že Svět je nepoznatelný, nebo jsou přesvědčeni o tom, že objektivní zákonitosti neexistují a život je kaleidoskopem náhod, které nejsou mezi sebou spojeny příčinnými podmíněnostmi. Tak s takovými náhledy je člověk zralý na péči psychiatra.

Koncepce spadající do poslední třídy mohou obsahovat chyby, ale mají **nepomíjející bezchybné jádro**, které jim umožňuje zbavovat se těchto chyb v průběhu dějinného rozvoje společností žijících pod jejich nadvládou. Podstata toho jádra spočívá v tom, že **jediné pravdivé náboženství je diktatura svědomí**, díky které je *člověk v modlitebním dialogu s Bohem prostřednictvím svého svědomí a rozvíjející tak svou individuální dialektickou kulturu poznání a tvořivosti schopen vymanit se z moci chyb a omylů a je potom povinen pomoci v tom i dalším lidem.*

Nutným důsledkem toho je, že nikdo nemůže být člověku pánem kromě Boha, neboť jediná objektivně bezvýhradná moc ve Všemohíru¹ je Boží Všemohoucnost a účelem člověka je být zástupcem Božím. To ovšem znamená, že slova „Bůh“ a „pán“ nejsou ve všech kontextech synonymy, neboť za svého „pána“ – upírajíce toto postavení Bohu – si může jedinec zvolit bezduchou modlu-idol, kterou si sám stvořil z jiného zástupce biologického druhu Člověk rozumný, z běsu, Satana apod., čehokoliv kromě Boha².

¹ Nadvláda, to je bezvýhradná moc pána nad tím, kdo se podřizuje jeho nadvládě. V nadvládě může být přítomna jak objektivní, tak i subjektivní složka a obě se mohou dotýkat jak vnějších možností uplatňování nadvlády, tak i reakce na ni v podobě podřizování se jí.

² Tato klasifikace koncepcí vyvolala nepochopení u některých čtenářů poté, co byly zveřejněny dvě první kapitoly práce vnitřního prediktoru SSSR – Ruská právní věda: ten „právní mor“ na Rusi vyléčíme, z roku 2014, ještě před dokončením celé této práce, proto zde vysvětlíme:

- Koncepce vyjadřující nepokrytý satanismus vyplývají z toho, že se lidé odklonili od plnění své mise zástupců Božích na Zemi, z jejich uznání Satana za „knížete tohoto světa“ a z podřízení mu svého života na základě jejich vlastní volby, jakému „pánu“ budou sloužit. A vzhledem k tomu, že v davo-„elitářských“ kulturách může být sociální řízení organizováno na základě kombinace subkultury určitého esoterismu (učení pro zasvěcené) a exoterismu (učení pro dav), může být satanismus ve své exoterické složce maskován ateismem, aby nepopouzel dav, kterému je vlastní to či ono směřování k Dobru a tím pádem odmítání nepokrytého satanismu, ale v esoterické složce po dosažení určité úrovně zasvěcení již bude satanismus vyvstávat ve své otevřené podobě.
- Koncepce charakterizované slovy „ani Boží svíčka, ani čertův pohrabáč“ vyplývají z přivrženectví k Dobru i k ateismu, který na sebe může brát

→ → →

Avšak nezávisle na podmíněnosti zákonodárství určitou koncepcí, která může náležet do jedné ze tří vyjmenovaných tříd, existují v životě společnosti dvě možné varianty uplatňování zákonodárství.

Varianta první - normální:

1. Analýza reálné nebo možné situace v její konkrétní podobě.
2. Volba zákonů a paragrafů odpovídajících situaci.
3. Přijetí rozhodnutí v souladu s ustanoveními právní úpravy ve vztahu k situaci, která v životě vznikla, nebo s ohledem na perspektivu jejího vývoje.
4. Jestliže neexistuje ustanovení zákona, které by se na ni dalo uplatnit, vypracování samovolného rozhodnutí, které však nesmí narušovat stávající paragrafy právní úpravy a v případě nutnosti dopracování příslušné části právní úpravy.

Nazvěme toto pořadí úkonů pro přesnost „normálním postupem“.

jednu ze dvou podob: 1) materialistickou, trvající na tom, že Bůh i Satan jsou výmyslem nevědomých lidí; 2) idealistickou, trvající na tom, že Bůh (bozi) jsou a obracet se na Satana (Černoboha) je špatné, která ale zároveň lidi izoluje od života i Boha svými dogmaty a věroukami. Ze směřování k Dobru potom vyplývá ta složka této třídy koncepcí, jež odpovídá Záměru a z ateismu a přeludů, které ho doprovázejí, zase vyplývá ta složka, jež leží v mezích Božího dopuštění.

- Koncepce třetí třídy, které více či méně plně a detailně vyjadřují Záměr, vyplývají z individuální nábožnosti a diktatury svědomí. Jenže vzhledem k tomu, že každý jedinec už vstupuje do určité, historicky zformované kultury, která již obsahuje nějaké chyby a omyly, mohou přes jeho osobnost tyto zděděné chyby a omyly pronikat i do koncepcí. Protože je však jádrem koncepcí – přesvědčení, že jediným opravdovým náboženstvím je diktatura svědomí – dokáže postupně moc diktatury svědomí nad jejími přívrženci koncepcí těchto z minulosti zděděných chyb a omylů zbatit.

A vzhledem k tomu, že všechny tyto koncepce existují v jednom a tom samém světě, který je všem lidem společný, mohou koncepce různých tříd obsahovat pozice, které jim budou všem společné. Proto se může jejich zařazování do té či oné třídy na základě jejich obsahu vzhledem k subjektivismu lidí, kteří to budou činit, vzájemně vylučovat. A odhalit zdroj a mechanismus jejich generace díky svému individuálnímu subjektivismu také nedokážou všichni. Jenže ten problém nespočívá v tom, abyste bezchybně zařadili koncepcí, pod jejíž nadvládou žijete, ten problém spočívá v tom, že se musíte naučit žít v Lásce a pod nadvládou diktatury svého vlastního svědomí.

Vzhledem k tomu, že **právní zákony na rozdíl od zákonů Přírody nepůsobí automaticky bez účasti lidí**, jsou k tomu, aby se právní úprava aplikovala v politické praxi společnosti normálním postupem, nutné dva faktory:

- **zaprvé**, ve společnosti musí politicky aktivní část
 - ve své maximální variantě zahrnovat celou společnost¹, a ve své minimální variantě být alespoň natolik dostatečně početnou a dostatečně široce rozprostraněnou ve společnosti, aby se v ní mohla stát generátorem procesů autosynchronizace²,
 - mít určitý intelekt a znalosti (úroveň vzdělání), jaké jsou nezbytné k tomu, aby mohla vypracovat obsahově vyhraněnou politickou iniciativu³,

¹ V takovém případě společnost přestává být davo-,elitářskou“.

² Jev v supersystémech zakládající se na tom, že jestliže určitá menšina prvků supersystému začne provádět určitý úkon synchronicky, začnou ho postupně opakovat i další prvky, jejichž informačně-algoritmické zajištění podporuje tyto úkony a je aktivizováno příkladem chování předváděného prvky-generátory autosynchronizace.

Společnost je z hlediska Dostatečně všeobecné teorie řízení supersystémem. Příkladem jevu autosynchronizace v lidské společnosti je generace potlesku v publiku několika lidmi z „podstrčené klaky“. Díky systému generace autosynchronizace je možné zorganizovat paniku na burze, vyhrát volby nebo je zmařit, vyvolat obstrukci kvůli volebním výsledkům apod.

Jak již jsme psali v kapitole 9.1 (díl druhý tohoto kurzu), experiment psychologů z univerzity v Leedsu prokázal, že v lidské společnosti „informovaná menšina“ tvořící pouhých 5% udává vzor chování zbylým 95% lidí, kteří informováni nejsou, ale úspěšně bezmyšlenkovitě napodobují ty informované (Vědci odhalili, že lidem je vlastní chovat se jako „ovce“ a slepě následovat toho, kdo se stal lídrem.›: http://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep_print.html).

Hlavní funkcí hromadných sdělovacích prostředků v davo-,elitářských“ kulturách je formování této „informované menšiny“ v souladu s úkoly politiky, která má být uváděna do života. Tato funkce médií může být realizována tím efektivněji, čím úžeji je ve společnosti rozšířena dostatečně efektivní poznávací a tvůrčí kultura odhalující lež a technologie manipulace davu.

³ Nepokrytý nihilismus ve stylu „*tohle nechceme, ale co konkrétně chceme, to nevíme*“ je nejen neplodný, ale i škodlivý, protože ničí stávající a nevytváří nic, co by se mohlo stát náhradou. Právě v tomto druhu nihilismu

→ → →

- a politickou vůli potřebnou k tomu, aby tato iniciativa byla uvedena do života a to i s oporou na procesy autosynchronizace, společenské samoorganizace a na právní systém, a také na mimosociální faktory¹;
- **zadruhé**, tato politicky aktivní část společnosti musí mít právní vědomí, tj. musí chápat:
 - že zákonodárství je jedním z nástrojů společenského samořízení (jeden z nástrojů realizace bezstrukturního řízení),
 - a vědět, jak jsou v platné právní úpravě vyjádřeny její životní zájmy.

Jestliže je to **první** i **druhé** přítomno ve společnosti ve všech svých složkách, tak jakékoliv nejen systematické, ale i jednorázové narušení právní úpravy bude mít ten důsledek, že vyvolá politickou iniciativu nositelů právního vědomí zaměřenou na dodržování zákonných norem a potrestání viníků jejich narušení a pošlapání zákonných práv občanů. Přičemž **to předpokládá nejen politickou aktivitu právě těch občanů, jejichž zákonná práva byla porušena, ale i POLITICKOU AKTIVITU TĚCH OBČANŮ, KTEŘÍ SE TOHO STALI SVĚDKEM, NEBO SE O TOM DOZVĚDĚLI A PŘESVĚDČILI SE O TOM, ŽE SKUTEČNĚ DOŠLO K POŠLAPÁNÍ PRÁV TŘETÍCH OSOB STÁTNÍ MOCÍ.**

To znamená, že v základu normálního postupu uplatňování zákonů leží právní vědomí ve výše vymezeném významu tohoto pojmu spojující jak zástupce státní, tak i byznys moci a politicky aktivní a odpovědnou část zbylé společnosti. Jestliže je uplatňován tento postup, je možné společnost charakterizovat jako občanskou a stát jako právní.

spočívala fatální chyba Koordinační rady protiputinské opozice (která byla založena 21.10.2012 a rozpadla se 19.10.2013 v důsledku ztráty usnášeníschopnosti) a jejich následovníků; ve druhé polovině osmdesátých let 20. století, v letech přestavby se stejné chyby dopouštěli přívrženci hesla „Strano, nech nás taky řídit!“ a v současnosti zase veškeré ty „bolotné“ a nacionalistické opozice, které jsou nositelkami tendencí ke zrodu internacismu (bolotniki/protestují z Bolotného náměstí) a nacismu (nacionalisté).

¹ Viz obr. 13.2.2-1 (hl. 15 tohoto dílu) a obr. 13.2.2-2 a vysvětlení k nim v kapitole 13.2.2 tohoto kurzu (díl čtvrtý).

Potom se právní aplikační praxe odrážející tento normální postup stává základem pro zdokonalování zákonodárství a právní aplikační praxe v podobě *systemu odosobněného řízení*¹, před kterým jsou si rovni jak fyzické tak i právnické osoby. A pojem „zdokonalování zákonodárství“ je třeba chápat jak z hlediska jeho zdokonalování v mezích panující koncepce, tak i z hlediska zdokonalování samotné koncepce, tedy její modifikace ve směru jejího přechodu k bezvýhradnému vyjádření pravověrnosti na základě všech dříve nazvaných šesti skupin objektivních zákonitostí.

Jestliže ve společnosti není právní vědomí v uvedeném smyslu tohoto pojmu, nebude zákonodárství uplatňováno normálním postupem, dokonce ani v případě, že existuje politicky aktivní část společnosti.

Osvojení si odborného právního vzdělání nezaručuje automaticky, že si daný jedinec také vypracuje právní vědomí, takže právnímu společenství jako takovému nemusí být právní vědomí vůbec vlastní, přestože v něm mohou existovat jednotlivé osobnosti tvořící výjimku².

Kdyby tomu tak nebylo, tak by nemohla existovat přísloví jako: „zákon je jako oj, vždy ho můžete otočit, jak se vám to hodí“³, „se silnějším se neper a s bohatým k soudu nechod“, „na nepravdě soud stojí“⁴; a nebyl by důvod mluvit o druhé variantě uplatňování zákonodárství.

Varianta druhá – „nenormální“. Mentalita našeho úřednictva, představitelů orgánů „ochraňujících právo“ tedy policejních orgánů, pracovníků prokuratury a soudního sboru za situace, kdy *celkově ve*

¹ V daném případě „odosobněné řízení“ znamená symbiózu strukturního a bezstrukturního řízení v procesu aplikace zákonodárství společností a státností.

² V minulosti mezi takové výjimky patřil Anatolij Fjodorovič Koni (1844 – 1927).

³ Oj je konstrukční prvek spojující v koňském spřežení přední rejd s koňským postrojem nebo spojující postroj s jednoosým povozem dvoukolákem.

⁴ Poslední přísloví bylo převzato z Výkladového slovníku živého velkoruského jazyka V. I. Dala, heslo Nepravda.

společnosti není rozvinuto právní vědomí¹, již celá staletí včetně dnešních dnů produkuje jinou algoritmiku uplatňování zákonodárství:

1. Analýza situace a zjištění sociálního postavení účastníků (s cílem odhalit jejich možnost efektivně se bránit zlovolné svévoli).
2. Vypracování svévolného rozhodnutí s ohledem na zjištěnou situaci, ve kterém jeho autoři na základě svého vnímání (nebo chápání) dané situace promítnou účelovost takovým způsobem, aby bylo v souladu se zájmy toho, v jehož prospěch má být přijato a vykonáno, nebo aby návrh rozhodnutí mohla v takové podobě schválit příslušná osoba.
3. Vyhledání paragrafů v právní úpravě, na které je možné se odkázat a podpořit tak právní sílu a *zdání zákonnosti* svévolně přijatého rozhodnutí.
4. Vyhlášení rozhodnutí s odkazy na paragrafy a výkon rozhodnutí „v souladu se zákonem“ za faktického ignorování a popření zákonných norem a zákonných práv občanů a dalších fyzických a právnických osob.

¹ Potlačování právního vědomí bylo jedním z cílů vnitřní politiky ruského státu po dobu celé epochy vlády dynastie Romanovců, za které bylo zformováno nevolnické právo ze zděděných základů, jak k tomu byly položeny v dřívějších dobách (zrušení Jurjevova dne v roce 1597 za vlády Borise Godunova apod. /pozn. překl. den (26. listopadu), od kterého měli rolníci právo přecházet po ukončení ročního cyklu zemědělských prací asi po dobu dvou týdnů od jednoho feudála ke druhému/). Dynastie potřebovala věrně poddanství, jinak nazývané „loajalitou“, kterou M. E. Saltykov-Ščedrin charakterizoval slovy: *«Loajalita je cejch, který se dá získat jen provedením nějaké špinavosti»*. A to je prakticky jediný cíl, kterého Romanovci dokázali dosáhnout, a který posloužil jako příčina krachu impéria a smrti větší části členů carské rodiny. 2. (15.) března 1917 v den abdikace (jestliže k ní skutečně došlo, protože originál podepsaný Mikulášem II. k dispozici není) si Mikuláš II. do deníku napsal: *«Okolo je jen zrada a zbabělost, a podvod!»* A přestože tyto řídicí kádry do funkcí jmenoval sám Mikuláš II. po dobu 23 let své vlády, nenese za tento výsledek vinu jen on: v podstatě nebylo z koho vybírat. O nezpůsobilosti šlechty jako základu řídicího sboru Ruského impéria se V. O. Ključevskij vyjádřil následovně: *«Ušlechtilá ruská šlechta vyměnila čest svého stavu za dluhy ve státní bance.»* (*«Благородное росс[ийское] дворянство разменяло свой сословный долг на долги госуд[арственному] банку»*)

Tento způsob jednání, který nazveme nenormální, je přesně ten, který v našem státě¹ převládá (přinejmenším od okamžiku zformování

¹ Tento postup zcela odpovídá „ústavě nepsaných pravidel“:

« **čl. 1** – Silný může všechno. Veškerá moc ve státě náleží silným, moc silných nemůže být omezena ničím kromě síly.

čl. 2 – Zákon existuje pro slabé. Slabí jsou povinni dodržovat zákony, které napsali silní. Silní nejsou povinni dodržovat zákony, které oni sami píší pro slabé.

čl. 3 – Slabý není roven silnému. Z hlediska silného je slabý vždy vinen. Ve vztahu k silným platí presumpce nevinny.

čl. 4 – Silní mají práva, slabí mají povinnosti. Silní mohou narušovat zákon. Slabí také mohou narušovat zákon, ale pouze v jednotlivých případech, jestliže to nepoškozuje silné.

čl. 5 – Silní nemohou zneužívat svá práva ve vztahu k těm, kteří jsou silnější než oni sami. Jestliže silný zneužil právo ve vztahu k silnějšímu, než je on sám, je považován za slabého a bude vůči němu příslušně uplatněn zákon.

čl. 6 – Ani jeden silný nemůže být pohnán k odpovědnosti za trestný čin, kterého se dopustil s výjimkou případů, kdy narušil právo ještě silnějšího.

čl. 7 – Slabí mohou být pohnáni k odpovědnosti za trestný čin, kterého se dopustili, za trestné činy, kterých se dopustili silní a dokonce i za trestné činy, kterých se nedopustil vůbec nikdo.

čl. 8 – Slabý nemá právo na ochranu před silným. Slabý je silný ve vztahu k slabšímu, než je on sám. Pokus slabého ochránit se před silným je trestným činem.

čl. 9 – Majetek patří silným. Silní mohou vlastnit majetek na základě povolení toho nejsilnějšího. Slabí jsou povinni vydat svůj majetek silnějšímu hned po jeho prvním vyžádání. Právo silného na vlastnictví slabého je chráněno státem.

čl. 10 – Reálné občanství mají jen silní. Silní se rodí silnými, nebo se stávají silnými díky příbuzenství nebo známosti, a také v případě, že budou jako silní uznáni jinými silnými.

čl. 11 – Spory mezi silnými jsou řešeny podle jejich nepsaných pravidel. Tato pravidla mají sílu tradice a stojí nad zákonem. V případě, že si pravidla a zákony protirečí, jsou zákony uplatňovány pouze v té své části, ve které neprotirečí těmto pravidlům.

čl. 12 – Moc silných pochází od Boha. Monopolní právo vysvětlovat, proč je moc pouze v rukou silných náleží Církvi. Církev společně se státem náleží silným. Slabí musí chodit do církevních chrámů.

nevolnického práva za ideologické podpory Ruské pravoslavné církve¹) po dobu několika posledních staletí až do dnešních dnů. A změna konceptuální podmíněnosti zákonodárství v epoše Sovětské moci a bolševismu zosobněného J. V. Stalinem tento zavedený řád z koncepce „otroci, poslouvejte své pozemské pány...“ na koncepci společnosti svobodných lidí žijících podle svědomí² změnit nedokázala

čl. 13 – Silné řídí ten nejsilnější. Nejsilnější není volen ani jmenován, své místo obsadí sám. Volby jsou nutné kvůli tomu, aby předem známý výsledek vypadal pravděpodobně.

čl. 14 – Silní si lokálně sami poradí se slabými. Jedni silní se nevměšují do záležitostí jiných silných, jestliže ti dodržují pravidla. Zásah do záležitostí jiných silných je přípustný v mezích potřebných pro obnovu zdání zákonnosti. Dokud si to silní mezi sebou vyřizují, slabí musí mlčet.

čl. 15 – Právo silných platí na celém území státu. Slabí jej mohou opustit, jestliže to stihnou. Kdo to nestihl, má smůlu.

čl. 16 – Zákony silných platí do té doby, dokud se slabí sami nestanou silnými» (<http://www.forum-volograd.ru/archive/index.php?t-242611-1>).

Autorství této „ústavy nepsaných pravidel“ je připisováno V. B. Pastuchovu, profesorovi Oxfordské univerzity. Kromě toho je Vladimír Borisovič Pastuchov (narozen 1963) členem Moskevské městské advokátní komory a Mezinárodní advokátní komory, členem Rady pro rozvoj vlády Moskvy a poradcem předsedy ústavního soudu Ruské federace.

Nezávisle na autorství je tato „ústava nepsaných pravidel“ napsána z právního hlediska profesionálně a se znalostí reálného stavu věcí v postsovětském Rusku.

¹ «Otroci, poslouvejte své pozemské pány ...» — apoštol Pavel k Efezským, (6:5); «Služebníci, podřizujte se ve vši bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevině» První list Petřův, (2:18-19).

² První články ústavy SSSR z roku 1936, stejně jako celá tato ústava, vyjadřují bezvýhradně právě tuto koncepci:

čl. 1 – Svaz sovětských socialistických republik je socialistickým státem dělníků a rolníků.

čl. 2 – Politický základ SSSR tvoří Sověty poslanců pracujících, které vznikly a upevnily se v důsledku svržení moci statkářů a kapitalistů a vítězství diktatury proletariátu.

čl. 3 – Veškerá moc v SSSR náleží pracujícím ve městech i na vesnicích, které zastupují Sověty poslanců pracujících.

→ → →

v důsledku mravně psychické setrvačnosti společnosti, která není podřízena kodifikovanému právu a nemění se sama o sobě synchronně se změnou právního systému a kodifikovaného práva.

Aby nenormální postup uplatňování zákonodárství mohl fungovat, je nutné, aby ve společnosti chyběla politická aktivita a právní vědomí nebo aby nešlo o dostatečně široce rozšířené jevy.

- A my mluvíme o tom, že dnes v Rusku žijeme pod nadvládou právě tohoto nenormálního postupu uplatňování zákonodárství na tom základě, že:
 - jsme se setkávali s jeho projevy přímo my sami, přičemž nejednou;
 - se s ním setkal téměř každý dospělý Rus buď sám osobně, nebo jeho přátelé či blízcí.
- Zatímco případy propuštění z práce a trestního postihu představitelů právního systému za tento způsob porušování práva jsou zřídka a jestliže se o nic vůbec někdo dozví, tak je to v „absolutní většině takových případů“ ze vzácně se vyskytujících mediálních zpráv tohoto druhu a ne z vlastních životních zkušeností, či ze zkušeností svých přátel a blízkých, ani z každoročních oficiálních svodek státní moci o tom, že *na základě její iniciativy a stížností občanů* (včetně za trestné činy maření spravedlnosti – hl. 31 stávajícího trestního zákoníku Ruské federace) bylo trestně stíháno a odsouzeno tolik a tolik odpovědných osob, což činí tolik a tolik procent z celkového počtu státních úředníků.
- Nadvláda právě tohoto postupu uplatňování zákonodárství se nepřímou promítá do statistiky:
 - zatímco v tom nechvalně známém roce 1937 soudy v SSSR vynesly řádově 13% zprošťujících rozsudků,
 - tak podle údajů zveřejněných v roce 2013 vynesly soudy v postsovětském Rusku řádově 0,8% zprošťujících rozsudků.

Takový poměr statistik z různých epoch není ukazatelem toho:

čl. 4 – Ekonomický základ SSSR tvoří socialistický systém hospodaření a socialistické vlastnictví výrobních nástrojů a prostředků, který byl nastolen v důsledku likvidace kapitalistického systému hospodaření, zrušení soukromého vlastnictví výrobních nástrojů a prostředků a likvidace vykořisťování člověka člověkem.

- že kvalita přípravných řízení a práce soudů v postsovětském Rusku v porovnání s rokem 1937 vzrostla,
- ale toho, že soudy odsuzují na základě falešných obvinění vznášených vyšetřovateli proti obviněním přinejmenším o jeden řád častěji, než se to dělo v době nechvalně proslulého Ježova.

Rozdíl těchto epoch spočívá pouze v tom, že v roce 1937 se za Ježova z ničeho hromadně fabrikovala křivá obvinění a přiznání na základě paragrafů odsuzujících k smrti zastřelením a v dnešní době platí moratorium na udělování trestu smrti, což je doprovázeno i moratoriem na vynášení rozsudků s trestem smrti. Nebýt tohoto moratoria, vyprodukoval by vzájemný boj „elitářských“ klanových skupin a vyrovnávání účtů mezi „uvědomělými“ občany takovou vlnu represí a trestů smrti, že v porovnání s ní by byl rok 1937 vzorem dodržování zákona a pořádku.

Jestliže má určitá část společnosti právní vědomí a je přesvědčena, že platné zákonodárství je v rozporu s jejími zájmy a *státní moc přesto bezvýhradně trvá právě na takovém zákonodárství a právní aplikační praxi z něj vyplývající, nebo mlčky nahrazuje zákonnost svévolí (tj. zákonodárství je uplatňováno podle druhé varianty)*, povede to k tomu, že tato část obyvatelstva bude sabotovat dodržování takového zákonodárství a předpisů, a bude podporovat sabotáž i ze strany jiných osob a organizovat ji; přičemž její jednání zaměřené na likvidaci takového zákonodárství a právní aplikační praxe může být skutečně „extremistické“: od jednotlivých útoků zaměřených proti zástupcům panujícího právního systému ve stylu Věry Fignerové a Věry Zasuličové, národovců a eserů (v dobách impéria) či scénáře filmu Vorošilovský střelec (ze současnosti) a masových protestů (blokování federálních silnic obyvateli „monoměst“, kde byl ekonomickou politikou postsovětského státu zlikvidován jediný podnik, který je tam všechny živil; vzpoura v trestanecké kolonii v Kopejsku na konci listopadu roku 2012 kvůli šikaně vězňů personálem; „dálnévýchodní partyzáni“, kteří cíleně zabíjeli pracovníky ministerstva vnitra v únoru 2010 a na videu, které vystavili na internet, prohlašovali, že se jedná o samosoud nad „zločinci v uniformách“ z řad policie, kteří beztrestně

zneužívají svou moc¹⁾ – až po zorganizování státního převratu nebo revoluce.

Jsou-li nositelé právního vědomí tvořícího alternativu k platnému zákonodárství politicky aktivní v tom smyslu, jak je to vymezeno výše, jsou v dané společnosti schopni vypracovat a realizovat strategii likvidace stávající státnosti (včetně právního systému, který vyprodukovala) a nahradit ji jinou – vyjadřující jejich zájmy – „pokojnými prostředky“: tedy bez vzpour a revolucí. V takovém případě mohou předchozí právní systém po určitou dobu používat jako „dekorativní zástěrku“ zakrývající jejich politiku zaměřenou na jeho svržení *do té míry, v jaké pronikají do stávajících mocenských institucí ve společnosti a zmocňují se v nich klíčových pozic*. Jestliže z posuzování vyjmeme historicky velice krátké období formování státnosti SSSR, tak po vraždě J. V. Stalina a L. P. Berii v roce 1953 protivníci Sovětské moci a socialismu postupovali přesně tímto způsobem – *postupným pronikáním k moci, zmocňováním se klíčových pozic a dosazováním idiotů do funkcí, ve kterých by se těmto přívržencům restaurace kapitalismu mohl někdo postavit na odpor*² – zlikvidovali SSSR. Přestože jim tento proces trval několik desetiletí (od Stalinovy vraždy v roce 1953 do přijetí buržoazně-liberální kryptokoloniální ústavy v roce 1993), jednalo se o efektivní metodu.

To samé platí i pro možnou reakci politicky aktivních nositelů právního vědomí na nenormální postup při uplatňování zákonodárství státní mocí, které se zmocnili „silní“³ (bez ohledu na to, zda stávající

¹ O tom, zda jejich obvinění proti policistům, které zabili, byla pravdivá nebo falešná, spolehlivé informace k dispozici nejsou. Ale vzhledem k tomu, že zneužívání moci ze strany policistů není v postsovětském Rusku ničím výjimečným a tresty za tuto trestnou činnost naopak výjimečné jsou, byl podíl těch, kteří na internetu „partyzány“ podpořili, vyšší než podíl těch, kteří je odsuzovali. Státní moc byla takovým výsledkem omráčena, ale závody o nutnosti vykořenění právního nihilismu, a to především sama u sebe, si z toho žádné neudělala a efektivní opatření k jeho vykořenění nepřijala.

² Jestliže nemají dostatek vlastních kádřů, nebo hodlají někoho v průběhu politického procesu obětovat, jsou k tomu idioti (zejména z tábora politických protivníků) nejvhodnějším materiálem, neboť těmi se dá nejsnadněji manipulovat na základě principu, že „každý v míře svého chápání pracuje pro sebe a v míře svého nepochopení na ty, kteří toho chápou více“.

³ Pojem z dříve uvedené „ústavy nepsaných pravidel“.

zákonodárství vyjadřuje jejich zájmy, a bez ohledu na podmíněnost zákonodárství a právní aplikační praxe tou či onou koncepcí způsobu života společnosti v návaznosti pokolení).

Státnost jako subkultura vytváří systém orgánů státní moci. Jestliže vezmeme do úvahy plnou funkci řízení, tak ve vztahu ke společnosti tento systém orgánů státní moci (společně s právním systémem):

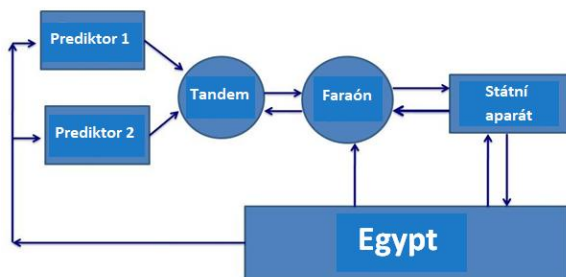
- zajišťuje realizaci těch či oněch etap plné funkce řízení (v závislosti na rozvinutosti a rozšíření politicky orientované poznávací a tvůrčí kultury ve společnosti);
- je nástrojem realizace strukturálního způsobu řízení;
- je jedním z mnoha generátorů a koordinátorů bezstrukturálního řízení¹ jak v samotné společnosti lokalizované v hranicích státu, tak i v ostatním světě.

Jako důsledek prvního bodu tu vzniká otázka rozdělení funkční zátěže mezi prvky systému orgánů státní moci a shody zátěže každého z nich s etapami plné funkce řízení a se zásadami zajišťování efektivity řízení a budování funkčních organizačně-systemizovaných struktur. A tuto shodu je nutné udržovat v procesu realizace státního řízení v toku okolností: vnitropolitických, zahraničněpolitických, globálně politických a přírodních. To tedy znamená, že vše dříve vyložené v hlavě 7 (díl první tohoto kurzu), je nutné aplikovat při budování a modifikaci architektury struktur státní moci do procesu realizace státního řízení.

Jestliže se podíváme do dějin, tak jedinou státností, jejíž architektura struktury zajišťovala realizaci plné funkce řízení podle schématu prediktor-korektor, byl Egypt v epoše faraónů (viz opakovaně uvedený obrázek 8.5-1: vysvětlení k němu je uvedeno ve druhém dílu tohoto kurzu v redakci z roku 2016).

¹ Kromě systému orgánů státní moci mohou tyto funkce plnit i jiné vnitřní sociální útvary, takže v důsledku toho může docházet ke konfliktům toků bezstrukturálního řízení vyvěrajícího z rozdílných generátorů a koordinátorů. A vzhledem k tomu, že strukturální řízení je obecně produktem toho bezstrukturálního, může se stát, že systém orgánů státní moci bude méně efektivní (a to i v důsledku byrokratizace řízení) než některé generátory a koordinátory bezstrukturálního řízení ve stejné společnosti, takže se může vlivem alternativního bezstrukturálního řízení zhroutit.

Převážná většina ostatních států z minulosti a bez výjimky všechny státy současnosti mají takovou architekturu systému orgánů státní moci, která není schopná realizovat všechny etapy plné funkce řízení na profesionálním základu, neboť v architektuře jejich systémů orgánů státní moci chybí bloky, které by byly nositeli první až páté etapy plné

OBR. 8.5-1. REALIZACE PLNĚ FUNKCE ŘÍZENÍ V EGYPTĚ
V DOBĚ FARAÓNŮ.

funkce řízení – tedy konceptuální moci realizované na profesionálním základu (viz opakovaně uvedený obr. 8.5-2 a vysvětlení k němu ve druhém dílu tohoto kurzu v redakci z roku 2016).

Částečnou výjimku tvořil SSSR. Na jedné straně bylo v jeho systému řízení Politbyro¹ a Úřad státního plánování, které by měly být s ohledem na uložené funkce konceptuálně mocné, jenže reálně byly z následujících příčin konceptuálně bezmocné:

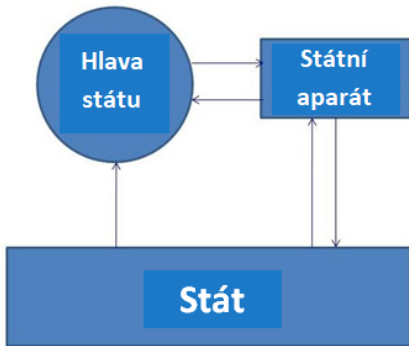
- profesionální revolucionáři – zakladatelé SSSR – byli sami ve své většině konceptuálně bezmocní v důsledku své víry ve správnost a životní způsobilost „mraksismu“²;
- a vzdělávací systém, který v SSSR vytvořili, nezajišťoval, aby si lidé osvojovali znalosti a návyky potřebné pro uplatňování konceptuální moci³, takže i samotné **Sověty poslanců pracujících byly konceptuálně bezmocné;**

¹ Přestože formálně z právního hlediska Politbyro ani Ústřední výbory KSSS (svazový a republikové) netvořily orgány státní moci, není možné je při posuzování systému řízení Sovětského svazu opominout.

² «Marxovo učení je všemocné, protože je pravdivé» (V. I. Lenin, Tři zdroje a tři součásti marxismu z roku 1913).

³ Neboť se jejich vzdělávací systém opíral o staroegyptský soubor mezních zobecnění (prvotních) rozdílů (prostor, čas, hmota, fyzikální pole), jako to bylo dříve v Ruském impériu a jak je to na celém světě i v současnosti (2016).

- psychika převážné většiny obyvatelstva v návaznosti pokolení byla v důsledku různých příčin přizpůsobena davo-, „elitářské“ organizaci

OBR. 8.5-2. STÁTNÍ ŘÍZENÍ V PŘÍPADĚ ABSENCE BLOKU KONCEPTUÁLNÍ MOCI, KTERÝ BY FUNGOVAL NA PROFESIONÁLNÍM ZÁKLADU

Lenin, J. V. Stalin, L. D. Bronštejn-Trockij) sami byli ideology budování socialismu a komunismu, tj. byli nejen „velikými vůdci“, ale i „velikými učiteli“¹ („velikými rabíny“²), zahrnovaly výčitky ze

A v důsledku absence informací a algoritmiky mezi objektivními kategoriemi bytí stejně jako dříve neposkytoval odpověď na Diogenovu otázku, kterou položil formou skandální ironie (Ve dne s lampou hledám člověka!), viz část první tohoto kurzu a také kapitola 10.7 (třetí díl tohoto kurzu) a kapitola 19.3 dále v tomto díle.

¹ S ohledem na J. V. Stalina byla slova „veliký vůdce a učitel“ standardním propagandistickým slovním obratem té doby.

² Porovnáme-li architekturu struktur stranicko-státní moci v SSSR se zednářskou tradicí, byla KSSS organizačně tou největší zednářskou lóží na světě, které byla podřízena hierarchie orgánů Sovětské moci, se strukturou identickou s hierarchií lóží, jak je přijata v zednářství. Proto je v marxistickém projektu ve vztahu k hlavě strany a státu použití slovního spojení „veliký rabín“ zcela na místě.

A je zbytečné, aby kvůli tomu zapřisáhlí odpůrci „židozednářství“ šileli, neboť objektivní zákonitosti řízení (6. skupina) platí stejně jak pro zednáře, tak i pro ty, kteří je z duše nenávidí: rozdíl mezi lidovládou a diktaturou mafie, jež si podfídila státnost, může spočívat pouze v dodržování objektivních

→ → →

strany příslušníků davu tvořeného sovětským obyvatelstvem ke všem následujícím vedoucím představitelům strany a státu i nespokojenost s tím, že neplnili misi učitele (rádce)¹.

A zároveň byla i v architektuře systému státní moci SSSR funkční chyba: Úřad státního plánování (orgán plánující ekonomický rozvoj) byl charakterizován slovy „při Radě ministrů SSSR“, což vyjadřovalo jeho podřízenost orgánu výkonné moci – vládě SSSR: a konkrétně předseda Úřadu státního plánování měl obvykle funkci prvního náměstka předsedy Rady ministrů vlády SSSR. Promítneme-li si to na plnou funkci řízení, měl by prognosticko-plánovací orgán státní moci být podřízen pouze tomu orgánu, který vytyčuje cíle a vypracovává kurz globální, vnitřní a vnější politiky státu, aby všechny politické směry státu byly vždy ekonomicky zajištěné. Takovými orgány moci byly v SSSR *trvale činné aparáty* Politbyra, Ústředního výboru (ÚV) komunistické strany, Nejvyššího sovětu SSSR a také pravidelně svolávaná pléna ÚV, sjezdy strany (nejvyšším mocenským orgánem strany byl sjezd) a zasedání Nejvyššího sovětu SSSR. A když je plán ekonomického zajištění politiky státu vypracován a schválen, musí se stát zákonodárným základem pro Vládu (orgán výkonné moci) při uplatňování její ekonomické politiky, která musí být zaměřena na dosahování cílů vytyčených státním plánem, který měl v SSSR po svém schválení status zákona.

Státní zřízení SSSR podle Ústavy z roku 1936 se na úrovni všesvazové státnosti přibližovalo schématu uvedenému na obr. 8.5-1, což znamená, že státnost SSSR byla v podstatě schopná být nositelkou plné funkce řízení. Jestliže na tomto schématu bloky „Prediktor 1“ a „Prediktor 2“ nadepíšeme „Sověť svazu“ a „Sověť národů“ a umístíme je dovnitř bloku „Nejvyšší sovět SSSR“ a místo nápisu „Faraón“ napíšeme „předseda Sovětu lidových komisařů“, tak získáme architekturu státnosti SSSR na všesvazové úrovni. I blok označený na obr. 8.5-1 jako „Tandem“ má svůj analog v Ústavě SSSR z roku 1936:

nábožensko-noosférických zákonitostí (svou podstatou mravně-etických – 3. skupina objektivních zákonitostí).

¹ Zakládá se na tom i jedna z výčitek vůči V. V. Putinovi. Jenže tato mise neodpovídá aktuálním úkolům rozvoje společnosti, která se sama musí stát nositelem konceptuální moci a podřídit si státnost.

- čl. 37 zní: *«Obě komory Nejvyššího sovětu SSSR: Sovět svazu a Sovět národů jsou si rovný.»*
- čl. 39 zní: *«Zákon je považován za schválený, jestliže byl přijat oběma komorami Nejvyššího sovětu SSSR prostou většinou v každé z nich.»*
- čl. 47 upravoval případy, kdy se názory obou komor Nejvyššího sovětu na jednu a tu samou věc rozcházel: *«V případě neshody mezi Sovětem svazu a Sovětem národů bude projednávaná věc předána k rozhodnutí smířčí komisi zformované na základě parity. Jestliže smířčí komise nedojde k dohodě nebo její řešení neuspokojí jednu z komor, bude věc projednána v komorách podruhé. Jestliže obě komory ani poté nedojdou ke shodě v řešení rozpustí prezidium Nejvyššího sovětu SSSR Nejvyšší sověť SSSR a vypíše nové volby.»*

S ohledem na zákonitost řízení a psychodynamiku společnosti vyložené v tomto kurzu byla státnost popisovaná Ústavou SSSR z roku 1936 celkově z hlediska řízení způsobila a byla vyjádřením reálné (ne fiktivní) lidovlády ve vztahu ke společnosti, ve které:

- systém rodinné a školní výchovy zajišťuje, že všechny děti na začátku své mladosti dosahují lidského typu struktury psychiky;
- vzdělávací systém zajišťuje dosahování všeobecné gramotnosti v oblasti řízení a získávání znalostí a návyků potřebných pro uplatňování konceptuální moci a bezprostřední moci lidí nad průběhem událostí prostřednictvím noosféry (viz obr. 13.2.2-1 opakovaně znázorněný v hl. 15 tohoto dílu);
- je věda jako společenská instituce integrována do procesu vypracovávání politiky státu a řídicích rozhodnutí, a především zajišťuje fungování konceptuální moci ve společnosti na základě poznání objektivních zákonitostí všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, kulturně svébytných společností a vůbec lidstva jako celku.

Státnost popisovaná Ústavou SSSR z roku 1936 je za dodržení třech výše uvedených podmínek lepší než ta staroegyptská, protože je všelidová na rozdíl od staroegyptské státnosti, která byla cele podřízena korporaci znacharů, vůči které byla zbylá společnost v postavení rukojmího a objektu vykořisťování na úrovni jednoho z přírodních zdrojů.

Jenže jak už bylo zmíněno, tak jako systém řízení neodpovídala stavu společnosti SSSR (jako objektu řízení)¹ – její mravnosti a etice, jejímu kulturnímu rozvoji.

Ovšem nezávisle na osobitostech té či oné státnosti je nutné si uvědomovat, že celý ten souhrn orgánů státní moci je strukturou, ve které je každý z jejích prvků nositelem určité funkční zátěže. A výčet funkcí tohoto druhu jakéhokoli orgánu státní moci je konečný (otázek, které má řešit a jeho pravomocí). V takovém případě však musí v životě nevyhnutelně vznikat otázky, které nebudou spadat do kompetence nebo funkčních povinností ani jednoho z prvků této struktury nebo někoho z odpovědných pracovníků. To patří k osobitostem strukturálního způsobu řízení. Proto se také strukturálnímu způsobu řízení vymykají informační moduly následujícího charakteru:

- to, co nespadá do funkčních a kompetenčních povinností podřízených útvarů a odpovědných pracovníků;
- chyby a zneužívání moci, které podřízení utají nebo je prezentují jako žádoucí stav a své úspěchy.

Proto vzniká otázka, jak má státnost a její prvky reagovat na problémy tohoto druhu? Odpověď na ni souvisí s funkcemi takových podřízených útvarů státního aparátu a hospodářské moci, které je možné hypoteticky nazvat „vlastní kancelář jeho císařského veličenstva“. Tento název je hypotetický, protože na každé úrovni hierarchie struktur státní a hospodářské moci má každý vedoucí ve svém bezprostředním podřízení útvar, který je možné charakterizovat tímto termínem, a to dokonce i v případě, že je zosobněn pouze jeho tajemníkem nebo plní-li on sám funkci takového tajemníka. Hlavním úkolem tohoto útvaru je tříditi vše, co přichází k vyřízení příslušnému vedoucímu.

A z celého toho proudu příslušné agendy musí „vlastní kancelář jeho císařského veličenstva“ vyčleňovat ty věci, ve kterých jde:

- **o reálné problémy, jejichž řešení nespadá do okruhu povinností ani jednoho z podřízených útvarů stávající struktury státní moci, ale které je zapotřebí v zájmu bezpečného společenského rozvoje řešit;**

¹ Podrobněji o tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva, z roku 2013.

• o chyby a zneužívání moci podřízenými útvary a odpovědnými osobami.

Dále je v závislosti na charakteru tohoto druhu problémů vedoucí příslušného orgánu moci, jehož „vlastní kancelář“ je odhalila, povinen přijmout opatření k jejich vyřešení buď samostatně, nebo o nich a nutnosti je řešit musí informovat nadřízené orgány v případě, že jeho pravomoci a podřízené zdroje pro to nejsou dostatečné.

Efektivita státnosti SSSR v období, kdy stát řídil J. V. Stalin, byla v mnohém podmíněna tím, že „vlastní kanceláře“ vedoucích orgánů státní a hospodářské moci na všech úrovních a ve všech oblastech života společnosti celkem úspěšně odhalovaly v proudu své agendy reálné „nepodchycené“ problémy, se kterými se na ně obraceli občané, a adekvátně na ně reagovaly počínaje úrovní sekretariátu samotného J. V. Stalina, který dlouhou dobu, od roku 1930 do roku 1952 řídil Alexandr Nikolajevič Poskrjobyšev (1891 – 1965).

S touto funkcí „vlastních kancelářů“ souvisí jeden z aspektů kádrové politiky, který spočívá v tom, že mezi těmi záležitostmi k vyřízení ve věci „nepodchycených“ a z jiných důvodů neřešených problémů jsou i takové, se kterými přicházejí lidé se znalostí těchto věcí, kteří se právě kvůli tomu obrátili na orgány státní moci a na konkrétní odpovědné osoby a mají proto také určité představy o tom, jak by se ty problémy měly řešit. Tito lidé tedy mohou být zapojeni do práce orgánů moci jako odborníci-konzultanti, kteří by mohli pomoci řídicím pracovníkům tyto problémy řešit a mohou být dosazeni jako vedoucí stávajících nebo od nuly vytvořených struktur, kterým bude uloženo tyto problémy řešit. V SSSR tomu tak za stalinských dob bylo a člověk mohl tímto způsobem „udělat kariéru“, tj. získat pravomoci, povinnosti i odpovědnost za výsledek, jestliže se obrátil na ty či ony orgány moci se znalostí problematiky. V dobách následujících po Stalinovi však tento postup z praxe kádrové politiky SSSR a postsovětské RF vymizel.

Ale efektivní práce „vlastních kancelářů“ v obou výše popsaných aspektech jejich činnosti (odhalování neřešených problémů a zapojování kompetentních lidí do jejich řešení) může být realizována pouze v tom případě, kdy je řízení prováděno věcně a nemá jen *formálně-byrokratický charakter, při kterém oběh dokladů, výkaznictví a formálně kvalifikované příznaky potlačují samotné řešení dané věci.* V byrokratickém stylu řízení leží reakce na podněty něco řešit

v širokém pásmu: od ignorování podnětu, jako by k němu vůbec nedošlo – „děkujeme, váš podnět byl vzat na vědomí a bude zohledněn v další práci“ – až k represím pod jakoukoliv záminkou uplatňovanými převážně na základě nenormálního způsobu výkladu zákonodárství (od obvinění z neuhrazení daní do obvinění z podrývání státního zřízení a vlastizrady, které může končit až trestem smrti nebo vraždou bez vyšetřování a soudu).

Jenže byrokratický styl řízení nevznikne jen tak „z ničeho“ a „bezduvodně“: jeho generátory jsou chyby ve výchově a vzdělání produkované institucí rodiny a vzdělávacím systémem – o tom dále viz kapitola 19.3.2.

Ještě jednou otázkou pojící se s fungováním státnosti, je otázka obnovy státnosti v návaznosti pokolení. V podstatě se jedná o to, jak je v návaznosti pokolení obnovován *řídící sbor¹ i rozvoj vědecko-metodologického zajištění státního řízení a oblast řízení celkově*, neboť všechny společenskovědní přístupy (jak adekvátní, tak i ty neadekvátní) a všechny etapy plné funkce řízení se v životě projevují pouze prostřednictvím činnosti určitých lidí.

Je jasné, že státnost, aby si udržela profesionalitu řídicího sboru, musí přibírat nové lidi v té míře, v jaké lidé tuto oblast činnosti z různých důvodů² opouštějí, a také v té míře, v jaké *ve společnosti*

¹ Řídící sbor – to jsou lidé, kteří se profesionálně věnují řízení včetně státního řízení.

² Takovými důvody mohou být:

- zánik práva vykonávat některé funkce v souvislosti s dosažením určitého věku nebo v souvislosti s omezením doby působnosti jedné a té samé osoby v dané funkci – tato omezení mohou být prostředkem ochrany společnosti před vznikem „gerontokracie“ (vlády starců), před „profesionálním vyhořením“ a také prostředkem k obnově kádrového složení řídicího sboru s cílem zvyšování jeho profesionality cestou přítoku nových, akceschopnějších kádrů (v davo-„elitářských“ společnostech jsou taková omezení prostředkem, díky kterému jsou ze státního systému odstraňováni ti, jejichž činnost neodpovídá politickému kurzu prosazovanému „elitářskou“ neveřejnou politickou mafí);
- nucené odvolání z funkce, jestliže daný člověk nezvládá plnit řádně své povinnosti nebo zneužívá svého služebního postavení;

vzniká potřeba ve vytváření nových profesionálně řízených struktur a funkcí vlivem stále větší složitosti technosféry a dalších životních okolností vyžadujících zdokonalení řízení a to i jeho převedením na profesionální úroveň¹.

To nás přivádí k otázce *kádrové základny řídicího sboru*², která je zároveň otázkou realizace plné funkce řízení v kádrové politice společnosti při formování řídicího sboru obecně a řídicího sboru státnosti jmenovitě.

Zjišťovat, jaká je kádrová politika společnosti v uvedeném smyslu, můžeme začít z odpovědi na otázku jaké je složení kádrové základny řídicího sboru. Varianty odpovědi na tuto otázkou jsou dvě a na úrovni koncepcí organizace života společnosti se vzájemně vylučují:

- kádrovou základnou řídicího sboru, včetně jeho jmenovitě mocenského útvaru, musí být celá společnost;
- kádrovou základnou řídicího sboru, a obzvláště jeho jmenovitě mocenského útvaru, musí být pouze určité sociální skupiny, ale v žádném případě celá společnost.

Odpověď na otázku kádrové základny řídicího sboru ve druhém smyslu může připouštět diferenciaci jak ve vztahu k funkcím, tak i ve

-
- dobrovolný odchod z funkce v případech, kdy má člověk z různých příčin problémy s plněním svých povinností (nezvládá je plnit kvůli své nekompetentnosti, příliš ho to vyčerpává, z rodinných důvodů apod.);
 - nemoci, úrazy, biologicky předčasná úmrtí a smrtelné příhody.

¹ Což se ovšem svou podstatou liší od vytváření umělé zaměstnanosti v oblasti státního řízení a od jeho byrokratizace, přestože i byrokratizace a vytváření umělé zaměstnanosti se projevují početním růstem personálu.

² Kádrovou základnou řídicího sboru jsou ty sociální skupiny, ze kterých se do stávajícího řídicího sboru společnosti rekrutují noví lidé.

Řídicí sbor – to jsou ti lidé, kteří pracují v oblasti státního a byznys řízení na profesionálním základu. „Řídicí sbor“ se skládá ze dvou skupin lidí v řídicích funkcích: 1) „jmenovitě mocenských lidí“ – tedy těch, jejichž slovo a podpis přidávají mocenskou sílu návrhům řídicích řešení/rozhodnutí a 2) „technického aparátu“ – tedy těch, kteří návrhy řídicích řešení/rozhodnutí připravují.

Kádrové základny obou skupin se mohou lišit, ale může existovat i společná kádrová základna obou těchto skupin. Je to dané sociální organizací společnosti a právním (de iure a de facto) postavením různých sociálních skupin v ní.

vztahu k sociálními skupinám¹: v takových případech může být obsazování určitých funkcí ve státním aparátu představiteli určitých sociálních skupin zakázáno, nebo mohou být určité funkce obsazovány pouze představiteli určitých sociálních skupin (nebo nějaké jedné skupiny²). Diferenciace tohoto druhu může být prováděna jak na základě kodifikovaného práva, tak i na základě v podstatě mafiánského spiknutí, tedy nepsaného práva, na jehož základě může být zformována tradice, jež se v budoucnu promění v normu psaného zákona. Taková tradice může být doprovázena určitým systémem „her s nenulovým součtem“ (viz kapitola 8.5 – díl druhý tohoto kurzu), díky kterému se bude obnovovat v automatickém režimu a vypadat objektivně jako zcela neotřesitelná.

¹ Jeden z příkladů takového druhu diferencovaného přístupu můžeme nalézt v zákonodárství USA, podle jejichž ústavy: *«Volitelnou na úřad prezidenta může být jen osoba, která získala občanství Spojených států zrozením či měla toto občanství v době přijetí této ústavy, dosáhla věku třiceti pěti let a žije alespoň čtrnáct let ve Spojených státech.»* (http://www.pseudology.org/state/Cons_usa.html).

Proto se Arnold Schwarzenegger narozený v Rakousku v roce 1947 nemůže stát prezidentem USA, nebude-li přijat příslušný pozměňovací návrh ústavy (v USA o to někteří lidé bojují), přestože se mohl stát guvernérem jednoho ze států (Kalifornie v letech 2003 – 2011) a to i se zřetelem na to, že na konci šedesátých a na začátku sedmdesátých let dvacátého století byl nelegálním imigrantem (občanství USA získal až v roce 1983, přičemž si ponechal i to rakouské).

Proto také někteří nespokojenci s řízením administrativy B. H. Obamy operovali s otázkou, zda se skutečně narodil na území USA, neboť v opačném případě by volba Obamy do funkce prezidenta byla nezákonná, a on sám by musel na tuto svou funkci rezignovat i se všemi právními následky z této skutečnosti vyplývajícími jak pro něho samotného, tak i pro mnohé z těch, kteří napomáhali jeho prosazování do funkce prezidenta, přestože věděli a tajili, že se narodil mimo území USA.

² Například v monarchiích mají funkci hlavy státu právo vykonávat pouze představitelé jednoho rodu (klanu) v pořadí určeném vůlí stávajícího monarchy, nebo v pořadí určeném platným zákonem o následnictví trůnu.

V některých jiných případech obsazení určitých funkcí vyžaduje příslušenství kandidáta (a v řadě případů i jeho předků v několika pokoleních) k určité etnické skupině nebo k určitému náboženskému vyznání.

Vzhledem k tomu, že jsou národnostně i konfesně svébytné kultury a subkultury sociálních skupin informačně-algoritmickými systémy, jsou právě ony nositelkami systémů „her s nenulovým součtem“. Proto může nerovnoměrnost v obsazování oblasti řízení, charakterizovaná statistikou zastoupení v ní představitelů různých sociálních skupin a statistikou rozdělení obyvatelstva podle příslušných sociálních skupin, vznikat jako automatický následek rozdílu informačně-algoritmického obsahu kultur a subkultur (etnických, konfesních, třídních apod.). V takovém případě vypadá psychodynamika společnosti tak, že představitelé jedněch sociálních (etnických, konfesních, třídních apod.) skupin statisticky převažují v jedněch oblastech života společnosti a představitelé jiných zase v jiných oblastech, neboť v nich byly kulturním prostředím, ve kterém vyrostli, zformovány určité zájmy (smysly života)¹.

Tyto informačně-algoritmické rozdíly v kulturách a subkulturách jsou jedním z generátorů faktické nerovnoprávnosti jedinců ve společnosti, absence rovných příležitostí (startovních podmínek) s ohledem na jejich individuální rozvoj a vytvářejí předpoklady k vytváření systémů vykořisťování „člověka člověkem“, včetně třídního, národnostního a konfesního útlaku a vykořisťování jedněch takových skupin jinými.

Jenže projevy psychodynamiky tohoto druhu podmíněné svébytností kultur a subkultur z hlediska informací a algoritmiky, jichž jsou nositelkami, které mají určitý specifický vliv na formování okruhu zájmů a životní zaměřenost představitelů každé z nich a na možnosti získání toho či onoho vzdělání, není možné potlačovat právníky na základě kodifikace a právní aplikační praxe, ani na základě mafiánského spiknutí². Je nutná odpovídající cílevědomá

¹ Což je tak či onak doprovázeno nerovností představitelů různých sociálních skupin z hlediska spotřeby přírodních a společností produkovaných statků, mírou volného času a možností k individuálnímu rozvoji. A to je potom generátorem vnitřního sociálního napětí a konfliktů.

² A právě díky této okolnosti nemohou, aniž by to působilo problémy, v mnohonárodnostních a mnohokonfesijních společnostech fungovat zákony o národnostně poměrném zastoupení v orgánech moci a v „prestížních“ profesích ani nekodifikované iniciativy podobného druhu těch či oněch skupin obyvatelstva.

modifikace příslušných etnických a konfesních kultur a subkultur, aby k takové změně psychodynamiky společnosti došlo (viz obr. 13.2.2-1 opakovaně uvedený v hl. 15 tohoto dílu), tj. aby se to projevilo na statistickém rozložení podle zájmů a životní zaměřenosti jedinců vyrůstajících v každé z nich¹. Je to však pomalý proces zahrnující život několika pokolení a jeho nositelkou je psychodynamika společnosti.

Jestliže si položíme otázku: *Co je nutné k tomu, aby společnost měla co nejlepší řídicí sbor z hlediska jeho složení?* Tak nás to přivádí k vedlejší otázce: *Kolik taková společnost vlastně potřebuje profesionálních řídicích pracovníků, a má historicky zformovaná kádrová základna řídicího sboru potřebnou výkonnost, aby byla schopná vybírat z nabízejících se jí kandidátů dostatečný počet zdravých pretendentů do příslušných funkcí, kteří by byli schopni si osvojit potřebné znalosti a návyky a jejichž mravně-etické kvality by jim umožňovaly pracovat alespoň poctivě (a ještě lépe s čistým svědomím) v oblasti řízení s úrovní profesionality potřebnou k tomu, aby řídicí sbor byl schopen čelit „výzvam doby“?*

Jestliže chápeme podstatu této otázky, tak se ukáže, že hlavní vnitřní příčinou krachu Ruského impéria byla omezená kádrová základna řídicího sboru, která neumožňovala zformovat způsobilý řídicí sbor v potřebném počtu, který by dokázal odhalovat a řešit všechny vnitropolitické i zahraničněpolitické problémy impéria tvořivým způsobem a umožnil tak vyhnout se sociální katastrofě v roce 1917.

Takže nejlepší podmínky pro zformování akceschopného řídicího sboru jsou zajištěny v případě, že:

Z tohoto důvodu byl také pokus Ruského impéria ochránit se před politickou aktivitou judaismu vytvořením režimu uzavřené linie osídlení v konečném důsledku neúspěšný. A ze stejného důvodu praxe prosazování místních kádrů do vedoucích funkcí ve svazových republikách SSSR podle rozdělovníku také nevedla k ničemu dobrému jak z hlediska řízení podniků národohospodářského komplexu, tak ani z hlediska harmonizace vzájemných národnostních vztahů.

¹ Podrobněji je tato problematika probrána v práci vnitřního prediktoru SSSR - Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti, O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti – z roku 2012.

- kádrovou základnou řídicího sboru, a především jmenovitě jeho mocenského útvaru, je de facto celá společnost;
- společnost je stejnorodá s ohledem na svou mravnost a etiku a taková slova jako čest, svědomí a stud nejsou pro nikoho v ní prázdnými slovy ale naopak neoddělitelnými vlastnostmi všech jejích členů¹;
- všechny děti získávají vzdělání, které jim umožňuje získat konceptuální moc a poté, co si osvojí znalosti a návyky specifické pro práci v oblasti profesionálního řízení, jsou schopny stát se způsobilými řídicími pracovníky na základě svého přání nebo žádosti jiných lidí.

A až poté, kdy jsou tyto *tři výše uvedené podmínky*² splněny, přijdou na řadu otázky:

- jakým způsobem ve společnosti do oblasti řízení vstupují noví lidé?
- jak ji opouštějí ti, kteří v ní dříve pracovali?
- jakým způsobem lidé postupují výše po hierarchii jejích funkcí?

Odovědi na tyto otázky se prakticky projevují v sociální organizaci a procedurách její obnovy a modifikace, do kterých se promítá mravně podmíněná psychodynamika společnosti v její historicky zformované podobě.

V historicky zformované politologii se prakticky veškerá problematika spojená s obnovou státnosti v návaznosti pokolení označuje pojmy jako „rotace elit“, „svobodné demokratické volby“, „dědičné právo členů dynastií“ apod., a žádným způsobem není uváděna do souvislosti s plnou funkcí řízení ve vztahu ke společnosti ani ve vztahu ke kádrové politice zaměřené na obnovu profesionálně

¹ «Neocenitelným pokladem pro Rusy je čest a jejich přísahou: „Nechť se jinak studem propadnu!“» A. K. Tolstoj – Drak Tugarin. Obrat řeči „Nechť se jinak (na místě) studem propadnu“ byl fakticky na Rusi „právníckým prohlášením“, jehož pronesení bylo ve společnosti uznáváno jako záruka pravdivosti a poctivosti záměrů. Jenže ve společnosti zatížené problémy, ve které většina lidí zapomněla, kdy se naposledy červenala studem, jsou to už jen prázdná a k ničemu nezavazující slova. A to je právě ten výsledek pokroku civilizizačního rozvoje na principech davo-„elitářství“.

² Státnost popisovaná Ústavou SSSR z roku 1936 v míře tehdejšího chápání těchto sociálně-řídicích zákonitostí pracovala na tento ideál.

způsobitelného řídicího sboru ve státním aparátu a v hospodářském systému.

USA jsou jako stát úspěšné¹ především proto, že jsou v nich problémy obnovy státnosti v návaznosti pokolení, která by byla způsobitelná z hlediska řízení, řešeny dostatečně efektivním způsobem.

Problémy pokřesťanské Rusi – Moskevského carství – Ruského impéria – SSSR – postsovětského Ruska byly jedny a ty samé a pramenily především z toho, že kádrová základna řídicího sboru naší regionální civilizace byla po dobu celé dohledné historické minulosti formována výlučně na principech rodového zřízení:

- Jestliže se člověk narodí v určitém nomenklатурním „elitářském“ rodu (nebo ho jako cizáka nomenklатурní „elitářský“ rod k sobě přijme), vzniká mu tím *nesporné* právo zaujmout funkci ve státním aparátu nebo byznysu příslušející postavení jeho rodu. Přitom se může jednat o úplného idiota, nemusí být dostatečně profesionální a může to být ničema. Pro zaujmutí funkce nebo udělení práva působit v určitém byznysu mu jeho příslušnost k určitému rodu zcela postačuje.
- Jestliže se člověk narodí v rodu, který nepatří k „elitářské“ nomenklaturě, tak bez ohledu na veškerý svůj tvůrčí potenciál, talent, professionalismus a další přednosti nemá právo zaujmout podobnou funkci ve státním aparátu ani byznysu.

Nebo je mu přinejlepším „milostivě“ umožněno stát se nevolníkem-profesionálem, jehož povinností je svým professionalismem zachraňovat před chybami nomenklатурně-„elitářského“ milostpána-hlupáka, který tuto funkci zaujímá. Příjmy profesionála jsou v takovém případě na úrovni toho minima, které se zformovalo na trhu práce „lůzy“ v této kategorii pracovních pozic: a přestože mohou být vyšší než nuzácké příjmy v masových profesích, tak sotva překročí spodní úroveň takzvané „střední třídy“ v sestavě nomenklатурní „elity“. Zatímco příjmy „elitářských“ profesionálně nezpůsobitelných milostpánů-hlupáků zaujímajících nomenklатурní funkce mnohonásobně převyšují příjmy obsluhujících je nevolníků-profesionálů a mají tak zcela jiné sociální postavení.

¹ Úspěšné s tou výhradou, že samotné USA jsou konceptuálně bezmocné a úspěšné jsou v realizaci zvrácené biblické koncepce ztotočení lidstva.

Principy kádrové politiky rodového zřízení neumožňují obnovovat efektivní státnost v návaznosti pokolení v důsledku toho, že:

- i v případě, že bude v prvním pokolení činitelů *státní moci a byznysu z „elit“ zformovaných po další sociální katastrofě*, více než 90 % z těch, co zaujmou sociálně významné funkce ve státním aparátu a v oblasti řízení ekonomiky, profesionálně způsobilých,
- tak po dvou třech pokoleních díky biologické degeneraci „elity“, nedostatkům v její výchově a vzdělání a odlišnosti osobních zájmů s potřebami předpokládané profese nebude v nových pokoleních „elity“ 90 % a více těchto „elitářů“ svým profesionalismem ani svými mravně-etickými kvalitami odpovídat zaujímaným funkcím¹.

A proto kádrová politika odrážející principy rodového zřízení při formování řídicího sboru státnosti a ekonomiky odsuzuje společnost ke katastrofě, jejíž příchod je jen otázkou času. Dochází k ní vlivem systémových principů rodové sociální organizace, ke kterým se v důsledku objektivit procesu globalizace připojují faktory působící zvnějšku, které urychlují rozvoj katastrofy a řídí potom procesy postkatastrofického formování nových sociálních systémů: takto se zhroutila Byzantská říše, takto se zhroutilo Ruské impérium, takto se zhroutil SSSR a postsovětské Rusko opakuje stejný algoritmus jen v nových historických dekoracích.

Předejít sociální katastrofě tohoto druhu není nomenklaturní vládnoucí „elita“ držící se principů rodového zřízení schopná právě kvůli svému přívrženectví principům kádrové politiky rodového zřízení, díky kterým se hromadí stále větší potenciál vzniku katastrofy.

Předejít jí mohou pouze instituce rodiny a individuální iniciativa lidí, kteří nebudou nevolníky a budou se snažit vybudovat kulturu lidskosti, jež se promítne i do oblasti společenských věd, vzdělávacího systému a politicko-publicistické činnosti: viz obr. 13.1-1 a 13.2.2-1 opakovaně uvedené v hl. 15 tohoto dílu. A pouze oni mohou poskytnout společnosti takové lidi, kteří budou schopni čelit „výzvam doby“ a řešit problémy společnosti, včetně vykořenění procesů obnovy davo-„elitářství“ a podřízení státního aparátu společnosti – společnosti občanů, tj. konceptuálně mocných lidí, z nichž každý přijme svůj podíl

¹ Podrobněji o tom, jak byla plná funkce řízení realizována v USA a na Rusi v průběhu dějin obou těchto kultur, viz práce vnitřního prediktoru SSSR – „Sad“ roste sám?..., z roku 2009.

v realizaci Božího Záměru, který si zvolí na základě vlastního svědomí.

Státnost musí sloužit úkolu společenského rozvoje a ne těm či oněm sociálním skupinám, které považují zbylou společnost jen za jeden z přírodních zdrojů určený k využití podle vlastního uvážení. Neboť *nepřetržitě probíhající nikdy nekončící mítinky* nejsou schopné zajistit řízení, a korporativní státnost podřízená profesionálním znacharům není, jak dokládá příklad starověkého Egypta, zaštitěna před tím, aby nezačala mravně degradovat a nezačala zneužívat zbytek společnosti jako nástroj k dosahování svých úzce kořistnických cílů a využívat ho jako objekt vykořisťování. To znamená, že kontrola společnosti nad státností může být vykonávána pouze v organizačních formách zastupitelské demokracie. A zastupitelská demokracie, to jsou především procedury, které jsou vyjádřením algoritmiky formování řídicího sboru ve všech úzce specializovaných druzích moci – zákonodárné, výkonné i soudně-vyšetřovací.

Problémy zastupitelské demokracie spočívají v tom, že kvalifikovaná většina¹, jejíž názor otevírá jedny možnosti průběhu politického procesu a uzavírá jiné, musí být kompetentní a to znamená, že tito lidé musí: 1) být prozíraví z hlediska předvidání následků přijímaných rozhodnutí ve smyslu Descartova čtverce² a 2) nést

¹ „Kvalifikovaná většina“ je minimální počet lidí, kteří musí hlasovat pro to či ono rozhodnutí, aby mohlo nabýt právní moci. V každém konkrétním případě je toto minimum upraveno zákonem. Nejrozšířenější varianty jsou 50 % + 1 hlas, 2/3 hlasů, 3/4 hlasů, 100 % hlasů.

² „Descartův čtverec“ je tabulka 2 x 2 se znázorněním otázek, které je potřeba si položit pro vyřešení neurčitostí při řešení úkolu stability objektu řízení ve smyslu předvídatelnosti jeho chování s následujícím zněním:

1. Co se stane, bude-li přijato toto rozhodnutí?	2. Co se nestane, bude-li přijato toto rozhodnutí?
3. Co se nestane, nebude-li přijato toto rozhodnutí?	4. Co se stane, nebude-li přijato toto rozhodnutí?

Ovšem situace, kdy je „rozhodnutí přijato“, ještě neznamená, že bude také realizováno: může být i sabotováno. A tuto nevyřčenou věc je také třeba mít na zřeteli, když analyzujete situaci volbou alternativ pomocí Descartova čtverce.

odpovědnost jak sami před sebou, tak i před druhými za následky rozhodnutí přijatých z jejich vůle.

Jestliže právně ustanovená kvalifikovaná většina tyto kvality nemá, tak je schopná pod vlivem různých politických technologií¹ vydat státní moc do rukou nekompetentních nebo mravně a eticky pokleslých lidí, a poté přebývat v přesvědčení, že se stala nevinnou obětí politické manipulace nebo lidí, které si sama zvolila a z nichž se z ničeho nic a pro ni neočekávaně stali zloduší. Právě v takovém režimu fungují všechny liberálně-buržoazní falešné demokracie (včetně nejen SSSR a postsovětského Ruska, ale i USA a dalších „demokratických“ států) a právě takto plodí nepokryté fašistické diktatury (čehož je příkladem Třetí říše).

Východisko z pasti nekompetentnosti představitelů demokracie ale nespočívá v zavedení omezujících podmínek s ohledem na vzdělání a etiku (čistý trestní rejstřík, existence rodiny apod.) umožňujících lidem volit a být voleni. Stejně může být jak první, tak i druhá možnost výsledkem korporativní manipulace za účelem zajištění řiditelnosti falešné demokracie ze strany reálně samovládné nebo loutkové neveřejné korporace.

Reálná demokracie totiž neznamená jen procedury, ale také určitou kulturu občanů.

Východiskem z pasti nekompetentnosti představitelů falešné demokracie s přechodem k reálně lidovládě je, že se politicky aktivní

¹ Viz lekce Alexeje Petroviče Sitnikova v Humanitní zimní škole určené studentům nastupujícím na Vysokou školu ekonomiky (<http://video.yandex.ru/users/u-okay/view/2/>; <http://www.youtube.com/watch?v=x2i0p7REIJw>), kde vypráví o tom, jak *byla* v roce 2001 S. M. Darkinovi *zařizována* funkce guvernéra Přímořského kraje za situace, kdy měl počáteční rating okolo 1 % a proslýchalo se, že má vysoké postavení v místních kriminálních strukturách (přibližně v čase od 01:20) a jak byl B. N. Jelcin přiveden k moci v roce 1996 pod rouškou demokratických voleb, přestože na začátku jeho volební kampaně činil jeho rating mizerná 3% (přibližně v čase od 01:23).

A o tom, jaké byly použity politické technologie, když byl k moci dosazován Hitler, viz Ju. A. Labas a I. V. Sedleckij - Tento bláznivý, šílený svět očima zoopsychologů. Skripta pro ty, kteří jsou u moci dnes i ty, kteří se moci teprve chopí, etnopsychologické eseje, 1992 — kapitola 8.7 Čachotinova nauka jak vítězit (<http://www.etologia.narod.ru/chapter8.html>).

část obyvatelstva dostane na takovou úroveň chápání světa, která jí umožní uplatňovat žrečskou – konceptuální moc. Pouze v této variantě je společnost schopná podříditi si státnost a nestát se rukojmím a nevolníkem korporace, která si uzurpovala nebo podřídila státní moc. A to jsou úkoly instituce rodiny a instituce vzdělávacího systému.

V případě, že se společnost dostane z pasti nekompetentnosti představitelů demokracie, musí procedury reálné demokracie ve společnosti zajišťovat:

- výběr kandidátů do funkcí v zákonodárné, výkonné a soudně-vyšetřovací moci, které mohou být obsazovány na základě zvolení ve všeobecných volbách občany státu nebo obyvateli toho či onoho regionu nebo obce;
- odvolávání z funkcí těch, kteří přišli o důvěru ještě před uplynutím zákonných lhůt jejich pravomocí;
- odvolávání z funkcí těch, kteří byli do různých funkcí jmenováni státním aparátem v souladu s procedurami zastupitelské demokracie, ale nebyli do těchto funkcí zvoleni občany prostřednictvím všeobecných voleb;
- poslanecký sbor na všech úrovních „vertikály moci“ musí mít nejen pravomoci zákonodárné moci, ale také pravomoci kontrolovat činnost osob v jakýchkoliv funkcích jak v poslaneckém prostředí na všech úrovních, tak také v orgánech výkonné a soudně-vyšetřovací moci a společně se společností mít pravomoc odvolávat z funkcí osoby kompromitující státní moc svou neprofesionalitou nebo mravně-etickou pokleslostí a / nebo předkládat podobné otázky k všeobecnému hlasování v měřítkách státu, regionu nebo obce¹.

Zatím jsou v naší společnosti nositelé státní moci společenstvím lidských nedodělků, kteří sami sebe povýšili nad společnost (osobní výjimky jsou velice zřídka a nejsou pro tvář státní moci určující), a absolutní většina společnosti podřízená státu se skládá buď z „banderlogů“ nebo příživníků, kteří bezdůvodně věří tomu, že se v čele státu nějakým zázrakem ocitne kouzelný džin Chottabyč nebo zlatá ryбка a sami jim díky své moci splní všechna jejich přání o

¹ To znamená, že úředník sice může být jmenován „shora“, ale jestliže nezvládá své pracovní povinnosti, je možné ho z funkce odvolat „zdola“ rozhodnutím příslušné poslanecké schůze nebo na základě všeobecného hlasování občanů.

spotřebitelském ráji, ve kterém budou v tom lepším případě odpovídat za plnění služebních směrnic v režimu zombie, aniž by museli projevovat nějakou přínosnou iniciativu a sebeobětavost a především si budou užívat života. Změnit tuto situaci mohou pouze ty rodiny, které si uvědomují, že je třeba vychovat taková pokolení, která budou S ČISTÝM SVĚDOMÍM A NESMLOUVAVĚ trvat na principu: „Stát, to jsme my a jací jsme my, takový je i náš stát.“

Společnost jako celek není připravená na reálnou demokracii, protože v ní není kompetentní kvalifikovaná většina, a proto je ovladatelná prostřednictvím různorodých „politických technologií“.

Vzhledem k tomu, že žijeme v přechodném procesu od davo-„elitářství“ k civilizaci lidskosti, kde musí být na jedné straně zajišťována vzájemná shoda státnosti (systému řízení) a společnosti (objektu řízení) a okolností jejího života a na druhé straně nemůže být ten ideální stát epochy lidskosti funkčně způsobilý v tomto přechodném období ani dříve v epoše stabilního davo-„elitářství“, nepokoušíme se ho budovat a nenavrhujeme zavádět jeho model. A stát vzdálený normám civilizace lidskosti a podřízený vládnoucí „elitě“ v podstatě není funkční ve vztahu k úkolu přechodu k civilizaci lidskosti. Z tohoto důvodu je účelné poskytnout jeho státnosti možnost být takovou, jakou ji formuje „elita“. Tato „elitářská“ státnost se stejně nevyhnutelně buď zhroutí, nebo přemění, půjde-li společnost sama směrem k civilizaci lidskosti; dojde k tomu kvůli stejné řídicí zákonitosti, která vyžaduje shodu mezi systémem řízení a objektem řízení. A zda se zhroutí nebo postupně přemění nezáleží na „elitě“, ale na rychlosti proměny samotné společnosti. Proto je hlavním faktorem umožňujícím vyhnout se sociokulturnímu krachu osobní práce na sobě samém co možná nejširšího okruhu lidí a uplatňování jejich úspěchů v tomto směru v účelném samovolném působení na všechny společenské instituce.

19.3. Vzdělávací systém

Přestože je v tabulce 18-1 společenská instituce „věda“ uvedena před společenskou institucí „vzdělávací systém“, tak je v hlavě 19 probereme v opačném pořadí, neboť vzájemné příčinné vazby obou institucí tvoří kruh a kromě toho:

Z celé množiny subkultur jakékoliv kulturně svébytné společnosti MÁ ROZHODUJÍCÍ VLIV NA BUDOUCNOST SUBKULTURA VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ DĚTÍ, SUBKULTURA JEJICH PŘÍPRAVY NA DOSPĚLÝ ŽIVOT, tj. pedagogická subkultura¹, jejímiž nositeli jsou instituce rodiny a vzdělávací systém.

Toto tvrzení je svým způsobem platné jak ve vztahu k budoucnosti samotné kulturně svébytné společnosti, tak i ve vztahu k budoucnosti veškerého lidstva.

Jak již bylo zmíněno, tak v historicky relativně nedávné minulosti (na konci 19. století a na začátku 20. století i dříve) plnila úkol *výchovy dětí* téměř v celém jeho rozsahu instituce rodiny.

Vzdělání bylo pro absolutní většinu obyvatelstva také vnitřní rodinnou záležitostí, neboť ve většině států, a to včetně těch „vyspělých“, v té době neexistovaly systémy povinného všeobecného vzdělání. V tom lepším případě tam bylo více či méně povinné základní vzdělání: naučit se číst a psát, čtyři základní početní operace a základy věrouky dominující ve společnosti a tradice jejího výkladu s ohledem na historicky zformovanou sociální organizaci. Profese si lidé ve své většině osvojovali bezprostředně ještě v dětském věku a v období dospívání při pracovní činnosti nebo v rodinném hospodářství, nebo v tom či onom podniku, kam přicházeli pracovat napřed jako „učedníci“, kteří se učili od „mistrů“, tedy od zkušenějších pracovníků, a poté co dosáhli minimální úrovně odbornosti v závislosti

¹ I když při rozboru této otázky musí být s ohledem na předhistorii k pedagogické subkultuře přiřazena i subkultura, ve které dochází k početí a narození dětí, neboť jestliže je tato subkultura vadná, tak pedagogická subkultura již pracuje s omezeně vychovatelnými a vzdělatelnými dětmi, což může vést v tom nejhorším případě až k jejich prakticky úplné neschopnosti osvojit si výtvarky předků, natož aby byly schopné kulturu dále rozvíjet.

na svých schopnostech dělali více či méně úspěšnou kariéru a ti nejlepší z nich se z podržtašek a tovaryšů vypracovali na šéfy dost velkých podniků (trustů, holdingů, koncernů – jestliže použijeme moderní technologii). Důkladnější vzdělání (obzvláště vysoké odborné) vyučované profesionálními učiteli bylo placené a přístupné pouze málopočetným tak či onak privilegovaným sociálním skupinám.

A při tom všem se společnost nacházela v hranicích dvou prvních úrovní nesvobody (viz kapitola 11.4, díl třetí tohoto kurzu) s výjimkou zřídka se vyskytujících samouků a zástupců malého počtu klanů s tou či onou esoterickou nesvobodou, kteří dosahovali třetí úrovně nesvobody. Ti, kteří dokázali dosáhnout svobody, byli v každém pokolení velice vzácnými, prakticky ojedinělými výjimkami z obecné normy rukojmích a nevolníků různorodé nesvobody.

Od té doby se však v životě Ruska a takzvaných „vyspělých států“ změnilo mnohé a to i v oblasti výchovy a vzdělávání. Konkrétně se například jedná o to, že vzdělávací systém se proměnil ve společenskou instituci, jejímž základem je *obnova profesionálního učitelského společenství ve školách, odborných učilištích, průmyslovkách a vysokých školách* podřízená instituci státnosti (viz tabulka 18-1 v tomto dílu): jak strukturním způsobem řízení, tak i bezstrukturním (právnicky i přes systém všeobecných vzdělávacích standardů předepisovaných státem). A instituce státnosti je zase jako taková podřízena té či oné konceptuální moci, takže vzdělávací systém musí být jako společenská instituce zákonitě prostředkem pro uvádění do života určité koncepce.

O tom, jaké sociálně organizační úkoly a jak řeší vzdělávací systém *s cílem udržovat stabilitu davo-„elitářství“ v návaznosti* pokolení jsme mluvili v kapitole 10.7 (díle třetí tohoto kurzu). Navíc byl v hlavě 14 (díle čtvrtý tohoto kurzu) rozebrán nesoulad historicky zformovaného systému všeobecného a odborného vzdělání vyprodukovaného Západní regionální civilizací s potřebami bezpečného společenského rozvoje v současnosti i dohledné perspektivě.

Na tomto závěru není nic principiálně nového. Již Anton Semjonovič Makarenko (1888 – 1939) – významný pedagog neoprávněně nedoceněný „pedagogickým společenstvím“ a zbyrokratizovaným úřednictvem napřed SSSR a potom i postsovětského Ruska, jehož organizace UNESCO charakterizovala

jako „jednoho ze čtyř pedagogů, kteří se stali určujícími pro způsob pedagogického myšlení ve 20. století“¹ – si v Poltavském pedagogickém institutu v roce 1917 za téma své diplomové práce oceněné následně zlatou medailí zvolil: „Krise současné pedagogiky“². Což nás vede k otázce: Jaké jsou výsledky rozvoje pedagogické subkultury v našem státě za téměř sto let, které od té doby již uplynuly?

19.3.1. Výsledky „rozvoje“ vzdělávacího systému pod nadvládou biblického projektu

První vzdělávací systém orientovaný otevřeně na likvidaci davo- „elitářství“, výchovu k lidskosti a na obnovu reálné lidovlády v návaznosti pokolení s cílem zajistit bezpečný rozvoj lidstva a národů jej tvořících byl vybudován v SSSR. Vzhledem k tomu, že se SSSR zhroutil a účinek zákonitosti znázorněné na obr. 13.1-1 (viz hl. 15) je v životě pevně daný, tak abychom správně nastavili vzdělávací systém, aby odpovídal potřebám společenského rozvoje Ruska a lidstva, musíme provést analýzu vzdělávacího systému v SSSR, abychom se nedopouštěli stejných chyb, jež v něm byly skrytě založené a zabránily mu dosáhnout deklarovaných cílů.

Sovětský vzdělávací systém, jež měl bezesporu své obecně uznávané přednosti³, musel totiž mít i určité nedostatky, které vnesly

¹ Kdyby tomu tak opravdu bylo, nebylo by zapotřebí psát tuto práci.

² Tato diplomová práce je považována za ztracenou. V publikaci nazvané Paradox systému Antona Makarenka, který zaváděli po celém světě jen u nás ne (týdeník Argumenty a fakta, č. 11 ze dne 13.03.2013: http://www.aif.ru/society/history/paradoks_sistemy_antona_makarenko_ee_vn_edryali_vo_vsem_mire_no_ne_u_nas), byl název tématu jeho diplomové práce uveden trochu jinak – v tvrdším znění: Krize a krach současné pedagogiky.

³ «Vesmír jsme s Rusy prohráli ve školní lavici», řekl prezident USA J. F. Kennedy 4. října 1957, tedy v den, kdy SSSR vypustil první umělou družici Země.

«Stephen King, tento celosvětově uznávaný mistr hororů a fantastiky: „Poprvé jsem ucítil hrůzu – skutečnou hrůzu, nejen tak nějaké setkání s démony nebo duchy žijícími v mé fantazii – jednoho říjnového dne roku 1957“. Seděl tenkrát jako desetiletý chlapec v kině a díval se, jak jinak, na horor, když bylo najednou promítání zastaveno a plátno pohaslo. A dále, jak píše, se stalo něco neslýchaného, v sále se rozsvítilo a na scénu vyšel ředitel

svůj vklad jak ke zhroucení SSSR, tak i k tomu, že postsovětská ruská společnost není schopná překonat sociokulturní krizi už po dobu více než dalších dvaceti let.

Podíváme-li se na systém všeobecného vzdělání v SSSR, tak zjistíme, že převyšoval vzdělávací systémy v zahraničí (a především ve vyspělých kapitalistických státech) šíří svého tematického spektra a hloubkou výuky předmětů (obzvláště matematiky, fyziky, chemie a dalších odvětví přírodních věd¹). Opírajíce se o velice kvalitní střední vzdělání (podle světových měřítek té doby) vysoké školy Sovětského svazu *neposkytovaly* studentům *znalosti přímo aplikovaného charakteru* ale především **znalosti základního charakteru, od kterých se potom odvíjejí všechny bezprostředně aplikované znalosti a návyky².**

s velice znepokojeným výrazem a bolestným, chvějícím se hlasem jim sdělil: „Chci vám oznámit“, začal, „že Rusové vypustili na orbitu okolo Země kosmickou družici, kterou nazvali Sputnik.“ Po tomto jeho prohlášení následovalo absolutní, hrobové ticho. (...)

...a již v roce 1958 byl v USA přijat „Zákon o vzdělání v cílech národní obrany“ (!). A právě J. F. Kennedymu jsou připisována slova, která u nás tak rádi opakují: «Bud' se urychleně začneme učit matematiku a fyziku, nebo nám nezbyde než se učit ruštinu» (od těch dob se Američané matematiku ani fyziku naučit nedokázali, zato se naučili importovat intelektuály)» (<http://lord-20.livejournal.com/29134.html>).

— Jenže jim stejně nakonec nezbyde než se tu ruštinu naučit s ohledem na to, že jejich věda ani politika za posledních 40 let nijak nezareagovaly na zprávu Římského klubu Meze růstu (zveřejněnou v roce 1973), přestože by jako rozumně myslící lidé měli v reakci na ni vypracovat a začít uplatňovat koncepci globalizace, která by byla z hlediska života průkazná: viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR - A co tam na Západě? ze série K současné situaci č. 5 (121), říjen 2015, jež se věnuje historii této zprávy.

¹ Na konci sedmdesátých let 20. století jsme se setkávali s tvrzením, že učební programy fyziky, matematiky a chemie z osmých až desátých tříd sovětské školy svým obsahem tehdy odpovídaly příslušným studijním programům prvního až druhého ročníku vysokých škol na Západě.

² Bohužel byla i sovětským vysokým školám vlastní stejná chyba jako vzdělávacímu systému západního typu, která pro něj byla charakteristická od druhé poloviny 19. století, a to zánik kánonů odborné činnosti (viz kapitola 14.1, díl čtvrtý tohoto kurzu: a proto v učebních kurzech sovětských vysokých škol chybělo to, co je možné nazvat „filosofií projektování a výroby“ těch či

→ → →

oněch technosférických objektů, „filosofií provozování“ těch či oněch zařízení, „filosofií zdravotnictví a poskytování zdravotní péče“ apod. tedy aplikovanou filosofií. A kurzy nazývající se Úvod do odbornosti ve své většině problematiku tohoto druhu filosofií neosvětlovaly a dojit k jejímu porozumění, jak dokládá praxe, samostatně dokázali z celého toho množství absolventů vysokých škol pouze nemnozí jednotlivci, a to až po uplynutí mnoha let od doby, kdy obdrželi své diplomy.

Skutečnost, že této problematice ti nemnozí jednotlivci porozuměli, však v převážné většině případů nebyla korunována tím, že by tyto zkušenosti byly sepsány a zpřístupněny ve veřejně dostupných zdrojích (alespoň v prostředí odborníků): částečně kvůli tomu, že ti nemnozí jednotlivci, kteří této problematice porozuměli, byli natolik vytíženi svou profesionální prací, že už jim nezbyval čas, aby napsali knihu (učebnici pro studenty); a také proto, že mezi nimi byli i takoví, kteří si tak uvědoměle udržovali svůj monopol na znalosti a návyky z nich vyplývající, neboť tento monopol jim zajišťoval vyšší postavení v sociální hierarchii i v hierarchii příslušného profesionálního společenství a zajišťoval jim tak určitý druh neformální moci; a zčásti proto, že tento žánr „abstraktní literatury“ nebyl vydavatelstvími žádán, ani nemluvě o tom, že „filosofie práce“ tohoto druhu mohly v mnohém protirečit ideologickým postojům aparátu ÚV KSSS a hlouposti byrokratů-řídících pracovníků stojících v mocenské hierarchii výše (v profesionální oblasti). Kromě toho většina z těch, kteří by byli způsobilí napsat knihy takového druhu, nezaujímalá vysoké řídicí funkce. Takže v podmínkách rodového zřízení poststalinského SSSR neměli „dostatečně vysokou kvalifikaci“, aby jim to bylo umožněno. A ti s „dostatečně vysokou kvalifikací“ byli v poststalinských dobách většinou kariéristy-byrokraty, kteří nebyli schopni napsat knihy tohoto druhu tak, aby byly *z hlediska života průkazné*, přestože někdy v jejich autorství byly vydávány knihy činící si nárok tuto mezeru zaplnit, jež však nebyly ničím víc než jen čirým grafomanstvím.

Příkladem tohoto druhu grafomanství je ještě i dnes některými nekňuby propagovaná kniha S. G. Gorškova (1910 – 1988) *Námořní síla státu* (Moskva: Vojenizdat, 1976 – 60 000 výtisků, druhé doplněné vydání 1979 – 60 000 výtisků), který byl vrchním velitelem vojenského námořnictva SSSR v letech 1956 – 1985. Soudě podle jejího textu byla sepsána kolektivem úzce specializovaných odborníků (na podvodní loďstvo, hladinové loďstvo, letectvo, zbraně i další druhy námořních sil a služeb), kteří se nedokázali podívat na *rozvoj Námořnictva z celkového pohledu jako na vybudování složitého systému určeného k řešení určitých úkolů, ve kterém musí být všechny prvky zastoupeny v potřebném počtu a s potřebnými vzájemnými vazbami s ohledem na funkce plněné každým z nich včetně jejich součinnosti*

→ → →

Tato osobitost sovětského vzdělávacího systému zformovaného na konci třicátých let 20. století je ve většině publikací vysvětlována globálně-politickou situací panující ve dvacetileté přestávce mezi 1. a 2. světovou válkou 20. století, kdy vedení SSSR muselo především zajistit obranyschopnost státu v nepřátelském obklíčení kapitalistických států.

A tím nejvíce primitivním způsobem jsou tyto osobitosti sovětského vzdělávacího systému slabomyslnými liberály vysvětlovány tak, že despota-tyran J. V. Stalin potřeboval pro upevnění a rozšíření své tyranie silné ozbrojené síly, které nebylo možné vybudovat bez výkonné vědy, profesionálně způsobilých konstruktérů-vývojářů, technologů a dalších průmyslových inženýrů. Takže tato jeho prý neukojitelná touha po moci vlastní každému „tyranovi“ v podobě vedlejšího efektu vedla ke vzniku tohoto velmi efektivního vzdělávacího systému v SSSR.

Ti, kteří J. V. Stalina nepovažují za tyrana, ale za vlastence a státníka stojícího vždy na straně spravedlnosti s vynikajícími schopnostmi v oblasti řízení (politika, hospodáře, vojáka), který pracoval ve prospěch národů SSSR i celého lidstva, také poukazují na to, že by stát nemohl být vojensky a ekonomicky silný a být suverénní, kdyby zaostával v rozvoji vědy a vzdělávacího systému a v důsledku toho také v politické, ekonomické a vojenské oblasti. A obvykle si

s přírodním prostředím. S. G. Gorškov sám nejspíše tuto „svou“ knihu vůbec nečetl, a jestliže ji četl, tak se slabomyslností kariéristovi vlastní nepochopil její životní neprůkaznost a vzájemnou nekompatibilitu mnohých tvrzení autorů jejich jednotlivých kapitol.

S. G. Gorškov zdaleka nedosahoval v chápání problematiky rozvoje vojenské námořní síly státu kvality ukrývající se v pracích námořního admirála Sovětského svazu I. S. Isakova (1894 – 1967), což mělo krajně negativní vliv na obranyschopnost SSSR a rozvoj vojenského námořnictva po dobu celých třiceti let, kdy v jeho čele Gorškov stál.

A ti, kteří jsou přesvědčeni, že pod vedením S. G. Gorškova bylo vybudováno silné námořnictvo, by si měli uvědomit, že *každé námořnictvo je souborem lodí, pobřežních sil a služeb, a že ne každý takový soubor lodí, pobřežních sil a služeb tvoří skutečné Námořnictvo, a to dokonce ani v případě jejich velké početnosti a různorodosti.* Což právě bylo tím případem, kdy byl vrchním velitelem Gorškov a vedlo to pouze k ožebračování státu místo potřebného zvýšení bojové efektivity.

přítom připomínají Stalinova slova ze 4. února 1931, která pronesl na první Všeruské konferenci pracovníků v socialistickém průmyslu:

«Zaostali jsme za vyspělými státy o 50 – 100 let a teď tu vzdálenost musíme uběhnout za deset let. Buď to uděláme, nebo nás převálcují.»¹

Jenže v hodnocení stalinského vzdělávacího systému se mýlí jedni i druzí. Je nesporné, že uvedená slova byla správná, a k tomu, aby mohla být zajištěna obranyschopnost státu, byl nezbytný vzdělávací systém *odpovídající tomuto úkolu*, podchycující všechny děti i mládež² a poskytující jim znalosti a návyky zajišťující světovou úroveň jejich způsobilosti ve všech profesích a ještě lépe tuto úroveň určující³.

Ale uvedená Stalinova slova mají širší – globálně politický (svým měřítkem) mravně-etický (svou podstatou) – kontext, který v dnešní době převládajícího „klipového myšlení“ zůstane nerozpoznán a nepochopen většinou z těch, kteří tato jeho slova citují nebo na tento jeho citát narazí:

«Jak se to mohlo stát, že záškodnictví⁴ dosáhlo tak širokých měřítek? Kdo je tím vinen? My sami si za to můžeme. Kdybychom se k

¹ J. V. Stalin – O úkolech hospodářských pracovníků, Proslov na první Všeruské konferenci pracovníků v socialistickém průmyslu, Sebrané spisy, 13. díl, str. 39 (Viz také: <http://www.petrograd.biz/stalin/13-18.php>). Poprvé publikováno v novinách Pravda, č. 35, dne 5. února 1931.

² Aby se kádrová základna všech oblastí vysoce intelektuální činnosti rozšířila až k hranicím zahrnujícím celou společnost: viz hlava 18, kde je otázka poměru kádrové základny a kádrového sboru probírána ve vztahu ke státnosti. Ten poměr „kádrová základna – kádrový sbor“ ale úplně stejně podmiňuje i úroveň způsobilosti ve všech ostatních oblastech profesionální činnosti ve společnosti.

³ Uvedená Stalinova slova jsou platná i dnes. Jinou věcí ale je, že dnes by musel odpovídající vzdělávací systém mít jiné vzdělávací standardy a jinou pedagogickou praxi (subkulturu) návazně pokrývající dospívající generace na jejich cestě k dospívání počínaje jeslemi a školkami a konče aspiranturami a dalšími druhy nadstavbového vzdělání k vysokým školám.

⁴ Budování socialismu v SSSR neprobíhalo hladce.

- Vnitřní protivníci socialismu mezi nositeli inženýrského a dalšího profesionalismu vyžadujícího vysokou úroveň vzdělání doprovázenou také vysokým spotřebitelským a výlučným postavením v Ruském impériu, o které v důsledku vzniku SSSR přišli, sabotovali státní politiku a

→ → →

vynakládali veškeré své úsilí, aby poškodili rozvoj ekonomiky SSSR a diskreditovali tak v očích lidí socialismus a ideály komunismu. Záškodnictví se stalo svého druhu „vybranými způsoby“ v té části inteligence, kterou SSSR zdědil od Ruského impéria, a která byla neustále se vším nespokojena, aniž by sama přesně věděla, co by se mělo stát, aby tato její neuspokojenost životem zmizela.

- Zároveň omezení a profesionálně nezpůsobilí byrokrati veřejně aktivně demonstrující své ideové přesvědčení a maximální loajalitu Sovětské moci a své přívrženectví socialismu, aby se tak vyhnuli odpovědnosti za škody, které budování socialismu oni sami způsobovali, obviňovali z následků svých chyb a zneužívání moci své podřízené, odborníky-profesionály, aniž by pro to existoval jakýkoliv reálný základ.
- A na základě jejich udání se potom nepoctiví pracovníci tajných služeb, aby ospravedlnili vlastní existenci, zabývali fabrikováním ničím nepodložených obvinění o záškodnictví, kterého se údajně měli dopouštět „starorežimní“ odborníci, kteří z těch či oněch důvodů neopustili stát v letech občanské války.

Takže se v životě SSSR reálně vzájemně prolínaly tři komponenty: 1) omezenost a nezpůsobilost vládních byrokratů, kteří přenášeli odpovědnost za své chyby a zneužívání moci na své podřízené „odborníky“, 2) reálné záškodnictví „odborníků“, 3) demonstrování „efektivit“ v boji s odhalováním kontrarevoluce ze strany byrokratů, nepřátel Sovětské moci a tajných služeb, které se proměnilo ve specifický a nejškodlivější druh záškodnictví jako sociálního jevu.

Tuto situaci ještě prohlubovala krajně nízká úroveň vzdělání absolutní většiny obyvatelstva, což vedlo k tomu, že i úroveň professionalismů úředníků, dělníků a rolníků (a později kolchozníků a pracovníků sovců), a také mnohých pracovníků tajných služeb nebyla právě ideální. A to všechno ještě umocňovala masová psychóza na téma „bdělosti“ proti vzniku možné kontrarevoluce a infiltrace agentury zahraničních tajných služeb. V takových podmínkách se mohla stát příčinou obvinění ze záškodnictví i prostá pracovní neschopnost a nezpůsobilost naučit se své profesi.

A to samé (*opomineme-li absenci sociální psychózy na téma boje s nepřáteli*) se u nás vyskytuje i v dnešní době: 1) byrokraté jsou nezpůsobilí a nezodpovědní, vždy připraveni odpovědnost za své chyby a zločiny hodit na své zcela nevině podřízené; 2) „pátá kolona“ je aktivní a škodí státu, kde jen může; 3) pro pracovníky Federální bezpečnostní služby a prokuratury je jednodušší a *výhodnější* bojovat s „extremismem“ a „ekonomickými trestnými činy“, které si vycucají z prstu a vnesou proti obyčejným lidem a podnikatelům, u kterých nehrozí, že by jim to mohli vrátit, než aby se zabývali

→ → →

řízení hospodářství postavili jinak, kdybychom se daleko dříve začali učit rozumět technice, naučili se ji ovládat, kdybychom častěji a se znalostí věci zasahovali do řízení hospodářství, tak by se záškodníkům nedařilo působit tolik škod.

Musíme se sami stát odborníky, ovládnout to dílo, musíme se zaměřit na technické znalosti, to tímto směrem nás život tlačí. Ale ani první signál¹, a dokonce ani ten druhý² ještě potřebný obrat zajistit nedokázaly. Už dávno bylo načase zaměřit se na techniku. Je čas hodit za hlavu staré heslo, zastaralé heslo o nevměšování se do technických záležitostí³. Sami se musíme stát odborníky a znalci věci a plně tak opanovat své hospodaření.»

hlubším zkoumáním problémů společnosti, vypracováním a realizací receptů k jejich vyřešení a odhalováním a zamezováním reálné protistátní a protilidové činnosti (viz dále o výsledcích reformy vzdělávacího systému a o tom, jaký postoj k tomu zaujímá FSB a prokuratura).

¹ Šachtinský případ (podle obce Šachty) – případ záškodnictví na šachtách Doněckého uhelného revíru (rok 1928). V roce 2000 generální prokuratura RF uznala, že případ byl zfabrikován a všichni odsouzení byli rehabilitováni.

² Proces Průmyslové strany (rok 1930) – případ záškodnictví v průmyslu. V postsovětské době je také považován za plně zfabrikovaný.

³ Heslo o nevměšování se do technických otázek uplatňované při řízení v dobách občanské války a ve dvacátých letech 20. století znamenalo, že „politicky uvědomělý člověk“, který však byl málo vzdělaný a neměl znalosti o technice a technologiích, mohl být jmenován vedoucím, takže se jeho podřízenými stali „politicky nevyzrálí“ a potencionálně kontrarevoluční odborníci. Takový vedoucí potom vytyčoval svým podřízeným odborníkům úkoly, které mu byly uloženy jeho nadřízenými a jeho podřízení zase měli díky svým znalostem a profesionálním návykům zajistit jejich plnění. Takže „politicky uvědomělý člověk“, odborně nezkušený v dané oblasti, měl na starosti plnění první etapy plné funkce řízení podniku (nebo nějaké jiné struktury) a jeho podřízení odborníci její další etapy.

Jestliže vedoucí kolektivitu a odborníci pracovali upřímně pro věc nebo byli alespoň poctiví a v důsledku toho eticky kompatibilní se společnou věcí, byl systém řízení podniku v této variantě funkční a přinášel prospěch oběma stranám: vedoucí se učil oboru a podřízení a odborníci si zase rozšiřovali obzory, byli vtahováni do politického života a stávali se z nich občané SSSR (ve smyslu slova „občan“ vyplývajícího z básně N. A. Někrasova – Básník a občan, tedy občané de facto a nejen de iure).

Na tomto místě přerušíme citaci z vystoupení J. V. Stalina ze 4. února 1931 a nahlédneme do jeho pozdějšího vystoupení „Nová situace – nové úkoly hospodářské výstavby“ z porady hospodářských pracovníků dne 23. června 1931, kde je důležité upřesnění:

«...nyní již v průmyslu nevystačíme s tím minimem inženýrsko-technických a řídicích sil, se kterými jsme si vystačili dříve. Z toho plyne, že stará střediska formování inženýrsko-technických sil již nejsou postačující, že je nutné vytvořit celou síť nových středisek: na Urale, Sibiři, ve Střední Asii. Musíme si nyní zajistit v průmyslu trojnásobek, pětinásobek inženýrsko-technických a řídicích sil, jestliže

Jenže pokud vedoucí nebo odborníci nebyli eticky kompatibilní v důsledku nepoctivosti a nečestnosti přinejmenším jedné z těchto stran (ať už šlo o „politicky uvědomělého“ vedoucího nebo odborníky), systém řízení podniku tak ve větší či menší míře ztrácel na funkčnosti, což vedlo k následkům, které mohly být právně kvalifikovány jako záškodnictví vedoucího nebo odborníků, nebo jich všech (takový paragraf byl v trestních zákonících všech svazových republik).

Jak se takový systém projevoval v praxi ve vojenství, viz povídka spisovatele-malíře mořských motivů a předtím profesionálního vojenského námořníka L. S. Soboleva (1898 – 1971, nestraník) nazvaná Zkouška (jedna z jejich internetových publikací: http://lib.ru/RUSSLIT/SOBOLEW/r_ekzamen.txt). V této povídce je „duch epochy“ z mnohých hledisek vyobrazen přesně, ovšem z pohledu liberálů – pomlouvačně. Stejný „duch epochy“ se však projevoval i v „civilu“, kde se vyskytoval přibližně stejný systém „politicky uvědomělý vedoucí – podřízení profesionální odborníci, apolitici a nestraníci“ (taková jako profesor Nikolaj Štěpanovič z příběhu A. P. Čechova – Nudná historie viz kapitola 1.1 tohoto kurzu).

J. V. Stalin v podstatě ve svém citovaném vystoupení vytyčil úkol: již nestačí, jsou-li vedoucí-hospodáři „politicky uvědomělí a přesvědčení o správnosti socialismu“, tato jejich politická uvědomělost se musí prakticky projevit i tím, že si osvojí příslušné technické znalosti a budou je umět použít k odhalování a řešení problémů ekonomického zajištění všech složek politiky Sovětského státu: globální, vnější i vnitřní; protože v opačném případě se jedná o pokrytce, kteří za svou „politickou uvědomělostí“ a prázdnými řečmi schovávají své reálné záškodnictví.

máme skutečně v úmyslu realizovat program socialistické industrializace SSSR.

Ale my nepotřebujeme jen tak **ledajaké** řídicí a inženýrsko-technické síly. Potřebujeme **takové** řídicí a inženýrsko-technické síly, které budou schopné pochopit politiku dělnické třídy našeho státu, které budou schopné si tu politiku osvojit a budou připravené s čistým svědomím ji realizovat.»¹

Uvedení svědomí jako základu pro činnost každého člověka a především – řídicích pracovníků – v podmínkách budování socialismu a komunismu kontrastuje s vyjádřením dalšího politického činitele z té epochy².

¹ Přitom J. V. Stalin neuznával, aby strana a její členové měli monopol na svědomí a pracovní kvality. V tomto jeho vystoupení je ještě následující úryvek:

«Někteří soudruzi si myslí, že do vedoucích funkcí ve fabrikách a na závodech musí dosazovat pouze své stranické soudruhy a nezřídka díky tomu odsunují stranou schopné a iniciativní bezpartajní soudruhy upřednostňující straníky, přestože jsou méně schopní i iniciativní. Je asi zbytečné zdůrazňovat, že nemůže být nic hloupějšího a reakčnějšího, než je taková rádoby „politika“. Asi není třeba dodávat, že právě takovou „politikou“ můžete stranu pouze diskreditovat a odradit od ní bezpartajní dělníky. Naše politika vůbec nespočívá v tom, abychom stranu proměnili v uzavřenou kastu. Naše politika spočívá v tom, aby mezi straníky a bezpartajními dělníky existovala atmosféra „vzájemné důvěry“, atmosféra „vzájemné kontroly“ (Lenin). A mimochodem naše strana má takovou oporu v dělnické třídě zejména proto, že praktikuje právě takovou politiku.»

Budeme-li vycházet z tohoto úryvku, tak byla v poststalinských dobách kádrová politika hloupá a reakční a právě v důsledku ní se potom na vrcholu moci ocitli takoví lidé jako M. S. Gorbačov, A. N. Jakovlev, B. N. Jelcin, V. S. Černomyrdin, A. A. Sobčak, G. Ch. Popov a další prosazovatelé přestavby a reformátoři a lidé, kteří nebyli schopni je patřičně srovnat jako V. S. Pavlov, E. K. Ligačov, N. V. Ryžkov a mnozí další „protivníci přestavby“ a buržoazně-liberálních reforem.

² A je zbytečné trvat na tom, že Stalinova slova o svědomí jsou pouze „vzletným obratem řeči“, pokrytectvím, jehož cílem je zaobalit tyranii do hezkých slov: žít podle svědomí nikoho přinutit nelze; začít žít podle svědomí musí být rozhodnutím samotného člověka. Ale připomínka, že žít je nutné podle svědomí (respektive mít ve svém konání čisté svědomí), může určitý podíl lidí podnítit, aby s tím začali.

«Já osvobozuji člověka“, řekl Hitler, „od té ponižující chiméry nazývané se svědomí. Svědomí stejně jako vzdělání člověka jen mrzačí. Já sám mám tu výhodu, že mě neomezují žádné úvahy teoretického nebo morálního charakteru.»¹

Poté, co jsme uvedli toto upřesnění bolševismu o roli svědomí při socialistické výstavbě a obnovování socialismu v návaznosti pokolení a konfrontovali ho se zcela opačným tvrzením hitlerismu², budeme pokračovat v citaci vystoupení J. V. Stalina na první Všesvazové konferenci pracujících v socialistickém průmyslu ze dne 4. února 1931.

* *
*

«Často se nás ptají, proč se nedržíme zásady jediného vedoucího?³ To u nás není a nebude, dokud nezládneme techniku.

¹ Referát J. V. Stalina na slavnostním zasedání Moskevského Sovětu poslanců pracujících ze dne 6. listopadu 1941, jež bylo zasvěceno 24. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Ale ani Adolf Hitler není žádným novátorem v odmítání svědomí: «Nietzsche: „Zda jsem někdy pocítil výčitky svědomí? Moje paměť v tomto ohledu mlčí“ (1. díl, str. 722, Zlá moudrost, citát desátý). Nebo: „Výčitky svědomí jsou stejná hloupost, jako když se pes pokouší rozkousat kámen“ (stejná publikace, str. 817, Poutník a jeho stín, citát 38)» (Internetový zdroj: <http://lev-balashov.livejournal.com/43900.html> s odkazem na Sebrané spisy F. Nietzsche – Z oné strany dobra a zla, Dvoudílné spisy, 2. díl, Moskva, 1990). Proto také F. Nietzsche skončil v blázinci.

² Udělali jsme to schválně kvůli těm idiotům a zmetkům, kteří „nevidí“ žádný zásadní rozdíl mezi J. V. Stalinem a A. Hitlerem, mezi SSSR z doby J. V. Stalina a Třetí říši v čele s Hitlerem.

³ Připomeneme:

Řídící rozhodnutí mohou být přijímána jak individuálně, tak také kolegiálně, ale při jejich realizaci musí být *odpovědnost za výsledek pouze osobní a individuální*. A proto umění řídit kolektivní činnost spočívá v: 1) rozdělení kolektivní práce na vzájemně se nepřekrývající (vzájemně se doplňující) fragmenty (viz hl. 7, 1. díl), 2) rozdělení individuální osobní odpovědnosti za každý takový fragment společné kolektivní práce, 3) poskytnutí zdrojů potřebných pro realizaci všech těchto fragmentů jejich → → →

Dokud mezi námi, mezi bolševiky nebude dostatečný počet lidí, dobře obeznámených s otázkami techniky, ekonomiky, finančnictví, nebude u nás možné skutečně praktikovat zásadu jediného vedoucího. Můžete sepisovat usnesení kolik jen chcete, dušovat se jakýmikoliv slovy, ale jestliže nejste obeznámeni s technikou, ekonomikou a finančnictvím podniku, fabriky, šachty – k žádnému užitku to nepovede a nebude tam moci být jediný vedoucí¹.

individuálně odpovědným vedoucím, 4) poskytnutí pravomocí potřebných pro řízení příslušných fragmentů kolektivní činnosti jejich odpovědným vedoucím.

Zásada jediného vedoucího je zde vyjádřena individuální osobní odpovědností vůči nadřazenému vedení za kolektivní dílo, které je fragmentem nadřazeného procesu a individuální osobní odpovědností za každý z vložených fragmentů, jejichž realizaci řídí podřízení vedoucí.

Použití jediného vedoucího není v absolutní většině případů možné bez znalosti příslušné předmětné oblasti – bez znalosti podstaty věci a jejích vzájemných vazeb s přimykajícími a souhrnně nadřazenými věcmi. Velice vzácnou výjimku z toho tvoří případ, kdy vedoucí není obeznámen s danou věcí, ale jako efektivní psycholog-praktik je schopen dát dohromady kolektiv odborníků, kteří úspěšně vykonají příslušnou práci.

¹ V tom, co je řečeno v tomto odstavci je ten zásadní životní rozdíl mezi bolševismem a trockismem:

- Být bolševikem v sobě zahrnuje dvě složky:
 - být věrný Ideji společenského rozvoje podle Pravdy;
 - podporovat uvádění této Ideje do života svým profesionalismem a jednáním v životě vůbec;
- A co znamená být trockistou? (*psychotrockistou, neboť trockismus není ani tak druhem marxismu jako především osobitostí psychiky, což se nejvýrazněji projevilo ve 20. století v chování marxistů-trockistů v čele s L. D. Bronštejnem, viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“)*) Stačí mluvit v souladu s ideou vládnoucí ve společnosti, činit si nárok na moc a nezodpovědně ji různými způsoby zneužívat v případě, že se jí podaří získat, „učit žít“ ostatní v souladu s touto idejí a vyhýbat se získání jakéhokoliv profesionalismu překládající povinnost podporovat ideu profesionalismem na ostatní (*toho všeho byla vzorem osobnost L. D. Bronštejna i osobnost N. S. Chruščova a dalších psychotrockistů včetně dnešních liberálů*).

Takže náš úkol spočívá v tom, abychom my sami zvládli techniku, ovládli to dílo. Pouze to bude zárukou toho, že naše plány budou zcela vyplněny a zásada jediného vedoucího naplněna.

Není to samozřejmě vůbec lehká záležitost, ale zvládnout se to určitě dá. Věda, technické zkušenosti, znalosti – to všechno jsou věci, které se dají získat¹. Dneska je nemáte a zítra už ano. To hlavně spočívá v tom, abyste měli vroucí bolševickou touhu zvládnout techniku a nauku výroby. Máte-li takovou vroucí touhu, můžete to vše dokázat, vše to překonáte.

Někdy se lidé ptají, zda by nebylo možné trochu zpomalit tempo, pozastavit ten běh. Ne, nejde to soudruzi! Nesmíme zpomalit své tempo! Naopak, v míře svých sil a možností ho musíme ještě zvýšit.

¹A pro Josifa Vissarionoviče Stalina to nebyla prázdná slova. V jeho osobní knihovně bylo v roce 1941 více než 20 000 svazků, a kromě toho si po dobu mnohých let každoročně objednával okolo pěti set knih z hlavních knihoven SSSR a signální výtisky mnohých vydavatelství. Analýza zachovaných knih dokládá, že absolutní většinu z nich přečetl. Do okruhu jeho četby spadala ta nejširší tematika: od filosofie a bohosloví až po odborné knihy o elektrotechnice, hutnictví apod. A profesionálové ze všech odvětví, kteří měli možnost pravidelně se pracovním setkáváním bezprostředně se Stalinem (jako letecký konstruktér A. S. Jakovlev, konstruktér dělostřeleckých systémů V. G. Grabin, zakladatel dálkového (strategického) letectva SSSR maršál A. E. Golovanov a další) uznávali jeho odbornou kompetenci ve svém vlastním oboru.

Je jasné, že v epoše, kdy vše bylo k dispozici pouze v tištěné podobě na papírových nosičích, umožňovalo Stalinovi jeho postavení ve straně a státě objednávat si z knihoven a vydavatelství SSSR jakékoliv knihy. Takovou možnost ostatní občané SSSR samozřejmě v těch letech neměli i přes to, že náklady vydání rok od roku rostly, jejich tematické spektrum se rozšiřovalo a knihovny se stávaly dostupnější stále širšímu okruhu lidí nejen v hlavních městech svazových republik, ale po celém státě.

V dnešní době však internet komukoliv zpřístupňuje prakticky jakékoliv informace, takže naše možnosti dostat se k informacím v mnohém převyšují i tehdejší možnosti J. V. Stalina jako hlavy státu a vládnoucí strany (obzvláště s ohledem na rychlost jejich vyhledávání). Tyto možnosti však v dnešní době využívá málokdo... A kdo tak může za omezenost dnešních lidí a následky z ní vyplývající? Josif Vissarionovič Stalin a Vladimír Vladimirovič Putin?

Vyžadují to od nás naše závazky vůči dělníkům a rolníkům SSSR. Vyžadují to od nás naše závazky vůči pracujícím třídám celého světa.

Zpomalit tempo, to znamená zaostat. A ti, kteří zaostanou, budou biti. A my nechceme být zase biti. Ne, nechceme! Celé dějiny starého Ruska jsou mimochodem právě dokladem toho, jak bylo Rusko neustále trestáno za své zaostávání. Bili nás mongolští chánové, turečtí bejové i švédští feudálové. Bili nás polsko-litevští pánové, anglicko-francouzští kapitalisté i japonští baroni. Trestali nás za zaostávání. Za zaostávání ve vojenství, za zaostávání v kultuře, za zaostávání ve státnictví, za zaostávání v průmyslu, za zaostávání v zemědělském hospodářství. A bili nás proto, že to pro ně bylo výnosné a mohli to dělat bezrestně. Pamatujete se na ta slova předrevolučního básníka? „Je i бедná, je i bohatá, je i mocná, je i bezbranná, matička naše Rus“.¹ Tato slova starého básníka si ti pánové dobře zapamatovali. Bili nás a říkali si: „Je bohatá“ – takže se tedy na ní můžeme dobře přizívit. Bili nás a říkali si: „Je бедná a bezbranná“ – takže ji můžeme bezrestně bít a okrádat. To už je takový zákon vykořisťovatelů bít zaostalé a slabé. Vlčí zákon kapitalismu. Jsi zaostalý, jsi slabý? To znamená i bezprávný, takže tě můžeme bít a zotročovat. Jsi mocný? To znamená, že máš i svá práva, takže si na tebe musíme dávat pozor².

To je ten důvod, proč již nikdy nesmíme zaostávat.

V minulosti jsme neměli a nemohli mít otčinu. Ale teď, když jsme svrhli kapitalismus a moc máme v rukou my, lidé, máme již svou otčinu a budeme bránit její nezávislost.³ Chcete snad, aby byla

¹ N. A. Někrasov (1821 — 1878). Komu na Rusi blaze? (1877).

² Jeden ze systémových principů Západní regionální civilizace – bezstarostný a nezodpovědný egoismus podpořený silou: *«Naše síla ať je zákonem spravedlnosti, neboť co je slabé, ukazuje se být bez užitku»* – Bible, Kniha moudrosti, hl. 2:11, postoj nepravověrně smýšlejících, který tam Šalamoun kritizuje.

³ Vyčlenili jsme v citaci tučně. Je to analog široce známého vzorce: miluji Vlast, ale nenávidím stát.

U bolševiků z první poloviny 20. století toto tvrzení ale nebylo vyjádřením jejich protivlastenectví, kosmopolitismu a misantropismu, ale odmítání být nadále v pozici věrných poddaných „elitářské“ státnosti Ruského impéria. Toto odmítání také pramení z toho, že v davo-„elitářských“

naše socialistická vlast převálcována a přišla o svou nezávislost? Jestliže si to nepřejete, tak musíte co nejrychleji zlikvidovat její zaostalost a vyvinout skutečné bolševické tempo v budování jejího socialistického hospodářství. Jinou možnost nemáme. A to je také důvod, proč Lenin vpředvečer Října řekl: „Buď nás čeká smrt, nebo musíme dohnat a předejnat přední kapitalistické státy“.

Zaostali jsme za vyspělými státy o 50 – 100 let. Teď tuto vzdálenost musíme uběhnout za deset let. Buď to uděláme nebo nás převálcují.

To je to, co nám diktují naše závazky vůči dělníkům a rolníkům SSSR.

Ale jsou tu ještě i další, daleko závažnější a důležitější okolnosti. A to jsou naše závazky vůči světovému proletariátu, které se shodují s našimi závazky toho prvního druhu. Jenže my je stavíme výše. Dělnická třída SSSR je součástí světové dělnické třídy a zvítězit se nám podařilo nejen díky úsilí dělnické třídy SSSR, ale také díky podpoře světové dělnické třídy. Bez této podpory by nás už dávno roznesli na kopytech. Říkají, že náš stát je údernou četou proletariátu všech zemí. To zní dobře. Jenže to pro nás také znamená obrovský závazek. Proč nás podporuje mezinárodní proletariát? Čím jsme si tuto jeho podporu zasloužili? Tím, že jsme se jako první vrhli do boje s kapitalismem, my první jsme nastolili moc pracujících, my první jsme začali budovat socialismus. Tím, že jsme se vrhli do díla, které v případě svého úspěchu převrátí naruby celý svět a osvobodí celou pracující třídu. A co je potřebné k jeho úspěchu? Musíme zlikvidovat naši zaostalost a vyvinout vysoké bolševické budovatelské tempo. Musíme jít kupředu tak, aby dělnická třída celého světa při pohledu na nás mohla říci: to je on, můj předvoj, to je ona moje úderná četa, to je ona, moje vláda pracujících, to je ona, má otčina – oni dělají své dílo a naše dílo je dobré – podpoříme je proti kapitalistům a rozdmýcháme světovou revoluci. Musíme tedy naplnit naději světové

sociálních systémech byli ti, kteří nepatřili mezi vyšší vládnoucí „elitu“, pouhými lidskými zdroji, jejichž povinností bylo pokorně sloužit despotické „elitě“; nestrkat nos do politiky; a projevovat „elitě“ vděk za to, že jim na základě zbytkového principu něco přenechává.

třídy pracujících? Musíme splnit své závazky, které vůči nim máme? Ano, musíme, jestli si nechceme uříznout ostudu¹.

Takové jsou naše závazky, ty vnitřní i ty mezinárodní.

(...)

Na uběhnutí té vzdálenosti, o kterou jsme zaostali za vyspělými kapitalistickými státy, máme maximálně deset let. A „objektivní“ možnosti k tomu máme. Neumíme pouze ty možnosti skutečně využívat. A to je to, co závisí jen na nás. **Jen** na nás! Je načase naučit se využívat tyto možnosti. Je načase skončit s tím prohnílym postojem nezasahování do výroby. Je načase osvojit si nový postoj odpovídající současné době: **zasahovat do všeho**. Jsi-li ředitel závodu, zasahuj do všeho, osvojuj si všechno, nic nevynechávej, uč se a ještě jednou se uč. Bolševici musí zvládnout techniku. Je načase, aby se z bolševiků stali odborníci. Technika v období rekonstrukce řeší všechno. A hospodářský pracovník, který se nechce učit techniku, který si nepřeje zvládnout techniku, to je vtip a ne hospodář².

V podstatě je to aktuální i v dnešní době. Je to svého druhu manifest proti liberálně-tržnímu ekonomickému modelu a manifest proti doprovázející ho tyranii „menagerů“³, právníků a *liberálně-slabomyslných rádoby humanitních „intelektuálů“*, kteří nemají ponětí o podstatě odvětví činnosti, jež se ocitlo pod jejich kontrolou a jsou omámení svou „elitní“ nadřazeností nad profesionály všech oblastí činnosti, což vede k jejich nezpůsobilosti v oblasti řízení a k tomu, že nejsou schopni vyvést Rusko z krize.

¹ V podstatě tento odstavec předpokládá realizaci globalizace na základě *Ideje vykořenění vykořisťování „člověka člověkem“ zaměřené na to, aby všichni lidé i národy dosáhli reálné svobody*.

² J. V. Stalin – O úkolech hospodářských pracovníků, proslov na první Všeruské konferenci pracujících v socialistickém průmyslu, Sebrané spisy, 13. díl, str. 38 – 41. (Nebo viz: <http://www.petrograd.biz/stalin/13-18.php>). Tučná zvýraznění v textu bez komentářů udělal sám J. V. Stalin. Vysvětlení a komentáře v poznámkách pod čarou jsou naše.

³ Slangové slovo založené na úmyslně nesprávné výslovnosti anglického slova „manager“ vyjadřující maximální tupost a pracovní nezpůsobilost převážně většiny vlastníků manažerských diplomů.

A jak vyplývá z kontextu výše uvedeného úryvku Stalinova vystoupení, nebyly inovační rozvoj ekonomiky SSSR a její orientace na dosažení postavení světového lídra samoučelně vyvolány jeho maniakální touhou po moci a rozšíření území podřízeného „jeho tyranii“. Cílem globální politiky SSSR ve stalinském období byl přechod globální civilizace ke kvalitativně jiné koncepci života společnosti v návaznosti pokolení, ve které by nemělo místo vykořisťování „člověka člověkem“, tj. bez systémově organizovaného parazitismu různorodých menšin na práci a životě většiny¹ a Přírodě. A SSSR měl v procesu tohoto přechodu zaujmout roli lídra civilizačního rozvoje všeho lidstva, a to včetně líderství ve vědecko-technickém a ekonomickém rozvoji.

V souladu s tímto – ve své podstatě vůbec ne vojensko-technickým ale ekonomický rámec přesahujícím úkolem – úkolem záměny stávající biblické koncepce globalizace pravověrnou koncepcí byl systém **všeobecného povinného** a odborně specializovaného vzdělání v našem státě pod Stalinovým vedením orientován na to, aby všichni, kteří měli příslušné schopnosti a přání se učit, získávali znalosti umožňující jim dostat se minimálně na třetí úroveň nesvobody včetně nabytí konceptuální moci.

Přestože gradace úrovní nesvobody uvedená v kapitole 11.4 (třetí díl tohoto kurzu) a fenomén konceptuální moci nebyly ještě v epoše J. V. Stalina takto pojmenovány, psal on sám přesně o tom v terminologii dané epochy, jak je možné vyrozumět z jeho slov:

«Je nutné ... dosáhnout takového kulturního růstu společnosti, jaký by všem jejím členům zajišťoval všestranný rozvoj jejich fyzických a duševních schopností, aby členové společnosti měli možnost získávat vzdělání umožňující jim stát se aktivními činiteli společenského rozvoje...»²

¹ Viz kapitola 20.2 (6. díl tohoto kurzu), a také práce vnitřního prediktora SSSR – Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti. O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti – z roku 2012.

² J. V. Stalin – Ekonomické problémy socialismu v SSSR – Moskva: samostatné vydání, Státní vydavatelství politické literatury, 1952, str. 68. Výše uvedené prohlášení je dále rozvinuto následujícím způsobem:

— **Kompetentní** (tj. předvídavá a odpovědná) aktivita všech členů společnosti ve věci společenského rozvoje, to je **reálná**, a tedy **KONCEPTUÁLNĚ MOCNÁ** demokracie, schopná samořízení podle plné funkce řízení a ne falsifikát demokracie zakrývající reálnou tyranii ve vztahu k *údajně* „občanské“, *údajně* „demokratické“ davo-„elitářské“ společnosti *údajně* „svobodných a nezávislých“ lidí, kterými jednotlivě i všemi dohromady manipulují politické mafie ukrývající se za kulisami veřejné politiky a jimi najatí političtí technologové.

A proto není stalinský vzdělávací systém charakteristický pouze a jen svou převahou nad vzdělávacími systémy předních kapitalistických států svou výukou matematiky, fyziky, chemie, biologie a dalších přírodovědných disciplín, ale především ohlášením své orientace na vědecko-metodologické zajištění akceschopné reálné lidovlády. A jeho efektivita ve výuce matematiky a přírodovědných disciplín je bezpodmínečným prostředkem pro řešení právě tohoto vysoce prioritního úkolu.

A také nešlo o žádná prázdná slova, jak je možné se dozvědět na internetu:

«ÚV Všesvazové komunistické strany (bolševiků) ve svém usnesení „O výuce logiky a psychologie na středních školách“ ze dne 3. prosince 1946 uvedl, že je absolutně nenormální, když se na

«Bylo by nesprávné se domnívat, že je možné dosáhnout takového podstatného kulturního růstu členů společnosti bez závažných změn současných pracovních podmínek. Především je kvůli tomu zapotřebí zkrátit pracovní den přinejmenším na 6 a potom i na 5 hodin. To je nutné k tomu, aby členové společnosti získali dostatek volného času potřebného pro získání všestranného vzdělání. Kvůli tomu však musíme také zavést všeobecné povinné polytechnické studium potřebné k tomu, aby si členové společnosti měli možnost svobodně zvolit profesi a nebyli celoživotně přikováni k nějaké jedné profesi. Také je k tomu zásadním způsobem nutné zlepšit bytové podmínky a zvýšit reálnou mzdu pracujících a úředníků minimálně na dvojnásobek, ne-li více, a to jak cestou přímého zvyšování peněžní výplaty, tak také především cestou dalšího systematického snižování cen zboží hromadné spotřeby.

Takové jsou základní podmínky přípravy přechodu ke komunismu.» (stejný zdroj, str. 69).

středních školách nevyučuje logika a psychologie a uložil, aby do čtyř let počínaje školním rokem 1947/48 byla zavedena výuka těchto předmětů ve všech školách Sovětského svazu. V souladu s tímto usnesením byla v letech 1947 – 1949 zavedena výuka psychologie na 598 středních školách... Tehdy také, v roce 1947, byla vydána učebnice B. M. Těplova – Psychologie, určená pro vyšší třídy střední školy. V roce 1956 se objevila ještě jedna učebnice pro školáky, kterou vypracoval G. A. Fortunatov A. V. Petrovskij.^{1»²}

Kromě toho byla ve vyšších třídách od konce třicátých let 20. století vyučována ústava SSSR se zaměřením na to, aby si právní vědomí³ vypracovaly široké masy lidí, nejen profesionální právníci. Současná učebnice pro vysoké školy Metodika výuky občanské nauky ve školách v redakci již dříve zmiňovaného L. N. Bogoljubova o tom informuje následovně:

«Příkazem Sovětu lidových komisařů SSSR ze dne 1. února 1937 „s cílem naučit studující mládež, připravující se na své zařazení mezi uvědomělé a aktivní budovatele socialistické společnosti, základům sovětského zřízení“, byla od školního roku 1937/38 zaváděna v sedmé třídě střední školy výuka ústavy SSSR v podobě samostatného předmětu. V sedmé třídě byl daný předmět vyučován do konce padesátých let 20. století. Vydána byla učebnice Ústava SSSR a metodické příručky pro učitele.

V tomto novém předmětu měli žáci získávat představu o společenském a státním zřízení SSSR, o společenských třídách, státu, právu a o základních právech a povinnostech sovětských občanů. Obzvláštní důraz byl kladen na výuku povinností sovětského občana uvedených v ústavě, neboť to bylo považováno za vysoce výkonný prostředek formování nové společnosti. Při výuce daného předmětu si měli žáci vypracovat, jak bylo uvedeno v metodické příručce,

¹ Oba uvedení autoři učebnice byli v SSSR autoritami psychologické vědy, jak se můžete snadno přesvědčit na internetu. A. V. Petrovskij byl navíc ještě vedoucím autorského kolektivu učebnice pro pedagogické vysoké školy Všeobecná psychologie, která byla opakovaně po dobu několika desetiletí vydávána v SSSR i postsovětském Rusku.

² <http://www.ljpoisk.ru/archive/10444839.html>.

³ O našem chápání pojmu právní vědomí viz kapitola 19.2.

ucelený, uspořádaný systém vzájemně souvisejících pojmů a porozumět tak do hloubky základům sovětského socialistického zřízení.

Učiteli bylo navrhováno, aby uváděl příklady ze života a činnosti jednotlivých lidí, institucí a podniků Sovětského svazu, statistické údaje, zákonodárné akty, materiály z dějepisu a také příklady ze života národů v jiných státech. Bylo však zdůrazněno, že tyto příklady nesmí být náhodné, ale mají přispívat k odhalování podstaty toho či onoho společenského jevu a důležitých příznaků daného pojmu; tyto příklady měly sloužit „úkolům komunistické výchovy dorůstajícího pokolení“. Mezi taková fakta byly zařazovány i příklady ze života rodného kraje „pro ilustraci vyučovaného materiálu“.

V roce 1955 vyšla kniha o tom, jak má být v hodinách výuky předmětu Ústava SSSR využíván periodický tisk. Články z novin a časopisů bylo doporučeno používat jako zdroj názorných, dobře zapamatovatelných faktů a příkladů jak „z radostného a šťastného života národů SSSR a států lidové demokracie, tak také z chmurné reality ze života pracujících kapitalistických států“. Bylo doporučeno organizovat exkurze do místních podniků a institucí a setkání s významnými lidmi¹.

Zvláštní pozornost byla udělována výuce textu ústavy. Zajímavý je pokyn: takové články ústavy jako 1, 2, 4 a 12, které vymezují nejdůležitější rysy společenského zřízení Sovětského svazu², musí žáci

¹ Ovšem „významnými lidmi“ byli v SSSR v té epoše lidé, kteří dosáhli vysoké profesionality v různých oblastech činnosti: dělníci, vědci, hrdinové válek, herci, malíři, sochaři, spisovatelé apod. A s ohledem na skutečnost, že v SSSR prakticky neexistoval „show-byznys“ nestoudně kazící mravy a umělecká tvorba měla ve všech svých variacích plnit úkoly výchovného a osvětového charakteru, měli tehdy lidé ve společnosti k umělcům jiný vztah – ve své většině se jednalo o *miláčky celého národa* a nebylo tomu jako dnes, kdy má každá „hvězda“ svou skupinu obdivovatelů-fanoušků, kteří přehlížejí existenci ostatních „hvězd“ nebo jimi pohrdají.

² Ústava SSSR z roku 1936:

čl. 1 – Svaz sovětských socialistických republik je socialistickým státem dělníků a rolníků.

znát nazpaměť a obsah ostatních důležitých článků umět převyprávět vlastními slovy blízcími se textu ústavy. Velký význam byl kladen na práci se slovy, na vysvětlování termínů a nových slov¹.

Důležité místo v hodinách Ústavy zaujímaly ideje z vystoupení vedoucích představitelů státu. Například po vydání práce J. V. Stalina – Ekonomické problémy socialismu v SSSR byla učitelům rozeslána doporučení, jak v hodinách výuky Ústavy SSSR² osvětlovat „otázku základního ekonomického zákona socialismu“. Tato výuka byla naplánována asi na patnáct učebních hodin, ale bez použití termínů: „objektivní zákon“, „základní ekonomický zákon“. Tento úkol byl řešen za použití citací z prací J. V. Stalina, článků ústavy, statistických údajů o průmyslu a zemědělské výrobě a z dopisů o životní úrovni pracujících zveřejňovaných v novinách.

čl. 2 – Politický základ SSSR tvoří Sověty poslanců pracujících, které vznikly a upevnily se v důsledku svržení moci statkářů a kapitalistů a vítězství diktatury proletariátu.

čl. 3 – Veškerá moc v SSSR náleží pracujícím ve městech i na vesnicích, kteří jsou zastoupeni Sověty poslanců pracujících.

čl. 4 – Ekonomický základ SSSR tvoří socialistický systém hospodaření a socialistické vlastnictví výrobních nástrojů a prostředků, který byl nastolen v důsledku likvidace kapitalistického systému hospodaření, zrušení soukromého vlastnictví výrobních nástrojů a prostředků a likvidace vykořisťování člověka člověkem.

čl. 12 – Práce v SSSR je povinností a věcí cti každého práceschopného občana na základě principu: „Kdo nepracuje, ať nejí“. V SSSR je uplatňován princip socialismu: „Od každého podle jeho schopností, každému podle jeho práce“.

V článku 12 je téměř doslovná citace apoštola Pavla: *«Kdo nechce pracovat, ať nejí!»* (Druhý list Pavla Tesalonickým, 3:10). To je průhledná narážka pro církve pojmenované po Kristovi, která je v ústavě SSSR z roku 1936, s ohledem na nutnost: 1) jejich odřeknutí se od historicky zformovaných věrouk, které se staly jedním z faktorů obnovy systému vykořisťování „člověka člověkem“ a 2) návratu ke skutečnému Křesťanství: *«...„Zůstanete-li v Mém slovu, jste opravdu Mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými»* (Jan, 8:31-32).

¹ To znamená rozvoji chápání světa a rozšiřování obzoru.

² Rok 1952.

Upevnění základního obsahu řady hodin bylo doporučeno provádět s pomocí tabulek, kde se dva systémy stavěly do protikladu na základě porovnávání parametrů jako je společenské zřízení, vlastnictví, cíle výroby, systém přerozdělování, charakter rozvoje, existence a neexistence vykořisťování pracujících¹.

Je příznačné, že prakticky všechny otázky na žáky byly orientovány na reprodukci toho, co se naučili: O čem se mluví v direktivách sjezdu strany? Jaká rozhodnutí byla přijata? Jaké jsou cíle plánování? apod. Otázky vyžadující přemýšlení, samostatný úsudek pokládány nebyly².

V roce 1958 bylo rozhodnuto o přenosu předmětu Ústava SSSR ze sedmé třídy do desáté. V usnesení ÚV KSSS k tomu bylo uvedeno, že to bylo provedeno za účelem zlepšení komunistické výchovy žáků a přípravy absolventů středních škol k aktivní účasti ve společenskopolitickém životě státu. Bylo ustanoveno, že předmět Ústava SSSR v absolventských třídách musí žáky seznamovat nejen se Základním zákonem Sovětského státu, ale i s některými údaji z občanského, pracovního, kolchozního, rodinného a trestního práva. V plánu bylo vydávat učebnice vědecko-populární literatury pro mimoškolní četbu žáků.

Metodická doporučení předkládaná v roce 1959 učitelům zohledňovala změnu věku a vyšší připravenost žáků učících se Ústavu místo v sedmé až v desáté třídě a předpokládala hlubší propracování vyučovaných témat. Současně s Hlavním zákonem byly široce využívány materiály ze stranických sjezdů a stranicko-vládních

¹ A to si jako L. N. Bogoljubov and Company myslí, že kapitalismus a socialismus jsou v uvedených ukazatelích vzájemně identické? Že tu není žádný předmět k diskusi o otázce, jaké zřízení více odpovídá lidské podstatě? A jaké z nich brání tomu, aby všichni lidé mohli v celé šíři realizovat potenciál svého individuálního rozvoje a plně si zachovali svou lidskou důstojnost?

² — Kdyby si raději zametli před vlastním prahem... Prázdnými řečmi, které se školáci musí nabířovat, aniž by učitelům pokládali otázky, na které v učebnici odpovědi nenaleznou, nebo na které tam jsou uvedeny odpovědi nezpůsobilé pro život, je přeplněna jak dvoudílná učebnice Úvod do občanské nauky pro 8. – 9. třídy a Člověk a společnost pro 10. – 11. třídy v redakci samotného L. N. Bogoljubova, jejíž některé úryvky byly komentovány v kapitole 17. Širší analýza této dvoudílné učebnice je uvedena v práci vnitřního prediktoru SSSR Potřebujeme jinou školu z roku 2005.

usnesení. Žákům se otevřela možnost širšího využití znalostí z dějepisu, zeměpisu, které nahromadili za celou dobu výuky, byly využívány i materiály z umělecké literatury. Nově se ve školní metodice řady škol objevila praxe řešit při hodinách úkoly z pracovního práva s poukazem na to, že řešení takových úkolů napomáhá uvědomělému a trvalému osvojení znalostí a umění nakládat s těmito znalostmi v praxi.

Ve školním roce 1947 byl učební školní plán doplněn dvěma novými společenskovědními disciplínami. Oficiální oznámení v Pedagogických novinách znělo, že „ÚV Všesvazové komunistické strany (bolševiků) prohlásil, že je absolutně nenormální, když se na středních školách nevyučuje logika a psychologie“. Takže byly vydány učebnice a přijata opatření pro přípravu učitelů. A skutečně pro nové sovětské pokolení učitelů byl obsah nově zaváděných disciplín něčím neznámým a celkem složitým. Tak například učebnice logiky pro střední školy vydaná v roce 1947 obsahovala témata: předmět a úkoly logiky; základní zákony logického myšlení; o pojmu; definice a členění pojmů; úsudek; o závěrech obecně; o sylogismu; hypotetický a disjunktivní sylogismus; logická indukce, metody induktivního zkoumání; hypotéza, analogie; o vědecké metodě a vědeckém systému; o vědeckém důkazu; o logických chybách.

Výuka vyjmenovaných témat formální logiky doprovázená logickými cvičeními v podobě přílohy k učebnici by mohla posílit všeobecně vzdělávací přípravu žáků. Avšak kvůli, z důvodu kvalifikovaných odborníků¹ nebyla vědecká úroveň výuky logiky ani psychologie příliš vysoká. V polovině padesátých let byly, kvůli potýkání se s přílišným počtem žáků, logika a psychologie ze školních učebních plánů vypuštěny.^{2»}¹

¹ Podtržený text je takto uveden v citované internetové publikaci. Ovšem zřejmě bychom s ohledem na kontext měli tuto větu číst takto: «Avšak kvůli <nedokonalosti učebnic (varianta: absenci systému pro přípravu kádrů)>, z důvodu <nedostatku> kvalifikovaných odborníků nebyla vědecká úroveň výuky logiky ani psychologie příliš vysoká».

² Současně začalo probíhat zjednodušování výuky matematiky a fyziky. A konkrétně ze školního předmětu matematiky zmizela kombinatorika, přestože úkol zavedení nejen kombinatoriky, ale také základů teorie pravděpodobnosti

a matematické statistiky do standardů školního vzdělávání byl v Rusku vytyčován již v první polovině 19. století: viz V. Bulyčev – Teorie a praxe výuky <vynecháno slovo: teorie> pravděpodobnosti a statisticky v ruské škole: <http://pandia.ru/text/77/304/32162.php>.

Odstanění kombinatoriky a odmítnutí zařadit teorii pravděpodobnosti a matematické statistiky do standardu všeobecného povinného vzdělání napomáhá šíření neadekvátního chápání světa u pokolení vstupujících do života, neboť život je popisován statistikami vyjadřujícími pravděpodobnostní předurčenost a neznalost těchto věcí vede nezbytně k narušení chápání, takže život potom nemůže být vnímán adekvátním způsobem.

¹ Metodika výuky občanské nauky ve škole: Učebnice pro M54 studenty vysokých pedagogických škol / v redakci L. N. Bogoljubova – Moskva: Humanitní vydavatelské středisko VLADOS, 2002 – 304 stran - § 3. Společenskovědní disciplíny ve třicátých až padesátých letech 20. století. Uvedeno podle internetové publikace: <http://www.studfiles.ru/preview/2037565/page:3/>.

Kapitola učebnice, ze které je výše uvedený úryvek začíná následujícím odstavcem:

«Třicátá léta se stala léty závěrečného procesu vytváření totalitárního státu. Nespoutaná svévole stalinské diktatury a hrubá porušování zákonnosti potřebovaly politické krytí, které by přitažlivěji prezentovalo zformovaný systém. V těchto podmínkách byla přijata Ústava z roku 1936. Nehledě na to, že mnohá její ustanovení protirečila politické praxi těch let, Stalin přistoupil na její přijetí a dal jí své jméno.»

Obsah tohoto odstavce opět jen potvrzuje, že L. N. Bogoljubov ani kolektiv autorů, v jehož čele stál, neměl adekvátní představu o dějinách a jejich hybných silách, o člověku a společnosti (tj. o sociologii-společenských vědách-sociálních studiích), o nutnosti zajistit vzájemnou shodu *systemu řízení (státnosti a její ústavy) s objektem řízení (společností)*, o reálně efektivní pedagogice (přestože je L. N. Bogoljubov akademikem Ruské vzdělávací akademie); nebo je to ještě horší a z jejich strany šlo o politickou prostituci s cílem obsloužit svými učebnicemi a výukově-metodologickými příručkami politické potřeby agrese fašizujícího liberalismu proti Rusku.

A konkrétně:

- Chcete-li neustále obnovovat tyranii v návaznosti pokolení nemůžete vůbec potřebovat tu, v celých známých dějinách současné globální civilizace nejdemokratičtější ústavu SSSR z roku 1936 (viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva z roku 2012), neboť by v průběhu času nevyhnutelně: 1) společnost začala trvat na tom, aby její ustanovení byla uváděna do života a nebyla jen propagandistickou

→ → →

demagogií na hony vzdálenou skutečnému životu a 2) lidé považující její ustanovení za potřebnou normu života by postupně začali pronikat do oblasti řízení a realizovat ji ve své politice.

- Chcete-li neustále obnovovat tyranii v návaznosti pokolení, nemůžete v sedmé třídě (což je věk, kdy v davo-„elitářských“ kulturách většina lidí začíná dosahovat maxima svého intelektuálního výkonu) vůbec potřebovat školní předmět, kde by se vyučovala ústava a to, jak **musí** být její ustanovení prakticky uplatňována v životě společnosti i v životě samotných školáků, až vyrostou a stanou se z nich plnoprávní občané státu.
- Chcete-li neustále obnovovat tyranii v návaznosti pokolení, nesmí mít absolutní většina lidí žádnou více méně adekvátní představu o tom, jak funguje lidská psychika, neboť kdyby takovou představu měli, tak by se s nimi v porovnání s těmi, kteří neumí efektivně myslet, tj. neumí odhalovat problémy a nacházet a realizovat možnosti jejich řešení, daleko složitěji manipulovalo. Takže logiku je také užitečné vyloučit za účelem reprodukce debilismu (přestože je nesporné, že logika (jako nauka o myšlení) nedokáže obsáhnout proces myšlení v celé jeho plnosti, a proto i při vši její užitečnosti ji musí v učebním procesu doplňovat i další disciplíny věnované mimologickému poznání a tvořivosti).
- A chcete-li neustále obnovovat falešnou demokracii kryjící zákulisní tyranii, musíte vše výše uvedené ze školních programů vyloučit a nahradit to hloupými pseudoučebními předměty typu těch současných:
 - „občanská nauka“ – dříve zmiňované učebnice pro 8. – 11. třídu v osobní redakci L. N. Bogoljubova;
 - „ekonomika“ – autorem učebnice *Ekonomika/Economics* pro 10. – 11. třídu je doktor ekonomických věd A. Kirejev a vydalo ji vydavatelství Vita-Press (od roku 2007 do roku 2013 byla vydána šestkrát); tato učebnice je prezentována jako „vítěz národního konkurzu Kniha roku v nominaci Učebnice 21. století“. Její text začíná mnohoznačnou preambulí: *«Nic z obsahu této knihy nesmí být interpretováno jako názory MMF, jeho správní rady, členských vlád nebo jakékoliv jiné organizační složky MMF. Materiály obsažené v této knize odrážejí pouze názory jejího autora.»* (Která se tam opakuje i v anglickém jazyce.) — A čímpak se asi „názory autora“ liší od názorů pánů MMF, od kterého Kirejev dostává výplatu (určitě nemalou) po dobu mnohých let? — Tak to z textu té učebnice nevyčtete, už vůbec nemluvě o tom, že jsou v ní prezentovány liberálně-tržní bludy, které nemají s finančně-ekonomickou realitou Ruska ani vyspělých kapitalistických států nic společného a jsou vám absolutně k ničemu, chcete-li obnovit → → →

Jenže reálná lidovláda, v jejímž základu leží dostupnost osvojování si znalostí a návyků, jež by lidem umožnily uplatňovat plnou funkci řízení ve vztahu ke společnosti, není možná, aniž by si dostatečně široké vrstvy všech sociálních skupin osvojily *umění dialektiky (jako praktického poznávacího a tvůrčího návyku) jako základu, na kterém si vypracují vlastní konceptuální moc.*

A protože byl dialektický materialismus¹ v SSSR součástí standardu jak středoškolského (a následně všeobecného středoškolského²), tak i vysokoškolského vzdělání, bylo zde určité množství studentů, kteří si po seznámení s „dialektickým materialismem“ dokázali vypracovat alespoň jakous takous individuální kulturu dialektického poznání a tvořivosti, přestože byla dialektika v „dialektickém materialismu“ zmrzačena G. W. F. Hegelem: svedena do třech „zákonů“ a zaměněna jakousi logikou³, a v této své podobě potom přijata klasiky marxismu – K. Marxem, B. Engelsem, V. I. Leninem a L. D. Bronštejnem (Tročským)⁴.

Dosažení úrovně svobody však vzdělávací systém SSSR zajistit nedokázal kvůli totalitární nadvládě marxismu, který deformoval chápání světa a vedl ho ke konfliktu se svědomím, čemuž také napomáhal princip „demokratického centralismu“ ležící v základu

ekonomickou suverenitu státu a ekonomicky zajistit politiku rozvoje Ruska. A jak ten člověk může pracovat v MMF, jestliže se jeho názory neshodují s názory vedení MMF, tj. jsou s nimi v něčem v rozporu? — Kdyby se jeho názory s těmi jejich neshodovaly, tak by A. Kirejeva z MMF už dávno propustili jako „odborně nezpůsobilého“.

¹ O tom viz Část první tohoto kurzu.

² Od roku 1949 do roku 1957 bylo v SSSR povinné sedmileté vzdělání, od roku 1958 – osmileté, a v roce 1981 byl ukončen přechod k všeobecnému střednímu vzdělání.

³ Viz Část první tohoto kurzu a také práce vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty z roku 2001.

⁴ J. V. Stalin v tomto výčtu klasiků marxismu chybí, protože v Ekonomických problémech socialismu v SSSR vynesl rozsudek smrti marxismu, když navrhl zbavit se metrologicky neprůkazných kategorií marxistické politické ekonomie. Neboť politická ekonomie byla produktem poznávací neprůkaznosti filosofie marxismu – dialektického materialismu. To jeho práce Ekonomické problémy socialismu v SSSR v podstatě odsoudila „mraksismus“ jako takový k smrti.

vnitřní disciplíny Všeruské komunistické strany (bolševiků) – KSSS, komsomolu a pionýrské organizace a sovětských odborů, který se stal nástrojem podřízení většiny ne vždy pravověrné vůli a ve své podstatě mafiánské disciplíně řídící menšiny¹.

Ale i při těchto svých nedostatcích vzdělávací systém SSSR přece jen nebránil prodat se ke svobodě těm, kteří žili pod nadvládou diktatury svědomí a vnímali marxismus a vnitřní disciplínu strany a organizací pod kontrolou stranického vedení jako historicky přechodnou okolnost a svědomí jako nepomíjející základ, od něhož se odvíjí podstata a osud každého jedince i každé společnosti.

A zajištění efektivity vzdělávacího systému jako prostředku inovačního rozvoje ekonomiky zrychleným tempem a ekonomického zajištění obranyschopnosti státu bylo prostředkem k vyřešení hlavního úkolu vytyčeného Stalinem: aby se všichni mohli stát aktivními činiteli společenského rozvoje.

A budeme-li se bavit o podobě rozvoje vzdělávacího systému Ruska do budoucna, tak – na základě výše řečeného – může spočívat pouze ve vybudování systému všeobecného povinného vzdělání schopného vyzdvihnout studenta na tu jedinou úroveň svobody² v dříve definovaném smyslu, která bude motivovat všechny, komu zdravotní problémy nezabrání osvojit si učební programy, dosáhnout tohoto výsledku.

Přitom musí být vzdělání (ve smyslu poskytování přístupu k osvojování si znalostí a návyků a pomoci s jejich osvojováním) nevyhnutelně spojeno s výchovou dorůstajících pokolení, neboť dosažení té jediné úrovně svobody pro jedince znamená nejen mít určité znalosti a návyky, ale také *bezpodmínečně podřizovat svou vůli svému svědomí*³, a to musí

¹ O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva z roku 2013, kapitola 2.

² Jediná úroveň svobody je charakteristická schopností osvojovat si a umět si samostatně vypracovávat aktuální znalosti a návyky buď v předstihu nebo v tempu vývoje situace v rámci Záměru (viz kapitola 11.4, díl třetí tohoto kurzu).

³ Tomuto tématu je věnována kniha P. F. Lesgafta *odsouzená pedagogie upadnout do zapomnění* Rodinná výchova dítěte a její význam z roku 1900.

být tématikou výchovy každého jednotlivého dítěte v souladu s konkrétními okolnostmi jeho života.

* * *

Jenže navzdory této potřebě společnosti zdokonalovat vzdělání byly reformy vzdělávacího systému prováděné v postsovětské Ruské federaci v rámci „Boloňského procesu“¹ svým konceptuálním základem zaměřeny na vybudování vzdělávacího systému analogického vzdělávacím systémům západních států, jejichž úkolem je produkovat zákonů dbalé zombie neschopné poznávání a tvořivosti; neschopné zajistit suverenitu svého státu a vybudovat skutečnou lidovládu; žijících podle zásady: „Tam kde více platí, tam je i má vlast!“

«Podle slov zástupce předsedy Výboru pro vzdělání a vědu Státní dumy Ruské federace, předsedy hnutí Vzdělání pro všechny Olega Smolina, prohlásil Andrej Fursenko² na každoročním mládežnickém fóru Seliger dne 23. července 2007, že podle jeho názoru byl „nedostatkem sovětského vzdělávacího systému pokus zformovat člověka-tvůrce, zatímco teď úkol spočívá ve výchově kvalifikovaného spotřebitele schopného kvalifikovaně používat výsledky tvořivosti jiných.»³ Ovšem v čísle Literárních novin vydaných bezprostředně po této akci v Seligeru byla ministrova slova podána poněkud jinak:

¹ Hlavní črtou „boloňského procesu“ je standardizace a unifikace vzdělání v různých státech vylučující konkurenci idejí, koncepcí vybudování vzdělávacích systémů a vzdělávacích programů a také realizačních praktických postupů při poskytování „vzdělávacích služeb“ (jinak řečeno „vzdělávacích technologií“), což znamená, že **„boloňský proces“ je zaměřen na potlačování tvůrčího potenciálu studentů i učitelského sboru ve všech etapách vzdělávacího procesu.**

² Od roku 2004 do května 2012 – ministr vědy a školství Ruské federace. Od ledna 2010 – člen vládní komise pro ekonomický rozvoj a integraci. Od 21. května 2012 – pomocník prezidenta RF.

³ Stejná formulace je uvedena i na webu poslance Státní dumy, prvního místopředsedy Výboru Státní dumy pro vzdělání (od ledna 2008 – páté volební období Dumy) O. N. Smolina v publikaci Vstupní a závěrečný proslov na veřejném slyšení o Zákonu o dobrovolnosti jednotné státní zkoušky. Jakého člověka potřebuje Rusko. (www.smolin.ru/duma/audition/2008-03-05.htm).

«Ve svém vystoupení na konferenci, která proběhla v rámci všeruského mládežnického fóra Seliger-2007 organizovaného hnutím Naši, si ministr školství Andrej Fursenko postěžoval na zkosnatělý systém ve svém rezortu zděděný ještě ze sovětských časů, který se úporně pokouší vychovat člověka-tvůrce. Zatímco v současnosti je podle ministrova názoru hlavní vychovat spotřebitele, který dokáže správně využívat výtobytky a technologie vyvinuté jinými.»¹

A proto jsou také svým charakterem reformy vzdělávacího systému v duchu Boloňského procesu zaměřeny na to, aby udržovaly všechny v mezích prvních dvou úrovní nesvobody. Jednou z charakteristických črt reformem – pod záminkou přetíženosti školáků – je zjednodušování učebních předmětů v řadě případů na úroveň „komiksů“, což potom dětem brání osvojit si svůj poznávací a tvůrčí potenciál². A faktické omezení cílů vzdělávacího procesu k návyku umět získat určité minimum bodů v „hádankovém testu“³ Jednotné státní zkoušky vede ke změně kvality samotného vzdělávacího

¹ Podle publikace na webu Fakta o Rusku:

http://rufact.org/wiki/Фурсенко_Андрей_Александрович.

² O tom, jak to funguje v USA, viz:

- Dimiev Ajrat – Třídní Amerika – Šokující každodennost americké školy. Poznámky učitele – Kazaň, Paradigma, 2008, vydání 3000 výtisků (nebo internetový zdroj: <http://www.koob.ru/dimiev/america>).
- John Taylor Gatto – Fabrika loutek. Zpověď učitele, Moskva, Genesis, 2006 (nebo internetový zdroj: <http://www.syntone.ru/library/books/content/2374.html>).

³ Zadání zní zvolit správnou odpověď (nebo několik správných odpovědí) z nabízejících se možností místo toho, aby děti formulovaly samostatně odpověď na otázku, což je zadáním pro debily, kteří nejsou schopni samostatného uvažování a neumějí vyjádřit své myšlenky. Tuto okolnost přívrženci Jednotné státní zkoušky zamlčují a do popředí vystrkují „objektivitu výsledků“ tohoto druhu testů, neboť:

- jestliže zkoušený žák zformuluje odpověď samostatně, je nutné vníknout do smyslu toho, co tím řekl nebo napsal a to může udělat pouze člověk, jenže ten nemusí hodnotit spravedlivě nebo být zaujatý;
- zatímco v „hádankových testech“ skener + počítačový program dokáže spravedlivě a nezaujatě vyhodnotit výsledky podle „zaškrťávek“ uvedených nebo chybějících v těch či oněch čtverečcích standardního formuláře.

procesu, neboť obsah učebního procesu a vyučovací metody jsou mu vždy přizpůsobovány (samotnými pedagogy) a svedeny k metodám kontroly jeho výsledků. Takže jednou ze základních překážek v dosažení úspěchu v inovačním sociálně-ekonomickém rozvoji RF je skutečnost, že vzdělávací systém díky tomu, že je v něm veškerý učební proces podřízen „hádankovým testům“ Jednotné státní zkoušky, masově produkuje debily.¹

¹ V souvislosti s tím se můžeme podívat na „pokročilé zkušenosti“ Finska rozvíjejícího „kompetenční přístup“ předepsaný učebními standardy ministerstva školství a vědy.

«Zajímavé věci se dějí ve Finsku. Když jsem se o nich doslechl, tak jsem si hned vzpomněl na výrok Hermana Grefa z nedávného gajdarovského fóra a došlo mi, co měl asi šéf Sberbanky Ruska na mysli.

Jen připomenu, že pronesl doslova toto: „*Je nutné změnit vzdělávací model od školek až po vysoké školy. Celý vzdělávací model se musí radikálně změnit... My se pokoušíme reprodukovat starý sovětský, absolutně nepoužitelný vzdělávací systém a cpeme do dětí ohromné množství znalostí*“.

Z řečeného je jasné, že sovětský systém je podle Hermana Oskaroviče špatný a co má být dobré není tak úplně jasné. Něco radikálně odlišného, co nám umožní, abychom přestali být v globální konkurenci státem downshifterů [*downshifting – podřazení na nižší rychlost při jízdě autem a také zpomalení nebo oslabení nějakého procesu, nebo také prostý způsob života; lidé řadící sami sebe mezi downshiftery mají sklon odmítat propagovaná obecně přijatá blaha, jako neustálé zvyšování majetku, kariérní růst apod. a orientují se na život „pro sebe“ viz <https://ru.wikipedia.org/wiki/Давнишuftинг>]. Takže co je teď tak pokrokového ve státech, se kterými jsme podle mínění hlavního bankéře Ruska prohráli v konkurenci? No a zde je právě přínosné podívat se na to Finsko.*

... nová reforma tím nejradikálnějším způsobem mění celý systém. Přesně jak si to přeje Gref. Ve škole se už nebudou vyučovat žádné předměty. To znamená, že tam nebude matematika, chemie ani literatura. Budou se probírat témata nebo jevy. Takovým tématem například může být „zaměstnání v kavárně“. Číšník přece v podstatě nepotřebuje chemii ani fyziku, takže prostě žádné nebudou. Vždyť proč bychom „měli cpát do dětí ohromné množství znalostí“? Stačí trochu aritmetiky, troška cizího jazyka, naučit je jednat s lidmi a tak dál. Přesně to, co potřebuje znát takový zaměstnanec ve veřejném stravování. Pracovník masokombinátu získá jiný soubor znalostí, tomu možná dokonce něco popypráví i o biologii.

Je to radikální? Naprosto. Ve světové praxi se ještě nic podobného nezkoušelo, no a ve Finsku plánují do roku 2020 převést na tento systém

→ → →

Navíc zatímco v minulosti byla práce učitele (pedagoga na vysoké škole) vnímána jako služba společnosti a termínem „dobrý učitel“ byl označován učitel, který nejen dokázal děti naučit příslušnému předmětu, ale také v nich vychovat určitou mravnost a etiku, tak ve výsledku reforem je úkolem učitele především plodit výkazovou dokumentaci a až poté – podle zbytkového principu – poskytovat „vzdělávací služby“ odpovídající vzdělávacím normám, které vypracovali a schválili, mírně řečeno, lidé mravně pokleslí a v důsledku toho také intelektuálně defektní¹.

všechny školy. Zatím se jedná pouze o pilotní projekt, podle kterého funguje jen několik škol, a který pozorně sleduje velký počet zahraničních expertů. V případě, že budou tyto zkušenosti úspěšné, bude se to zavádět všude. A mně něco napovídá, že to určitě úspěšné bude.

Málo vzdělání lidé, kteří nedokáží systematicky uvažovat, se snadněji ovládají a v případě potřeby také posílají na porážku. Pan Gref o tom mluví zcela otevřeně. Jakmile si dítě v dětství zvolí svou profesi, nebude již mít možnost ji změnit, neboť by to bylo příliš nákladné. Když ho deset let budou připravovat na zaměstnání číšníka, nebude už moci jít na vysokou školu. A jestliže se bude připravovat stát zdravotníkem, tak na univerzitě narazí na Boloňský systém, který z něj vytvoří úzkého specialistu.

Lidi se sovětským vzděláním Gref nazývá downshiftery, ale ten systém, který po celém světě připravuje kolektivní gref, promění lidi ve skutečné ovce, pro které bude vnímání skutečnosti omezeno rámci úzce specializovaného souboru znalostí, v ovce, které bude možné hnát, kam si jen vzpomenete» (A tyto lidé nás nazývají downshiftery..? - <http://politikus.ru/articles/print:page,1,69732-oni-nazyvayut-nas-daunshifterami.html>).

Navíc Gref použil slovo downshifter v tomto kontextu nepřipadně: protože neoznačuje jedince, který ve svém vývoji zaostal, ale jedince, který byl z hlediska davo-„elitářské“ společnosti úspěšný, ale vědomě se vzdal „blah“ civilizace „nemocné z nadspotřeby“ a rozhodl se žít skromně s cílem realizovat si nějaké své životní zájmy, které nemají s „nemocí z nadspotřeby“ nic společného.

¹ Čehož je příkladem výrok bývalého ministra školství a vědy A. A. Fursenka.

A podíváme-li se na vzdělávací systém SSSR, tak jeho úspěchy (tedy to, co převyšovalo obecný průměr) vyplývaly z osobních vzájemných vztahů učitele-vychovatele a žáka-svěřence¹.

Reformy školství prováděné v postsovětském Rusku v duchu liberalismu jsou protilidové už jen proto, že jsou zaměřeny na vyloučení tvůrčího potenciálu učitele z učebního procesu – jeho povinností je být byrokratem a sestavovat o učebním procesu výkazy pro nadřazené byrokraty v souladu se schválenými a neustále se měnícími formuláři² a z hlediska samotného učebního procesu tupě dodržovat „vzdělávací standard“ dokonce i v těch případech, kdy je tento standard lživý a nesmyslný.

Výsledky tohoto druhu reforem jsou zákonité. Dne 13.05.2014 v programu Něvskoje utro v rádiu Radio Rossii vystupoval V. M. Kutuzov – rektor Petrohradské elektrotechnické univerzity LETI (Leningradský elektrotechnický institut V. I. Uljanova), který tam řekl, že několik let poté, kdy začaly být výsledky Jednotné státní zkoušky jedinou alternativou při přijímacím řízení a výběru studentů na vysoké školy, začali mít v LETI problém s velmi nedostatečnou připraveností absolventů středních škol k dalšímu studiu. Aby zjistili reálnou úroveň připravenosti přijatých posluchačů prvních ročníků, nechali je vypracovat kontrolní práce z fyziky a matematiky, které se dříve, než byla zavedena Jednotná státní zkouška, používaly na LETI při přijímacích zkouškách. Výsledek byl hrozivý: průměrná známka z matematiky byla 2,6 a z fyziky 2,4 (*nezapomínejme, že v Rusku je nejlepší známkou 5 a nejhorší 1*)^{3,1}.

¹ Nejzřetelněji je tento ideál znázorněn v uměleckých dílech: například v povídce Čingize Ajtmatova – První učitel z roku 1961 a ve filmu Vesnická učitelka z roku 1947 (v jiné variantě názvu *Výchova k citu*).

² Objem různých formulářů, které musí učitelé škol i vysokých škol povinně vyplňovat, se v posledních 10 – 15 letech několikanásobně zvětšil. Jejich vyplňování zabere více času než samotná výuka učebního předmětu. To jsou nevyhnutelné důsledky byrokratizace a debilizace státní moci.

³ Máme-li věřit bývalému ministru školství a vědy Ruské federace A. A. Fursenkovi, je takové snížení dosažených známek nesporným přínosem, neboť „vyšší matematika ubíjí kreativitu“ (Fursenko: vyšší matematika ubíjí kreativitu: <http://www.rosbalt.ru/main/2009/02/11/617365.html>).

A jestliže si připomeneme sedmdesátá léta 20. století, tak v LETI a na dalších předních profilových vysokých školách SSSR bylo dostačujícím počtem bodů pro přijetí na některé z hlediska technického pokroku nejzajímavější a nejperspektivnější obory více než 23 bodů.²

V dalším svém vystoupení ve stejném programu rádia Radio Rossii v dubnu 2015 V. M. Kutuzov informoval, že tyto kontrolní práce

¹ Skutečnost, že byly výsledky kontrolních prací z fyziky horší než z matematiky, je podle nás důsledkem toho, že:

- řešení úkolů z fyziky ve větší míře vyžaduje zkoordinovanou práci pravé a levé mozkové hemisféry a rozvinutější představitost (funkce pravé hemisféry) než řešení úkolů z matematiky, při jejichž řešení v řadě případů dominuje levá hemisféra a abstraktně-logické myšlení s minimální účastí pravé hemisféry;
- zombifikační pedagogika postsovětské a obecně západní školy potlačuje myšlení v obrazech, což vede k potlačení návyku koordinované práce obou mozkových hemisfér.

² Pro přijetí na technické vysoké školy bylo v SSSR v sedmdesátých letech 20. století nutné absolvovat 4 zkoušky: 1) z matematiky písemně, 2) z fyziky písemně, 3) z fyziky ústně, 4) a vypracovat slohovou práci (písemná zkouška z ruského jazyka a literatury). Od poloviny sedmdesátých let byla navíc zohledňována také průměrná známka z maturitního vysvědčení, proto byl maximální počet bodů, který mohl v přijímacím řízení student získat 25.

A kontrolní práce z fyziky a matematiky na takových vysokých školách jako Moskevská státní Lomonosovova univerzita, Moskevský fyzikálně-technický institut (pět přijímacích zkoušek – matematika a fyzika písemně i ústně a slohová práce), Moskevský inženýrsko-fyzikální institut, Leningradský elektrotechnický institut V. I. Uljanova a na některých dalších předních profilových vysokých školách svou složitostí podstatně převyšovaly úroveň na většině ostatních vysokých škol v SSSR. Proto se v těchto výběrových školách přijímací zkoušky dělaly o měsíc dříve než na ostatních vysokých školách, aby títo nejlépe připravení studenti, kteří se na ně hlásili a nedostali se, měli potom možnost přihlásit se i na jiné vysoké školy. Neboť praxe dokládala, že mnozí z těch, kteří na přijímacích zkouškách do těchto výběrových škol dostali dvojky, trojky, úspěšně skládali zkoušky na vysoké školy, které měly požadavky nižší, úspěšně je vystudovali a dobře se uplatnili ve svých oborech. Přitom tehdy byli mezi studenty prestižních škol i absolventi vesnických škol, nejen absolventi specializovaných fyzikálně-matematických škol z hlavních měst a velkoměst SSSR.

začaly být pro studenty prvních ročníků každoročně povinnou záležitostí a podle jejich výsledků ti z nich, kteří dostanou známku 3 a nižší, mají povinnost chodit o sobotách na doučování, přičemž pro ty, kteří dostali 4 a 5, je toto doučování dobrovolné.

A tyto nářky rektora LETI na výsledky kontroly reálných znalostí prvků po absolvování Jednotné státní zkoušky nejsou žádným „očeřňováním skutečnosti“, a také nejde o žádnou mrzutou výjimku v porovnání s celkovým intelektuálním výkvetem. Jedná se o všeobecnou katastrofu.

«V současné době se první semestr na vysoké škole proměnil ve fakultu pro pracující ze třicátých let (v letech 1919 – 1940 vzdělávací zařízení pro přípravu dělnické a rolnické mládeže ke studiu na vysoké škole). Rektor Moskevského inženýrsko-fyzikálního institutu¹ Michail Strichanov již před čtyřmi lety (v roce 2010: naše poznámka k citaci) varoval: potřeba doučovat studenty omezuje studijní program na vysoké škole připravující odborníky pro jaderné elektrárny.»²

Jenže vysoká škola nedokáže napravit to, co *včas* neudělala rodina a základní škola, nebo to, co neudělaly tak, jak měly.

Magistrům prvního ročníku (čtvrtý rok studia na univerzitě) studujícím obory státního a obecního řízení byla navržena „akční hra“ na téma Algoritmika vypracování řídicích rozhodnutí. Vstupní údaje pro tuto hru byly následující.

Udělalí jste kariéru a stal se z vás ministr školství a vědy Ruské federace. Demokracie se rozvíjí a propaganda teorie ploché Země³

¹ V SSSR to byla jedna z nejprestižnějších technických vysokých škol s vysokou úrovní požadavků na absolventy a přípravu inženýrů, kteří z ní vycházeli: naše vysvětlení k citaci.

² Oleg Sergejev – Heuristický model průlomu Ruska na novou technologickou úroveň: http://www.za-nauku.ru/index.php?option=com_content&task=view&id=8693&Itemid=39.

A právě na pozadí takové degradace vysokoškolského odborného vzdělání a to i pro jaderný průmysl D. A. Medvěděv ve funkci prezidenta Ruské federace jen týden po katastrofě na jaderné elektrárně ve Fukušimě (11. března 2011) prohlásil: „Jaderná energetika je absolutně bezpečná“ a doprovodil tuto „myšlenku“ nic neříkajícími a z hlediska života neprůkaznými průpovídkami.

³ V roce 2016 bylo na Youtube zveřejněno velké množství videí, jejichž autoři trvali na tom, že věda po dobu několika století podvádí lidi, že Koperníkův systém je lživý, že Země neobíhá po orbitě okolo Slunce a neotáčí

začíná nabírat stále více na síle. Výsledkem je, že se na internetu objevila petice požadující, aby ve školách byla zrušena výuka „lživého heliocentrického Kopernikova systému a tvrzení, že zeměkoule obíhá po oběžné dráze a otáčí se přitom podél osy procházející oběma póly“, která nabrala potřebný počet podpisů požadovaný zákonem a vy jako ministr školství a vědy jste povinen posoudit tento návrh občanů na provedení dané změny, na jejímž základě má být do školní výuky zavedena pravdivá teorie, podle které je Země plochá a nehybná. — Jaké podniknete kroky?

Odpovědi na řešení vytyčeného úkolu ze strany studentů:

- Je nutné svolat vědeckou komisi k posouzení dané otázky a na základě názoru této komise přijmout příslušné rozhodnutí.
- Je nutné zorganizovat celonárodní referendum.

Připomínky k oběma variantám řešení:

- svoláte-li vědeckou komisi, vyvolá to následující otázky:
 - Na základě jakých parametrů do ní jedny vědce zařadíte a jiným účast v ní neumožníte?
 - V jakékoliv variantě práce komise se budou projevovat obchodní a kariéristické ambice představitelů vědeckého společenství, takže výsledkem práce takové komise bude především „rozporování“ státního grantového rozpočtu na provedení dodatečných výzkumů dané otázky a na vypracování příslušných učebnic pro základní, střední a vysoké školy. Rozdíl bude pouze v tom, zda se tyto finance podaří získat přívržencům heliocentrického systému a kulaté Zeměkoule nebo přívržencům ploché nehybné Země.
- jestliže zorganizujete celonárodní referendum, musíte si uvědomit, že pravdivost a lživost vědeckých hypotéz a teorií se neodvíjí od výsledků hlasování; navíc se na výsledcích takového referenda podepíše i propaganda vedená před hlasováním.

se jednou za 24 hodin okolo své osy procházející severním a jižním pólem; že pravda je taková, že Země je plochá a nehybná, přičemž autoři těchto videí samozřejmě předkládali divákům „důkazní základnu“ vyvracející heliocentrický Kopernikův systém a přesvědčovali je o tom, že Země je plochá a nehybná, a že heliocentrický systém, který je z hlediska života průkazný, je jen iluzí.

Proto tu vyvstává otázka: Kdo z vás je schopný samostatně předložit argumenty proti tvrzení, že Země je plochá a nehybná založené na znalostech z fyziky a vlastních pozorováních?

Všichni mlčí, někdo se odvolává na Aristotela (384 – 322 před naším letopočtem).

Opět je navrženo neodkazovat se na názory autorit, ale argumentovat na základě vlastních znalostí přírody. Místo toho někdo opět připomene Magellanovu plavbu (v jiné transkripci Fernão de Magalhães; 1480 – 1521). Ještě jednou je studentům řečeno, že odkazy na názory a texty nejsou akceptovatelné, neboť existují i opačné názory, jako třeba ten vtip: „*V tajných Vatikánských archivech je uložen dokument dokládající, že Magellana nezabili divoši, ale že spadl z okraje zemského disku a zahynul.*“ V odpověď zazní smích, vtip pobavil, ale žádné argumenty proti teorii ploché Země nezazněly.

Položena byla otázka: Když se podíváte z okna, co tam vidíte?

Odpověď: Horizont

Otázka: Kdyby Země byla plochá, co byste viděli z okna?

Dovtípit se, že linie horizontu by vůbec nebyla vidět, že hranice viditelnosti by byla podmíněna stavem atmosféry a pohybovala by se v závislosti na její průzračnosti od několika metrů (v mlze) do několika stovek kilometrů za jasného počasí a při čisté atmosféře, nedokázal nikdo z nich. V případě ploché Země by vše v atmosféře bylo analogické tomu, jak to vypadá při ponoření do vody: když je voda zkalená – nerozeznáte prsty natažené ruky; když je voda průzračná – je viditelnost několik metrů, ale linii horizontu nevidíte. Vzdalující se předměty postupně mizí v oparu a pozbývají ostrosti obrysů a jejich podrobnosti se vytrácejí. Předměty, které se přibližují, se naopak z oparu vynořují a postupně se na nich začínají rýsovat jejich podrobnosti a zostřovat jejich obrysy. Kdyby Země byla plochá, tak by jen v atmosféře rozsah viditelnosti byl větší než pod vodou.

To znamená, že dvě skupiny studentů¹ prodemonstrovaly absolutní intelektuální neschopnost v podmínkách, kdy je nikdo neděsil

¹ Navíc nesmíme zapomínat na to, že popisovaná „akční hra“ proběhla v prostředí studentů studujících obory „státního a obecního řízení“ a oni v té hře všichni projevíli systémovou kvalitu již zformovaného byrokrata:

- nevědět o reálním životě prakticky nic,

známkováním a kdy jim jejich smyslové orgány poskytovaly zcela postačující informace, které by jim na položenou otázku umožnily dát správnou odpověď, kdyby je škola naučila přemýšlet podle schématu: „*informace ze smyslových orgánů + dříve nahromaděné znalosti* → *myšlení* → *výsledek myšlení (vlastní názor)* → *realizace principu „praxe je kritériem pravdy“*“. Místo toho škola zformovala návyk „myšlení“ podle schématu: „*známé názory + nově zjištěné názory* → *kompilace něčeho z celého toho souhrnu názorů a jejich úryvků* → *výsledek „myšlení“ („vlastní“ názor)*“. Z tohoto schématu „myšlení“ je systematicky vylučován proud informací přicházející ze smyslů a princip „praxe je kritériem pravdy“.

Následkem potlačování smyslů především nedostatkem pohybu ve škole dochází k potlačování rozvoje pravé hemisféry odpovídající za formování obrazů a melodií na základě smyslů a škola masově produkuje omezené, kteří umí „myslet“ výlučně v lexikálních formách, aniž by si dokázali uvést do souvztažnosti lexiku s reálnými prvotními obrazy. A v důsledku neschopnosti nastavit si jednoznačné vzájemné vazby mezi vlastním tokem slov a realitou je možné takovými subjekty snadno manipulovat, když jim vazby tohoto druhu přednastavíte. Je to obdobné, jako když programátor řídí řešení úkolů na počítači, který také „přemýšlí“ pouze ve formátech, které jsou obsaženy v programovacích jazycích a jsou kompatibilní s jeho operačním systémem. To znamená, že škola v důsledku reformy degraduje potenciálního člověka na úroveň počítače-biorobota.

A kromě toho je obzor absolutní většiny studentů mizerný: neznají dějiny (chronologii, podstatu událostí, lidí a jejich počiny), přírodní vědy ani technosféru.

-
- považovat se za oprávněné nezabývat se podstatou záležitostí, které jim byly svěřeny k vyřešení,
 - přenášet odpovědnost na jiné (což se projevilo návrhem svolat „vědeckou komisi“ a přenechat vypracování rozhodnutí jí).

To je další důvod mluvící ve prospěch toho, že ke vzdělání v oblasti sociologie a sociálního řízení (včetně žurnalistiky) je nepřipustné připouštět lidi ihned po ukončení střední školy. Povinným požadavkem by měla být minimálně pětiletá pracovní stáž po střední škole nebo po získání prvního vysokoškolského vzdělání. *Jinak se byrokratismu a bezobsažných řečí novinářů nikdy nezbavíme.*

A výhledy vůbec nejsou dobré. V roce 2015 ruská reprezentace poprvé nevybojovala ani jednu zlatou medaili na celosvětové školní olympiádě z matematiky.

«V Thajsku se ve městě Čiang Maj konala 56. mezinárodní matematická olympiáda (MMO), ve které ruská reprezentace nepředvedla právě ty nejlepší výsledky. Ruští školáci obsadili osmé místo a nedokázali vybojovat ani jednu zlatou medaili, což se do této doby nestalo ještě ani jednou. V časopisu [Expert](#), uvedli, že účastníci MMO z Ruska vždy brali zlato a zaujímali vysoká místa.

Na [webu](#) MMO byla zveřejněna tabulka s celkovými výsledky družstev. První místo obsadili školáci z USA, kteří získali pět zlatých medailí a jednu stříbrnou, druhé místo čínská reprezentace a třetí reprezentace Jižní Koreje.

Rusko vyhrálo šest stříbrných medailí a obsadilo tak osmé místo a 21. místo v celkovém pořadí družstev. Ve svém článku [Expert](#) vysvětluje. „Medaile jsou na MMO individuální. Zlatých medailí má reprezentace tolik, kolik jejích členů předvedlo skutečně vynikající výsledky (družstva jsou šestičlenná – *Pozn. NEWSru.com*). Takže reprezentace Peru má dvě zlaté medaile, Írán tři, po třech má Severní a Jižní Korea; Rakušané, Ukrajinci, Singapurci... prostě dvacet velkých i malých států zlaté medaile má a my ani jednu“.

Přitom v minulém roce ruská reprezentace vyhrála tři zlaté medaile a umístila se na čtvrtém místě. V roce 2007 se žáci z Ruské federace stali vítězi MMO, v letech 2008-2010 zaujali druhé nebo třetí místo, v letech 2011-2014 čtvrté.

V časopisu [Expert](#) jsou přesvědčeni, že toto první fiasko v dějinách reprezentace SSSR a RF v matematické olympiádě ilustruje snížení kvality vzdělání.»¹

Ovšem podle názoru úředníků a jejich přizvaných odborníků z oblasti školství²:

¹ <http://www.newsru.com/world/16jul2015/matrf.html>.

² Dále „strohý pozůstatek“ dojmů z besedy s úředníky Výboru pro vzdělání z Leningradské oblasti a s jejich přizvanými odborníky ze září 2016. Tématem besedy byla tematika kapitoly 19.3 tohoto kurzu Základů sociologie, která byla zveřejněna v létě 2016 v podobě analytické zprávy O vzdělávacím

- Nejsou výsledky kontroly reálné úrovně přípravy prvků na LETI ukazatelem poklesu kvality vzdělání, neboť:
 - každá epocha má své požadavky na vzdělání a návyky: mládež umí používat své „gadgets“ tak, jak my to nedokážeme („mne - doktora věd, profesora – devatenáctiletá dívka učila používat platební terminál“, což je něco jako „těsnopis“¹). Ovšem
-

systemu a materiály z vyhodnocení této zprávy odborníky angažovanými Výborem pro vzdělání z Leninské oblasti.

Nebudeme uvádět text odborné analýzy, jen okomentujeme jednu frázi z tohoto „odborného posudku“: «jsou tam sporná a kategorická prohlášení („škola dětem ničí zdraví“).»

Potvrzením toho, že škola skutečně dětem ničí zdraví po dobu několika desetiletí reformou vzdělávacího systému, jsou údaje znázorněné dále na obr. 19.3.2-1 a 19.3.2-2 (v textu analytické zprávy, který byl zveřejněn v létě roku 2016 nebyly, protože se pracovní redakce kapitoly 19.3 lišila od té závěrečné). A proč je to právě škola, která ničí dětem zdraví, a že ty děti o své zdraví nepřicházejí někde jinde nějakým jiným způsobem v době svého studia z příčin nezávislých na škole, bude objasněno dále v této kapitole. Navíc se můžete podívat na práce V. F. Bazarného: jeho závěry nikdo nevyvrátil již několik desetiletí od doby jejich prvních publikací ještě v sovětské epoše.

Odborníci Výboru pro vzdělání jsou povinni znát statistiky zdraví školáků a dynamiku vývoje těchto školních statistik za desetiletí. Pokud skutečně nejsou obeznámeni s výsledky výzkumů tohoto druhu, je to jen ukazatelem jejich nekompetence. A jsou-li s nimi obeznámeni, je to ještě horší: protože to znamená, že se přetvařují a škodí úmyslně se znalostí věci. A to potom také vysvětluje příčiny uvedení ještě jedné fráze v jejich odborném posudku: «Pochyby vyvolává odůvodněnost a příhodnost přílohy v podobě úryvku článku pedagoga Je. Š. Bucha – Lesgaft a jeho teorie formování mravních základů jedince» – neboť učení P. F. Lesgafta o mravně podmíněných behaviorálních typech zasáhlo odborníky na „bolavém místě“.

¹ Uvedené je faktickým přiznáním doktora pedagogických věd, profesora v jeho vlastní „funkční ngramotnosti“.

Je to totiž tak, že všechny platební terminály mají rozhraní – menu, ve kterém je možné si zvolit body odpovídající záměrům klienta ovšem za podmínky, že si dokáže dát dohromady ty kroky a výsledky, které se kryjí za slovy v jednotlivých bodech menu – jedná se tedy o funkce koordinované práce levé a pravé mozkové hemisféry. Jestliže tedy klient bodům v menu terminálu nerozumí, je to výsledkem toho, že „myslí“ výlučně slovy, aniž by jim byl schopen přiřazovat příslušné obrazy, a že je v průběhu pokusu použít platební terminál z jeho „myšlení“ vylučována intuice.

→ → →

skutečnost, že rozvoj základní vědy a uplatnění jejích objevů při konstruování a výrobě „gadgetů“ vyžaduje hluboké a všestranné znalosti fyziky, chemie a dalších odvětví přírodních věd, včetně matematiky v celé její rozmanitosti, které jsou základem inženýrského díla a technologií – to úředníci netuší? – A jak

To potom ovšem znamená, že tento příklad vůbec není ukazatelem toho, že by mládež byla chytřejší a kreativnější než starší pokolení; tento příklad je jen ukazatelem toho, že doktor pedagogických věd, profesor nemusí v historicky zformovaném vzdělávacím systému vůbec nutně umět porozumět slovům a slovosledu se zapojením obrazotvornosti; a co víc – ovládnání takového návyku mu může dokonce bránit v kariérním postupu.

To posledně řečené vysvětlíme na příkladu z dětské pedagogiky. Dítě před přijetím do první třídy testuje psycholog, který mu položí otázku: „*Co má společného jezeček a mléko?*“ – Matka je z té otázky v rozpacích, ale dítě okamžitě odpoví: „*I jezeček i mléko, když zksysne (ztratí náladu), tak se srazí (stočí).*“

A skutečně to, co udělá jezeček v případě nebezpečí a to, co se stává s mlékem, když zksysne, se dá v ruském jazyce označit slovem «сворачивается» (srazí se/stočí se). A lexikální myšlení izolované od procesu obrazotvorného myšlení v řeči tuto shodu významů zachycuje. Jestliže se však do procesu zapojí obrazotvorné myšlení, tak tato shoda označení získá podřízený charakter, což znamená, že může být zaznamenána, ale nebude použita jako charakteristika toho, co má jezeček a mléko společného. To, co má jezeček a mléko společného bude při obrazotvorném myšlení viděno jinak: jedná se o prvky biosféry a jezeček je savec (v ruštině млекопитающее/živící se mlékem) apod., což ovšem dítě v předškolním věku nemůže vědět, a proto na položenou otázku neodpoví.

Ale ve zformovaném systému testování bude dítě, které prohlásí, že to, co mají společného, spočívá v tom, že jezeček i mléko «сворачиваются», hodnoceno kladně (přinejmenším v podobě pochvaly) a psycholog nebude dále zkoumat příčinu této jeho odpovědi:

- Odpovědělo dítě takto, protože neumí při svém porozumění slovům a slovosledu využívat obrazotvorné myšlení?
- Nebo to dítě nejen umí velice dobře, ale dokonce si již umí hrát se slovy a ocenit „hru slov“?

Pravděpodobnost druhé varianty je daleko nižší než té první, což znamená, že již ve stádiu testování budoucích prvňáčků vzdělávací systém skrytě upřednostňuje ty, kteří „nemyslí v obrazech“. A právě z takových potom vytvoří jedničkáře, premianty a úspěšné kariéristy-byrokraty, kteří si nebudou schopni uvědomit, co a jak provádějí.

tedy s takovou omezeností a neschopností myslet jak současných byrokratů, tak i dorůstajících pokolení budeme realizovat inovační rozvoj Ruska?

- je významné, že v roce 2016 řádově 40% studentů, kteří nastoupili na petrohradské vysoké školy, nebyli absolventy „nejpokrokovějších“ škol ve městě, ale přijeli „ze zapadlejších koutů“ a byli přijati ke studiu.
- «Zda je Země plochá nebo má tvar koule, to je filosofická otázka»: byla reakce úředníka na vyprávění o tom, jak studenti čtvrtého ročníku na univerzitě nebyli schopni věcně argumenty doložit svůj názor na základě svých smyslů a známých informací. Tato úředníková odpověď naznačuje:
 - že filosofie včetně její součásti, kterou je teorie poznání (gnoseologie), je jako věda v reálném životě k ničemu;
 - že neschopnost studentů myslet na základě svých smyslů a vlastních znalostí způsobem porovnávání výsledků svého myšlení se životem, také není nic, co by charakterizovalo výsledky postsovětské reformy vzdělávacího systému.
- Skutečnost, že prakticky žádné dítě nenastupuje ze školky do školy zcela zdravé a v jedenácté třídě nikdo nemá první skupinu zdraví, pro ně také není žádným ukazatelem krachu reformy vzdělání.
- A když upozorníte na to, že systém organizace vzdělávacího procesu způsobem zachovávajícím dětem zdraví byl vypracováván pod vedením V. F. Bazarného¹, a že se jedná o jediný systém, který je oficiálně certifikovaný jako systém, který skutečně v učebním procesu rozvíjí zdraví školáků, a že jeho zavedení je sabotováno systémem, je vám namítnuto, že kromě Bazarného systému existuje ještě mnoho dalších systémů jiných autorů, a školy mají právo zorganizovat si učební proces tak, jak považují za potřebné rodiče.
- A konečný závěr: je příliš brzo činit závěry o reformě vzdělávacího systému v postsovětských letech – je nutné vyčkat 25 – 30 let do doby, kdy současní absolventi škol dokončí vysoké školy, začnou pracovat a vyšplhají se ve služebním žebříčku dost vysoko. Potom teprve bude možné ho hodnotit. A to, že v případě rozšíření takového debilismu ve společnosti může Rusko po 25 – 30 letech

¹ O něm se dále zmíníme podrobněji.

přestat jako stát existovat a hodnotit reformy jeho vzdělávacího systému budou moci až kryptokolonizátoři s údivem, jak se mohli Rusové nechat nachytat na takové bludy – to také těm úředníkům ze školství nedošlo?

Ještě jeden aspekt debilismu-záškodnictví ideologů reformy vzdělávacího systému a zákonodárců, kteří tento kurz reformou schválili, je vybudování dvoustupňového systému vyššího odborného vzdělání: první úroveň – bakaláři, druhá úroveň – magistři.

Problém je v tom, že chcete-li připravit odborně způsobilé inženýry, lékaře a vědce pro výzkum, musí si ti lidé *ve svém oboru* osvojit určité *nezbytné minimum* tematického spektra znalostí a návyků, které by jim umožnilo vstoupit do té či oné oblasti odborné činnosti a dále se v ní již samostatně rozvíjet. A tento rozsah znalostí v každém tom studijním oboru, včetně souboru příslušných návyků, které je potřebné si na jeho základě vypracovat, není možné v absolutní většině případů rozdělit na dvě dávky:

- dávka „minimum“, základní pro bakaláře,
- doplňková dávka – „nadstavba“, nezávislá na té první – která by s tou první nebyla strukturně-tematicky provázána – pro magistry.

Jinak řečeno:

- „učebnice pro bakaláře“ není v absolutní většině případů možné vytvořit tou metodou, že vyškrtnete hlavy a odstavce z tematicky ucelených a podrobných učebnic příslušného oboru, jež jsou nezbytné pro přípravu odborně způsobilých odborníků;
- a „učebnice pro magistry“ nemohou být sbírkou vysvětlení a komentářů k textům původně primitivnějších „učebnic pro bakaláře“, které by bakaláře pozvedly na úroveň profesionálně způsobilých odborníků – takzvaných „magistrů“.

V SSSR úrovni západních „bakalářů“ například odpovídaly učební programy středních technických škol a v některých případech i učební programy odborných technických učilišť¹, což byla úroveň středního specializovaného (odborného) vzdělání v SSSR.

¹ Programy sovětských odborných technických učilišť byly dokonce lepší než programy současné úrovně studia na bakaláře, neboť zahrnovaly velký objem výrobní praxe a zaškolování na pracovních místech, které se podobaly pracovním místům v budoucí profesi. Úrovni sovětských učilišť teď v mnohém odpovídá takzvané „aplikované studium na bakaláře“ (ještě má být

Přítom je nutné podotknout, že technické střední školy nebyly ve dvacátých letech 20. století masově zakládány proto, že by jimi dosahovaná kvalifikační úroveň byla objektivně potřebná ve struktuře národního hospodářství, ale proto, že stát neměl možnost poskytovat plnohodnotné vysokoškolské vzdělání takovému počtu budoucích odborníků, které potřeboval pro své plány industrializace a vědecko-technického a kulturního rozvoje.

V důsledku toho byla založena síť technických středních škol, které poskytovaly minimum teoretických znalostí potřebných pro profesionální činnost na vyšších pozicích, než byl řadový dělník. A právě proto existovaly kromě spousty technických škol připravujících

„akademické studium na bakaláře“), které proniká dokonce i na univerzity v Rusku.

Obrazně řečeno se tedy v SSSR v posledních desetiletích jeho existence:

- na odborném technickém učilišti děti naučily pracovat s konkrétními druhy techniky a provádět ty či ony technologické operace nebo se účastnily těch či oněch sociálních organizačně-řídících procedur;
- učiliště jim poskytovalo minimum znalostí z vědeckých teorií, na jejichž základě byla vytvářena technika a technologie, ale podílely se na provozu a servisní obsluze techniky, seznamovaly se s těmi či oněmi organizačně-řídícími postupy, takže jim to minimum všeobecných teoretických znalostí poskytnutých učilištím díky prodělané praxi umožnilo potom jednat nad rámec šablonovitých návyků vypracovaných v učilišti;
- vysoká škola jim potom na rozdíl od střední technické školy poskytovala představu o těchto teoriích na úrovni umožňující vědecky odůvodněné vytváření nových prototypů techniky, nových technologií a nových organizačních procedur;
- *normální* univerzita je povinna zároveň s úzce odbornými specializovanými znalostmi poskytovanými na vysokých školách formovat i široký všeobecně vědecký (i společensko-politický) rozhled, který by umožňoval vidět a uvědoměle s přínosem objevovat vzájemné vazby mezi svou specializovanou odbornou činností a dalšími oblastmi odborné činnosti, životem společnosti obecně a také přírodním prostředím. Jenže toho se reálně zdaleka nedosahovalo a nedosahuje na všech univerzitách ani ve všech oborech a ministerstvo školství a vědy RF se dnes snaží na univerzitách minimalizovat učební zátěž z „neprofilových“ předmětů, čímž je sráží na úroveň odvětvových vysokých škol a v některých oborech dokonce na úroveň středních technických škol či učilišť.

kádry pro průmysl, zemědělství, projektové a konstrukční kanceláře apod. také pedagogické a zdravotnické střední školy. A vezmeme-li do úvahy, co psal J. V. Stalin v Ekonomických problémech socialismu v SSSR, tak zde byl jasný předpoklad, že bude nutné následně transformovat technické střední školy ve vysoké školy a vysoké školy v plnohodnotné univerzity.

Jenže po Stalinově vraždě byla na úroveň vysokých škol pozvednuta pouze vojenská školní zařízení, která dříve *ve své většině* poskytovala důstojnickému sboru (velitelskému sboru) pouze střední odborné vzdělání a vysokoškolské oborné vzdělání potom již získávali vojáci ve velitelských funkcích především na vojenských akademiích.

Úroveň vysokoškolského vzdělání v SSSR na vysokých školách a univerzitách byla ve své absolutní většině vyšší porovnáme-li jí s úrovní „magistrů“ odpovídajících profilů odborné přípravy na Západě; a to obzvláště v aspektu osvojování si základních vědeckých disciplín, které byly potom základem pro vytváření aplikovaných teorií a odborných metod.

V důsledku toho, že je nemožné rozdělit objem znalostí, jejichž osvojení vyžadoval systém vysokoškolského vzdělání v SSSR na dvě vzájemně nezávislé části (základní a nadstavbovou) byly v SSSR vysoké a střední školy (technické střední školy a odborná učiliště). A kvalifikační systém odborných úrovní byl nastaven tak, že:

- řada pracovních míst byla vysokoškolákům prakticky nedostupná (nemohli vykonávat mnohé dělnické odbornosti, které byly v porovnání s inženýrskými pracovními místy přitažlivější kvůli svému vyššímu mzdovému ohodnocení, pokud na personálním oddělení nezatajili své vysokoškolské vzdělání);
- řadu pracovních míst mohli zaujímat jak vysokoškoláci, tak i středoškoláci z průmyslovek a učilišť;
- řadu pracovních míst mohli zaujímat pouze vysokoškoláci,
- a řadu pracovních míst pouze lidé s vědeckými stupni a tituly získanými od Státní komise pro udělování vědeckých hodností.

Přitom se absolventi technických středních škol a odborných učilišť, jestliže pokračovali ve studiu na vysoké škole, učili podle stejných učebních programů, jako absolventi všeobecných středních škol, přestože mnohé z tohoto učiva jim bylo již více méně známo ze střední školy či odborného učiliště stejného zaměření. Rozsah a detailnost studijních materiálů byly na vysokých školách větší než na

středních školách a odborných učilištích, přestože šlo o stejnou vyšší matematiku, fyziku, chemii, příslušné technologie apod.

Vysoká škola v SSSR poskytovala svým absolventům v porovnání se středoškoláky a uční jinou kvalitu vzdělání. Dosažení této kvality neumožňovalo zkrátit dobu studia absolventům technických středních škol a odborných učilišť tak, že by jim byla započítána část shodných předmětů ze středoškolských učebních programů s tím, že by si jen doplnili některé věci z příslušných učebních materiálů „magisterského“ programu na vysoké škole. Dosažení této kvality vyžadovalo, aby si středoškoláci i uční opakovaně prošli již známý materiál, jenže s jinou úrovní detailnosti jeho výkladu v širším tematickém spektru a ve vzájemných vazbách s dalšími vědeckými disciplínami a oblastmi praktické činnosti.

A právě proto dvoustupňový systém vysokoškolského vzdělání zavedený v postsovětském Rusku (první úroveň – bakalář a druhá úroveň – magistr) neumožňuje v masovém měřítku připravovat plnohodnotné odborníky pro mnohá odvětví vědy a techniky a další oblasti společenské činnosti. A především – pro realizaci státního řízení na všech úrovních „vertikály moci“.

Ten bakalářsko-magisterský marasmus¹ byl zaváděn na pozadí fungování předchozího systému plnohodnotného vysokoškolského

¹ Federální vzdělávací standard vysokoškolského vzdělání z roku 2015 v jednom ze směrů přípravy „bakalářů“ obsahuje následující ustanovení: «...Druhy odborné činnosti, na které se připravují absolventi programu bakalář: **vědeckovýzkumná; projektová.**» – **To ale není možné:** při té úrovni přípravy, se kterou odejde absolvent „akademického bakaláře“ – je v těch druzích činnosti většinou schopen pouze „mýt baňky a zkumavky“ a měnit kazety v tiskárnách (souřadnicových zapisovačích) v projektových a konstrukčních kancelářích (nebo by mohl ořezávat tužky v ořezávkách apod., jenže ruční rýsování se v projektování již dávno stalo minulostí). To ale není vědeckovýzkumná činnost ani projektově-konstrukční činnost, ale pouze technická obsluha reálné vědeckovýzkumné a projektově-konstrukční činnosti.

Na podporu tohoto hodnocení uvedeme následující fakt. V Pracovním učebním plánu jedné z vysokých škol Ruské federace, kde připravují „akademické bakaláře“ v oboru Elektrozařízení a elektrotechnologie *s druhy činnosti absolventů vědeckovýzkumná, projektová* – jsou předměty Úvod do elektromechaniky, Základy vědeckých výzkumů, Statistické zpracování údajů, → → →

vzdělání, které se nazývalo „odbornost“. Potom byla tato „odbornost“ v mnohých profesích zrušena a bakalářsko-magisterský marasmus se stal jedinou formou *prý* vysokoškolského vzdělání v Rusku. Životní nezpůsobilost tohoto systému nakonec vedla k tomu, že «návrh vrátit odbornost s cílem přípravy pedagogických a inženýrských pracovníků byl vnesen do seznamu příkazů podepsaných prezidentem RF Vladimírem Putinem na základě výsledků provedeného fóra Všeruské národní fronty pod názvem Kvalita vzdělání ve jménu státu, které se konalo od 14. do 15. října 2014 v Penze»¹.

Za takovou protilidovou reformu vzdělávacího systému by za J. V. Stalina vedení ministerstva školství a vědy i s ideologií této reformy a částí poslanců Státní dumy, kteří ji uzákonili, odsoudili jako zázkočníky a vlastizrádce² a to zcela zaslouženě.

A jak na tyto reálné výsledky reforem vzdělávacího systému reaguje FSB a generální prokuratura? – Je jim to jedno: ti se zabývají nějakými svými daleko „důležitějšími“ záležitostmi při zajišťování bezpečnosti státu... - například bojem s „extrémismem“, přestože právě reálný „extrémismus“ (který si nevycucali z prstu pracovníci prokuratury s cílem „zvýšit si své vykazované ukazatele“ a dělat kariéru aniž by se museli vystavovat nějakému riziku³) je jedním z nevyhnutelných přímých důsledků na jedné straně – defektního vzdělání v oblasti historie, ekonomiky a sociálního řízení a na druhé straně – neochoty a neschopnosti státnosti z různých příčin (kam patří i mravní pokleslost a omezenost včetně neskutečného byrokratismu) odhalovat a včas řešit problémy občanů i celé společnosti.

Počítačová grafika, Základy projektování a modelování, Experiment a modelování dodávek elektrické energie zahrnuté mezi nepovinné předměty a to včetně řady dalších předmětů principiálně důležitých pro tyto druhy činnosti.

¹ <http://www.riakchr.ru/v-vuzy-neobkhodimo-vernut-spetsialitet-potekhnicheskim-distiplinam-schitaet-prorektor-skggta/>.

² Str. 275 nyní platného trestního zákoníku Ruské federace (vlastizrada) je v daném případě uplatnitelná, neboť díky těmto reformám vzdělávacího systému získávají konkurenční výhodu geopolitičtí konkurenti Ruska a vlastníci nadnárodních společností.

³ O tom viz práce vnitřního prediktoru – Ruská právní věda: ten „právnícký mor“ na Rusi vyléčíme, z roku 2014.

Nicméně stalinský vzdělávací systém, jehož hlavní část se formovala na konci třicátých let 20. století po přijetí ústavy SSSR z roku 1936, která platila do konce padesátých let¹, i přes své určité

¹ A budeme-li to počítat podle období oddělné výuky chlapců a dívek v SSSR, jehož začátek byl v roce 1943 a konec v roce 1954, tak ten systém pracoval pouhých 11 let.

V Ruském impériu se praktikovala oddělená výuka chlapců a dívek, což bylo podmíněno jednak právní nerovnoprávností mužů a žen, a jednak odlišnými sociálními funkcemi obou pohlaví ve zformovaných společenských třídách. Přechod ke společné výuce chlapců a dívek po Velké říjnové socialistické revoluci, která vyhlásila rovnoprávnost mužů a žen, byl způsoben kromě všeho jiného také nedostatkem pedagogických kádrů a školních budov jako následku předchozí politiky Ruského impéria.

O tom, jak ostrý byl nedostatek pedagogických kádrů a školních budov v roce 1917, si můžeme udělat představu z údajů o gramotnosti / negramotnosti prostých lidí v posledních desetiletích existence Ruského impéria.

Na začátku vlády Alexandra III. (1881) byl podíl negramotných rekrutů 76,94%, který se do roku 1887 snížil na 74,22%.

«V odpověď na žádosti důstojníků vyhovět přání vojáků naučit se číst a psát v roce 1892 následovalo vysvětlení:

„Sotva je možné souhlasit s tím, že výuka čtení a psaní v armádě zaujímá tak důležité místo... Armádě nemůže být uložena povinnost stát se prostředníkem pro zavádění gramotnosti v lidových masách, neboť prostředků a času je tam na to velice málo.“

Na konci devadesátých let 19. století přestali s výukou čtení a psaní prakticky ve všech vojenských okruzích kromě Kyjevského; kde velící generál M. I. Dragomirov stále trval na svém, že není možné učit vojenství negramotné lidi» (podle článku na Wikipedii Znalost čtení a psaní u rekrutů/Грамотность новобранцев).

Podle údajů Armádní statistické ročenky za rok 1912 «byla mezi nižšími hodnostmi v ruské armádě téměř polovina lidí negramotná (počítají-li se do toho i kozáci, tak 48%). A ještě dalších 24% těch, kteří uměli pouze číst, bylo stydlivě nazýváno „částečně gramotní“. Gramotných mezi nižšími hodnostmi (bez kozáků) bylo 47,41% a těch, kteří ukončili školu (alespoň základní) bylo pouze 10,74%» (<http://maxpark.com/community/4454/content/1415701>). To

→ → →

přednosti nedokázal zajistit stabilní rozvoj SSSR jako socialistického

znamená, že 89,26% rekrutů se vůbec nedostalo žádného systematického vzdělání.

A k tomu všemu byl navíc v Ruském impériu počet vzdělávacích zařízení pro dívky podstatně nižší než pro chlapce.

Za takových podmínek musela proto být snaha Sovětské moci poskytnout plnohodnotné vzdělání všem dětem realizována na úkor zrušení systému oddělené výuky.

Jak bylo předvedeno v kapitole 17, tak v důsledku odlišností genetických programů vývoje organismů a psychiky chlapců a dívek a osobitosti jejich věkové psychiky bylo obnovení oddělené výuky chlapců a dívek v roce 1943 správným řešením zaměřeným na zvyšování kvality vzdělání (chtěli to udělat již v roce 1941, ale válka a těžkosti v letech 1941 – 42 jim v tom zabránily). Rozvíjení systému oddělené výuky se opět vzdali až v roce 1954, po chruščovském státním převratu a vraždě J. V. Stalina a L. P. Berii. Ponecháme-li „konspirační“ teorie stranou, tak zrušení systému oddělené výuky chlapců a dívek napomohla diskuse vedená v Literárních novinách v letech 1950 – 1953 (jejichž hlavním redaktorem byl K. M. Simonov (1915 – 1979)), ve které zvítězila nekompetentnost v oblasti pedagogiky nezohledňující věkové osobitosti ve vývoji chlapců a dívek. (Viz konkrétně: G. D. Gončarova – Období oddělené výuky v SSSR v letech 1943 – 1954 a jeho odraz v literatuře a kinematografii. Internetová publikace: http://www.hse.ru/data/2013/12/20/1338786186/WP20_2013_07.pdf).

Ale jestliže si cíleně nebudeme hrát na ignoranty, tak omezenost bývá velice zřídka nepodchycená: ve většině případů má své pány a manipulátory napomáhající omezeným lidem, kteří neumějí procítit život a přemýšlet, dospět k předem naprogramovaným závěrům a názorům. A to znamená, že výsledky diskuse v Literárních novinách odůvodňující zrušení dalšího rozvoje systému oddělené výuky chlapců a dívek v SSSR byly záškodnictvím: viz V. F. Bazarnyj – Tragické důsledky jedné reformy (o zrušení oddělené výuky): <http://m-razvitie.ru/vospitanie-malchikov/1244-tragicheskie-posledstviya-odnoy-reformi.html>.

A podíváme-li se na situaci zformovanou do roku 1954, tak další rozvoj systému oddělené výuky chlapců a dívek vyžadoval:

- dostatečný počet pedagogických kadrů připravených vysokými školami se zaměřením na práci v systému oddělené výuky chlapců a dívek;
- rekonstrukci a výstavbu nových školních budov se zohledněním osobitostí oddělené výuky;
- vybavení těchto škol zařízením a spotřebními materiály zajišťujícími školní proces způsobem zohledňujícím osobitosti výuky chlapců a dívek.

státu v návaznosti pokolení. A budeme-li analyzovat příčiny, tak zjistíme, že to částečně souvisí se samotným vzdělávacím systémem, a částečně ty příčiny leží mimo něj¹.

Přestože je vzdělávací systém jedním z hlavních sociálních nástrojů formujících budoucnost (viz obr. 13.1-1), tak z hlediska neustále probíhající přítomnosti je on sám důsledkem historicky reálné (tedy nevymyšlené, ale „vylepšované“ nebo úmyslně očerňované) minulosti:

- dosavadních výdobytků vědy, ze kterých *může* z hlediska svého obsahu vzdělání vycházet;
- politiky společnosti a státu v oblasti vzdělávání provádějící selekci vědeckých znalostí vkládaných do vzdělávacích standardů všech úrovní a kategorií². Jenže z celé té různorodosti vědeckých znalostí se do školních standardů nedostane zdaleka všechno, neboť úkolem vzdělávacího systému je obsluhovat řízení podle koncepce vládnoucí společnosti, což vede k tomu, že jsou konceptuálně cizorodé znalosti buď ze vzdělávacích standardů vylučovány bez jakýchkoliv komentářů, nebo jsou prohlašovány za pseudovědu;
- pedagogické subkultury – kultury vzájemné součinnosti učitelů (vychovatelů) a školáků (svěřenců) v učebním procesu, tj. řečeno jazykem dnešních dnů těch nejrozšířenějších „vzdělávacích technologií“;
- existence profesionálně způsobilých pedagogů s potřebnou odborností v množství dostatečném pro to, aby realizovali politiku státu v oblasti vzdělávání v potřebné kvalitě³ (čímž se rozumí, že

¹ Vše, co se týká vnějších faktorů ve vztahu ke vzdělávacímu systému, najdete v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva z roku 2012 a Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti, O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti, také z roku 2012.

² Jedná se především o obecně uznávané teorie, neboť nevyřešené problémy vědy a teorie a hypotézy neuznávané oficiální vědou, nejsou v absolutní většině případů do vzdělávacích standardů zahrnovány.

³ Ta poslední okolnost znamená, že uvádění koncepce vzdělávacího systému do života (provedení konceptuálně podmíněné reformy) musí začínat přípravou dostatečného množství profesionálně způsobilých pedagogů všech úrovní a všech studijních zaměření, jejichž mravnost a chápání světa této
→ → →

politika státu v oblasti školství nejen určuje to, co se vůbec bude vyučovat, ale navíc také to, co konkrétně se budou učit určité sociální skupiny a jaké skupiny budou izolovány od možnosti získat přístup k osvojení si těch či oněch znalostí a návyků).

A kromě toho je v aktuálně probíhající přítomnosti vzdělávací systém neustále podřízen historicky zformované psychodynamice společnosti (sociálním egorům) a aktuální státnosti. Na úrovni vzájemných osobních vztahů je také v mnohém závislý na instituci rodiny jak z hlediska toho, jak rodiče hodnotí jeho práci a výsledky, tak také z hlediska schopností dětí učit se, jak jim je zformovaly jejich vlastní rodiny dříve, než vůbec nastoupily do předškolních zařízení a potom do škol (pokud rodina děti mrzačí už počínaje předhistorií jejich početí, přichází vzdělávací systém do určité míry o možnost tyto děti vzdělávat a rozvíjet je).

Takže příčiny, kvůli kterým stalinský vzdělávací systém nedokázal zajistit stabilitu SSSR v návaznosti pokolení, je nutné odhalovat s ohledem na tyto vyjmenované okolnosti. A jejich zkoumání musíme začít analýzou školní učebnice psychologie z té doby, neboť psychologie je tou klíčovou vědou pro odhalování a řešení všech problémů společnosti i všech jednotlivých lidí, neboť ve způsobu života každé kulturně svébytné společnosti se odráží psychická činnost jejích členů.

A přestože zmiňovaná učebnice psychologie od B. M. Těplova¹ obsahuje mnoho aktuálních informací o lidské psychice i psychické činnosti; a vhodně odkazuje na náměty děl umělecké literatury, které by měly být známy školákům z hodin literatury, aby na nich ilustrovala pronášené poučky; tak materiál je v ní podáván s ohledem na systém

koncepti odpovídají. A až v míře toho, jak se začínají objevovat pedagogové tohoto druhu, může být vzdělávací systém modifikován. Přičemž s ohledem na komplexní charakter učebního procesu nemohou vzdělávací zařízení přecházet na nové standardy všechna najednou, ale pouze postupně v míře připravenosti každého z nich na tento přechod. No a připravenost vzdělávacího zařízení znamená připravenost všech jeho učitelů (tj. celého učitelského sboru) pracovat v souladu s požadavky vzdělávací koncepce. V důsledku toho budou nezbytně v průběhu přechodného období vedle sebe fungovat vzdělávací zařízení odpovídající předchozímu systému a vzdělávací zařízení odpovídající systému formovanému v důsledku reformy.

¹ Je možné se s ní seznámit na internetu.

mezních zobecnění „*hmota – fyzická pole – prostor – čas*“ prosazovaný v té době vládnoucí vědou, ve kterém chybí informace a také algoritmika zpracovávání informací jako objektivní kategorie bytí Všemohíru. A od toho se potom také odvíjejí všechny nedostatky této učebnice:

- psychická činnost lidí v ní není demonstrována jako informačně-algoritmický proces, tj. jako procesy samořízení realizované jedincem v rámci nadřazených procesů a jeho řízení nějakých jiných procesů probíhající na základě subjektivně podmíněného zpracování objektivních informací;
- není tam řečeno nic o instinktivních programech biologického druhu Člověk rozumný a jejich rozdělení mezi zástupce obou pohlaví (viz kapitola 17 v tomto dílu);
- není tam poskytnuta představa o kultuře jako o informačně-algoritmickém systému, který disponuje určitou svou zacíleností a je charakterizován určitými parametry s ohledem na svou funkčnost ve vztahu k řešení těch či oněch úkolů;
- formování psychiky dospělého člověka tam není popsáno jako proces podmíněný biologickými a sociokulturními faktory, který má své osobitosti s ohledem na vývoj dívek a chlapců;
- jako důsledek výše řečeného není v učebnici osvětlena otázka normálního poměru vůle a instinktů v lidské psychice, přestože otázka vůle jako takové je tam podána přijatelným způsobem;
- přestože je tam téma studu a svědomí také probráno v podstatě přijatelně, není tam už poskytnuta představa o životně důležitých vzájemných vazbách mezi vůlí, svědomím a studem v procesu, kdy si jedinec vypracovává a následně realizuje svou linii chování;
- není tam vysvětlena tematika mravů a mravnosti jako regulátorů psychické činnosti a vypracovávání linie chování;
- není tam osvětlena tematika formování mravnosti lidí pod vlivem sociokulturních a proměnlivě-osobnostních faktorů;
- není tam osvětlena tematika intuice a její role v psychické činnosti a v životě;
- téma nevědomých automatismů chování a jejich formování vnějším prostředím i samotným jedincem tam chybí;
- není tam také náležitým způsobem probráno téma vzájemných vztahů mezi vědomou a nevědomou úrovní psychiky;

- podřízenost B. M. Těplova marxistickému materialistickému ateismu a také jeho absolutní neznalost učení o noosféře V. I. Vernadského¹ (nebo zamlčení znalosti tohoto učení kvůli tomu, že překračovalo světonázorové hranice marxismu) mu neumožnily poskytnout žádnou představu o kolektivní psychice produkované lidmi ani o možných variantách vzájemného vztahu jedince k ní²;
- není tam probrána otázka kritérií životní způsobilosti a nezpůsobilosti individuální kultury psychické činnosti;
- není tam osvětlena otázka vzájemného chápání a příčiny vzájemného nepochopení, přičemž bez procítěné znalosti této problematiky je velmi těžké a v řadě případů nemožné organizovat kolektivní činnost ani se jí úspěšně účastnit;
- téma vzájemných vztahů mezi jedincem a kolektivem tam není osvětleno, přestože otázka vzájemných vztahů mezi pravověrným člověkem a z mravně-etického hlediska nezdravým kolektivem byla aktuální ve všech epochách známých dějin stejně jako je tomu i v současnosti, což platí samozřejmě právě tak pro otázku vztahu kolektivu k mravně-eticky pokleslému jedinci ve svém středu;
- v důsledku všeho dříve vyjmenovaného tam také není uvedena žádná typologie charakterů, a to je krokem zpět v porovnání s tím, co vyložil P. F. Lesgaft ve své práci – Rodinná výchova dítěte a její význam (v roce 1900), kde je možné vysledovat vývojovou typologii charakterů počínaje od dětského (mladšího školního) věku, a ve které také Lesgaft poskytnul *určitou* představu o tom, jakým by měl být správně vychovaný a vzdělaný člověk;
- v důsledku absence typologie charakterů není poskytnuta ani žádná *určitá* představa o charakteru-ideálu sovětského člověka, který by se v sobě měli školáci uvědoměle snažit zformovat;
- a tím pádem tam také není pojednána otázka, jak realizovat ideál, tj. jak vědomě za uplatnění své vůle formovat vlastní individuální psychiku tak, aby byla funkčně plnohodnotná, a jak v tom pomoci ostatním a v budoucnu také svým dětem a vnukům.

¹ Roky života: 1863 — 1945.

² To samé platí pro učebnice psychologie pro školy i vysoké školy, na kterých se jako spoluautor podílel dříve zmiňovaný G. A. Fortunatov (1880 nebo 1891(?) – 1972) a také A. V. Petrovskij (1924 – 2006).

V podstatě je ta učebnice psychologie B. M. Těplova souborem popisů těch či oněch komponent psychiky a jejich funkcí poddaných z větší části bez zohlednění jejich vzájemných vazeb, což nevede nikam. Znamená to, že materiál učebnice neumožňuje odhalovat problémy ve vlastní psychice, takže zvýšit její funkčnost nedokáže ani student premiant, který se ji nabífluje. Aby totiž dokázal zhodnotit znalosti, které díky ní získal, musel by tu učebnici v podstatě dopracovat a zbavit ji výše uvedených nedostatků, jenže toho absolutní většina studentů a profesionálních psychologů v té době nebyla schopna, neboť to vyžaduje: 1) rozvinutou individuální kulturu smyslů, 2) individuální kulturu dialektického poznání a tvořivosti, 3) široký obzor a 4) schopnost překročit rámeček omezení „marksismu“-leninismu.

Kromě toho byl tento kurz psychologie určen pro vyšší třídy, tedy pro věkové skupiny studentů, jejichž proces formování individuální psychiky byl již v tom hlavním dokončen a princip „co ses v mládí nenaučil, ve stáří už nedoženeš“ se z větší části stačil uplatnit a navíc – formování imprintingové složky psychiky vešlo do své závěrečné etapy. V důsledku těchto vyjmenovaných faktorů a v důsledku nedokonalosti učebnice tak nemohli studenti z vyšších tříd znalosti získané v tomto předmětu použít ke korekci vlastního osobnostního rozvoje.

A s ohledem na to, že v učebnici není popsán proces formování individuální psychiky dospělého jedince počínaje alespoň kojeneckým věkem, když už ne prenatálním obdobím života, nebyly znalosti poskytované učebnicí aktuální ani pro výchovu dětí v následujících pokoleních, až se studenti z vyšších tříd sami stanou rodiči¹.

¹ Ještě jednou se zde odvoláme na užitečné knihy:

- V.V. Ivanov – Sudá a lichá. Asymetrie mozku a znakových systémů – Moskva: Sovětské rádio, 1978 (http://lib.ru/NTL/KIBERNETIKA/TWANOW_W/odd_even.txt);
- A. L. Siroťjuk – Výuka dětí se zohledněním psychofyzologie: Praktická příručka pro učitele i rodiče – Moskva: TC Sfera, 2001, str. 128;
- A. L. Siroťjuk – Neuropsychologický a psychofyzologický doprovod výuky – Moskva: TC Sfera, 2003.
- Masaru Ibuka – Po třech letech je již pozdě – Moskva: Ruslit, 1991 (<http://lib.ru/KIDS/after3.txt>). Masaru Ibuka (1908 – 1997) byl → → →

Kvůli těmto svým nedostatkům nemohla učebnice psychologie od B. M. Těplova (stejně jako ta od G. A. Fortunatova a A. V. Petrovského) mít žádný podstatný vliv na změnu psychodynamiky (egregorů) sovětské společnosti¹.

Vzhledem k tomu, že všechny znalosti a návyky jsou pouze „věnem“ k *typu struktury psychiky*², znamená to, že zájem lidí o ty či ony určité znalosti a návyky z hlediska psychické činnosti (a také nezájem a odmítání těch či oněch určitých znalostí a návyků nebo jejich využití), formování určitého poznávacího a tvořivého zaměření (a také odmítání určitého poznávacího a tvořivého zaměření) jsou v mnohém podmíněny statistikou rozložení členů společnosti podle typu struktury psychiky (nebo podle charakterů, v jejichž základu leží typy struktury psychiky), což potom ve výsledku určuje psychodynamiku společnosti. A formování psychiky, obzvláště v předškolním věku, kdy se tvoří základy osobnosti, je procesem probíhajícím v rodině. Když škola přebírá dítě z rodiny, tak v aspektu jeho individuálního a psychického vývoje může pouze částečně zkorigovat to, co rodina neudělala, nebo to neudělala, jak měla, ovšem pouze za podmínek, že: 1) to škola od státu dostane jako svůj úkol a 2) vzdělání a odborné návyky samotných pedagogů jí ho umožní řešit

zakladatelem společnosti SONY (1946), od roku 1950 do sedmdesátých let 20. století byl jejím prezidentem a od roku 1971 do roku 1976 v ní byl předsedou představenstva. Poté, co odešel ze svých funkcí, byl až do své smrti jejím poradcem. Jmenovanou knihu zveřejnil v roce 1971. K otázkám pedagogiky se dostal, když analyzoval tvůrčí akceschopnost personálu SONY ve snaze ji zvýšit.

- Andre Bertin – *Výchova v matčině břiše aneb vyprávění o promeškaných možnostech*, MNPO, Život, 1992
(http://www.modernlib.ru/books/bertin_andre/vospitanie_v_utrobe_materi_ili_rasskaz_ob_upuschennih_vozmozhnostyah/read_1/).

¹ V SSSR i v Rusku oficiální věda v oblasti psychologie existuje tak nějak „sama pro sebe“, aniž by měla nějaký příznivý vliv na život společnosti po dobu mnohých desetiletí.

² Termín „typ struktury psychiky“ je obsahově blízký termínu „charakter“ v některých jeho interpretacích zformovaných v psychologické vědě té doby. Ale v našem pojetí je charakter širší pojem, neboť má ve svém základu typ struktury psychiky.

dostatečně efektivně z hlediska formování statistiky rozložení absolventů škol podle psychotypů¹.

Jenže právě tohle v SSSR chybělo, neboť jeho vzdělávací systém se z hlediska pedagogické subkultury – kultury vzájemné součinnosti učitelů (vychovatelů) a školáků (svěřenců) v učebním procesu tedy dnešním jazykem – „svými vzdělávacími technologiemi“ prakticky nelišil od vzdělávacího systému Ruského impéria, od kterého se odlišoval pouze dvěma parametry: 1) vzdělávací standardy se změnily z hlediska faktologie předkládané k osvojení (tj. změnila se tematika vzdělání², což byla fakticky odpověď na „výzvy doby“), 2) na rozdíl od sociální organizace impéria, která umožňovala dětem z těch či oněch sociálních skupin získávat výběrově to či ono vzdělání, byl orientovaný tak, aby obsáhl všechny děti bez výjimky.

Když navíc počítáme, že se pokolení v životě společnosti od sebe vymezují pětiletými periodami³, tak to znamená, že alespoň s tímto nedokonalým učebním kurzem psychologie se ve škole stihly seznámit pouze dvě pokolení, ze kterých si pouze *pár jednotlivců dokázalo pro sebe z toho něco odnést a uplatnit to v praxi tak, že cílevědomě*

¹ Typologii dětských charakterů, se kterými děti přicházejí z rodiny do školy, popsal P. F. Lesgaft, neboť to bylo potřebné kvůli tomu, aby škola mohla plnit úkol korekce chyb a nedostatků rodinné výchovy. Jenže vzdělávací systém Ruského impéria a potom SSSR se tím neřídil.

² «V porovnání s klasickým gymnáziem sovětská škola navýšila počet školních hodin všeobecných předmětů, čehož bylo dosaženo díky: 1) absenci výuky náboženství, která v předrevoluční škole za celý školní program střední školy zabírala více než 600 hodin; 2) vyšším ročním počtem školních dnů v porovnání s předrevoluční školou, neboť do revoluce se v souvislosti s náboženskými svátky vyučovalo méně dnů. Podle učebního plánu mělo v roce 1914 chlapecké gymnázium za deset let (osm základních tříd plus dvě přípravné) 8672 školních hodin a sovětská střední škola v průměru 9857 hodin» (G. D. Gončarova – Období oddělené výuky v SSSR v letech 1943 – 54 a jeho odraz v literatuře a kinematografii).

³ Výzkumy slangu dospívajících a mládeže ukazují na to, že se mění přibližně jednou za pět let. Přičemž funkčně slouží slang v příslušných subkulturách dospívajících a mládeže jako prostředek pro rozeznávání „svůjcizí“. To znamená, že změna slangu znamená nástup nového pokolení, kterým se odlišuje od předchozích pokolení.

*formovali nebo korigovali svůj charakter*¹. Většina z nich prostě získala příslušné známky do svých atestátů a zapoměla všechno, co v těchto školních učebnicích bylo napsáno, neboť to „na nic nepotřebovala“, stejně jako to potom učinila i většina absolventů vysokých škol, kterým to také „bylo na nic“. Navíc hodili za hlavu i „marxistickou dialektiku“ – která sice také nebyla dokonalá, ale přece jen šlo o metodologii poznání, která jim mohla otevřít cestu ke svobodě v té míře, v jaké si potom člověk sám dokázal v sobě vypracovat dialektickou kulturu poznání a tvořivosti².

¹ Ovšem tento výsledek byl spíš zásluhou jejich rodin než školních pedagogů jako představitelů vzdělávacího systému.

² S ohledem na to, aby lidé dokázali řešit úkol uvědomělého formování vlastní psychiky a překonávání nedostatků vlastního individuálního vývoje, se v SSSR více než učebnice psychologie pro školy a vysoké školy osvědčilo několik knih V. L. Leviho (který se narodil v roce 1938, takže měl možnost učit se ve škole psychologii): Umění být sám sebou (z roku 1973), Umění změnit se (z roku 1983) a některé další, a také jeho publikace ve vědeckopopulárních časopisech SSSR. Jeho díla lidé vyhledávali z vlastní iniciativy, přestože se převážná většina společnosti o problematiku psychologie nezajímala, takže v této oblasti zůstávala maximálně omezenou.

Jenže i při všech jejich kladech spočívá nedostatek všech prací V. L. Leviho v konceptuální nevyhraněnosti: 1) v otázce sociální organizace odpovídající podstatě člověka a zachovávající mu jeho plnou důstojnost a 2) v otázce formování sociální organizace pod vlivem statistiky rozložení lidí podle psychotypů, vlivem obnovování této statistiky a jejich změn v návaznosti pokolení v důsledku působení různorodých sociokulturních faktorů.

Tato nevyhraněnost a jeho vlastní neodhalené a neřešené osobní mravně-psychologické problémy se odrazily v jeho básni Sapiens:

Výuka předmětu Ústava SSSR také nevedla k tomu hlavnímu výsledku, k vypěstování právního vědomí (viz kapitola 19.2), neboť právní vědomí vyžaduje určitý mravně-psychický stav (charakter), který škola cílevědomě neformovala a instituce rodiny produkovala takovou statistiku rozložení mravně-psychických typů formovaných v dospívání, jaká nebyla schopna realizace lidovlády a podpory socialistického způsobu života: následky pokřesťanštění a nevolnického práva v sociální psychodynamice. To se projevilo v tom, že soudě podle dalších osudů našeho státu, v těch pokoleních, které se ve školách učily předmět Ústava SSSR z roku 1936, lidé v absolutní většině nepochopili, co je to vykořisťování „člověka člověkem“ jako sociální jev, čím a jak je produkován, jakých může nabývat podob, a co je nutné udělat, aby se nenávratně stal minulostí, už ani nemluvě o tom, že mnozí byli mravně připraveni pokusit se stát sami vykořisťovateli, v čemž jim právě překážela státní ideologie budování socialismu a komunismu.

V důsledku toho v pokolení inteligence těchto věkových skupin mnozí ještě v adolescentním a velmi mladém věku podpořili závěry 20.

<p><i>Я емь не знающий последствий слепорождённый инструмент, машина безымянных бедствий, фантом бессовестных легенд. Поступок — бешеная птица, Слова — отравленная снедь. Нельзя, нельзя остановиться, а пробудиться — это смерть.</i></p> <p><i>Я емь сознание. Как только уразумею, что творю, взлечу в хохочущих осколках и в адском пламени сгорю.</i></p> <p><i>Я емь огонь вселенской муки, пожар последнего стыда. Мои обугленные руки построят ваши города.</i></p>	<p><i>Já jsem neznalý následků, příčin jak slepý nástroj zrozen jsem stroj útrap nepopsatelných fantom legend nestoudných jen. Čin toť pták je zběsilý, Slova jsou jídla otrávená. Nejde, nejde se zastavit a probuzení smrt znamená.</i></p> <p><i>Já jsem vědomí. Jakmile pochopím to, co činím, smíchem se zahubím, rozletím na střepiny, v ohni pekelném shořím.</i></p> <p><i>Já jsem oheň vesmírných muk, požár posledního studu. S mými zuhelnatělými pažemi stavitel vašich měst budu.</i></p>
--	--

(Viz V. L. Levi – Zpověď hypnotizéra, Kniha třetí, Ego nebo profylaxe smrti).

sjezdu, tedy „chruščovovské tání“ a na začátku přestavby už zaujímali postoj: „Je mi jedno, jaká tu bude vláda, jen aby v obchodech bylo všechno“, tedy stejný postoj jako Chlapec-Podlec¹. Co bude s nimi samotnými a s jejich blízkými, s jejich dětmi a vnuky v případě, že bude v SSSR obnoven systém vykořisťování „člověka člověkem“, zda se oni sami dokážou probíjet do vyšších vrstev „elity“ vykořisťovatelů nebo budou žít ve spodní části pyramidy vykořisťovaných, nebo dokonce v prostředí bezcenné odvržené spodiny systému, je nezajímalo. A to je důsledek toho, že všechny znalosti jsou pouze „věnem“ k typu struktury psychiky, kterým je podmíněn i okruh zájmů každého jedince a statistika rozložení členů společnosti podle zájmů (vektorů cílů).

A tuto situaci ještě prohlubovalo to, že absolutní střízlivost ve vztahu k alkoholu a tabáku absolutní většina rodin nepovažovala za bezvýhradnou normu života lidské společnosti a neučila tomu ani škola. No a umělecká díla (především filmy) v podstatě propagovala kouření a umírněné pití prostřednictvím chování kladných hrdinů. V důsledku toho byl počet lidí „píjících kulturně“ („s mírou“, „o svátcích“ a při jiných příležitostech) i těch, kteří alkoholu již úplně propadli, v SSSR masově obnovován v nových pokoleních a v mnohém určoval charakter sociální psychodynamiky. To oni vnesli svůj nemalý vklad do psychodynamiky společnosti, která přivedla SSSR ke krachu, neboť v podstatě kvůli neustálému přebývání pod vlivem narkotik, které deformovaly a zkreslovaly jejich smysly a psychickou činnost², nebyli schopni mnoho věcí pochopit. Takže

¹ Postava z Pohádky o vojenském tajemství, chlapci Kibalčišovi a jeho pevném slovu (z roku 1933) od A. P. Gajdara – odpadlík a zrádce, který se za „celý soudek marmelády a plný košík cukroví“ zaprodal buržoustům: http://www.teremok.in/Pisateli/Rus_Pisateli/gaidar/malchish_kibalchish.htm.

² Z hlediska obnovy detailnosti obrazu světa (vnímání světa) přichází vystřízlivění po sklenici suchého vína (poháru šampaňského) až po uplynutí 2,5 – 3 let. Po dobu tří týdnů od vypití sklenice suchého vína encefalogram ukazuje následky vlivu alkoholu na mozek a psychologické testy vykazují citelné snížení intelektuálního výkonu (toho vyhlášeného IQ).

Je-li „kulturní pití“ pravidelné a stává se způsobem života, nastupuje proces osobnostní degradace, který v jedné ze zpravědí na internetu vypadá následovně:

«Všichni vědí, že alkoholismus je cestou k degradaci osobnosti. Článků na toto téma bylo napsáno velmi mnoho. Jenže jako vždy se vyžívají v popisu zcela beznadějných případů. To jsou lidé, na které se podíváte, pokřikujete se a řeknete si: „To ale naštěstí není můj případ!“, nalejete si další sklenici dobrého červeného vína (určitě víte, že slovo „víno“ musí být v textu nezbytně doprovázeno slovem „dobré“, ne?) a uvelebíte se s ním v křesle u krbu.

Buď tu skutečně existuje nějaká nevysvětlitelná mezera v terminologii, kvůli které není přijato za alkoholismus považovat jakoukoliv závislost, ale jen to „bezdomovecky notorické“ stádium, nebo jde o úmyslné ignorování problému, které nabylo již takových rozměrů, že mně již několik lidí řádně setřelo za to, že se při svých dvou sklenkách vína denně osměluji nazývat se tím zasloužilým slovem „alkoholik“, až jsem se jim za to málem začala ospravedlňovat. (...)

Povím vám o sobě, o svém mírném alkoholismu, který jsem po přečtení článků zredukovala na třetí stádium opilství (které už předtím málem začalo přecházet do prvního stádia alkoholismu). A také o základních příznacích degradace, které u podstatě už pozoruji.

Mozek

Tak v první řadě jsem si povšimla, že trpí můj mozek. Jednou jsem četla článek, ve kterém bylo vědecky populárním jazykem vysvětleno, že pijící člověk doslova mučí svůj mozek, který v důsledku působení alkoholu odumírá a je vylučován ledvinami. Je docela dobře možné, že šlo o absolutní pseudovědecké bludy, na mě to však udělalo dojem. Ale až za několik let jsem pocítila, že skutečně intelektuálně upadám.

Seděli jsme takhle jednou ve třech, já, můj miláček a kamarádka a tu mě napadla nějaká další „geniální“ myšlenka, kterou jsem ze zvyku chtěla nadhodit. Jenže když jsem se o to pokusila, pochopila jsem, že jednoduše nejsem schopná vyjádřit to, co si myslím – že nedokážu dát dohromady ani dvě slova. Z hlavy mi uletěly slova, spojky, ani nemluvě o skloňování. Sice jsem si to plně uvědomovala, ale nedokázala jsem s tím nic udělat. Bylo to jako zlý sen. Jako by můj mozek prošel sítem nebo byl prostřelen broky.

Trpí obrazné myšlení. Přemýšlet začínáte velice ploše. V rámci jedné věty. Příliš doslova. Nechápete, co se vám snaží říci váš inteligentnější spolubesedník. Pokoušíte se ulovit význam, chytit se slov. Ale vaše mysl nedokáže jít do hloubky, i kdybyste se jí tam snažili natlačit silou.

Nedokážete se soustředit na větší objemy informací. Začínají vás rozčilovat dlouhá souvětí. No ano, Dostojevskij je samozřejmě génius, ale to to proboha nemohl říci jednodušeji?! Jako třeba v Comedy Clubu, kde mluví jednoduše a přitom je to stejně geniální (no jo, to je další stadium).

Zacyklení

→ → →

SSSR jednoduše propili¹, neboť to bylo jejich kulturní pití a alkoholismus, které vytvářely příznivé podmínky umožňující „elitě“ zrealizovat svou zradu.

Ještě jeden projev začínajícího hloupnutí je, když začínáte v hlavě honit jednu a tu samou myšlenku stále dokola. Aniž byste ji nějak rozvinuli a jen ji tupě opakujete v téměř stejných variacích (nebo dokonce i bez nich). Zdá se vám, že jste ji minule nedokázali dost dobře vysvětlit a tak ji opakujete znovu a znovu. Pozorovala jsem to u sebe, pozoruji to u lidí, se kterými jsem v kontaktu a všimám si toho i zde v LJ (LiveJournal: naše vysvětlení k citaci). Člověk něco píše v komentáři a já odpovídám (nebo třeba odpovídá někdo jiný) a on v odpověď napíše úplně to samé. Podívám se na jeho profil v LJ a je to jasné, milovník „kulturního“ odpočinku.

Člověk opakuje dokola stále jeden vtípek a pokaždé se mu zdá směšný. Stokrát vypravuje jednu a tu samou historku. Dokazuje jednu a tu samou ideu i tam, kde to je úplně mimo téma.

A kdy to všechno přejde do: „Ale vážíš si mě, že jo?“ je jen otázkou času. Člověk si toho přechodu ani nepovšimne, protože pro něj bude zcela plynulý.

Nedůtklivost

(...) Napřed je vše ještě v přípustných mezích – utrhuje se na blízké lidi. Přestáváte se ovládat. Například řvete na děti. Zdá se vám, že oprávněně, vždyť se chovají tak příšerně: křičí, hlučí, všechno rozhazují. Narušují váš klid. Může vám začít jít na nervy i to, co se vás vůbec netýká. (...)

... přibližně měsíc poté, kdy jsem se zcela vzdala alkoholu, se mě syn zeptal: „Mami, co je to s tebou? Jsi v poslední době nějaká hodná. Vůbec nás nehubuješ.“ Tož tak.

To všechno jsou drobnosti. Vaše okolí je ještě příliš neregistruje, ještě vám příliš neztěžují život, zatím se ještě mohou samy vytrátit, stačí toho jenom nechat.

Jenže vám to ještě nestojí za to, abyste se namáhali a odpírali si kvůli nim to své potěšení.

Musíte si však uvědomit, že se jedná o jednosměrnou cestu. Nemusíte dojet až na konečnou, ale stejně už po ní jedete. No a někdo na tu konečnou dojede a někdo vystoupí dřív.»

(<http://www.yaplakal.com/forum7/topic1192478.html>).

Ovšem závěr, že absolutní střízlivost je ve vztahu k alkoholu, tabáku a dalším narkotikům bezalternativní normou života, zde přímo učiněn nebyl...

¹ Slova z písňe: **«Za vítězství bychom řádně sklenky vyprázdnilí a za kamarády si ještě jednou přit'ukli...»** (Kde je vám asi konec, kamarádi z našeho pluku – slova A. Faťjanov z roku 1946, hudba V. Solovjov-Sedov z roku 1947). A pokračování: **«...a nedokázali bychom se zastavit, dokud**

→ → →

Jestliže budujeme vzdělávací systém cílevědomě a ne „živelně historicky“ tím způsobem, že přijímáme a do života (občas pod vlivem vnějších kurátorů nebo na základě debilního napodobování zahraničních módních novinek) uvádíme „spontánní rozhodnutí“, která potom ve svém souhrnu vyprodukují cosi, co bude následně pojmenováno „vzdělávací systém“, je nutné především si nejprve odpovědět na určité otázky:

1. Jaké osobnostní psychické (mravně-etické, intelektuální, volní apod.) kvality by měl mít absolvent školy?
2. Jaké fyzické kvality (tj. charakteristiky organismu – těla i ducha, tj. biopole) by měl mít absolvent školy?
3. Jakou faktologii, jakých odvětví vědy a oblastí života společnosti by měl zvládnout, a jaké aplikované návyky získat a na jaké úrovni?
4. Jak v učebním procesu pracovat s tvůrčím potenciálem dítěte?
5. Přístup k tvůrčímu potenciálu dětí by měl být stejný ke všem dětem, nebo je nutné tvůrčí potenciál jedněch rozvíjet a druhých tlumit v závislosti na sociálním postavení jejich rodičů nebo na jiných faktorech, včetně osobitostí charakteru dětí?

Přítom odpovědi na každou z těchto otázek musí být formulovány vždy ve dvou variantách: „chlapecké“ a „dívčí“.

Po odpovědi na ně zase dojdeme k nutnosti řešit, jak (jakými metodami) bychom měli dosáhnout těchto žádoucích výsledků v procesu dospívání dětí.

V SSSR (stejně jako v postsovětském Rusku) byla při budování vzdělávacího systému vymezena odpověď pouze na třetí otázku, přičemž po likvidaci systému oddělené výuky chlapců a dívek vymizela i jakákoliv diferenciací v odpovědi na tuto otázku z hlediska pohlaví školáků.

Jenže ta třetí otázka pouze doplňuje čtyři zbývající a **odpověď na ni nemůže být v čase neměnná**, neboť faktologie, která je aktuální pro život společnosti a realizaci možností jejího vývoje, se vlivem vědeckotechnického pokroku a průběhu globálního

bychom nepropili celý „jednotný, mocný Sovětský svaz“» („jednotný, mocný Sovětský svaz“ jsou slova ze státní hymny SSSR).

historického procesu neustále obnovuje¹.

Zatímco odpovědi na ty čtyři ostatní otázky (první, druhou, čtvrtou a pátou) jsou systémovými principy vybudování a fungování vzdělávacího systému, jež jsou podmíněné převážně koncepcí organizace života společnosti v návaznosti pokolení: tj. jsou těmi hlavními, ale odpovědi na ně v podmínkách davo-„elitářství“, v podmínkách přechodu k lidskosti a v podmínkách již zformované lidskosti jsou odlišné a to až do takové míry, kdy se vzájemně vylučují.

Jenže pedagogické společenství, nejvyšší státní činitele ve školství, poslance ani absolutní většinu rodičů po dobu mnohých desetiletí ani nenapadlo si tyto čtyři systémové otázky položit.

První i druhá otázka zůstaly v SSSR zcela bez odpovědi². S ohledem na čtvrtou otázku neexistovalo nic kromě demagogie na téma „tvůrčí potenciál je nutné rozvíjet³ a realizovat ho pro blaho SSSR a veškerého pokrokového lidstva“⁴. V pedagogické praxi byla

¹ Jak již bylo zmiňováno dříve, tak se v současnosti sociálně významná faktologie v mnohých odvětvích činnosti obnovuje rychleji než jednou za deset let.

² První, druhou a čtvrtou otázkou se na úrovni principů vybudování vzdělávacího systému a v podstatě s orientací na likvidaci davo-„elitářství“ (pátá otázka), přestože přitom opominul věkové osobitosti chlapců a dívek, zabýval P. F. Lesgaft (1937 – 1909), jenže o jeho práce zájem neprojevíli v Ruském impériu, v SSSR ani v postsovětském Rusku. V jeho pojetí si mají fyzický a psychický rozvoj dětí být vzájemně nápomocny a být zaměřeny na rozvoj a pravověrné uplatňování tvůrčího potenciálu založeného v každém více méně zdravém dítěti.

³ Dokud A. A. Fursenko neprohlásil, že to byla chyba a vzdělávací systém se pod jeho vedením nezačal přizpůsobovat všeobecným západním standardům masové produkce debilů z Bohem obdařených dětí a atestovat tyto v masovém měřítku vyráběné debily jako plnohodnotně vzdělané a pravověrně vychované lidi.

⁴ „Pokrokové lidstvo“ bylo standardní klišé používané sovětskou propagandou.

odpověď na čtvrtou otázku zcela v moci učitelů bezprostředně pracujících s dětmi ve třídách a družinách¹:

- přičemž jedni učitelé potlačovali nebo ignorovali tvůrčí potenciál žáků a znásilňovali jejich psychiku pouze faktologií příslušných učebních předmětů a metodami řešení standardních úkolů – a takových byla většina²;

¹ Ve školách SSSR bylo v šedesátých letech celkem hodně dětí, jejichž rodiče pracovali a starší příbuzní žili příliš daleko (následkem migrace za prací). A když takoví rodiče nechťeli nechat své děti bez dozoru, tak je po skončení vyučování mohli dát do družiny ve stejné škole. Režim práce skupin v družině předpokládal: oběd, procházky, vypracování školních domácích úkolů, volný čas (hry). Večer šly potom děti domů buď samy nebo společně s rodiči po skončení jejich pracovní doby. V závislosti na počtu žáků v družině s nimi pracoval buď jeden nebo několik učitelů ze školy. Družina byla placená (rodiče platili především za školní obědy, přičemž ve většině případů méně, než by platili v městských jídelnách a restauracích), ale pro absolutní většinu rodin tyto výdaje nebyly ničím, co by jejich rodinný rozpočet příliš zatěžovalo

Existence družiny nebyla podmíněna strachem z pedofilů a chuligánů (v SSSR byla úroveň pouliční zločinnosti a obzvláště v denní dobu a tím spíše proti dětem velmi nízká), ale především tím, že v nižších třídách se ještě málokteré dítě dokáže o sebe postarat natolik, aby se samostatně včas vrátilo ze školy domů, naobědvalo, šlo na procházku, udělalo si domácí úkoly a splnilo nějaké uložené povinnosti v domácnosti nebo prosby rodičů (vzpomeňte si na film *Důstojníci* (z roku 1971): Váňa Trofimov, suvorovec a školák z prvního stupně místo toho, aby se včas vrátil do školy ze své vycházky, z vlastní iniciativy navštívil ZOO a opozdil se, čímž si vykoledoval mimořádné domácí práce).

V SSSR v družinách zůstávali především žáci z prvního stupně, kteří ještě nedokázali přesvědčit rodiče o své samostatnosti. Od páté třídy již v družinách děti zůstávaly zřídka, neboť v té době již určitou samostatnost projevovaly prakticky všechny a rodiče jim mohli důvěřovat, že se samy vrátí ze školy domů a budou se věnovat svým záležitostem, dokud oni budou ještě v práci. Ale z právního hlediska měli možnost děti ponechávat v družině až do osmé třídy.

² Vzhledem k tomu, že systém přijímacích zkoušek na vysoké školy byl také nastaven na zjišťování míry znalostí faktologie, byli i mezi učiteli z této skupiny *úspěšní garanti přípravy dětí*, které se učily pod jejich vedením, na *úspěšné absolvování přijímacích zkoušek na vysoké školy*.

→ → →

- a druzí úspěšně rozvíjeli jejich tvůrčí potenciál, takže si děti ve výsledku osvojily faktologii ze školních standardů a také vypracovaly různorodé návyky – jenže takových učitelů byla menšina a nebyli to tedy oni, kdo „určoval trendy“ ve škole.

A školské nadřízené úřady měly vždy výhrady převážně proti učitelům ze druhé skupiny, tedy těm, kteří rozvíjeli tvůrčí schopnosti dětí a vycházeli tak za rámec všeobecně přijaté šablony výuky příslušných předmětů, takže to v řadě případů mezi nimi a nadřízenými byrokraty vyvolávalo konflikty, což mohlo být v krajním případě také kvalifikováno jako nedodržování generálního kurzu vládnoucí strany a protisovětská činnost.

Systém vysokoškolského odborného pedagogického vzdělání masově produkoval pedagogy spadající do první skupiny, ze kterých potom málokdo ve své školní praxi dokázal přejít ke druhé skupině.

Odpověď na pátou otázku na oficiální pedagogické úrovni a na úrovni oficiální pedagogické vědy SSSR zněla v tom smyslu, že je nutno si hledět tvůrčího potenciálu všech dětí a rozvíjet ho, jenže v pedagogické praxi byla odpověď na ni také plně v rukou učitelů pracujících s dětmi ve třídách a družinách: byli učitelé, kteří přetěžovali své „oblíbence“ a orali s ostatními žáky (a to rozdělení třídy na „oblíbence“ a ten zbytek bylo dost často podmíněno

Výjimkou z tohoto všeobecného pravidla byly Moskevská státní Lomonosovova univerzita, Moskevský fyzikálně-technický institut, Moskevský inženýrsko-fyzikální institut, Leningradská státní univerzita A. S. Puškina a ještě některé další vysoké školy, kde bylo možné složit přijímací zkoušky pouze s uplatněním svého tvůrčího potenciálu při řešení nestandardních úkolů a někdy bylo nutné projevit přitom i určité sebeovládání.

Například v polovině sedmdesátých let 20. století z pěti úkolů v jedné z variant kontrolní práce z matematiky při přijímací zkoušce v Moskevském inženýrsko-fyzikálním institutu tři úkoly neměly řešení, a to také bylo nutné přímo uvést v kontrolní práci. Jenže na takový vývoj událostí bylo psychologicky připraveno jen velmi málo abiturientů. Vyřešit dva zbylé úkoly bez přímého písemného oznámení zkoušejícím, že ostatní tři úkoly nemají řešení, zaručovalo nedostatečnou. To znamená, že student mohl dojít k pěti správným odpovědím na pět úkolů z kontrolní práce, ale přesto dostat nedostatečnou s ohledem na svou psychologickou nepřipravenost napsat správný výsledek neodpovídající školní tradici, kde všechny úkoly vždy měly řešení.

postavením rodičů), a byli učitelé, kteří sebeobětavě pracovali s každým dítětem, které projevílo zájem o jejich předmět a rozvíjeli jeho poznávací a tvůrčí návyky; a byli i takoví, kteří sebeobětavě pracovali se všemi dětmi a když takový učitel převzal po někom třídu, tak potom bývalí pětkáři za jedno dvě čtvrtletí začali převyšovat bývalé jedničkáře.

A aby i přes nedokonalost učebnice psychologie a vzdělávacích standardů v dějepisu, občanské nauce a dalších předmětech mohl být splněn úkol vytyčený J. V. Stalinem¹, bylo nutné, aby učitelé probouzející a rozvíjející tvůrčí potenciál *zprv* *všech dětí bez výjimky a za druhé pro blaho společenského rozvoje*², byli dominantní – pokud ne početně, tak alespoň svou autoritou – skupinou v profesionálním pedagogickém společenství; a aby jejich profesionalita a autorita byla uznávána školským vedením i představiteli partajní státní moci. Jenže tito učitelé tvořili menšinu a v podstatě byli deptáni školským systémem nacházejícím se v moci diktatury byrokratů – partajních aparátčků a školských úředníků.

Na druhé straně vzdělávací systém v prostředí žáků podporoval soutěživost o lepší známky. Zdálo by se, že je to dobrý stimul pro zvyšování prospěchu a osvojování si učebních programů, jenže ta soutěživost o lepší známky současně kultivovala:

- u jedničkářů nadhodnocené sebehodnocení a ctižádost, které také potlačovaly tvůrčí potenciál³ a mrzaly jedničkáře jak v mravně-etickém vztahu, tak i z hlediska jejich budoucí odborné způsobilosti;

¹ Aby se všichni mohli stát aktivními činiteli společenského rozvoje a nebyli jen hezkou ozdobou svého pracovního místa.

² To druhé předpokládá, že si žáci musí nejen osvojit potřebné znalosti, ale také zformovat určitou mravnost a charakter.

³ V minulosti P. F. Lesgaft odsuzoval pobízení ctižádostivosti u dětí a přímo poukazoval na tvůrčí neplodnost takových ctižádostivců, když potom dospějí. «Ctižádostivci nesnáší soupeře a všemožně se jich snaží zbavit a je-li to možné, tak je i likvidují; pro větší kontrast se obklopují lidmi ušlápnutého typu, a dokonce zcela zjevnými licoměrníky („ušlápnutý“ a „licoměrník“ jsou prvky typologie osobnostních charakterů podle P. F. Lesgafta: naše vysvětlení k citaci). Obyčejných lidí si nijak necení a podle možností je využívají pro splnění svých záměrů a potřeb; po dosažení svého cíle si jich opět zcela přestanou všimnout. Jejich řeči jsou vždy typické, ve sporech vždy využívají slovo někoho jiného a vše rozhodují na základě výroků autorit. Nehledě na to, že

→ → →

- u pětkářů a průměrných žáků lhostejný vztah k výsledkům své práce jako mravně-psychický návyk, který v dospělosti následně uplatní i při své práci, ve své profesionální činnosti;
- a atomizaci lidí (ve vztahu ke společnosti jako celku) vznikající v důsledku vzájemného hodnocení osobnostně-psychických kvalit a především intelektuálního potenciálu¹, které potom nebývá z hlediska života většinou průkazné.

Učitelé, kteří byli toho názoru, že je-li nějakému dítěti více dáno, *musí od něj být také více vyžadováno, aby potom v dospělosti v práci mohlo realizovat svůj potenciál*, a proto musí ve všech třídách *všichni dostávat pětky nezávisle na nadání a rozvinutosti, jestliže lenoší*, byli ojedinelí. Ale právě oni dokázali jedničkáře z výše jejich opojných

obvykle nemají vlastní názor a že absolutně nejsou schopni se projevit tvůrčím způsobem, se velmi rádi blýsknou moudrým slovem nebo výrokem, který si pouze uložili do paměti, a který potom pronášejí velmi sebevědomě a jakoby samostatně.

Když ctižádostivec dospěje a stane se společenským činitelem, může se v tom lepším případě stát z vnějšího pohledu schopným, výkonným a obeznalým člověkem, který se vždy vyznačuje velkým sebevědomím, absencí originality a tvůrčích idejí. Je to dobrý buržoust, který jedná vypočítavě a vysoce si cení své práce: žije pro sebe a své uspokojení a abstraktní ideály ho nezajímají. (...) Ctižádostivý typ se rozvíjí podle všeho za dvou odlišných podmínek: zaprvé v důsledku soutěžení, což je vlastně ten čistší typ a zadruhé díky neustálému chválení a obdivování předností dítěte» (P. F. Lesgaft – Rodinná výchova dítěte a její význam, kapitola Ctižádostivý typ).

¹ Když se například do školy dostalo dítě s rozvinutou intuicí, tak dokázalo vycítit, že mnohé z toho, co je mu předkládáno v učební látce jsou lži a bludy. Jestliže zůstalo věrné samo sobě, tak pro něj nemělo smysl se tyto bludy učit a povyšovat lež na Pravdu-Skutečnost pro něj bylo mravně nepřijatelné. Jenže nedokázalo vysvětlit učiteli, co přesně je hloupé a lživé a jak je to ve skutečnosti, kvůli věkové nerozvinutosti své psychiky, nedostatečné informovanosti a kvůli tomu, že si ještě nedokázalo osvojit svůj tvůrčí potenciál.

A přestože právě takové děti byly v podstatě nejlépe připraveny skutečně se začít učit, měly právě ony největší šanci stát se pětkáři ve škole biflounů-šprtů, jejichž obrazné myšlení a smysly (včetně intuice) nebyly rozvinuty nebo se zásadně včas odpojovaly vlivem absence svědomí doprovázené cynismem a mravní bezcharakterností. Zato však právě takoví biflouni-šprti měli největší šanci stát se jedničkáři a odměňovanými premianty.

iluzí stavět nohama na zem a uvádět je do reality života a měli naprostou pravdu ve svém (většinou nahlas nevyřčeném) hodnocení účelu lidského intelektu a v jeho vnějším hodnocení¹. V podstatě tito ojedinělí učitelé ve své pedagogické praxi potlačovali soutěživost o známky, na jejíž nepřipustnost v učebním procesu díky škodlivým efektům, které vyvolává s ohledem na formování mravnosti a etiky, poukazoval již P. F. Lesgaft (1837 – 1909). Jenže sovětský vzdělávací systém ani ty, kteří o něm rozhodovali, nezajímalo ani toto jeho tvrzení.

Přesto však byl v SSSR přece jen vyhlášen takzvaný „trojjediný úkol“ budování komunismu² skládající se ze tří částí: 1) budování materiálně-technické základny komunismu (tj. rozvoj ekonomiky), 2) formování komunistických společenských vztahů (tj. formování životního způsobu života uplatňujícího ekonomický princip komunismu „od každého podle jeho schopností – každému podle jeho potřeb“), 3) výchova „nového člověka“ – neochvějného nositele komunistické mravnosti a etiky, bez kterých by se komunistické společenské vztahy nemohly stát realitou.

¹ Co se týká intelektuálního výkonu, tak ten se nedá měřit v nějakých absolutních jednotkách typu metrů a kilogramů. Je vždy poskytován Shora pro řešení nějakých určitých úkolů v rámci Záměru. Je-li proto někdo přesvědčen o kolosálním výkonu svého intelektu, je toto jeho přesvědčení projevem debilismu neschopného pochopit, že věnuje-li se člověk svému dílu, je jeho intelektuální výkon minimálně na té úrovni, jež je k tomu potřebná.

² Internetová formulace trojjediného úkolu vybudování komunismu je připisovaná J. V. Stalinovi s odkazem na vydání Sebraných spisů jeho prací Otázky leninismu z roku 1930 (<http://stalinpravda.narod.ru/fan694.html>). Ale v tom významu, v jakém je ta formulace vyložena výše, v souboru Otázky leninismu, který máme k dispozici, uvedena není. V. Ju. Katasonov ve svém článku O stalinském ekonomickém zázraku a „vyšších cílech“ také připisuje formulaci tohoto úkolu J. V. Stalinovi, ale bez odkazu na jakékoliv jeho texty či veřejná vystoupení (<http://sozidatel.org/articles/ekonomika/4526-vyu-katasonov-o-stalinskem-ekonomicheskom-chude-i-vyisshih-tselyah.html>). Jiní autoři tento úkol připisují XXII. sjezdu KSSS, který se konal v roce 1962 a přijal 3. program strany plánující vybudovat komunismus v SSSR do roku 1980.

Jenže tento trojjediný úkol splněn nebyl, neboť k tomu, aby mohl být vyřešen, byla tím dílčím klíčovým úkolem právě výchova člověka¹ a ne vybudování materiálně-technické základny ani vnučování komunistických společenských vztahů silou nebo pod pohrůžkou použití síly lidem, kteří nebyli na komunismus mravně-eticky připraveni. A řešení tohoto klíčové úkolu – úkolu vychovat z lidského mláděte Člověka – nebylo zajištěno psychologickou vědou ani pedagogickou praxí instituce rodiny, jeslí, školek ani všech stupňů škol.

V SSSR si neuvědomovali, že pro svůj stabilní rozvoj při uvádění ideálů svobody do života potřebují vzdělávací systém, který by se kvalitativně lišil od vzdělávacích systémů davo-„elitářství“ jak funkčními cíli, tak i subkulturou vzájemných vztahů mezi učiteli-vychovateli a jejich svěřenci („vzdělávacími technologiemi“), včetně organizace učebního procesu tak, aby odpovídala příslušné etice.

A všechny tyto osobitosti vzdělávacího systému v SSSR se v souhrnu staly jedním z faktorů, který přivedl stát ke krachu; ale jen jedním z těch faktorů, přičemž nebyl tím hlavním. Rozhodující bylo, že instituce rodiny masově produkovala psychotypy neschopné projevít přínosnou iniciativu zaměřenou na odstraňování mravně pokleslých řídicích pracovníků, kteří diskreditovali ideály spravedlivosti eticky pokleslým stylem řízení, vysokou statistikou chybovosti svých rozhodnutí, chováním ve společnosti a svým způsobem života, kteří škodili buď kvůli své hlouposti, nebo tak činili pod kuratelou ideových protivníků socialismu.

To znamená, že pro zajištění stability SSSR jako socialistického všelidového státu v návaznosti pokolení bylo nezbytné cílevědomě odhalovat a překonávat negativní vliv historické minulosti globální civilizace a Ruského impéria na psychodynamiku sovětské

¹ V této „trojjedinosti“ byl ten úkol vytyčen na třetí prioritě. To je ilustrace k tématu, jaké mají při formování vektoru cílů řízení následky chyby ve vytyčování priorit dílčích cílů (viz Dostatečně všeobecná teorie řízení, díl první tohoto kurzu).

společnosti. Jenže tím se vzdělávací systém nezabýval především kvůli tomu, že v SSSR chybělo pochopení podstaty tohoto problému.

Zkušenost SSSR je stejně jako zkušenost Ruského impéria dokladem toho, že omezí-li se mise vzdělávacího systému¹ na pouhé poskytování vzdělávacích služeb, znamená to pro budoucnost společnosti nebezpečí v důsledku toho, že: 1) jakékoliv znalosti a návyky jsou pouze „věnem“ k typu struktury psychiky (charakteru jedince); 2) instituce rodiny si v davo-„elitářské“ společnosti v žádné ze sociálních skupin² nedokáže poradit s úkolem zformování lidského typu struktury psychiky a charakterů, které by na něm byly založeny a měly by být vlastní **každému** člověku na začátku jeho mladosti. Proto musí mít úkol formování lidského typu struktury psychiky a charakteru osobnosti, který by se na něm zakládal, nejvyšší prioritu a úkol „poskytování vzdělávacích služeb“ jej může pouze doprovázet³.

¹ K němu je třeba řadit i hromadné sdělovací prostředky, podíváme-li se na tabulku 18-1, neboť funkčně tvoří jednu z větví vzdělávacího systému, pod jejímž vlivem se lidé nacházejí po celý svůj život.

² Dokonce ani v carské rodině (v rodině imperátora) neprobíhalo z hlediska formování charakteru dětí všechno tak, jak by mělo. A konkrétně si Alexandr III., Marie Fjodorovna a pedagogové, které angažovali, neporadili s úkolem výchovy následníka trůnu, který se později stal carem Mikulášem II. Osobitosti jeho charakteru se staly jedním z faktorů, který dovedl stát k rusko-japonské válce, k otřesům v důsledku revolucí v letech 1905 – 1907, k rozpoutání první světové války 20. století a účasti Ruska v ní a také ke zhroucení impéria v roce 1917.

Viz paměti A. F. Koni – Mikuláš II. (http://lib.ru/MEMUARY/KONI_A_F/nikolaj2.txt). Viz paměti velkoknížete Alexandra Michajloviče (vzdálenější příbuzný /vnuk Mikuláše I. a Mikuláš II byl pravnukem Mikuláše I./ a přítel Mikuláše II. z dětství) (Velkokníže Alexandr Michajlovič – Kniha vzpomínek // Illjustrirannaja Rossija, 1933. Jeden z odkazů: <http://militera.lib.ru/memo/0/one/russian/a-m.rar>). Viz dějiny Smlouvy z Björkö uzavřené carským Ruskem s Německem v roce 1905. Viz také paměti S. Ju. Witteho.

³ V této souvislosti poznamenáme, že A. S. Puškin nazval svou práci z roku 1826 sepisovanou na žádost cara Mikuláše I. O národní výchově (<http://pushkin.niv.ru/pushkin/text/articles/article-015.htm>), přestože v ní vyjadřuje své názory na formování vzdělávacího systému a obsah

V podmínkách, kdy si instituce rodiny nedokáže poradit se svým úkolem zajistit statistickou převahu toho správného charakteru, musí stát začít uplatňovat určitou výchovně-vzdělávací politiku především ve vztahu k dorůstajícím pokolením a vzdělávací systém včetně hromadných sdělovacích prostředků této státní politiky musí být podřízen a být v jejím rámci nápomocný rodině ve věci formování charakterů dětí a v řadě případů i chránit děti před nesprávnou rodinnou výchovou.

To nás vede k otázce: A kde by měl stát začít se svou politikou v oblasti národní výchovy a vzdělání? Odpověď na ni je jednoduchá: **Je nutné začít tím, že rádio i televize budou denně stále dokola opakovat:**

- **poctivost a čisté svědomí všech a každého v práci i v životě je zdrojem prosperity všech v návaznosti pokolení, stačí jeden nepoctivý a nečestný pitomec, aby zahubil celou planetu;**
- **absolutní střízlivost (s ohledem na alkohol, kouření, drogy apod.) je tou jedinou správnou normou života;**
- **počínat děti po systematickém užívání piva a tvrdšího alkoholu, kouření či užívání těžších drog není jen hříchem, je to zločin vůči budoucímu dítěti, společnosti i státu.**

Dále následuje prenatální období, kojenecký věk a rané dětství, které probíhají ve většině případů v rodině a také v rodině normálně probíhat mají, ne v dětském domově. Jenže v dnešní době se bohužel rodiče a starší příbuzní ve své většině nechovají vždy tak, jak by měli, a nekorigují svůj vztah k dítěti, včetně svého chování v jeho přítomnosti tak, aby ho co nejlepším způsobem připravili na dospělý

vzdělávacích standardů. Je nesporné, že vzdělávací standardy, které tam navrhuje, již neodpovídají požadavkům naší doby. Když si ale tuto jeho práci přečteme abstrahující se od toho, čemu tam koho navrhuje učit, dozvíme se, že si Puškin dělal starosti s tím, aby člověk nezískával přístup k těm či oněm znalostem (týkalo se to především společensko-politických teorií) dříve, než budou zformovány mravně-etické základy jeho osobnosti, které mu umožní osvojit si tyto znalosti ku prospěchu své Vlasti. Což znamená, že zastával názor, že úkol „poskytování vzdělávacích služeb“ je úkolem vedlejším v porovnání s úkolem formování osobnosti, jejího charakteru, a že to tedy není hlavní ani jediný úkol při formování vzdělávacího systému, což se projeví i v názvu této jeho práce – O národní výchově.

život jak z hlediska jeho tělesného vývoje¹, tak i z hlediska jeho individuálně-psychologického vývoje².

Proto musí televize a rádio přinášet společnosti o problematice individuální a sociální psychologie, o veškeré sociologii a jejích odvětvích i o problematice výchovy dětí názory, které budou z hlediska života průkazné, a to jak formou umělecké tvorby, tak i formou vědeckopopulárních vzdělávacích programů. Takto je možné správně nasměrovat chování těch rodičů, kteří z různých příčin nejsou schopni vypracovat si potřebnou pedagogickou praxi ve své rodině samostatně, ale chápou nutnost výchovy svých dětí lidmi a nechtějí, aby se z jejich dětí a vnuků stali „banderlogové“, zombie, démoni a narkomani. Jenže to vyžaduje státní politiku zaměřenou na vykořenění davo-„elitářství“.

V důsledku toho by měl potom vzdělávací systém napravovat chyby rodinné výchovy a alespoň částečně kompenzovat to, o co konkrétní rodina svou výchovou připravila konkrétní dítě. Jenže to by pedagogové museli mít příslušné znalosti a návyky, které jim v současné době pedagogické vysoké školy neposkytují. A řídicí sbor (poslanci a úředníci) nejsou kompetentní a mravně-eticky způsobilí, aby tento problém vůbec řešili.

Z toho plyne, že nový pedagogický systém bude muset být vypracován a zaveden pedagogy-novátory a rodiči, kteří tyto problémy

¹ Například poté, kdy dítě začne chodit, měla by procházka pro něj znamenat chůzi, běhání, hry s dalšími dětmi, a ne aby bylo uvázáno v kočárku, který by v tomto jeho věku rodiče měli používat pouze tom případě, kdy někam pospíchají, takže se nemohou nechat zdržovat chůzí malého dítěte. Ale je-li „procházka“ s kočárkem každodenní normou, mrzačí rodiče to dítě tělesně i psychicky již od mala hypodynamií:

- aby se tělo rozvíjelo, je nezbytně nutný pohyb;
- nositelem psychiky je organismus – tělo a jeho makrobiopole, proto je také nezbytně nutný dostatek pohybu, aby se psychika a její bezprostřední nosič – biopole (duch člověka) – rozvíjely správně.

² V současných technosféricko-civilizovaných společnostech statisticky dominují dvě strategie „výchovy“: „Nech mě na pokoji!“ a „Koukej poslouchat a podřídít se!“ Obě, každá svým způsobem, blokují a deformují možnosti dítěte osvojit si svůj genetický potenciál ve všech jeho aspektech, kterými jsou tělesný rozvoj, individuální kultura smyslů a celková intelektuální a psychická činnost.

vnímají a rozumí jejich podstatě (jak problémy vzdělávacího systému, tak i každého dítěte personálně). A tento nový vzdělávací systém bude muset fungovat již od jeslí a školek, aby na děti příznivě působil již v tomto věku. Je tedy zřejmé, že příprava vychovatelů pro dětská předškolní vzdělávací zařízení s vysokoškolským vzděláním je mimořádné téma, které je klíčové pro vybudování vzdělávacího systému, který by byl svou funkčností z hlediska života průkazný. A je tomu tak proto, že právě v tomto předškolním věku děti jsou vytvářeny, ničeny a opomíjeny ty základy, které jsou následně jednoznačně potřebné k tomu, aby se dítě úspěšně učilo ve škole a dokázalo ve svém vývoji dosáhnout kvalit Člověka – zástupce Božího na Zemi.

Z této okolnosti vyplývá první požadavek k pedagogickému systému – diagnostikovat reálný stav tělesného a individuálně-psychického vývoje dítěte. No a k tomu je potřebná typologie problémů tělesného vývoje a typologie dětských charakterů, které musí být následně ve vzdělávacím systému zohledněny ve způsobu výuky a výchovy každého jednotlivého dítěte.

O tom, že by se řešením této problematiky systémově a cílevědomě zabývali vychovatelé ve školkách a učitelé na prvním stupni sovětské školy, se žádné vzpomínky nedochovaly. Ani v učebnicích pro pedagogické vysoké školy se toto téma nikde neobjevuje.

P. F. Lesgaft ve své práci *Rodinná výchova dítěte a její význam* z roku 1900 této tématice uděluje velmi mnoho pozornosti. Jeho typologie zahrnuje několik psychotypů – typů charakterů, se kterými děti přicházely do školy v Ruském impériu na konci 19. století a na začátku 20. století. V jeho pojetí byl vznik defektních psychotypů výsledkem blokování a deformace přirozeného procesu vývoje dítěte v důsledku nesprávné rodinné výchovy.

«Takže v případě postupného a posloupného průběhu vývoje rozumových schopností by se měly u dítěte normálního typu projevat následující období:

- 1) Chaotické období, ve kterém se nachází novorozenec.
- 2) Reflexně-zkušenostní období trvající převážně do doby, než dítě začne mluvit, takže přibližně do začátku druhého roku věku dítěte.
- 3) Realisticky napodobující období – do školního věku.
- 4) Ideově napodobující období – školní věk až do dvaceti let.
- 5) Kriticky-tvůrčí období, které by se mělo projevovat v dospělosti, ve zralém věku, jež se dá dále různě členit.

Tato období budou při hledání ideálního, normálního typu dítěte zkoumána pouze do školního období. Především se podíváme na to, v jakém stavu dítě přichází do školy a jakou to má souvislost s jeho předchozím rodinným životem a tím typem, ke kterému je ho možné přiřadit, pozorujeme-li jeho chování po nástupu do školy.

Nejcharakterističtější typy z těch vyzozorovaných jsou následující:

- 1) Typ licoměrný
- 2) Typ ctižádostivý
- 3) Typ dobrosrdečný
- 4) Typ ušlápnutý – mírný
- 5) Typ ušlápnutý – zlostný
- 6) Typ odtaziť (pracovitý viz příloha č. 6)»¹

Základem pro vypracování této typologie Lesgaftovi posloužily čtyři charakteristické příznaky:

- vztah k sobě samému,
- vztah k jiným lidem,
- vztah k pravdě a lži,
- vztah k práci, do které se dítě pustilo samo, nebo která mu byla zadána.

Všechny výše vyjmenované typy charakterů P. F. Lesgaft hodnotil jako výsledek neuspokojivé rodinné výchovy, tj. jako odchylku od normálního průběhu osobnostního rozvoje. O ideálu, který charakterizuje slovy „normální typ“, Lesgaft píše následující:

«Při hledání normálního typu je nutné změnit metodu výkladu, které bylo nutné se držet při popisu „školních typů“, neboť tam šlo již o něco hotového, tak či onak zformovaného, takže bylo nutné pouze v rámci možností vyzkoumat příčiny pozorovaných jevů a nalézt jejich vzájemnou souvztažnost. Zatímco normální typ nemůže být reálným objektem pozorování; neboť může být vytvořen pouze v ideálu. K podobě tohoto typu a jeho podstatným příznakům můžeme dojít až poté, co si učiníme příslušný závěr na základě zkoumání podmínek, za kterých je možný normální vývoj dítěte, kterým se rozumí plný soulad mezi fyzickým, duševním a mravním vývojem jedince v průběhu jeho rodinného života. (...)

¹ P. F. Lesgaft – Rodinná výchova dítěte a její význam, Část první, Školní typy (Antropologická studie).

Normální typ (jeho ideální podoba) se musí vyznačovat plnou harmonií duševního a fyzického vývoje. Aby si zcela zachovalo svou citlivost ke všemu, co jej obklopuje, musí se dítě normálního typu začít učit přemýšlet o svých vjemech a díky těmto postupným a důsledným podnětům rozvíjet svou duševní i fyzickou činnost. Musí se naučit dosahovat všeho co potřebuje vlastními silami a v rámci možností se účastnit činností v tom prostředí, ve kterém vyrůstá. V bdělém stavu musí být neustále aktivně činnorodé; pozorným sledováním potřeb a požadavků svého okolí se musí naučit vyhodnocovat, co má přednost a nestavit své osobní požadavky nad požadavky ostatních, a obzvláště kolektivů. Jeho duševní schopnosti musí být přirozeným způsobem zaměřeny na rozpoznávání logických vazeb mezi osvojenými znalostmi a na rozvoj analytického a abstraktního myšlení. Zároveň s duševním vývojem musí probíhat i ten fyzický: postupné osvojování si jednoduchých úkonů každé obyčejné práce, se kterou dítě ve svém životě běžně přichází do styku, podmiňuje jeho zvládnání prostorových vztahů a časového rozložení jak přicházejících vjemů, tak i vykonávání příslušných úkonů. V celém jeho jednání se musí projevovat soulad mezi přicházejícími vjemy a prožitky, myšlením a prováděnými úkony; musí se vždy vyznačovat jednoduchým, pravdivým a srdečným vztahem k ostatním, projevovat svou lásku pozorností a zohledňováním požadavků a potřeb toho druhého. Nesmí reagovat bezprostředně pod vlivem vnějších podnětů a pocitů, musí je napřed uvědoměle duševně zpracovat, nikdy se neuchylovat k násilí nebo svévoli a ve svém jednání a požadavcích k druhým se omezovat pouze na slova, přičemž se vždy bude vyjadřovat krátce a jasně i s uvedením dobrých důvodů. Každé rozumné slovo u něho vždy najde příslušnou odezvu. Nesmí se vykazovat prudkým chováním, ale ani přílišnou rozněžností a nacvičenými projevy zdvořilosti a slušného chování; jeho pravdivá a přímočará mysl totiž nebude připouštět vyvolávání žádného falešného zdání a umělé nabubřelosti. Musí se vždy vyznačovat jednoduchostí a elegancí všech svých projevů a činů. Musí být estetikem v plném významu toho slova jak v myšlenkách, tak i ve svém jednání. Normální typ v sobě musí spojovat všechny dobré vlastnosti dobrosrdečného a odtažitého (respektive pracovitého viz Příloha č. 6) typu; musí se v něm celkově soustřeďovat všechny

kvality vykazující dokonalou harmonickou skladbu a odpovídající funkčnost, jak fyzickou, tak i duševní a mravní. Jeho duševní činnost musí být vyjádřena především abstraktními obrazy a pojmy, takže si musí vypracovat zvyk samostatně si umět poradit s nově přicházejícími jevy a činnostmi¹. Jeho mravní projevy se musí řídit ideály, které si vypracuje s rozmyslem². Pouze za těchto podmínek je člověk schopen projevovat se samostatně a být méně závislým na okolním prostředí, tj. přenést těžiště svých činů do vlastního organismu³».

Porovnáme-li s tím to, co bylo vyloženo v Části první tohoto kurzu, leží v základu normálního charakteru dospělého člověka podle P. F. Lesgafta (jehož zformování je cílem práce všech pedagogů předškolních zařízení a všeobecných základních škol) lidský typ struktury psychiky odolný vůči působení okolností. A stádia formování normálního charakteru dospělého člověka⁴ podle P. F. Lesgafta se shodují se stádiem formování lidského typu struktury psychiky v průběhu dospívání.

Rozboru uvedených mravně-psychologických typů a okolnostem jejich formování P. F. Lesgaft věnoval první část své knihy Rodinná výchova dítěte a její význam. Nebudeme ji zde citovat a odkážeme na samotnou knihu a na Přílohu č. 6 (v tomto díle), kde byly – již našim současníkům – v krátkosti vyloženy principy pedagogického systému, který v Rusku začal šířit P. F. Lesgaft, a který upadl do zapomnění po státně sociální katastrofě v roce 1917.

Se souborem čtyř charakteristických příznaků, na kterých je založena typologie dětských charakterů podle P. F. Lesgafta, je možné v celku souhlasit. Ale v našem chápání je nutné ho doplnit ještě

¹ To znamená, že si musí osvojit svůj tvůrčí potenciál a efektivně se umět uplatnit v praktické činnosti na základně vlastní přínosné iniciativy pro blaho společnosti.

² Tu větu by bylo potřeba doplnit: na základě svědomí.

³ «Přenést těžiště svých činů do vlastního organismu» - pracovat na přechodu k biologické civilizaci.

⁴ Pět období vývoje člověka od kojeneckého věku do dospělosti vyjmenovaných Lesgaftem: od „chaotického“ do „kriticko-tvůrčího“.

několika příznaky a jmenovitě jde o: 5) „iniciativnost“ a 6) vůli¹, přičemž se nejedná o jeden a ten samý jen různě pojmenovaný příznak.

- Problém je v tom, že „iniciativnost“ může být vyjádřením posedlosti (jak egregoriální, tak i běsy), takže nejde vždy jen o projev individuální vůle.
- Zatímco individuální vůle je faktorem, který se nemusí projevovat jen těmi či oněmi iniciativami, ale může být i prostředkem blokujícím jak upadnutí do stavu posedlosti, tak i projevy stávající posedlosti, a také se může stát prostředkem ke zbavení se stavu posedlosti, jestliže se člověk nechal do něj zatahnout a tuto skutečnost si uvědomuje.

Navíc mohou být dětské psychotypy podle P. F. Lesgafta za různých okolností neměnné (stabilní ve vztahu k okolnostem, nepodmíněné okolnostmi) a mohou být i podmíněné okolnostmi, a především mohou být podmíněny těmi lidmi, v jejichž společnosti se dítě nachází. Ten poslední případ znamená, že stejné dítě bude v rozdílné společnosti (v okruhu komunikace různého složení) projevovat kvality různých psychotypů².

Ale ani s těmito upřesňujícími dodatky není klasifikace psychotypů P. F. Lesgafta dostatečná, neboť od jeho časů se kvalita života společnosti změnila a zdaleka ne ve všem v tu lepší stranu. Tak především:

¹ Svědomí do tohoto výčtu nemůže být zahrnuto, protože jde o niternou složku života každého člověka, takže jeho aktivita nemůže být zvnějšku kontrolována bezprostředně, ale jen na základě nepřímých příznaků v jeho projevech, jejichž interpretace nemůže být obecně jednoznačná, a navíc je podmíněna mravností a *individuální kulturou celkové psychické činnosti* těch, kteří to interpretují.

² S matkou to může být „jedno dítě“ a s otcem úplně „jiné“, stejně jako s prarodiči, v komunikaci s nějakým určitým složením kolektivu svých přátel, či někde jinde. A tyto rozdíly ve stylu chování (v charakteru) dítěte mohou nabývat takové podoby, že je tento malý človíček „k nepoznání“, pozorujeme-li jeho chování v tom či onom společenství osob. Příčinou této „mnohotvárnosti“, variability „charakterů“ je formování kvalitativně rozdílných algoritmik kolektivní psychiky v různých společenstvích, pod jejichž vlivem se dítě nachází, a které ho ovlivňují o to více, jestliže se dospělým povedlo potlačit jeho vlastní „Já“.

- ekologická situace se zhoršila v důsledku rozvoje technosféry a její expanze do všech regionů planety, technosférický způsob života civilizace má ještě zhoubnější vliv na početí, těhotenství a život dítěte (obzvláště ve velkoměstech), než tomu bylo na konci 19. a na začátku 20. století;
- kouření tabáku a systematické požívání alkoholu a dalších narkotik ženami v období předcházející početí dítěte a v těhotenství se dnes staly několikanásobně rozšířenějšími jevy, než tomu bylo tenkrát¹;
- díky rozvoji *zdravotnictví jako spektra různorodých neetických technologií ovlivňujících lidský organismus* začali přežívat i jedinci, kteří jsou ve větší či menší míře biologicky defektní, a kteří by se dříve nedožili školního věku ani po poskytnutí zdravotní péče.²

V důsledku toho teď z rodin do škol přicházejí děti, jejichž zdravotně-biologické ukazatele jsou více či méně velkou překážkou jak pro plnohodnotné studium, tak i pro formování *normálního lidského charakteru na základě lidského typu struktury psychiky*.

¹ To znamená, že velký podíl současného obyvatelstva se z tohoto hlediska neliší od spodiny z epochy P. F. Lesgafta. Tenkrát totiž nebylo kouření tabáku mezi dívkami a ženami masově rozšířeno, přestože se na to daly některé představitelky „elity“, které si tak chtěly dokazovat svou „emancipovanost“ a rovnost s muži. No a požívání alkoholických nápojů s vyšší koncentrací než 18% (koncentrace alkoholu ve fortifikovaných dezertních vínech a domácích ovocných likérech) vůbec nebylo považováno za ženskou záležitost ještě na začátku šedesátých let 20. století, už vůbec nemluvě o předrevolučním způsobu života ekonomicky zámožných sociálních skupin.

Spodina si to dopřávala všechno a také rychle degradovala a většina jejího potomstva nepřežívala rané dětství v důsledku biologické nedostatečnosti a také absence potřebné rodinné a zdravotní péče.

² Konflikt zdravotnictví a přirozeného výběru ve společnosti, ve které statisticky převládají nelidské typy struktury psychiky, je na zvláštní téma. Podstata tohoto konfliktu spočívá v tom, že zdravotnictví je v jeho historicky zformované podobě souhrnem různorodých neetických technologií působení na organismus opomíjejících mravnost a hříšnost pacienta jako faktor, který je generátorem jeho úrazů a nemocí. A když tímto způsobem vyléčí toho, kdo by bez zdravotní pomoci zemřel, potlačuje přirozený výběr a stává se katalyzátorem biologické degenerace civilizovaných společností stabilně demonstřujících svou neschopnost přejít ve své kultuře k lidskosti.

To vše dohromady (ale především – početí a těhotenství na pozadí kouření tabáku a požívání alkoholu oběma rodiči¹) se projevuje růstem statistického podílu dětí, které se vyznačují „hyperaktivitou“ doprovázenou syndromem „poruchy pozornosti“. Takto indisponované dítě není v učebním procesu schopné udržet na ničem svou pozornost natolik dlouho, aby si stačilo osvojit znalosti a vypracovat ty či ony návyky². V důsledku toho se „hyperaktivita“ doprovázená syndromem „poruchy pozornosti“ stává ještě jedním – v pořadí již sedmým – nezbytným klasifikačním příznakem při sestavování typologie dětských charakterů, na které musí vzdělávací systém brát ohled a cílevědomě působit po celou dobu od předškolního věku (v jeslích a školkách) až do doby, než dítě naučí promyšlené uvědomělé sebevýchově na začátku jeho adolescentního věku.

Ještě jedním příznakem se nezbytně stává typ rodiny, ve které dítě vyrůstá: jen s jedním z rodičů; s oběma rodiči; v rodině, kde společně žije několik pokolení dospělých; jako jedináček nebo s více sourozenci apod.

To znamená, že v sobě musí typologie charakterů dětí, která by byla aktuální pro naši dobu, zahrnovat minimálně osm příznaků, nejen ty čtyři, na jejichž základě sestavil svou typologii P. F. Lesgaft. A jestliže vzdělávací systém nemá za úkol formovat charakter dítěte tak, aby v adolescentním věku dosáhlo lidského typu struktury psychiky, nebo tento úkol řešit neumí, tak se všechny mravně-psychologicky defektní typy charakterů odhalené Lesgaftem a jejich modifikace,

¹ Kteří navíc nejsou vždy manželi: podíl mimomanželských dětí narozených v Rusku v roce 2007 tvořil řádově 30% z celkového počtu narozených dětí (Portál statistických údajů: http://statistika.ru/naselen/2007/11/24/naselen_9363.html). Ve většině případů jsou takové děti náhodným produktem sexu z nezdravého způsobu života obou rodičů. A jak už bylo nejednou řečeno, málokterá žena je samostatně schopna napomoci svému dítěti (nezávisle na jeho pohlaví) ke správnému zformování charakteru v průběhu jeho dospívání.

² „Syndrom poruchy pozornosti“ je rozšířený více než by se mohlo zdát: až 50% a více studentů není schopných udržet svou pozornost v rámci tematiky přednášek a seminářů, přestože příčiny mohou být různé – od poruchy nervového systému, která může být následkem negativního vlivu různorodých faktorů na organismus v období jeho vývoje, až do skutečnosti, že si dítě s jinak zcela zdravým organismem neosvojilo návyky sebeovládání.

odpovídající čtyřem výše doplněným klasifikačním příznakům, přesouvají jako takové do dospělosti a vytvářejí potom statistiku charakterů dospělého obyvatelstva. Společnost, ve které statisticky převládají defektní charaktery (jak v mravně-etickém, tak i v intelektuálně-tvůrčím ohledu), není schopná žít dobře, tj. pravověrně a tvořivě odpovídat na „výzvy doby“.

A tím hlavním problémem Ruska je právě ta okolnost, že instituce rodiny a vzdělávací systém po dobu několika posledních staletí produkují v podobě statisticky převládajících charakterů veškerou tu typologii defektních charakterů odhalenou P. F. Lesgaftem již na konci 19. století¹: viz jejich jednotlivé charakteristiky uvedené v Příloze č. 6 z hlediska iniciativy, svědomitosti v práci, *schopnosti samostatného myšlení (tj. schopnosti odhalovat problémy a nacházet jejich řešení)* a schopnosti iniciovat a podporovat rozsáhlé projekty významné ze sociálního hlediska.

A kromě toho škola ničí dětem zdraví, a to jak z hlediska genetiky, tak i z hlediska vývoje organismu a vývoje plnohodnotné psychiky Člověka.

Navíc se jedná o velice zastaralý problém, jehož řešení se civilizace – a především politici a profesionální pedagogové – vyhýbá po dobu přinejmenším více než dvou set let.

¹ To právě tento problém se ukrývá za aforismem V. O. Klučevského:

- «Společnost pravověrného soužití skládající se z ničemů» (hodnocení výhledů socialistického experimentu v Rusku několik desetiletí před jeho začátkem);
- «V Rusku nemáme průměrně talentované lidi ani obyčejné mistry svého oboru, máme tu osamocené génie a milióny budižkničemů. A ti géniové s tím nic nezmůžou, neboť k sobě nemají tovaryše. Z těch prvních tedy není žádný užitek, protože je jich příliš málo; a ti druzí jsou bezmocní, protože je jich příliš mnoho.»
- «Neštěstí ruských lidí spočívá v tom, že mají skvělé dcery, ale špatné manželky a matky; ruské ženy jsou mistryněmi v umění zamilovat se a zalíbit se, ale neumějí milovat ani vychovávat. (Jiná varianta: ..., ale nejsou ochotny milovat ani vychovávat).»

«Z prohlášení významného švýcarského pedagoga – osvícence ze začátku 19. století J. H. Pestalozzi (1805): „Škola potlačuje vývoj dětí a ničí jim zdraví.“

Již v polovině předminulého století dynamiku zdraví dětí ovlivněnou modelem knižně-virtuálního poznávání světa vnucovanou národům studoval doktor Wilhelm (Rakousko). Zde jsou jeho údaje:

<i>Žáci celkem</i>	731
<i>Skolióza páteře</i>	218
<i>Školní struma¹</i>	414
<i>Chronická bolest hlavy</i>	296
<i>Pravidelné krvácení</i>	155
<i>Celkem případů onemocnění²</i>	1083

Povšimněme si, že autor zvláště poukazoval na to, že **všechna vyjmenovaná onemocnění jsou vyvolána výlučně školní výukou.**

Z dopisu nižněnovgorodské vrchnosti carovi: „Škola vrací rodičům děti, které do ní šly zdravé, zmrzačené, zkřivené, krátkozraké, které se ničemu nenaučily, nic neznají a jsou předčasně zestárlé.“³

Tak tímto skončila ta epocha takzvaného vzdělávání:

Dnes už nejen odborníci ale i obyčejní lidé s jejich laickým pohledem vidí, jak neúprosně roste marginalizace mladých lidí (a bohužel už nejen těch mladých). A konkrétně o tom byla na objednávku Veřejné komory vypracována zpráva Sociální portrét mládeže Ruské federace, ze které cituji: „*Náš národ degraduje a degeneruje. (...) Každé nové pokolení je v Rusku stále méně zdravé a méně duševně, duchovně i kulturně rozvinuté v porovnání s tím předchozím. (...) Jestliže tyto negativní procesy a tendence v prostředí mládeže nezastavíme, jestliže tento chod událostí nezvrátíme,*

¹ Onemocnění štítné žlázy projevující se zvětšením jejího objemu a narušením hormonálního pozadí organismu vyvolané u školáků ani ne tak nedostatkem jódu (přestože nedostatek jódu může být příčinou vzniku strumy) jako spíše nedostatkem pohybu ve zformované podobě vzdělávacího systému.

² Obzvláště poukazujeme na to, že případů onemocnění je 1,48 krát více než vyšetřených školáků.

³ V citované publikaci nebylo uvedeno datum odeslání tohoto dopisu.

nabydou nevratného charakteru a v tom případě čeká Rusko globální sociální katastrofa» (z rozhovoru MK¹ ze dne 27. června 2011 s rektorem Moskevské humanitní univerzity Igorem Ilinským).

Odpověď na otázku, co spouští tuto duševní „degradaci“ mladých lidí, je zatvrzele ignorována, přestože ji poskytuje úřední dopis ministerstva školství a vědy Ruské federace č. 22011-12 z dne 22.02.1999: „*Již po prvním roce školní výuky se u 60-70% dětí objevují hraniční poruchy osobnosti.*“

A co to s nimi udělá po takovém deseti-dvanáctiletém „psychiku pustošícím“ vzdělání? Z hlášení šéfa Ústřední vojenské lékařské komise ministerstva obrany Ruské federace **generálmajora zdravotní služby V. Kulikova**: *«Na prvním místě jsou onemocnění svalové kosterního (muskuloskeletálního) systému. Jedná se o skoliózy a ploché nohy. Z tohoto důvodu dostalo odklad více než 110 tisíc mladíků. Další v pořadí jsou psychické problémy – okolo 100 tisíc ročně je kvůli tomu zproštěno vojenské služby, přičemž 30% z nich má příznaky různého stupně duševní zaostalosti...» (Komsomolská pravda ze dne 21. května 2008).*

Údaje z Vědeckovýzkumného institutu hygieny a ochrany zdraví dětí a mládeže Vědeckého střediska dětského zdraví Ruské akademie lékařských věd (ředitel akademik A. A. Baranov): různé formy psychických poruch („desadaptací“) jsou pozorovány u 83% starších dívek a 62% chlapců (MG ze dne 26.12.2007).

Ve výsledku se každým rokem stále více a více plní „psychiatrický kalich“ sociálního života – kalich vzrůstajícího sociálního psychického chaosu.

S ohledem na absenci oficiálních vědeckých výzkumů spouštěčů a mechanismů degradace dětí v učebním procesu byly pod naším vedením ještě v sovětských letech na základně Vědeckovýzkumného ústavu zdravotních problémů Severu Sibiřského oddělení Akademie lékařských věd SSSR v daném směru udělány základní práce. Závěry výzkumů jsou shrnuty v řadě našich monografií. Hlavní závěry. Tragédie dětí v učebním procesu překračuje nejen rámec lékařství úzce specializovaného na orgány a jednotlivé části těla, ale i rámec

¹ MK – noviny Moskevský komsomolec.

lékařské filosofie. Má všechny příznaky evolučně významné degradace, kterou jsme nazvali syndromem infantilně-degenerativní involuce (SIDI). Zdroje SIDI:

- dominance virtuálně-„spirituálního“ ekologicky mrtvého „poznávání světa“ místo živých tělesně-smyslových zkušeností;
- „poznávání světa“ na základě širokého omezování vlastní tělesně-smyslové aktivity, včetně ručních prací a také nácvik dlouhodobého znehybnění těla („pedagogické sezení na zadku“)
- vyřazení motoriky ze základního učebního plánu, na jejímž základě se formuje psychická oblast a v první řadě tvůrčí schopnosti rukou a jazyka;
- vyřazení metod formování duchovně-mravní oblasti ze základního učebního plánu (umělecký, hudební, estetický rozvoj apod.);
- vyřazení plnohodnotné tělesné výchovy ze základního učebního plánu;
- sem patří takové poslední vědecky nepodložené reformy jako je sledování rychlosti čtení se stopkami v ruce, jednotná státní zkouška, transformace školek ve vzdělávací zařízení apod.¹

Bylo zjištěno, že toto takzvané „vzdělání“ nastartovalo nejen uhasínání životního potenciálu a formování celých „palet“

¹ To je vysvětleno v jiné publikaci:

«Ale obzvláštní ránu tělesnému a psychické zdraví uštedřily reformy ze šedesátých let. To právě v těch letech byla z použití vyřazena skvělá vzrůstu přizpůsobená lavice F. F. Erismana (viz obrázek v kapitole 10.7 tohoto kurzu – naše vysvětlení k citaci) a zavedeny byly jednorozměrové stoly pro různé vysoké děti. To právě v těch letech začala být s konečnou platností ze škol postupně vyřazována pracovní, umělecká, mravní, hudební a tělesná výchova dětí. To v těch letech byla zavedena jedna z nejstrašnějších zbraní masového ničení psychiky – technika čtení, psaní a počítání, kterou tu máme dodnes. Výzkumy, které jsme provedli, nám dovolují tvrdit, že se jednalo o postupy cílevědomého odlučování slov od dříve do paměti uložených obrazů. Tato technika čtení, psaní, počítání způsobuje, že jazyk pracuje sám o sobě, smysly a emoce samy o sobě, a hlava také sama o sobě. Taková „demontáž“ duševních obrazů vede k rozštěpení osobnosti. V psychiatrii takové rozštěpení dostalo jednoznačný název – schizofrenie» (noviny Duel, č. 38 (283), 17.09.2002, Dokáže děti zachránit láska? – Ano – Je. Berezina, Ne – V. F. Bazarnyj): http://www.duel.ru/200238/?38_5_1).

nevyčísitelných chronických psychických a tělesných forem patologií u mladých lidí, ale také *uhasínání citu pro život – životodárného vnímání světa s tragickými následky pro ekologické prostředí*. A konkrétně přibližně dvě třetiny absolventů škol mají natolik potlačený cit pro život, že si slunce představují v šedé a černé barvě a jiný život si představují v podobě svérázných neživých pohyblivých manekýnů, do kterých je někdy možné si pro zábavu i zastřílet. Tak to jsou ty skutečné prameny narůstající ekologické a všelidské katastrofy.

Vše vyjmenované je tím nejhrubším porušením základních paragrafů federálního zákona vyžadujících od dospělých „... napomáhání tělesnému, intelektuálnímu, psychickému, duševnímu a mravnímu rozvoji dětí...“ (§4 federálního zákona O základních právních zárukách dítěte v Ruské federaci); §41 federálního zákona O vzdělání, který vyžaduje od škol zachování a upevňování zdraví v učebním procesu apod. (...)

Veškerá tragédie dětí v nových pokoleních našeho národa spočívá v tom, že jejich rodiče a úředníci, jejichž vzdělání a výchova už probíhala v režimu pasivního ekologicky mrtvého vzdělání, nejsou schopni na právním základě aktivně bránit život a zdraví dětí¹.

Další otázkou jsou požadavky, jaké má systém k pedagogům. Budeme-li analyzovat, jaké požadavky má vzdělávací systém na učitele škol a profesorsko-pedagogický sbor vysokých škol, zjistíme, že aby učitelé na základních, středních i vysokých školách odpovídali systému, musí se stát v první řadě byrokraty, u kterých nejsou ani tak důležité znalosti předmětů, které vyučují, ani návyky jak tyto znalosti předat svým žákům, ani umění podnítit školáky k sebevzdělávání; už vůbec nemluvě o nějakých etických požadavcích, jejichž nedodržení

¹ V. F. Bazarnyj – Zákonodárny základ pro výměnu pasivního ekologicky mrtvého vzdělání za aktivní ekologicky živé.

— Internetový zdroj: http://pandia.ru/user/publ/8596-Zakonodatelmznaya_osnova_zameni_passivnogo_yekologicheski_myortvogo_obrazovaniya_na_aktivnoe_yekologicheski_zhivoe.

by vedlo k jejich bezpodmínečnému vyloučení z pedagogického profesionálního společenství¹.

Projevuje se to tím, že za **posledních přibližně deset let mnohonásobně vzrostl objem všemožných výkazů spojených s učebním procesem, které jsou učitelé povinni vyplňovat jak přímo v průběhu výuky, tak i při přípravě výuky těch či oněch předmětů**². Navíc ministerstvo školství a vědy neustále ty své formuláře mění, takže jsou učitelé nuceni tematicky stejné formuláře předělávat i několikrát ročně a to jak z hlediska pracovních plánů do budoucna, tak i z hlediska výkazů o práci již vykonané. A jestliže učitel přednáší obsahově úplně stejný předmět několika studijním skupinám, musí pro každou tu skupinu vypracovat samostatný soubor výkazové dokumentace. Jak uvádějí někteří učitelé na internetu, tak větší využívání počítačů ve školách vede k tomu, že se objevují interaktivní formuláře, které musí učitel vyplňovat přímo v průběhu výuky, takže mu na samotnou výuku a práci s třídou a osobní přístup k žákům nezbyvá již čas ani síla.

Přitom když se podíváme na obsah samotné výuky, tak celý ten přívál dokumentace je učiteli s ohledem na jeho výuku k ničemu. A není z něho žádný užitek ani z hlediska kontroly nadřízených organizací nad průběhem a výsledky učebního procesu na základních, středních a vysokých školách, neboť inspektoři, které vysílají, se vůbec nezajímají o výuku jako takovou. Už vůbec nemluvě o tom, že mnozí z takových inspektorů sami nemají žádné vlastní zkušenosti

¹ Je smutné pozorovat, jak kuřačky bez vlastní rodiny, které pijí alkohol přinejmenším příležitostně o svátcích, vyžadují od školáků, aby nekouřili, nepili, vyhýbali se drogám a chovali se slušně.

² Pracovní programy, výukové metodické komplexy, fondy hodnotících prostředků, výčty kompetencí, které musí učitelé mít po absolvování těch či oněch kurzů či školení. Vyplňování všech těchto formulářů vyžaduje mnohonásobně více času, než je skutečně potřebná příprava k výuce. Například jedna z kapitol výukové metodického komplexu je krátký konspekt učebních hodin. Abyste napsali krátký konspekt učební hodiny, potřebujete více času než na samotné provedení této hodiny. A navíc je to zcela nesmyslná práce, neboť ke všem předmětům existuje množství učebnic, ani nemluvě o internetu, kde se dají kromě učebnic dohledat i zcela odpovídající konspekty, referáty i ročníkové práce ze všech předmětů, které mohou být při výuce využity.

z výuky předmětů, kterou údajně kontrolují, nebo skončili v pozici inspektorů jen díky své odborné nezpůsobilosti pracovat jako učitelé, už vůbec nemluvě o tom, že mnozí z těchto inspektorů nejsou sami schopni složit zkoušky z daného předmětu u těch, jejichž odbornou způsobilost kontrolují, neboť už to vše dávno zapomněli, když se proměnili v byrokraty.

A jak ukazují výše uvedené výsledky reforem z hlediska kvality vzdělání a zdraví školáků a absolventů škol, znamená růst objemu všemožných výkazů doprovázející učební proces, byrokratizace kontroly podle „správnosti“ vyplnění formulářů, jež vylučuje kontrolu obsahu a výsledků samotné výuky¹, tak se jedná o faktory, které jen přispívají k dalšímu rozkladu vzdělávacího systému.

Navíc se podle sociologických výzkumů subkultury dospívajících a mládeže obnovují přibližně jednou za 5 let, takže efektivita učebního procesu není podmíněna jen znalostmi, které učitel předává, ale také

¹ A podíváme-li se na organizaci kontroly učebního procesu a vyhledávání nejefektivnějších učitelů specializujících se na jednotlivé předměty, měli bychom si připomenout slova Georga Sorose. V devadesátých letech 20. století se fond Georga Sorose začal zabývat zkoumáním této otázky, jenže ne formálně-byrokraticky, ale věcně: jeho odborníci shromáždili a porovnali mezi sebou statistiky „*studentů, kteří se dostali na nejprestižnější vysoké školy v Rusku (to znamená na všechny obory Moskevské státní Lomonosovovy univerzity, Moskevského fyzikálně-technického institutu, Moskevského inženýrsko-fyzikálního institutu a dalších škol) – a dohledali, kdo z učitelů konkrétně učil příslušné profilové předměty ty studenty, kteří se na tyto vysoké školy dostali*“. Ve výsledku sestavili seznam učitelů, kteří obdrželi od fondu Georga Sorose odměnu.

Tento poměr statistik „*kdo se dostal na školu a kdo ho učil*“ je jediným objektivním ukazatelem odborné způsobilosti učitelů odborných předmětů na druhém stupni základní školy a na střední škole. Ale ani poté, kdy Sorosův fond předvedl, kdo z učitelů v Rusku je odborně způsobilý, nevzalo ministerstvo školství a vědy tuto metodu na vědomí, zato však vyprodukovalo spoustu formálních ukazatelů vyhodnocujících, jak si studující a jejich učitelé osvojili příslušné „kompetence“ a je připraveno vyprodukovat další příval formálních testů, zda tito lidé odpovídají souboru těch či oněch ne vždy metrologicky průkazně předepsaných kompetencí. Fakticky se jedná o orientaci vzdělávacího systému na zombifikaci „kompetencemi“ navzdory tomu, že život je mnohostrannější a různorodější, takže se nedá napěchovat do kolonek těch jejich souborů „kompetencí“ zformovaných byrokraty.

jeho schopností proniknout do nově zformovaného chápání světa dalšího pokolení s novou subkulturou, což také bylo důvodem, že všechny efektivní pedagogické systémy byly za všech časů postaveny na neformální komunikaci učitelů-vychovatelů s jejich studenty-svěřenci; a čím je ve „vzdělávacích technologiích“ více šablonovitosti a formalismu ve výkaznictví, tím nižší je kvalita samotného vzdělání a tím větší je etická pokleslost nových pokolení absolventů středních a vysokých škol vstupujících do života.

Jestliže pod procesem výchovy chápeme proces formování charakteru jedince, jeho mravnosti a etiky, tak v podstatě nemůže být formalizován (algoritmizován) v důsledku osobitosti každého jedince, ke kterému se nedá přistupovat šablonovitě. Jeho vychovatelé ho musí rozvíjet na základě individuálně orientovaného a cílevědomého přístupu k němu. Proto vede další byrokratizace a formalizace učebního procesu na všech školách a další vytěsňování učitelů z procesů vzdělání a výchovy dětí, při kterých k sobě vzájemně nalézají cestu, k absolutní neschopnosti vzdělávacího systému plnit úkol výchovy občanů státu a korigovat chyby dopuštěné rodinnou výchovou dětí.

Je tedy zapotřebí, aby se tyto jen neštěstí přinášející praktiky, konečně staly minulostí, a proto je nutné vybudovat kvalitativně jiný vzdělávací systém. V opačném případě bude vzdělávací systém formovaný v období od roku 1953 do současnosti efektivně napomáhat naplňování principů vyjmenovaných na konci kapitoly 10.6 (třetí díl tohoto kurzu):

- 1. Otroci nesmí mít poznávací a tvořivé návyky** – poznávací a tvůrčí kulturu, která by byla *adekvátní Životu* (1. priorita zobecněných prostředků řízení, neboť by je to činilo nevratně svobodnými).
- 2. Nesmí mezi nimi být vědci, jejichž vědecké zaměření a činnost by nezapadaly do koncepce řízení (kádry řeší všechno:** buď úspěšně nebo cílevědomě vybrané a do funkcí dosazené „kádry“ potom nejsou schopné řešit ani jednoduché úkoly v zájmu rozvoje společnosti a lidstva).
- 3. Nesmí mít vědu (2. a 3. priorita zobecněných prostředků řízení), která by byla efektivnější než ta, kterou na základě svých zájmů připouštějí v jejich společnosti otrokáři, nebo kterou jim otrokáři podstrkují** (to bylo předvedeno na

příkladu ekonomické „vědy“ Západu ve třetím díle tohoto kurzu).

19.3.2. Jak by měla vypadat škola

Vzdělávací systémy všech civilizovaných společností nejvíce ovlivňují lidské tělo a psychiku právě v tom období lidského života, kdy *v souladu s genetickým programem vývoje jedince druhu Člověk rozumný* probíhá proces formování struktur organismu a *psychiky jedince jako informačně algoritmického systému*.

Jenže **genetický program vývoje organismu a psychiky jedince není autonomní (soběstačný) program**, tj. není schopen plnohodnotně fungovat v případě izolace lidského organismu a psychiky od vnějšího světa; jedná se o interaktivní program s určitou variabilitou, který může *plnohodnotně fungovat* pouze v procesu *určitého* působení vnějšího prostředí jak na organismus, tak také na psychiku dospívajícího člověka, a také v procesu zpětného působení dospívajícího člověka na tyto vlivy prostředí. Tento program je částí osudu člověka¹, jeho startovacím základem určujícím výchozí podmínky a primární tendence jeho dalšího života².

Vzhledem k tomu, že Všehomír a všechny jeho fragmenty včetně organismů lidí jako nositelů jejich duší jsou trojjedností matérie-informace-míry (viz hlava 3 – Část první tohoto kurzu), má vliv prostředí na jedince komplexní charakter a zahrnuje v sobě tři složky:

- vliv materiálních faktorů vnějšího prostředí (hmoty a různorodých toků energií) na organismus jako na materiální objekt;

¹ Osud je matrice možností života jedince nebo určitého společenství jedinců. V obecném případě je osud mnohovariantní matricí, a proto v něm existuje určitý „program minimum“ a určitý „program maximum“, což znamená, že reálný životopis je jednou z možných variant života předepsaných osudem, která se skutečně realizovala.

² Korán, súra 6:152: «My pak neukládáme duši břemeno žádné nad její síly.» — Genetický program vývoje jedince jako výsledek činnosti několika pokolení jeho předků a jako součást biopole organismu v mnohém určuje nejen zdravotně-biologickou složku, ale také otevřené možnosti budoucího života, tj. sociokulturně podmíněnou složku osudu.

- vliv informačních toků charakteristických pro vnější prostředí na fyziologii a psychickou činnost jedince a od nich se odvíjející různorodé aktivity jedince;
- měrné parametry vlivu materiálních faktorů a informačních toků ve vztahu k jedincem dosažené kvalitě (míře) vývoje organismu a míře rozvoje jeho *psychiky jako informačně-algoritmického systému*.

Interaktivita a variabilita programů znamená, že reakce jedince na vliv prostředí může odpovídat genetickým možnostem jeho dalšího *plnohodnotného* vývoje a také jim odpovídat nemusí. Pokud jim neodpovídá, může se stát, že bude takový člověk omezen ve svém vývoji buď nevratně; nebo na určitou dobu v případě, kdy genetický program jeho vývoje ještě po nějaký čas připouští realizaci původně odmítnutých, opominutých nebo neúspěšně realizovaných možností.

Ta okolnost, že se genetický program vývoje plnohodnotně naplňuje pouze ve vzájemné součinnosti lidského organismu a psychiky s vnějším prostředím, znamená, že vzdělávací systém jako faktor vnějšího prostředí, se kterým bude interaktivní genetický program vývoje organismu a psychiky jedince nevyhnutelně v součinnosti, musí být nastaven tak, aby:

- jeho vliv na organismus a psychiku odpovídal již dosaženým ukazatelům kvality vývoje struktur organismu a psychiky člověka;
- a s ohledem na realizaci genetického programu individuálního vývoje byl tento vliv:
 - plnohodnotně (tj. všestranně) stimulující;
 - a v žádném případě nebyl ve vztahu k procesům formování lidského organismu a psychiky utlačující, brzdící či deformující.

A právě tyto požadavky *vyplývající z biologie druhu Člověk rozumný* žádný vzdělávací systém davo-, „elitářské“ společnosti nesplňuje (a to jak z pohledu vzdělání určeného pro „elitu“, tak i vzdělání určeného pro „prostý lid“), čímž způsobuje někdy také již nenapravitelnou škodu každému člověku vstupujícímu do života, což nemůže zůstat bez negativních následků pro celou současnou globální civilizaci.

Jak už bylo zmíněno dříve (v kapitole 17), tak se genetické programy dospívání dívek a chlapců liší: liší se jak rychlostí vývoje struktur organismu, tak také posloupností některých etap formování psychiky, už vůbec nemluvě o anatomických, fyziologických,

biorytmických a psychologických osobitostech dívek a chlapců a tím pádem i biologicky plnohodnotných a kulturně způsobilých dospělých představitelů obou pohlaví.

Z etnografie je známo, že se dětské subkultury chlapců a dívek počínaje přibližně věkem čtyř až pěti let vzájemně od sebe separují¹ a to jak při rodinném ekonomickém způsobu života² (který je charakteristický pro kočování), tak i při tom komunitním (charakteristickým pro zemědělství, obzvláště v těžkých přírodních podmínkách) a jejich zájem o druhé pohlaví se obnovuje až po několika letech již v adolescentním věku. Tehdy začíná intenzivní pohlavní dozrávání a probouzejí se pohlavní instinkty, jejichž vlivem jsou dospívající vtahováni do procesu výběru budoucího druha (družky) pro další život.

Toto oddělování dětských subkultur je odrazem rozdílů a osobitostí genetických programů vývoje organismu a psychiky chlapců a dívek, rozdílů a osobitostí jejich věkové fyziologie a psychologie, osobitostí v jejich vnímání a chápání světa; a také je odrazem druhé algoritmy vzájemné ochrany vývoje dívek a chlapců před vlivem představitelů opačného pohlaví, který neodpovídá jejich genetickému programu vývoje.

Tento objektivní rozdíl je faktorem, který nás zavazuje k tomu, aby vzdělávání chlapců a dívek probíhalo ve většině předmětů odděleně jak s cílem zvyšování kvality samotného vzdělávání, tak i s cílem formování charakterů budoucích dospělých mužů a žen.³

¹ Formování dětských subkultur geneticky objektivně potřebné pro plnohodnotný vývoj psychiky nových pokolení je ve velkoměstech prakticky nemožné. A to je jednou ze závažných příčin pro opouštění koncepce budování velkoměst typu „kamenná džungle“ a realizaci koncepce urbanizace v podobě rodinných domků a menších obcí roztroušených v krajině.

² Rodinný způsob života je charakteristický pro kočovníky a kompaktně-komunitní způsob života zase pro usdlý životní styl. V ranných stádiích formování kultury společnosti je volba způsobu života diktována přírodními podmínkami regionu, ve kterém probíhá etnogeneze. Produktivita biocenóz v oblastech stepí a pouští diktuje rodinný způsob života, tedy kočování a lesy a hory zase kompaktně-komunitní, tedy usdlý život.

³ Ignorování tohoto objektivně geneticky podmíněného požadavku vede k tomu, že jsou děti ve škole v procesu společné výuky vtahovány do „války

Přitom by kvalita vzdělání měla chlapcům i dívkám umožňovat po ukončení všeobecné základní školy studovat již podle jednotných programů v systému středních a vysokých odborných škol, aby se z nich stali plnohodnotní odborníci ve společenské dělbě práce.

Takže:

Oddělená výuka musí začínat již od předškolních zařízení, což znamená, že již ve školkách by se měly hry a činnosti pro chlapce

pohlaví“ o dominanci ve třídě, na které se dost často s neblahými následky spolupodílejí i učitelé v závislosti na svém pohlaví a nevydařenosti vlastního osobního života. Navíc díky tomu, že pedagogická subkultura ve stylu „unisex“ brání správnému formování jak mužské, tak i ženské psychiky, jsou v době ukončení školy nevědomé úrovně psychiky absolventů přeplněny behaviorálními automatismy z této „války pohlaví“, které jsou potom v následujícím dospělém životě aktivizovány stimulačními situacemi jak ve společenském životě, tak i v pracovních kolektivech, a především pak v rodinách, které potom absolventi takových škol zakládají. Ve výsledku: «podle provedené ankety 47% Rusů nevěří v pevnost a trvalost manželství a 27% našich spoluobčanů považuje manželství za zastaralý jev. Pouze 70% dotázaných má za to, že uzavírat manželství se má jednou za život a na základě velké vzájemné lásky. A přestože je to velmi zvláštní, věří muži v možnost existence takového manželství více než ženy. (...) 1/3 dotázaných respondentů si vůbec nepřeje formalizovat své vztahy a myslí si, že význam instituce manželství se již vyčerpal. Podle posledních údajů se v Evropě rozpadá každé druhé manželství a v Rusku také počet rozvodů den ode dne roste» (Portál statistických údajů: http://statistika.ru/naselen/2007/11/24/naselen_9363.html — publikace z roku 2007).

Takže společná výuka je jedním z nejzávažnějších faktorů podryvajících instituci rodiny, která je tou základní sociální institucí: viz tabulka 18-1 a komentáře k ní. Ovšem naši poslanci a úředníci z ministerstva školství a vědy jsou ve své většině v tomto ohledu nevědomí a nemají ani ponětí o výše řečeném a ti ostatní natolik trpí předsudky, že jim to brání s výše řečeným souhlasit, přestože nejsou schopni to vyvrátit. Jenže realita života globální davo-„elitářské“ civilizace je taková, že každá taková omezenost a slaboštví si najde svého pána-manipulátora, který již potom jejím prostřednictvím zlo páchá uvědoměle. A proto je takový stav našeho národního vzdělávacího systému výsledkem dlouholetého a cílevědomého záškodnictví prováděného prostřednictvím manipulace povrchností, omezeností a prodejností našich úředníků a poslanců.

a dívky příslušně lišit, neboť by měly být orientovány na plnění odlišných funkcí obou pohlaví v dospělém životě¹.

Navíc různé biologické a sociokulturní funkce dospělých zástupců obou pohlaví předpokládají, že ve škole bude při výuce biologie, sociologie, zdravotnictví a hygieny nutné pozornost chlapců a dívek akcentovat na rozdílné aspekty života jedinců obou pohlaví a společnosti, takže podrobnost rozpracování určitých témat musí být v případě chlapců a dívek odlišná, přestože učební kurzy musí být zároveň tematicky shodné, což je nezbytné pro zajištění kulturní jednoty společnosti a jmenovitě mravní a světonázorové jednoty.

Současně však je také nepřijatelná úplná vzájemná izolovanost školáků obou pohlaví, neboť vzdělávací systém musí připravovat chlapce a dívky tak, aby v dospělém životě podporovali činnost druhého pohlaví jak ve společenském životě a práci, tak i v rodině, přičemž ve všech případech na základě realizace schématu řízení prediktor-korektor. Vzdělání musí také zahrnovat cyklus společných hodin chlapců a dívek v předmětech uměleckého, obecně humanitního, volnočasově-rozvíjejícího a *pedagogického*² charakteru, aby tak byla zajištěna mravně-etická a kulturní jednota společnosti.

Avšak hodiny tělesné výchovy chlapců a dívek musí být oddělené a to konkrétně kvůli tomu, že:

¹ Dětské hry jsou od svého prvopočátku napodobováním chování dospělých a přípravou na vstup do dospělého života a ne zábavou, která by jen měla vyplnit čas a přinášet uspokojení-potěšení ze hry. Ta okolnost, že děti mají z her i potěšení, nesmí zastínit to hlavní – výukové – poslání her. Jenže **v současné kapitalokratické civilizaci zábavní průmysl vtrhl i do dětského světa a zdeformoval podstatu dětských her, takže ve výsledku PŘESTALA většina HER PLNIT SVŮJ ÚČEL ROZVÍJET DĚTI; zato se objevilo množství počítačových her, které kazí a mrzačí dětskou psychiku i tělo (díky znehybnění a narušování fyziologie, které to doprovází) a navíc potlačují představivost (všechno, co by si musely děti představit při čtení knihy nebo v reálných hrách s účastí vymyšlených osob ve vymyšlených situacích, jim autoři počítačových her již předkreslili).**

² Z většiny dětí se stanou rodiče, prarodiče a z mnohých i praprarodiče. Takže zavedení určitého pedagogického minima do školních programů je nezbytné, aby se minimalizoval jev popisovaný příslovím „první dítě je zároveň i poslední panenkou na hraní“.

- pro správný vývoj organismu chlapce je potřebná pětikrát až šestkrát intenzivnější pohybová aktivita (včetně jejich silových aspektů) než pro správný vývoj organismu dívky;
- při přebytečné pohybové a obzvláště silové zátěži v procesu vývoje získává dívčí organismus mužské příznaky jak z hlediska anatomie (kosterní a svalový systém se formuje s odchylkami směrem k mužskému typu), tak i z hlediska fyziologie (hormonální pozadí¹ se také posouvá směrem k mužskému typu)²;
- tím spíše musí být odděleny hodiny tělesné výchovy v adolescentním věku s ohledem na to, že jsou-li společné, mění se ve vzájemné „okukování“ a nežádoucí aktivátor probouzejících se pohlavních instinktů.
- nedostatek pohybu (hypodynamie) je však stejně škodlivý pro vývoj chlapců i dívek a to jak z hlediska jejich tělesné stavby a fyziologie organismu, tak i z hlediska vývoje jejich psychiky jako informačně-algoritmického systému.

Ten poslední bod je také tím hlavním zlořádem historicky zformovaného vzdělávacího systému, který mrzačí všechny, kteří jím prošli nedostatkem pohybu a hypodynamií.

My však žijeme v kultuře, ve které absolutní většina lidí necítí a neuvědomuje si negativní vliv nedostatku pohybu a hypodynamie na lidský organismus (včetně smyslového systému) a na psychiku už jen proto, že sami vyrůstali pod tímto vlivem a jsou opojeni „komfortem“ svého života a „vyspělostí“ civilizace, která jim umožňuje tak mnoho toho vykonávat bez jakékoliv pohybové (a tím spíše silové) aktivity organismu.

Jenže navzdory tomu, jak to lidé vnímají a cítí, je negativní vliv nedostatku pohybu a hypodynamie souhrnem škodlivých faktorů

¹ Endokrinní systém je také jedním z regulačních systémů organismu a hormonální pozadí, které vytváří, je velmi jemným nástrojem ovlivňujícím celkový vývoj organismu a konkrétně i vývoj jeho mozkových struktur, což znamená, že porucha hormonálního pozadí v dětském nebo adolescentním věku může vést k neshodě pohlaví mozku a pohlaví těla se všemi nepřijemnými důsledky z toho vyplývajícími.

² Podívejte se na internetu na fotografie dívek a žen slavicích úspěchy v těžké atletice a kulturistice (bodybuildingu).

působících na organismus jak na úrovni těla a celkového makrobiopole organismu, tak i na úrovních jejich systémů a orgánů; a to jak z hlediska celkové fyziologie organismu, tak i z hlediska narušení průběhu procesů na buněčné a vnitrobuněčné úrovni, což může dospět až k poškození genetického mechanismu¹. A vzhledem k tomu, že organismus je nositelem psychiky, tak i psychika vnímaná jako informačně-algoritmický systém funguje vlivem nedostatku pohybu a hypodynamie v režimu velmi vzdáleném od toho ideálního.

To, co bylo řečeno o působení nedostatku pohybu a hypodynamii, se týká bez výjimky všech dospělých, ale v ještě větší míře to platí pro děti, kterým v naší historicky zformované kultuře brání nedostatek pohybu a hypodynamie v jejich plnohodnotném tělesném, biopolním a psychickém vývoji od prvních minut po jejich narození, jakmile novorozence ovinou plenkami a znehybní připodobňující ho tak staroegyptské mumii ovázané při pohřebním obřadu²; dokonce se dětem ty plenky dospělí snaží utáhnout co nejvíce, aby se z nich samy nevyvlékly, neboť by tak mohly

¹ Kultura je jedním z faktorů životního prostředí, který také ovlivňuje genetiku jako všechny další více či méně v *navaznosti pokolení trvale působící* faktory životního prostředí. A v celé té množině faktorů životního prostředí je i podmnožina faktorů působících degračně nebo jinak škodlivých, proti jejichž vlivu se genetika příslušného biologického druhu v podstatě nemůže bránit a nedokáže je neutralizovat.

² Námitky v tom smyslu, že dítě není schopné termoregulace, a proto je nutné ho zabalit do plenek, aby se vyloučilo jeho prochlazení, jsou liché: zajištění určitého teplotního režimu je jedna věc, ale znemožnění dítěti se hýbat je druhá věc, jedná se o hloupost rodičů, jejichž klid narušuje pohybová aktivita dítěte, jež se poté, co opustilo tělo matky, učí žít.

Abyste pocítili, co zakouší dítě obalené plenkami, nejste-li schopni si to představit, poproste někoho z blízkých, aby vás pevně ovázal a nechal tak několik hodin ležet. A potom si vzpomeňte, jak se dítě raduje, když ho z plenek vybalíte a ono se ocitne v laskavých rukách, a to tím spíše, jestliže jeho tělíčko přitom něžně masírujete a promlouváte k němu slovy, vizuálně i prostřednictvím biopole. To vše je vnější stimulací jeho tělesného a psychického vývoje, takže na to reaguje velice pozitivně a samo dítě v té chvíli zase obdarovává dospělého tím, oč by byl připraven jeho nepřítomností. Zatímco balení do plenek u mnohých dětí vyvolává námitky v podobě, zdálo by se, bezdůvodného křiku.

prochladnout; a potom následují „procházky“ v kočárku, hry v omezeném prostoru bytu a pouštění všemožných videí, kdy děti *vleže či vsedě* zaujímají různě „*pokřivené*“ polohy.

A přestože tato práce není věnována nedostatku pohybu a hypodynamii, je nutné poukázat na některé aspekty jejich vlivu na organismus a psychiku, abyste lépe pochopili, proč je nutné *vzdělávací systém kardinálním způsobem změnit*.

Vliv nedostatku pohybu a hypodynamie na organismus je dvojího charakteru.

Zaprvé, nedostatek pohybu a hypodynamie připravují organismus o vnější a vnitřní stimuly (podněty) k rozvoji svalově-kosterního a oběhového systému, což vede k narušování zásobování všech orgánů krví¹ a tím i k narušování jejich plnohodnotného vývoje, včetně celkového vývoje nervového systému a mozku (pro které je pohyb také bezprostředním stimulem k vývoji); navíc přicházejí v podmínkách nedostatku pohybu a hypodynamie nervový systém a soustava žláz s vnitřní sekrecí v konečném důsledku o svou způsobilost řídit tělo jak z hlediska fyziologie, tak i z hlediska pohybové aktivity².

Kromě toho způsobuje snížení svalového tonusu břišní stěny pod určitou kritickou úroveň vychýlení vnitřních orgánů vlivem gravitace z jejich anatomicky ideální polohy, takže se vzájemný biopolní vliv jedněch orgánů na ty druhé stává *chronicky* nenormálním. Z tohoto důvodu je potom narušena biopolní fyziologie orgánů i organismu jako celku, což vede zase k narušení fyziologie látkové výměny. Takové chronické narušování fyziologie má za následek různorodé chronické nemoci zasahující bez výjimky všechny orgány a systémy organismu,

¹ Řádově 30 – 40% práce při přečerpávání krve v organismu vykonají svaly, přičemž „srdce“ pro přečerpávání mízy (lymfy) v organismu není vůbec žádné, takže všechnu práci při jejím přečerpávání musí vykonávat svaly. A aby takové přečerpávání krve a mízy probíhalo normálně, musí se svaly stahovat (napínat) a uvolňovat v cyklu charakteristickém pro ten či onen pohybový režim organismu.

² Dejte si řečené do souvislosti s praxí léčby zlomenin končetin: dlouhodobé znehybnění končetiny je nutné k tomu, aby kosti srostly, ale vede to ke ztrátě svalové hmoty a dřívějších pohybových schopností končetiny. Po odstranění sádky je nutná určitá doba na obnovu funkčnosti příslušné končetiny.

jimiž ovšem vůbec netrpí představitelé necivilizovaných společností, jejichž kultura je založena na různorodých pohybových aktivitách. Veškerý negativní vliv pádu svalového tonusu na fyziologii organismu se ještě zesiluje, je-li doprovázen otylostí, při které tukové vrstvy expandují do prostoru mezi orgány a mění jejich vzájemnou polohu.

Zadruhé, nedostatek pohybu a hypodynamie není jen o tom, že se organismus nachází ve stavu ochablosti svalů při znehybnění nebo při nepatrných a krátkých dynamických mechanických zátěžích při hypodynamickém způsobu života. Jedním z aspektů nedostatku pohybu a hypodynamie je lokální dlouhodobé napětí těch či oněch svalů nebo skupin svalů na pozadí celkové ochablosti nebo strnulosti organismu, který přebývá v těch či oněch statických (po dobu desítek minut i déle neměnných) pozicích. Tato napětí jsou vyvolávána především vrozenými reflexními reakcemi organismu na specifické vnější stimuly při znehybnění a zčásti nerozvinutostí individuálních návyků svobodného ovládní svalového systému a především svalového tonu¹.

V takovém případě delší dobu nepřetržitě napjaté svaly svírají krevní a mízní cévy, které jimi procházejí a narušují tak zásobování krví a fyziologii látkové výměny nejen přímo v těchto napjatých svalech, ale i v těch strukturách organismu odkud a kam příslušné cévy vedou, čímž dochází k zasažení tkání organismu jak před problémovým místem, tak i za ním ve směru proudění fyziologických tekutin cévami. Takové narušování tranzitu krve a mízy staticky dlouhodobě napjatými svaly má negativní dopady prakticky na celý organismus, brání mu to v jeho rozvoji a způsobuje degradaci jeho struktur.

¹ „Protahování se“ (cyklus protahování a napínání všech svalů) – to je to, co udělá každá normální kočka ihned poté, co se probudí ještě vleže nebo už ve vzpřímené poloze. Tímto protahováním kočka zvýší svůj svalový tonus a je potom připravena ke hrám, lovu či dalším kočičím aktivitám. Malé děti, které se vzbudí, se také protahují, přestože je to nikdo neučil, neboť je to součást vrozených automatismů fungování těla všech savců. Jenže jak vyrůstají, tak vlivem budíku narušujícího přirozený biorytmus organismu a vlivem kulturně podmíněného rytmu života společnosti většina z nich o tento biologický automatický návyk protáhnout se po probuzení přichází, a potom se pacienti i lékaři diví, že se zdravím není všechno tak, jak by mělo být... Jestliže většina lidí ve společnosti žije podle budíku, je kultura takové společnosti defektní.

Kromě toho dlouhodoběji staticky napjaté svaly působí i na nervová vlákna, která jimi prochází, což nijak nesvědčí ani vývoji, stavu a fungování nervového systému. A vzhledem k tomu, že se jedná o jeden ze systémů řídicích fyziologii organismu¹, mají tak či onak narušení jeho struktury a funkčnosti bezprostřední vliv na fyziologii těch či oněch orgánů a zprostředkovaně i na fyziologii celého organismu.

Dlouhodobější statická napětí svalů v kombinaci s narušením zásobování krví a mizou, které přes ně proudí, vedou k intoxikaci samotných svalů i celého organismu, neboť produkty rozpadu biologických nosičů energie, které jsou uvolňovány v procesu udržování svalů ve stavu napětí, z nich nejsou řádně vylučovány. Taková intoxikace má také svůj negativní dopad na organismus počínaje už procesy probíhajícími na vnitrobuněčné úrovni, a to se opět tak či onak odráží na celém organismu včetně jeho nervového systému a mozku.²

¹ Kromě nervového systému se na tomto procesu řízení podílí také endokrinní systém a biopole.

² Následky vlivu stlačování měkkých tkání většinou lidé nedoceňují, přestože k nim dochází. Přibližně do poloviny 19. století, kdy pěšáci nosili při přesunech těžké přeplněné batohy, máčeli napřed nové náramenní řemeny ve vodě a poté s nimi musel pěšák v plné polní pochodovat po cvičišti několik hodin. Nejednalo se o vojenskou šikanu, neboť mokré náramenní řemeny se tou váhou vytahovaly přesně podle postavy daného vojáka a rovnoměrněji pak rozkládaly zátěž batohu na místě svého styku s tělem při pochodech, čímž se snižoval tlak popruhů na svaly. Nedochovalo pak k lokálním kritickým otlakům měkkých tkání, zvyšovalo to odolnost pěchoty při přesunech a její bojeschopnost.

Navíc je obecně přijatou praxí zastavit krvácení přiložením škrtidla na poraněnou končetinu, což je ale přípustné pouze na omezenou dobu maximálně dvou hodin v teple a maximálně 1,5 v chladu. Z tohoto důvodu je také doporučeno pod škrtidlo přiložit lístek s uvedením času, kdy bylo přiloženo, aby zdravotníci, kteří raněného budou přebírat, mohli správně diagnostikovat jeho stav a vyhodnotit další postup při poskytování zdravotní péče.

Ve zdravotnictví je také znám syndrom dlouhodobého stlačení měkkých tkání. Když si například obézní člověk ve snu „přeleží“ vahou vlastního těla ruku, může to vést až k její amputaci nebo k jeho úmrtí v důsledku nekrozy jejich měkkých tkání. Lidé, kteří se ocitli z nějaké příčiny zasypani zeminou,

→ → →

Vzhledem k tomu, že organismus je nositelem psychiky, kterou vnímáme jako informačně-algoritmický systém, má jakýkoliv negativní vliv na organismus ať už bezprostřední – díky nedostatku pohybu a hypodynamii, nebo zprostředkovaný – díky narušení jeho funkčnosti také negativní vliv na psychickou činnost jedince. A to se samozřejmě týká i vývoje jeho individuální psychiky po celou dobu od jeho kojeneckého věku až do konečného zformování dospělého organismu, jestliže je jeho způsob života doprovázen nedostatkem pohybu a hypodynamii jako často se vyskytujícími a déletrvajících faktorů.

Ale existuje i přímý, bezprostřední negativní vliv hypodynamie na psychiku i proces vývoje organismu prostřednictvím systému lidských smyslových orgánů, který přenáší informace potřebné jak pro zajištění fungování organismu, tak i pro fungování a rozvoj psychiky. Tak především výzkumy prokazují, že rozvoj individuální psychiky probíhá intenzivněji, jakmile dítě přejde od ležení a lezení po čtyřech ke vzpřímené chůzi.

Vzpřímená chůze na dvou nohách, kdy ruce zůstávají volné, je geneticky naprogramovaná norma bdělého stavu pro člověka.

A v organismu, v algoritmicke jeho automatického řízení proto existují přinejmenším dva toky informací související s rozlišením režimu:

- vzpřímené chůze, stání, sedu v podřepu;
- ležení nebo *sezení*, kdy váha organismu spočívá na *hýžd'ových svalech* (sezení „na zadnici“).

Jedná se o informační toky produkované: 1) vestibulárním aparátem reagujícím na polohu těla ve vztahu ke směru působení gravitačních sil a 2) hmatovými receptory na chodidlech.

- Jestliže přichází z vestibulárního aparátu a hmatových receptorů na chodidlech informace o vzpřímené chůzi, stání, nebo sezení v podřepu, je to pro „automatiku řízení organismu“ signálem, aby

někdy umírají i po svém uvolnění, přestože neutrpěli žádný úraz, v důsledku celkové intoxikace organismu kvůli dlouhodobému stlačení měkkých tkání. V mírné formě následky stlačení měkkých tkání a nervových vláken známe asi všichni, každého přece někdy už „brněla noha či ruka“.

najela na fyziologickou připravenost k maximální výkonnosti ve všech jejích projevech a potom ji udržovala.

- Jestliže toky informací z vestibulárního aparátu a hmatových receptorů chodidel generovaných při vzpřímené chůzi, stání nebo sedu v podřepu nepřicházejí, je to pro „automatiku řízení organismu“ signál o přechodu do režimu odpočinku a přípravy k té či oné aktivitě do budoucna.

Aktivita organismu v poloze, kdy se nachází vleže nebo vsedě „na zadnici“, také může být vyvíjena, ale v absolutní většině případů to není fyziologicky přirozené pro pohybovou aktivitu. Taková poloha organismu může být charakteristická pro ty či ony psychofyziologické praktiky¹ zaměřené na řešení určitých úkolů, ale není to norma pro stav bdělosti.

A zvláštním případem je více či méně dlouhodobý pobyt v poloze sedu „na zadnici“. Jeden z aspektů takové polohy byl zmíněn již výše: jedná se o stlačování měkkých tkání, krevních a mízních cév, nervových vláken a jejich následky. I když v hýždňových svalech při sedu „na zadnici“ to není vyvoláno statickým napětím svalů, ale stlačením uvolněných svalů vlivem váhy organismu, jenže následky jsou stejné jako při dlouhodobém napětí svalů ve statických polohách. A tyto následky se potom dotýkají celého organismu na všech úrovních až k té vnitrobuněčné.

«Výzkumy provedené společně s vědci ze sibiřského oddělení Ruské akademie lékařských věd (a konkrétně s kandidátkou biologických věd V. P. Novickou a kandidátem lékařských věd V. A.

¹ V ležící poloze mohou být při uvolněných svalech energetické zdroje organismu a zdroje psychiky určené pro zpracovávání informací uvolněny z úkolů spojených s prací svalů a soustředěny na řešení různorodých úkolů vnímání světa a intelektuální činnosti, které tak v klidové poloze budou probíhat efektivněji a s lepšími výsledky než na pozadí pohybové aktivity odnímající část energetických zdrojů a výkonu pro zpracovávání informací.

„Poloha lotosového květu“ v různých jógách, při které se organismus opírá o hýždňové svaly, je také s ohledem na řešení určitých úkolů v praxi příslušné jógy funkčně účelová.

Ale jedno i druhé jsou specifické režimy fungování organismu orientované na řešení určitých úkolů a nejsou tedy normou pro bdělý stav v denním cyklu biorytmu.

Gurovem) nám umožnily odkrýt také následující velice důležitý fakt. Po dvou letech „knižně-sedací“ výuky u dětí 2,3krát pohasíná fluorescence (vyzařování) krevních buněk (catecholaminů v bílých krvinkách). A nakonec jsme dospěli k hlubokému přesvědčení, že pohasínání smyslu pro vnímání živého mnohobarevného obrazového života na pozadí pohasínání vyzařování buněk je vědeckým vysvětlením ústřední ideje všech svatých písem – „vyhnání lidí z RÁje“ a také jejich zkázy „z poznání dobra a zla“ (knižního poznávání života – V. B.)»¹

Nebo jinak – z dalšího doplňujícího hlediska:

«Společně s V. P. Novickou a V. A. Gurovem jsme zjistili, že v podmínkách tělesné vertikály a uvědoměle-volní tělesné aktivity v našem těle dochází k zužitkování zvláštní fotonově-torzní energie. A konkrétně se to projevilo v tom, že při výuce dětí v režimu tělesné vertikály (vzpřímeného stoje a vzpřímené chůze) po dvou letech fluorescence (vyzařování) krevních buněk zesílila 2,3krát v porovnání dětmi, jejichž výuka probíhala v tradičním pohybově-utlačeném „sedacím“ režimu»².

Spektrum následků tohoto odhaleného narušení energetiky buněk organismu vlivem mnohaletého každodenního sezení „na zadnici“ po dobu mnohých hodin není plně prozkoumáno, ale všeobecná vědecká praxe dokládá, že čím hlouběji v hierarchii strukturálních úrovní Všemíru je lokalizováno narušení, tím různorodější a těžší jsou jeho následky.

Je tu však ještě jedno hledisko související s kinematikou těla a jeho biomechanikou.

Je možné zavést takový termín jako „druhovú gráciéznost pohybu“, jež je charakteristická pro všechny biologické druhy, přestože u každého z nich nabývá své osobitosti v důsledku druhové specifiky anatomie organismů a různých druhů pohybových – kinematických a biomechanických úkolů, které představitelé různých druhů řeší.

¹ V. F. Bazarnyj – Lidské dítě – Hl. 11 Věda o duši, Moskva, 2009, internetový zdroj: <http://coollib.com/b/297842/read>.

² V. F. Bazarnyj – Lidské dítě – Hl. 13 Rozum a držení těla, Moskva, 2009, internetový zdroj: <http://coollib.com/b/297842/read>.

Nicméně pro „druhovou graciéznost pohybu“ všech biologických druhů je charakteristické následující:

- v režimu „druhovú graciéznosti“ se pohybuje celý organismus, všechny jeho části, všechny jeho svaly jsou tak či onak aktivní v příslušných fázích celkového pohybu (buď současně nebo v určitém pořadí);
- parametry pohybu částí organismu jsou v režimu pohybu „druhovú graciéznosti“ vzájemně úměrné a jsou podmíněny: 1) anatomicky (organismem jako celkem) a 2) celkovým pohybem (úplným souborem trajektorií všech bodů těla).

Tato druhová graciéznost pohybu se nejzřetelněji projevuje, pozorujeme-li plavání ryb, velryb a ploutvonožců. U druhů, které mají v porovnání s tělem vyvinuté mohutnější končetiny (opěrné a chápavé), velká variabilita pohybu jejich končetin ve vztahu k tělu zčásti zakrývá tuto druhovou graciéznost vytvářejíce iluzi, že se končetiny pohybují samy o sobě, nezávisle na těle. Přestože i to je možné a je to dokonce v některých specifických režimech pohybové aktivity normální, mimo tyto specifické režimy je to jen výsledkem pozbytí druhové graciéznosti.

Výše popsaná druhová graciéznost je vlastní všem biologickým druhům obratlovců, přestože parametry pohybu částí těla v režimu druhové graciéznosti jsou u každého druhu specifické.

Společné mají to, že vlna pohybové aktivity částí těla (a tím pádem cyklů napínání a uvolňování svalů) v režimu druhové graciéznosti probíhá celým organismem. **Základním kinematickým režimem organismu je přitom BEZ VÝJIMKY rytmická cykličnost zkracování (napínání) a uvolňování svalů.** Ve většině případů jsou zónami, ze kterých se šíří vlny pohybové aktivity jednotlivých částí těla, ty zóny, díky kterým organismus realizuje silovou součinnost s pevnými a kapalnými objekty vnějšího prostředí: pro velryby a ryby jsou to ocasní ploutve; u lidí jsou to ve většině případů chodidla (opírající se o povrch) a dlaně (když ruce něco uchopí nebo i jinak při práci rukou).

Pohyb organismu v režimu druhové graciéznosti je také možné nazývat „komplexním pohybem“¹.

Pohybová aktivita svalů v klidovém stavu (vleže, ve spánku) spojená s přečerpáváním krve a mízy kosterními svaly a změnou lokalizace oblastí stlačování tkání organismu vlivem váhy těla a zpětnou reakcí opěrného povrchu², také patří k této druhové graciéznosti a je variací komplexního pohybu, při které se vlnový charakter komplexního pohybu projevuje nejzřetelněji.

A ve všech „makropohybech“ režimu druhové graciéznosti zůstává zachován vlnový charakter „mikropohybů“ určující tonus svalů a jejich připravenost k makropohybům³; „makropohyby“ jsou v režimu druhové graciéznosti seřazeny tak, aby nenarušovaly fyziologicky potřebné vlnové „mikropohyby“.

Druhá graciéznost je množina možných pohybů celého organismu i jeho částí, které nenarušují normální fyziologii organismu (především z hlediska oběhu krve, fungování nervového systému a absence dlouhotrvajícího stlačení měkkých tkání). Je to geneticky založená potenciální vlastnost představitelů daného biologického druhu, kterou si jedinci daného druhu více či méně

¹ To je na samostatné téma, o kterém je na internetu možné najít dost publikací, mezi kterými je jich ale celkem dost více či méně nedůvěryhodných.

² Podobně jako jsou stlačovány hýžd'ové svaly při sezení. Proto je spánek, při kterém nedochází ke změně polohy těla, nezdravým spánkem v tom smyslu, že některé svaly neustále zůstávají stlačeny, což může v těch nejhorších případech vést až k úmrtí.

Zdravý spánek předpokládá „automatickou“ pravidelnou změnu polohy v průběhu spánku, aby si dříve stlačené svaly mohly odpočinout a opět se prokrvit.

³ Efekt „delfíní kůže“ snižuje odpor vody při pohybu díky laminarizaci hraniční vrstvy a umožňuje delfínům být jedněmi z nejrychlejších a z hlediska energetických ztrát nejefektivnějších plavců v biosféře Země – to jsou také vlnové mikropohyby podkožních svalů v kombinaci s vlnovými makropohyby delfínova těla při plavání. Zajímavé je, že i lidský organismus je schopen generovat efekt „delfíní kůže“, jenže je kvůli tomu nutné, aby člověk ve vodě nabral rychlost mnohokrát převyšující výkony plavců-rekordmanů (podle výsledků zjištěných za pomoci vlečení plavců ve zkušebních bazénech).

osvojují nebo osvojit odmítají v procesu svého individuálního vývoje.

Získání této vlastnosti je důsledkem vzájemné součinnosti genetického programu vývoje organismu a působení vnějšího prostředí na organismus.

Druhov^á graciéznost se v životě projevuje sama o sobě, nejsou-li v okolním prostředí přítomny faktory, které by ji zkreslovaly nebo potlačovaly v procesu vývoje organismu a psychiky jedince.

Kultura davo-, „elitářských“ společností a antiergonomičnost technosféry jako celku i převážné většiny jejích objektů jsou bohužel takové, že si člověk v procesu dospívání nevypracuje potřebnou druhovou graciéznost. A dlouhodobé sezení „na zadnici“ je jedním z faktorů kultury, kvůli kterému je rozvoj druhové graciéznosti potlačován nebo deformován v důsledku toho, že:

- hýžd'ové svaly, které v sedu plní misi reakce organismu na opěrný povrch, rozdělují organismus na tři více či méně samostatné fragmenty z hlediska možného pohybu – dvě nohy a zbytek těla nad hýžděmi;
- vzhledem k tomu, že jsou stlačené ve stavu uvolnění, nemohou přesně procházet vlny pohybové svalové aktivity;
- přiškrcenost nervových vláken doprovázející stlačení hýžd'ových svalů produkuje množství pohybových zkreslení druhové graciéznosti v nohách i zbytku těla nad hýžděmi jak ve statické, tak i celkově v dynamice celého těla¹.

¹ A jmenovitě vyprázdnění střevního traktu v „podřepu“ například probíhá snadněji a rychleji (za několik sekund) díky „automatické“ druhové graciéznosti v souladu s denním biorytmem organismu. Jestliže se však na záchod posadíte, okamžitě se uvolní tonus svalů břišní stěny a naruší se peristaltika střevního traktu, takže se proces protáhne na delší dobu a „kulturní člověk“ pocítí potřebu vzít si na záchod knihu, notebook nebo televizi, kávu, cigaretu, aby lépe „využil“ čas, který „tam“ stráví (na internetu je možné najít selfička ilustrující tento odstavec).

Avšak ti, kteří „vyrostli používající záchod“, řečené v předchozím odstavci o vyprázdnění střevního traktu za několik sekund nepochopí, neboť
→ → →

Ten poslední bod se potom projevuje v nesprávném držení těla absolutní většiny školáků při sezení za pracovními stoly a lavicemi¹

v současné době by se museli učit vyprazdňovat se v „podřepu“, protože příslušný automatismus-návyk mají díky kultuře zablokovaný.

To samé se týká i porodů v poloze vleže: zatímco v poloze vleže jsou břišní svaly „automatickou“ druhové graciézností vyřazeny z činnosti, tak v poloze v podřepu, ve stoje nebo při chůzi jsou aktivovány a pomáhají svalům dělohy vytlačit dítě.

Kdy vznikla ta zdravotní norma „rodit vleže“, která je v rozporu s fyziologicky podmíněnou druhovou graciézností a lidskou biomechanikou, historici lékařství říci nedokážou. Obvykle se mluví o době Ludvíka XIV. (1638 — 1715, na trůně od roku 1643), který rád pozoroval porody svých favoritek, takže prý tuto normu zavedli dvorní lékaři kvůli jeho pohodlí. V každém případě fyziologicky odůvodnit porod v poloze vleže (a tím spíše jeho vyžadování a upřednostňování) lékaři dosud nebyli schopni.

Normální porody u všech stabilních kultur probíhají v polohách – ve stoje, za chůze, v podřepu za asistence zkušených žen. A jestliže rodící ženě dovolí ulehnout, stává se to pouze v případech, kdy je porod těžký, aby si mohla odpočinout mezi jednotlivými porodními stahy. Ale **nepřirozený způsob rodit vleže nebyl praktikován nikde**, protože normální porod má proběhnout rychle, aby se při něm matka ani dítě nevyčerpaly. Jenže to musí být porodní cesty anatomicky nastaveny správně a břišní svaly musí pomáhat svalům dělohy vytlačit dítě.

¹ Při *správném* sezení v lavicích se držení těla školáků deformovalo méně, neboť v konstrukci lavice byla opěra pro nohy (viz ilustrace ve třetím díle, kapitola 10.7). Jestliže chodidla spočívala na této opěře, rozložilo se napětí svalů v organismu tak, že nebylo pohodlné se hrbit. Aby děti seděly shrbeně, musely sundat nohy z opěry a skrčit je pod sedačku (to je poloha podobná poloze embrya v děloze): na fotografii níže je vidět tato poloha u chlapce ve druhé lavici.

Ale problém tvorby skoliózy (při této deformaci páteře je jedno rameno výše než druhé) při sezení v lavici stále přetrvává, protože všem chodícím a běžajícím obratlovcům je vlastní diagonální aktivita končetin: dvojice – pravá noha a levá ruka, levá noha a pravá ruka – jsou při pohybu aktivní synchronně a ve vztahu ke druhé dvojici se pohybují s opačnou fází. Takže v biomechanice lidského organismu je aktivita pravé ruky (která píše) doprovázena uvolněním a sesouváním levé ruky z povrchu lavice (nebo stolu) dolů a deformací páteře doleva. Také dochází k pootočení hlavy, takže se pravé a levé oko ocitnou v rozdílné vzdálenosti od konce pera nebo textu, na který se dívají. Proto při sezení za stolem nebo v lavici trpí nejen držení těla

→ → →

(fotografie níže: převzata z knihy V. F. Bazarného – Písmo psané perem), v neuvědomělém statickém napětí svalů v oblasti krční páteře a ramenního pletence¹.

Uvolněnost svalů břišní stěny v poloze vsedě je faktorem vedoucím k vychylování vnitřních orgánů vlivem gravitace z jejich anatomicky ideálních poloh, což vede k následkům, o kterých jsme již psali dříve; a

jestliže má dítě sklon k obezitě, tak nedostatek pohybu a uvolnění svalů břišní stěny přispějí ke vzniku tukových polštářů v prostoru mezi vnitřními orgány, což ještě více prohloubí problémy biopolní fyziologie organismu a poškodí zdraví a vývoj organismu i psychiky dítěte.

Jestliže dítě „vyrůstá“ tak, že řádově třetinu dne i více tráví v poloze vsedě „na zadnici“², tak přitom dochází nejen k narušování

ale i zrak, a také vše spojené s biomechanikou řízení očních bulv. V důsledku toho všeho jsou školáci daleko více unaveni, než by byli v jiném pohybovém režimu.

¹ K uvolnění těchto skupin svalů v poloze vsedě je nutný určitý návyk a uvědomělé úsilí, ale to umí málokdo. Proto potom lidé trpí všemožnými deformacemi páteře, osteochondrózou a dalšími nemocemi, které se od nich odvíjejí.

² Jak dokládá zdravotní statistika, tak děti v období školního roku, kdy značnou část času tráví sezením „na zadnici“ velice pomalu rostou, a o prázdninách se potom obvykle najednou vytáhnou.

Jestliže je ale výuka nastavena tak, že mají děti v hodinách zajištěnu větší rozmanitost pohybu, když se střídá práce vsedě v lavici (odpovídající výšce dítěte) a práce vestoje za psacím pultem nebo za volného pohybu, tak děti rostou po dobu celého školního roku. Na konci školy může průměrný rozdíl ve výšce dětí, které absolvovaly rozdílné systémy výuky dosahovat 10 cm, už vůbec nemluvě o vyšších statistických ukazatelích tělesného a psychického zdraví absolventů školy, kteří vyrůstali v pohybu v porovnání s ukazateli těch, které zmrzačil dlouholetý nedostatek pohybu.

jeho krevního oběhu v oblasti pánve, jehož důsledkem je nedostatečná vyvinutost a onemocnění orgánů reprodukčního a vylučovacího systému jak u chlapců, tak i u dívek, ale navíc se v procesu růstu organismu pánev deformuje a přichází o svou ideální formu v důsledku váhy těch částí těla, které na ní spočívají a zpětné reakce kostí pánve (hrbolů kostí sedacích) na opěrku (na sedačku lavice nebo povrch židle) místo toho, aby byly zatěžovány jamky kyčelních kloubů, jak je tomu při poloze ve stoje nebo při vzpřímené chůzi. Ve výsledku školáci vyrůstají s úzkými pánevmi nepravidelného tvaru a s anatomicky nesprávnými porodními cestami¹. Taková školní „výuka“ tedy vede u budoucích matek k přímému narušení jejich schopnosti donosit plod a k porodním komplikacím, tj. **škola se tak fakticky stává prostředkem genocidy.**

Poslední okolnost – **deformace pánve v procesu růstu v poloze vsedě „na zadnici“** – nám umožňuje charakterizovat ministerstvo školství a vědy RF (přinejmenším do nástupu Olgy Jurjevny Vasilevové do funkce ministryně 19.08.2016) jako bandu comprachicosů², která legalizovala svou činnost, neboť byli na

¹ V Petrohradu je u dětí do jednoho roku encefalopatie (obecný název pro onemocnění mozku, která nejsou vyvolaná zánětlivými procesy) diagnostikována v 700-800 případech z tisíce. Většinou se jedná o následky porodních úrazů mozku, ke kterým dochází v důsledku porodního traumatismu při průchodu hlavičky dítěte porodními cestami. Sedavý způsob života dívek na školních hodinách i doma při psaní domácích úkolů vnáší podstatný vklad do statistiky výskytu těchto patologií u matek a dětí. Encefalopatie vždy znamená *nevratné snížení* potenciálu možného intelektuální rozvoje a v menší či větší míře i narušení psychické činnosti zasaženého jedince v závislosti na závažnosti organických poruch a jejich umístění v mozkové struktuře; a navíc se stejně jako všechno ostatní zaznamenává do rodových egregorů, čímž vytváří předpoklady pro recidivu v následujících pokoleních.

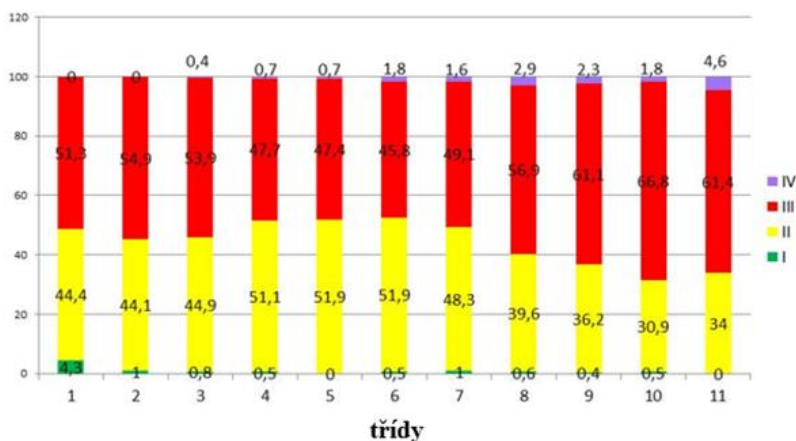
² Viz Victor Hugo – Muž, který se směje (1869). Comprachicosové (španělský neologismus vytvořený Hugem, který doslovně znamená „zloději dětí“) unášeli nebo vykupovali malé děti, a potom deformovali jejich tělo tak, aby z nich vyrůstali mrzáci. Používali k tomu chirurgii, navlékání celkových nebo částečných „korzetů“ deformujících v procesu růstu kostru a tím i celé tělo dítěte nebo některé jeho části. A potom takto účelově vyrobeného mrzáka prodávali do cirkusu, kam se na něho za peníze chodili dívat zvědaví lidé.

ministerstvu počínaje od sovětské doby již nejednou informování o tom, že škola ničí dětem zdraví, což *bylo dokládáno příslušnými zdravotními statistikami*. Přesto ministerstvo školství a vědy po celou tu dobu nepodniklo žádná opatření, aby se škola proměnila ve školu přinášející zdraví a lidskost, zatímco **reformy, které zavádělo po celá ta desetiletí, jen dále zhoršovaly jak kvalitu vzdělávání, tak i lékařskou statistiku zdravotních ukazatelů školáků a absolventů škol.**

Níže na obr. 19.3.2-1 je znázorněna statistika vývoje zdravotního stavu školáků po dobu jejich studia od první do jedenácté třídy. Na obr. 19.3.2-2 je znázorněna dynamika snižování úrovně zdraví školáků v období od roku 1989 do roku 2015. Obrázky 19.3.2-1 a 19.3.2-2 jsou převzaty z materiálů, které předložil při svém vystoupení ve Veřejné komoře Ruské federace dne 29. února 2016 doktor lékařských věd I. K. Rapoport (podle údajů Vědeckovýzkumného ústavu hygieny a ochrany zdraví dětí a mládeže, federální státní autonomní instituce Vědecké centrum zdraví dětí při ministerstvu zdravotnictví RF).

V podstatě byli comprachicosové subkulturou podobnou japonskému umění pěstování bonsají, kdy jsou ze semen obyčejných lesních velikánů pěstovány miniaturní deformované rostliny, jen to neodnášeli rostliny ale lidé. V širším pohledu jsou všechny davo-, „elitářské“ kultury, které tak či onak neumožňují lidem osvojovat si genetický potenciál a stávat se Lidmi, také kulturami ve stylu pěstování „bonsají“, které ale toto „umění“ nepraktikují na rostlinách ale na lidech.

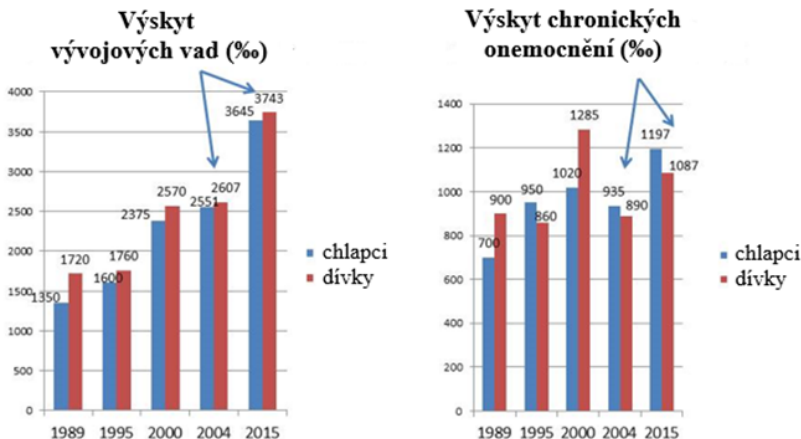
Rozdělení školáků do skupin podle úrovně zdraví v závislosti na třídě (%)

OBR. 19.3.2-1. DYNAMIKA SNIŽOVÁNÍ ÚROVNĚ ZDRAVÍ ŠKOLÁKŮ ZE ČTYŘ MOSKEVSKÝCH ŠKOL V PRŮBĚHU JEJICH STUDIA OD PRVNÍ DO JEDENÁCTÉ TŘÍDY

Vysvětlivka: skupina zdraví I — to jsou nejlepší ukazatele tělesného a psychického zdraví, IV — to jsou ty nejhorší; ukazatele jsou znázorněny v procentech z celkového počtu vyšetřených školáků. Průzkum zdraví probíhal ve čtyřech moskevských školách.

Výskyt vývojových vad a chronických onemocnění starších žáků (15 – 17 let) devátých až jedenáctých tříd v moskevských školách ve školních letech od 1988-1989 do 2014-2015

OBR. 19.3.2-2. DYNAMIKA SNIŽOVÁNÍ ÚROVNĚ ZDRAVÍ ŠKOLÁKŮ OD ROKU 1989 DO ROKU 2015

Přitom ta banda comprachicosů na ministerstvu školství a vědy ignoruje kritiku a tupě pokračuje ve svém záškodnickém díle¹ pod vedením inspirátorů a manipulátorů, kteří sami zůstávají skryti za kulisami událostí¹.

¹ A to navzdory tomu, že Rusko díky svému vědecko-metodologickému zajištění zaujalo vedoucí postavení ve světě v řešení *problému, jak zachovat dětem ve škole zdraví a vychovat tam z nich Lidi*. Neboť ještě v sovětských dobách byl ve středisku sibiřského oddělení Ruské akademie lékařských věd SSSR pod vedením doktora lékařských věd, profesora V. F. Bazarného tento problém komplexně prozkoumán a na základě výsledků provedených výzkumů byla vypracována pedagogická praxe založená na odhalování objektivních zákonitostí fyziologie a psychologie dívek i chlapců různých věkových skupin. Objektivní zákonitosti realizace interaktivního genetického programu rozvoje svobodného, tvůrčího a zdravého člověka byly předmětem referátu V. F. Bazarného předneseného na Výboru pro vědu, kulturu a vzdělání při Parlamentním shromáždění Rady Evropy (2005). Tato akce → → →

Ale kromě toho je i psychická činnost nedílně spojena s mikro a makropohyby organismu:

- přijde-li psychika o svou integritu, projeví se to ztrátou druhové graciéznosti uvědoměle motivovaného pohybu na makroúrovni, a také neuvědomělými křečovitými pohyby na mikro i makroúrovni;
- ztráta druhové graciéznosti zase vede k deformaci psychické činnosti prakticky ve všech jejích aspektech: smyslovém (senzorickém), intelektuálním i v aspektu formování paměti a zajištění svobodného přístupu k souborům informací uloženým v paměti (podle umístění jejich nosičů v organismu).

Vše, co bylo výše uvedeno o působení hypodynamie a nedostatku pohybu na vývoj organismu a psychiky jedince, je objektivním ukazatelem toho, že genetický program vývoje organismu a psychiky není autonomním programem, a že děti se mohou plnohodnotně vyvíjet pouze ve vzájemné součinnosti s vnějším prostředím má-li jejich organismus dostatek pohybu.

posloužila jako základ pro zorganizování mezinárodního sympózia v Moskvě pod názvem Vzdělání v Evropě pro harmonický vývoj školáků (10. – 12. října 2010). Na sympóziu obdrželi účastníci monografii V. F. Bazarného – Lidské dítě. Psychofyziologie vývoje a regrese, Moskva, 2009). Podle údajů vedení Ruského svazu pro zdraví a rozvoj dětí (A. A. Korobejnikov a V. V. Berčun) byly v současné době přes odpor ze strany školských úředníků programy svobodného a zdravého rozvoje dětí v učebním procesu díky iniciativě zainteresovaných lidí zavedeny ve více než 3000 školách v Rusku i v zahraničí.

Současně záškodnictví ve vybudování ruského systému všeobecného vzdělávání spočívá také v tom, že veškeré základní charakteristiky určující svobodný a zdravý vývoj dětí byly jednoduše vyloučeny ze základního učebního plánu a také z kritérií atestace pedagogických kádřů. Nejvyšším kritériem atestace pedagogické činnosti kolektivů učitelů jsou již 10 let výsledky nechvalně proslulé Jednotné státní zkoušky skládané formou testů, kde jsou správné odpovědi vybírány z předloženého „menu“.

¹ Ještě jednou: v davo-„elitářských“ společnostech má záškodnictví prováděné z důvodu omezenosti a povrchnosti myšlení vždy svého kurátora: takoví záškodníci vždy mají své inspirátory a manipulátory, kteří páchají zlo se znalostí věci.

Jestliže by genetický program vývoje organismu a psychiky byl autonomní, mohlo by dětství probíhat jinak – například takto: 20 let letargického spánku po narození a ve výsledku by z dítěte byl po probuzení dospělý člověk, tělesně vyvinutý na úrovni olympioniků starověkého Řecka¹, s dokonale fungujícími smysly i celkovou psychikou, dobře informovaný, tj. kulturně i profesionálně způsobilý ve všech aspektech nadcházejícího života.

Jenže právě proto, že je genetický program vývoje organismu a psychiky programem interaktivním, jsou nedostatek pohybu a hypodynamie vnucované dítěti kulturou davo-„elitářských“ společností faktorem, který mu brání tento program plnohodnotně zvládnout.

Ve výsledku my všichni – prakticky bez jakýchkoliv výjimek – formujeme civilizaci lidí-nedodělků, kteří se na základě různých záminek-výmluv vyhýbají tomu, aby sami vyvinuli úsilí a zformovali se ve skutečné LIDI a pomohli s tím i pokolením našich dětí, vnuků a pravnuků.

* * *

Teď si tento krátký a velmi letmý přehled působení hypodynamie a prakticky úplného znehybnění na organismus a psychiku dejte dohromady s tím, že **dítě, které se musí vyvíjet**, tráví – *na pozadí všeobecné hypodynamie při způsobu života současné civilizace* – ve věku od 6 do 17 let (a studenti vysokých škol do 23 let) ve znehybněném stavu „sedíce na zadnici“ od čtyř hodin (v první třídě) do osmi a více hodin denně: na základní, střední a vysoké škole i doma při psaní domácích úkolů.

A toto dlouholeté působení mnohahodinového každodenního znehybnění a celkové hypodynamie nemohou zcela

¹ Má se za to, že jedním z nich byl Pythagoras – matematik, mystik, filosof, vítěz olympijských her v pěšním zápase; filosof Platón byl také šampiónem olympijských her v pankrációnu, což byl boj prakticky bez pravidel (v pankrációnu bylo zakázáno kousat, drápat a útočit na oči).

vykompenzovat žádné, dokonce ani každodenní hodiny tělocviku ani účast dětí ve sportovních kroužcích¹.

Aby škola nemrzačila dorůstající pokolení nedostatkem pohybu a hypodynamií, je nutné **všude zavádět jako federální normu systém výuky založený na variabilní, funkčně účelové stimulační pohybové aktivitě dětí v hodinách, který byl vypracován pod vedením V. F. Bazarného**², jak už bylo v tomto kurzu nejménou řečeno.

* * *

Pro obzvláště tupé a omezené úředníky na ministerstvu školství a vědy a další školské úředníky, poslance všech úrovní a senátory vysvětlíme, že „všude zavádět jako federální normu“ znamená, že:

- pro tento systém je nutné cílevědomě připravovat pedagogické kádry;
- pro účely tohoto systému je nutné projektovat, stavět a rekonstruovat budovy školek a všech typů škol;
- v míře budování a rekonstrukce budov a schopnosti doplnit zaměstnanecké stavy školek a všech typů škol pedagogickými kádry postupně převádět na nový systém takto připravené celé vzdělávací instituce (nejen jejich jednotlivé útvary), tj. předškolní zařízení a všechny typy škol;
- vzhledem k tomu, že prostředkem realizace každé pedagogické subkultury jsou kádry, jež jsou nositeli této subkultury, nemůže reforma vzdělávacího systému probíhat rychleji, než jak pedagogické vysoké školy stihnou připravovat a rekvalifikovat kádry pro její úspěšnou realizaci; a rychlost *efektivního* provádění reformy určuje tempo přípravy a rekvalifikace kádrů.

A rodiče si – ze své strany – musí uvědomovat, že současné pokolení úředníků a poslanců je možné k veřejně prospěšné činnosti zahrnující i vytvoření lidské, zdraví upevňující školy,

¹ Cvičení v těchto kroužcích, kde dominuje výběr kandidátů do vrcholového profesionálního sportu, mrzačí děti tělesně i psychicky stejně těžce, jako je mrzačí škola nedostatkem pohybu v lavicích a způsob života civilizace (především ve městech) hypodynamií.

² Viz materiály webů: www.bazarny.ru; www.ya-kontorka.ru.

pouze donutit, a že to navíc vždy bude limitované těmi mezemi, které připouští jejich omezenost a slabomyslnost.

Aby proto mohl být vybudován správný vzdělávací systém, musí rodiče projevovat iniciativu a to včetně podávání soudních žalob na zástupce vzdělávacího systému za to, jak současná škola ničí jejich dětem zdraví.

* *
*

A navíc je nutné samotný vzdělávací systém postavený na stimulačním rozvoji pohyblivosti neustále rozvíjet.

Jestliže vezmeme do úvahy problematiku druhové graciéznosti, její ztrátu vlivem historicky zformované kultury s její oboustrannou vzájemnou provázaností s *individuální kulturou smyslů a s celkovou intelektuální a psychickou činností*, tak aby v průběhu reformy vznikla plnohodnotná škola lidskosti a upevňování zdraví, je nutné rozvíjet ještě jednu pedagogickou odbornost, jejíž zástupci musí pracovat ve školkách a na prvním stupni základní školy jako dětské trenéry komplexní pohybové aktivity a psychofyziologických praktik.

Toto tvrzení je nutné objasnit, neboť jeho obsah daleko přesahuje rámec pochopení problémů vzdělávacího systému většinou lidí.

Odedávna je známo, že: *«Veškerá nekonečná rozmanitost vnějších projevů mozkové činnosti se v konečném důsledku redukuje do jednoho jediného jevu – svalového pohybu»* (I. M. Sečenov, 1947). Jedná se o jednu z formulací principu jednoty těla a psychiky v každém okamžiku života jedince.

Jinak řečeno, veškerá psychická činnost se projevuje mimikou obličeje, neuvědomělými a uvědomělými pohyby, statickým napětím svalů, jejich uvolněním apod.

To znamená, že prakticky veškerá psychická činnost je určitým způsobem kódována „jazykem těla“, který jsme se odnaučili vnímat na vědomé úrovni, přestože nevědomé

úrovně psychiky mnohých lidí ho i nadále vnímají a jednoznačně mu „rozumí“¹.

Takže:

- v jednom aspektu je tělo² indikátorem, svého druhu monitorem, na kterém se tak či onak promítají bez výjimky všechny procesy psychické činnosti, jak její úspěchy, tak i chyby;
- a ve druhém aspektu je tělo a organismus celkově nositelem všech procesů psychické činnosti, přičemž v mnohém je charakter jejich průběhu podmíněn stavem organismu a jeho funkčností v procesu psychické činnosti.

V Části první tohoto kurzu byla pojednána variabilita organizace psychiky (jako informačně-algoritmického systému) dospělého jedince. Nejednou se tam mluvilo o nutnosti naladit psychiku jako informačně-algoritmický systém na ten či onen druh činnosti, kterým se jedinec hodlá zabývat. V kapitole 4.6 (Procesně-obrazové a diskrétně-logické myšlení, díl první tohoto kurzu) bylo předvedeno (na příkladu řešení školních úkolů ze stereometrie), že mnohé, zdálo by se neřešitelné problémy spojené s výukou školáků, s jejich schopností osvojit si učivo, *jsou tradičně, přičemž z větší části bezdůvodně, připisovány jejich vrozené neschopnosti, jejich vrozené inklinaci k humanitnímu nebo matematickému způsobu myšlení*. Což je v mnohém důsledkem toho, že dokonce ani žáci posledních ročníků (takže následně ani studenti civilních a vojenských středních a vysokých škol) se neumí uvědoměle naladit (nastavit si organizaci své psychiky) tak, aby jim to umožnilo rychle a efektivně řešit úkoly a osvojovat si učivo; když ale školáka naučíte jak se uvědoměle naladit (nastavit si organizaci psychiky) v souladu s tou prací, kterou má v plánu, tak mnohé problémy odpadají samy o sobě v průběhu jednoho – dvou týdnů, které jsou nutné pro vypracování návyku umět se

¹ Viz kapitola 10.3. – Kulturologické slupky zvířecího typu struktury psychiky, díl třetí tohoto kurzu.

² Zde i dále:

- Tělo tvoří tkáň, kostra, a fyziologické tekutiny.
- Organismus jako celek tvoří tělo (tkáň, kostra, fyziologické tekutiny), biopole buněk, tkání a orgánů a celkové makrobiopole organismu.

naladit. **Jenže tím se musí začínat již od první třídy a ne to učit mládež až v 10. – 11. třídě.**

A jsme zase u toho, že nositelem nálady je organismus. A v základu schopnosti organismu být nositelem té či oné nálady leží: 1) biorytmus (sezónní, lunární-měsíční, týdenní, denní), kterému je podřízena fyziologie, a odchylky od optimálního biorytmu, které jsou vlastní každému konkrétnímu jedinci a jsou vyvolané reálným způsobem jeho života, 2) způsob stravování, 3) kouření a alkohol nebo naopak jejich absence a užívání či absence jiných psychotropních látek¹, 4) pohybová aktivita.

Všechny výše nazvané čtyři faktory se sice v životě jedince projevují, ale jsou v mnohém podmíněny způsobem života kulturně svěbytné společnosti a vnitřní kulturou rodiny, ve které ten či onen jedinec vyrůstá. Avšak na rozdíl od prvních tří faktorů je charakter pohybové aktivity nedílnou a přitom nevariabilní vlastností jedince v každém období jeho života v tom smyslu, že jeho pohybová aktivita:

- buď vyjadřuje druhovou graciéznost ve všech jejích projevech,
- nebo se v jeho pohybové aktivitě projevuje nějaké narušení psychické činnosti jak na úrovni vědomí, tak na nevědomých úrovních psychiky, což se v té či oné míře podepisuje na nedokonalosti druhové graciéznosti.

Řečené platí pro přirozeně zdravý organismus, tj. organismus:

- který nemá žádné vrozené deformace a předpoklady k deformaci kostry², ani další vrozené anatomické vady (absence těch či oněch orgánů, jejich nedostatečná vyvinutost apod.), které by tak či onak měly vliv na vrozenou složku informačně-algoritmického zajištění života jedince a na jeho potenciál v průběhu svého života dále formovat individuálně osobitou složku informačně-algoritmického zajištění;
- má zdravou fyziologii látkové výměny (včetně hormonálního pozadí) i biopolních procesů a tím pádem nemá nemocné orgány ani

¹ Kromě toho je s ohledem na některé druhy činnosti vyžadující dost přesné naladění organismu nevhodné pít kávu, čaj a kakao, neboť jejich komponenty také zkreslují fyziologii vyšší nervové činnosti a geneticky založené parametry biopolí všech organizačních úrovní organismu.

² Jeden z možných následků telegonie.

systémy (včetně zubních kazů a plomb¹, neboť široký výskyt stomatologických problémů v dnešní době již mnozí považují za bezalternativní „normu zdravotního stavu“²);

- nepřišel o ty či ony orgány (včetně zubů) či končetiny v důsledku úrazů nebo nemocí;
- neví, co je to vymknutí kloubu, zlomenina, chirurgický zásah (včetně stomatologického zákroku) a netrpěl šoky z bolesti s tím spojené, neprojevyly se u něj vedlejší efekty s dopadem na psychiku z použití lokální anestezie nebo z upadnutí do bezvědomí v důsledku celkové narkózy³.

Není-li tělo přirozeně zdravé v uvedeném smyslu, tak se všechna vrozená a v průběhu života způsobená narušení anatomického a fyziologického ideálu tak či onak projeví narušením struktury biopolí příslušné úrovně (buněk, tkání, orgánů, celkového organismu).

¹ Existují vědecké práce, které dokládají, že chemické složení plomb – s ohledem na difúzní procesy – ovlivňuje fyziologii látkové výměny organismu, a to včetně fyziologie vyšší nervové činnosti a jejím prostřednictvím i psychickou činnost jedince.

² A civilizace degraduje natolik, že se dá očekávat, že výhledově bude i cukrovka považována za součást „normálního zdravotního stavu“.

³ Mnozí chirurgové upřednostňují operace pod celkovou narkózou dokonce i v těch případech, kdy by bylo možné operovat s lokální anestézií. Dělají to kvůli tomu, že při celkové narkóze je tělo prakticky celé znehybněno a ochabne svalový tonus, takže je „technologicky“ jednodušší řezat a sešívát tkáň než při lokální anestézii, kdy je zachován svalový tonus a dochází k uvědoměným i neuvědoměným reakcím svalů pacienta na zásahy operujícího lékaře.

Jenže pobyt organismu v bezvědomí pod celkovou narkózou ovlivňuje psychiku, mění vnímání světa a vztah k životu, přístup k souborům informací uloženým v paměti apod. A změny tohoto druhu nejsou zdaleka vždy a ve všem ku prospěchu a mohou být ve větší či menší míře nevratné. Například vše, co si zdravotnický personál sděluje v době, kdy je pacient v celkové narkóze, si pacient neuvědoměle zapamatovává a prostřednictvím systému asociací jazykových konstrukcí a obrazů, který je mu vlastní, to může v těch či oněch aspektech změnit algoritmiku jeho psychiky. Proto musí být po každém operativním zásahu pod celkovou narkózou ve správné zdravotní subkultuře aplikován příslušný program psychologické obnovy pacienta, jehož účelem je odhalit a kompenzovat negativní následky celého událostního toku, který doprovázel jeho operaci pod celkovou narkózou, na jeho psychiku.

A konkrétně jizvy, včetně těch po chirurgických zásazích (především hlubokých při operacích vnitřních orgánů a kostí), mohou způsobit neodstranitelné škody systému energetických meridiánů¹ (vlínovodů) procházejících kožními povrchy těla a vyvolávat tak větší či menší poškození biopolní fyziologie a přes ni ovlivňovat funkčnost těla, jeho systémů a orgánů, a také psychickou činnost.

Všechna poškození těla tohoto druhu si celý organismus určitým způsobem pamatuje a tato paměť se potom tak či onak projevuje v narušení druhové graciéznosti ještě navíc k tomu, jak by docházelo k jejímu narušování za srovnatelných podmínek pouze vlivem kultury a způsobu života jedince, kdyby jeho organismus byl přirozeně zdravý v dříve specifikovaném smyslu.

Jinak řečeno, druhová graciéznost je druhová norma geneticky předepsaná programem rozvoje organismu, kterou je nutné si osvojit za vzájemné součinnosti s prostředím v procesu vývoje přirozeně zdravého organismu na cestě od zygoty² do dospělosti; a její narušení jsou vždy osobitá a skládají se ze dvou složek: 1) kulturně-podmíněné a 2) chorobou-úrazové; formující se v průběhu života na základě osobitosti „životopisu organismu“ počínaje předhistorií jeho početí do okamžiku, kdy dojde na otázku, jak se vrátit k normě druhové graciéznosti alespoň to té míry, nakolik to umožňuje škoda způsobená organismu v průběhu jeho dosavadního života.

Pro jedince, jehož styl pohybů je velice vzdálen normám druhové graciéznosti v důsledku vlivu kultury, chorob a úrazů, je psychologicky komfortní styl pohybů, na který je uvyklý, který je mu vlastní. Jeví se mu jako bezvýhradně-„přirozený“ i přes veškerou svou nepřirozenost³. **Sám o sobě takový jedinec ve stavu psychiky, v jakém se nachází, není schopen pohybovat se jinak.** A tato

¹ Termín z východní medicíny rozvinuté ve vědecké kultuře, který není evropskou medicínskou tradicí brán na vědomí v důsledku její ignorace problematiky biopolní fyziologie organismu a jejich narušení.

² Zygota – první buňka nového organismu vznikající v důsledku oplodnění vajíčka spermii. Její vznik dovršuje proces početí.

³ Například jako když při plavání nohy „plavou“ kraulem a ruce stylem prsa nebo naopak. Přestože je velice těžké si to představit, a ještě těžší realizovat, střetáváme se v životě přesně s takovými narušeními druhové graciéznosti.

okolnost nás vede k otázce: *Co se stane, jestliže se s pomocí kurátora vrátí k druhové graciéznosti biologického druhu Člověk rozumný?*

Odpověď na tuto otázku je dvojí:

- na jedné straně napřed jedinec pocítí diskomfort čistě tělesného charakteru,
- a na druhé straně, *jak ukazuje praxe trenérů komplexního pohybu*, tak ty chyby v práci psychiky, jejichž důsledkem je to či ono narušení druhové graciéznosti (které vyvolávají nesoulad pohybů těla, roztržitost pohybu různých částí těla, jejich nesouměrnost¹), si člověk může uvědomit a odstranit je díky návratu k druhové graciéznosti.

Výsledkem takového léčení individuálních psychologických problémů v tělocvičně (místo pobytu na pohovce ve stavu znehybnění v ordinaci „psychoanalytika“) je:

- snížení statistiky psychologicky předurčené úrazovosti, která je následkem nepřiměřenosti pohybů okolnostem;
- celkové zlepšení zdravotního stavu, neboť mechanismus vzniku prakticky veškerých onemocnění (kromě těch genetických²) v sobě zahrnuje i psychologicky podmíněnou složku³;
- zvýšení efektivity fungování psychiky jako informačně-algoritmického systému při řešení rozličných velkých i malých životních úkolů (podle okruhu zájmů podmíněného mravností), ve kterých pohybová aktivita není tím hlavním.

Problém však spočívá v tom, že na papíře sice mohou být popsány principy komplexního pohybu a principy vybudování psychofyzilogických praktik obnovy druhové graciéznosti, jenže realizace těchto principů v životě vyžaduje:

¹ Výše uvedený příklad z plavání, kdy ruce a nohy „plavou“ různým stylem, je jen jedním z nejkřiklavějších příkladů podobného druhu nesouladu pohybu *těla jako celku*.

² Ale i genetická onemocnění jsou dost často následkem nepravověrnosti předků, tj. vad jejich psychiky, které se projevily i v defektním počtu jejich potomků a zformováním informačně-algoritmického dědictví přístupného jejich potomkům prostřednictvím rodových egrogů.

³ Takzvané „psychosomatické nemoci“, které podle názoru řady škol evropské lékařské tradice tvoří přinejmenším 80% ze všech nemocí.

- Aby si jedinec uvědomil rozdíly ve smyslových tocích v režimu pozbytí druhové graciéznosti a v režimu druhové graciéznosti. Avšak vzhledem k tomu, že takový jedinec považuje za „přirozený“ pohyb mimo režim druhové graciéznosti, tak v absolutní většině případů není sám schopen vrátit se k druhové graciéznosti.
- A proto potřebuje dohled ze strany trenéra komplexního pohybu, jehož základem je dialog mezi trenérem a jedincem v jeho péči.

Jedno i druhé se velmi těžko dá písemně popsat s ohledem na unikátnost smyslového toku každého jedince, když je to navíc ještě umocněno osobitostí vyvolanou jak kulturně-podmíněnými tak i chorobo-úrazovými příčinami narušení druhové graciéznosti v každém konkrétním případě.

Navíc druhová graciéznost pohybů (je-li jedinci vlastní) vyjadřuje jeho vnitřní uvolněnost, tj. integritu jeho psychiky, absenci úzkostí (jak vědomých, tak i nevědomých), zakázaných témat, vnitřních konfliktů „sám se sebou“ apod., což štěpí psychiku jako informačně-algoritmický systém na více či méně vzájemně izolované fragmenty, z nichž každý může více či méně nezávisle na ostatních „žít vlastním životem“.

Jestliže tedy bude vymezen nějaký testovací soubor cvičení, který by měl jedinec absolvovat, aby nějaká „kvalifikační komise“ mohla rozhodnout, zda si osvojil návyk druhové graciéznosti pohybů, mohou být varianty průběhu takového testu tři:

- jestliže si jedince neosvojí druhovou graciéznost pohybů, testem neprojde;
- testem projde, *jestliže bude nacvičen na určitou kinematiku pohybů v tréninkově zkušebních cvičeních s postupně vzrůstající složitostí cviků¹*. Jenže mimo tohoto zinscenovaného testu nebudou jeho

¹ Příkladem takového nacvičování určité kinematiky těla jsou v absolutní většině případů cvičení na gymnastickém nářadí ve školních hodinách tělocviku a v některých jiných druzích sportů, ve kterých je přesnost pohybů zárukou bezpečnosti sportovce (krasobruslení, skoky do vody, skoky na lyžích apod.).

Z hlediska psychické činnosti je to podobné tomu, jako by školák opsal řešení úkolu od spolužáka a předkládal ho jako své vlastní; přičemž by se mu to nepovedlo hned při prvním pokusu „opisovat“.

pohyby stejně jako dřív probíhat v režimu druhové graciéznosti, a jestliže bude muset absolvovat jiný soubor testovacích cviků, tak testem neprojde kvůli tomu, že *druhá graciéznost, která se projevuje svobodou v tvořivosti pohybů v určité situaci*, mu není vlastní v důsledku toho, že samostatně utvářet své pohyby v souladu s fyziologií organismu a vnější situaci jednoduše neumí¹;

- jedinec testem projde i bez toho, aby musel nacvičovat testovací cviky, je-li mu vlastní druhová graciéznost.

A proto:

Není možné v předmětu „Osvojování si druhové graciéznosti a návyků, jak se příslušně vyladit“ vypracovat nic, co by se podobalo učebně-metodickým komplexům, pracovním programům, fondům hodnotících prostředků, které tak milují necitliví a intelektuálně omezení byrokraté z ministerstva školství a vědy Ruské federace, kterými potom mučí pedagogy na všech úrovních vzdělávacího systému.

Ale ten problém nespočívá pouze v návratu školáků (a především prvňáčků) k druhové graciéznosti, přestože i to je samo o sobě užitečné. Vybudování lidského vzdělávacího systému vyžaduje

To samé platí pro absolutní většinu trenérů různých bojových sportů, umělecké a sportovní gymnastiky, krasobruslení, synchronizovaného plavání, skoků do vody, skoků na lyžích a některých dalších sportů, kde kinematika těla rozhoduje o výsledku.

V této souvislosti zmíníme, že P. F. Lesgaft negativně smýšlel o cvičeních na sportovním náčiní i o sportovních soutěžích, tento jeho názor ovšem „télcovikáři“ z následujících pokolení ve své většině nesdílejí. «Domníval se, že ve volbě svých pohybů by měl člověk vycházet z uvědomění si jejich účelnosti pro něj samotného na základě principu „napřed myšlenka – potom čin“. Aby donutil žáky rozhybat svou mysl, tak dokonce odmítal cvičení předvádět a pouze je vysvětloval. Navíc měl P. F. Lesgaft za to, že cvičení na gymnastickém náčiní neodpovídají anatomické stavbě člověka, a proto nejsou pro děti vhodné» (Anciferova M.D. – Učení P. F. Lesgafta o tělesné výchově a jeho pedagogická činnost: <http://reftrend.ru/519194.html>).

¹ Právě proto jsou mnohé publikace na internetu o problematice komplexního pohybu ve větší či menší míře nedůvěryhodné, neboť se v nich snaží lidi nacvičit určité kinematice místo toho, aby jim pomáhali uvolnit jejich psychiku a vypracovat si návyky tvorby vlastního komplexního pohybu neustále se měnícího podle konkrétních okolností.

vytvoření tělesně-biopolní individuální základny, fundamentu, na jehož základě školák může vstoupit do učebního procesu. Tato základna zahrnuje návyk umět vnímat svůj organismus, to znamená své tělo a biopole, neboť to je nezbytné pro vypracování dalších návyků potřebných pro úspěšné studium:

- návyku uvědomělé samoregulace fyziologie organismu (s tím se pojí i uvědomělé řízení svalového tonu, „bezdůvodné“ unavenosti a snížení imunity);
- návyk vytvoření nálady (tj. udržení emočně-smyslového naladění a fungování psychiky v algoritmicke třetího schématu zpracovávání informací);
- návyku opakovaného uvědomělého prožívání událostí z minulosti v podobě uvědomělého vyvolání proudu pocitů z minulosti v současném okamžiku, což je reálná paměť nezastíněná hrou obrazotvornosti zaměřující paměť, jež modeluje minulost vycházející z mravně podmíněných preferencí přítomnosti.

Psychofyziologické praktiky návratu k druhové graciéznosti jsou schopny vyřešit i tento úkol vypracování návyků potřebných pro efektivní studium, které organismus a psychiku nepoškozují, ale naopak plnohodnotně rozvíjejí.

A právě kvůli vyřešení tohoto úkolu je nutné, aby ve školkách a školách byla rozvíjena ještě jedna pedagogická odbornost – **dětský trenér pro komplexní pohyb a psychofyziologické praktiky**. Je to nezbytné nejen kvůli tomu, aby se dítě mohlo efektivně učit, aniž by docházelo k poškozování jeho zdraví, ale také se plnohodnotně rozvíjelo jak tělesně, tak i z hlediska biopole (ducha) a bylo schopno vypracovat si efektivní individuální kulturu psychické činnosti.

Kromě toho musí mít dětský trenér za úkol zařadit charakter dítěte v době jeho příchodu do školy podle příslušné typologie charakterů, o které jsme mluvili v kapitole 19.3.1 při hodnocení role dědictví zanechaného nám P. F. Lesgaftem ve věci formování charakterů absolventů škol. Bez toho nemůže být vyřešen úkol formování plnohodnotných charakterů dospělých lidí.

Příprava pedagogů tohoto profilu je v současné době velkým problémem, neboť vzdělávací systém je orientován na programování psychiky školáků určitým souborem slov a šablonovitých návyků, a **dětský trenér pro komplexní pohyb a**

psychofyziologické praktiky musí být člověkem, který není spoutaný šablonami, ale svobodně¹ a tvůrčím způsobem přistupuje ke každému dítěti se všemi jeho problémy, které musí umět vycítit, aby mohl nalézat způsoby jejich odstranění.

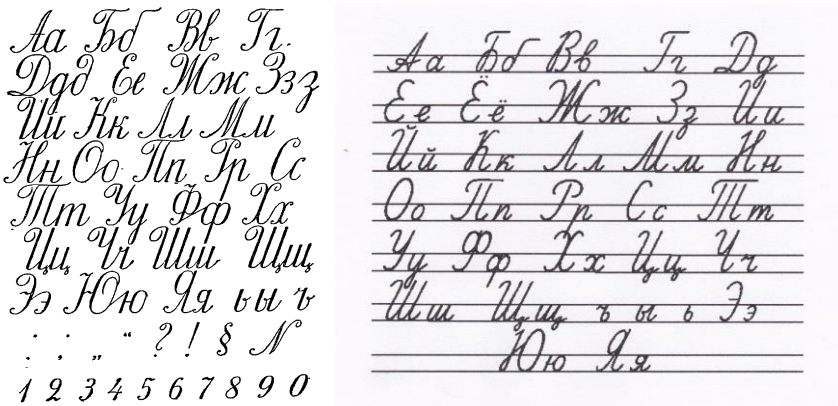
V dětském předškolním a mladším školním věku mohou být návrat k druhové graciéznosti a umění vypracovat si návyk příslušně se naladit vštěpovány dětem formou her.

Ještě jedním problémem spojeným s druhovou graciézností je písmo, jeho nácvik, neboť jeho prostřednictvím lze dosahovat velice rozdílných výsledků. V současné době (rok 2015) jsou mezi studenty velmi vzácní takoví, jejichž písmo je čitelné a takoví, kteří by měli čitelné a navíc krasopisné písmo jsou unikátní. Vycházíme-li z toho, že tito studenti mají být těmi nejlepšími absolventy škol², je to také jeden z příznaků degradace společnosti. Ono je to tak, že v 17. až 19. století neexistovaly tiskárny, souřadnicové zapisovače ani psací stroje. Výkresy se v technických oblastech rýsovaly ručně a vždy na nich byly uvedeny i technické popisky. Tyto texty se psaly ručně a písmo na nich bylo jednoznačně čitelné na rozdíl od toho dnešního, jehož smysl je třeba luštit a domýšlet si jej. Ve dvacátých letech 20. století byla v SSSR zlikvidována negramotnost, přičemž jedním z následků toho se stala nečitelnost písma určité části obyvatelstva a to včetně budoucích studentů. Reakcí na ztrátu čitelného a krasopisného písma u značné části obyvatelstva technická oblast zareagovala zavedením státních norem na písmo na výkresech. Takže ve svých konspektech a v soukromé korespondenci studenti mohli používat jakékoliv čmáranice, ale na výkresech muselo být písmo standartní: všechna písmena a čísla podle státní normy. V praxi potom stačilo, jestliže se jedno písmeno nebo číslo odchylovalo od státní normy, aby to pracovníkům z kontroly norem poskytlo plné oprávnění odmítnout celý výkres s tím, že neodpovídá předepsaným požadavkům, což vedlo při opravování výkresů k velké časové ztrátě a mělo tak za následek snížení mzdy a další nepříjemnosti.

¹ Ještě jednou: **svoboda** je **с-овестью во-дительство Бо-гом да-нное / S-vědomím VO-vedení BO-hem DA-né.**

² Neboť ti, kteří získali málo bodů v Jednotné státní zkoušce, dále studovat jít nemohli, a jaké je v této statistické skupině písmo, tedy není dost dobře možné zjistit.

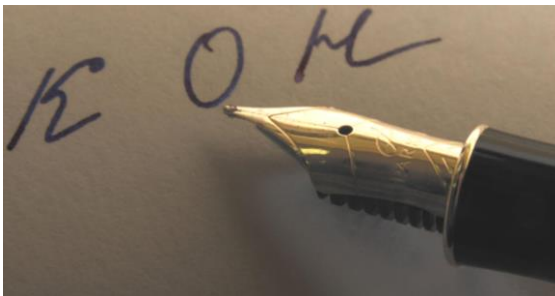
Nicméně takový předmět jako krasopis, při kterém si školáci nacvičovali písmo, se na prvním stupni zachoval až do konce šedesátých let 20. století. Standardní podoba písmen je znázorněna na obr. 19.3.2-3 vlevo a vpravo je na stejném obrázku znázorněn standard „zdokonaleného“ písmo, které nahradilo toto „archaické písmo“ v sedmdesátých letech 20. století.

OBR. 19.3.2-3. STANDARTY PÍSMO: VLEVO — ŠEDESÁTÁ LÉTA 20. ST.; VPRAVO — OD ZAČÁTKU SEDMDESÁTÝCH LET DO DNEŠKA.

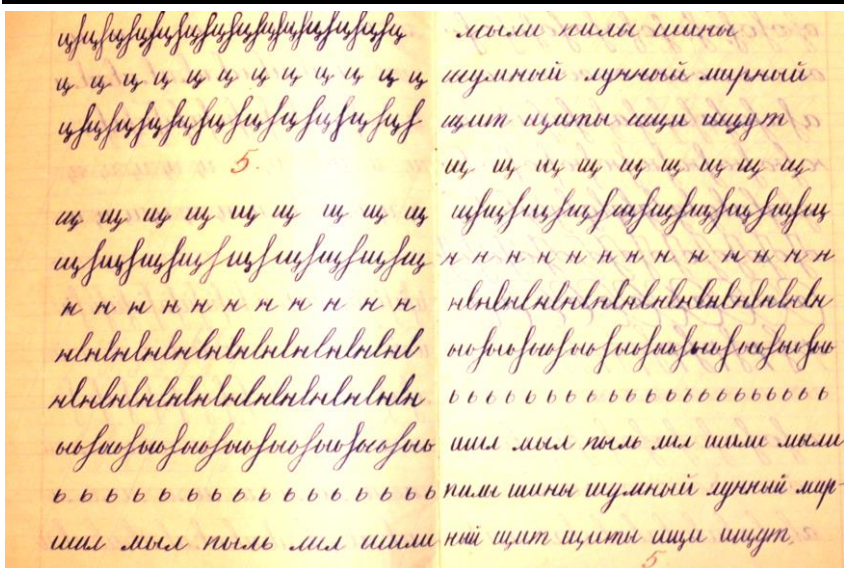
V čem je rozdíl?

Vnější viditelný rozdíl:

- Předepsané vzory písmen ze šedesátých let učily školáky kaligrafickému písmu za použití inkoustového pera (na obr. vlevo). Ještě

v padesátých letech bylo nejrozšířenější inkoustové pero s násuvným hrotem, které se namáčelo do inkoustu; od začátku šedesátých let se hlavním psacím nástrojem stalo inkoustové plnicí pero (se zabudovaným zásobníkem inkoustu).

Na fotografii výše je vidět otevřený sešit prvňáčka z roku 1964. Při pohybu pera dolů, bylo nutné psát čáru s přitlačením na pero, aby byla linka silnější. Platilo to i pro „ocásky“ písmen «И» a «Ш». Kromě toho mají velká písmena ozdobné kudrlinky, které nejsou nutné pro odlišení a identifikaci jednotlivých písmen. Prvky mnohých písmen začínají tečkami, které bylo třeba zvýraznit. V předepsaných vzorech písmen z padesátých let bylo takových ozdobných prvků poněkud více, než na obrázku znázorněném výše: například horizontální linka malého písmene «и» měla mít podobu vlnovky (jak je to vidět na fotografii s inkoustovým plnicím perem výše, stejně jako u horní linky čísla «7» a velkého písmene «К» v levé části obr. 19.3.2-3) a ne rovné linky. Přitom standard písma obsahoval i prostředky pro ochranu informací při lajdáckém psaní. Například číslo «7» mělo přeškrtnutou nožičku, což byl další znak odlišující ho od čísla «1» při nedbalém písmu a číslo «3» bylo v řadě případů doporučeno psát tak, aby jeho horní část nebyla kulatá, ale hranatá (podobně jako číslo «7» s rovnou linkou), aby se v textu vždy dalo odlišit od písmene «3». Jak je vidět z levé části

obr. 19.3.2-3, tak i nula se dala odlišit od písmene «O» ve všech svých psaných podobách¹.

- Nový typ písma, který se vyučoval od sedmdesátých let 20. století, je graficky jednodušší: už neobsahuje okrasné kudrlinky, které nebyly potřebné k rozlišování jednotlivých písmen. Navíc je orientován na nepřetržité písmo, tj. aby se minimalizoval počet pozvednutí pera z papíru z konce psaní jednoho prvku písmene ke druhému, nebo k začátku dalšího písmene. A podíváme-li se na psací náčiní, tak by se mohlo zdát, že nás tento typ písma na rozdíl od dřívějších podob písmen nezavazuje k využívání nějakých určitých typů psacího náčiní, a proto umožňuje, aby se děti začaly učit psát hned propiskou jako nejrozšířenějším psacím náčiním dnešních dnů. Díky zjednodušenému psaní písmen (bez ozdobných kudrlinek, bez zvýrazněných teček v jednotlivých prvcích písmen apod.) a jeho přizpůsobení možnosti nepřetržitého psaní je možné psát rychleji, než tomu bylo v případě typu písma z padesátých až šedesátých let 20. století. Jenže toto tvrzení doprovází paradox: umožňuje sice psát rychleji, jenže... pouze při určité individuální kultuře mikropohybů zápěstí píšící ruky, kterou ovšem tento druh písma neumožňuje, aby si lidé vypracovali (obzvláště při počáteční výuce psaní propiskou), takže tato možnost v absolutní většině případů² zůstává nevyužita (vznik tohoto paradoxu bude vysvětlen níže).

¹ Nicméně v profesionální subkultuře bylo při psaní textů programů nutné použít doplňkový prostředek pro odlišení nuly od písmene «O»: proto nulu začali přeškrtnávat diagonální linkou psanou zleva doprava zezdola nahoru.

² A konkrétně, jestliže do konce sedmdesátých let studenti, kteří si osvojili na prvním stupni základní školy krasopis inkoustovým perem, úspěšně zvládali psát konspekty v podobě prakticky stenogramu přednášené lekce, tak studenti po roce 2010 ve své většině nejsou schopni sepsat konspekt podobné kvality. V tom lepším případě jsou schopni zachytit jednotlivé teze lekce, názvy pojednávaných témat. A jestliže k tematice té či oné lekce není v daném předmětu k dispozici vhodná učebnice, tak se lekce buď nezbytně promění v diktát s přestávkami na vysvětlující komentář zapsaného, nebo již za týden studenti nejsou schopni své útržkovitě zapsané informace reprodukovat v podobě souvislého a srozumitelného výkladu zapsaného. Jde také o jeden z následků orientace učebního procesu na kontrolu prostřednictvím testů, při kterých je k dispozici výběr z určitého počtu již zformulovaných odpovědí a

Mohlo by se tedy zdát, že jde o pokrok, opomineme-li ovšem tu skutečnost, že čísla «1» a «7», nula a písmeno «O», číslo «3» a písmeno «3» přestaly být vždy rozlišitelné. Abychom však mohli ocenit tento „pokrok“, musíme tuto problematiku vyhodnotit z pohledu stále stejné druhové graciéznosti, ale již ne z hlediska makropohybů těla jako celku, ale z hlediska mikropohybů prstů, zápěstí a celé ruky a vazeb těchto mikropohybů na psychiku. A zde zjistíme, že ve skutečnosti jde o regres.

Vnitřní rozdíly, které nejsou v konfiguraci písmen bezprostředně viditelné:

- Pro jakoukoliv tělesnou činnost člověka je biologicky přirozená rytmika napínání a uvolňování svalů. Platí to jak pro makropohyby, kdy člověk kráčí, běží, nebo nějakým způsobem pracuje (kope, štípe dříví apod.), tak i pro mikropohyby, kdy ruce vykonávají nějakou drobnější ruční činnost. **Typ písma z padesátých až šedesátých let, který byl vypracován v minulosti v průběhu několika staletí, zcela odpovídá přirozenému biorytmu mikropohybů při psaní inkoustovým perem.** Co se týče ozdobných prvků (kudrlinek a teček), tak *poté, co si lidé osvojili toto písmo na základě přirozeného biorytmu mikropohybů* ti z nich, kteří potřebovali psát rychleji, následně sami eliminovali ze svého individuálního písma zbytečné okrasné prvky a přecházeli k tomu či onomu typu nepřetržitého písma; a když potřebovali něco napsat pěkně, tak to napsali s příslušnými kudrlinkami, které ještě nezdídko sami oproti původnímu vzorovému písmu vylepšili.

Vlastně přesně takto někdo zformoval standard vzorového typu písma ze sedmdesátých let. Jenže on sám tento standard zformoval na základě návyků, které si vypracoval v minulosti při psaní ve stylu písma z padesátých až šedesátých let a ten problém spočívá v tom, že bez těchto návyků typ vzorového písma ze sedmdesátých a pozdějších let neumožňuje lidem vypracovat si fyziologicky normální rytmus mikropohybů při psaní, neboť z procesu výuky návyku psaní byla vyloučena předchozí, přičemž zcela nezbytná etapa individuální rozvoje – osvojení si typu vzorového písma z padesátých a začátku šedesátých let orientovaného na to, aby si

není tedy nutné na otázku odpovídat vlastními slovy podle toho, jak tomu student porozuměl.

lidé vypracovali biorytmus fyziologicky přizpůsobených mikropohybů při dlouhodobějším psaní, při psaní a přepisování větších objemů textů.

- **Typ vzorového písma používaný od začátku sedmdesátých let až do dnešní doby pro výchozí výuku psaní – a tím spíše jestliže probíhá rovnou prostřednictvím propisovací tužky, respektive kuličkového pera – není kompatibilní s biorytmem mikropohybů.** Aby kuličkové pero psalo, je nutné na něj neustále tlačit, neboť jinak se kulička netočí a náplň se na papír v potřebném množství nenanáší. O škodlivosti statických napětí na fyziologii a psychiku organismu toho bylo již dost řečeno dříve, když jsme probírali vliv hypodynamie a nedostatku pohybu na organismus a psychiku. Při výchozí výuce psaní pomocí kuličkového pera na základě „optimalizovaného“ písma ze sedmdesátých a pozdějších let se celý ramenní pletenec a krční páteř fakticky nachází ve stavu statického napětí. Důsledkem je zhoršené zásobování hlavy krví a školák se tak velmi brzy unaví. Takže o nepřetržitějším způsobu psaní kvůli urychlení psaní textu má smysl hovořit až poté, kdy si člověk nacvičí psaní v rytmu „napětí – uvolnění svalů“ v mikropohybech.

A když už jsme u samotného toho psaní, tak z hlediska minimalizace spotřeby energie a tím i minimalizace únavy neexistuje pro dlouhodobější psaní lepší psací náčiní než inkoustové pero, u kterého inkoust stéká na papír sám (v důsledku gravitace). Náplň gelového pera také stéká na list sama, ale inkoustové pero je na rozdíl od psacího hrotu gelového pera pružné, což mu umožňuje reagovat na mikropohyby a tlumit je, proto je potom únava (z hlediska svalů i z psychologického hlediska) při psaní inkoustovým perem menší než při psaní obyčejnou tužkou, kuličkovým či gelovým perem.

Zatímco při mikropohybech svalů zafixovaných v neustálém statickém napětí se po určité době projeví *fyziologická potřeba pohybu* v podobě křečovitého chvění s proměnlivou amplitudou a frekvencí ve vztahu k poloze jejich statické fixace. Ve výsledku potom při psaní tento návyk křečovitého chvění vede k nečitelnému rukopisu s nesouměrnými písmeny ve slovech a řádcích, k nerovnoměrnosti písma a k neschopnosti psát rovné řádky bez použití šablony nebo linkovaného papíru; a jak dokládá praxe, tak se někdy ani na linkovaném papíru, třeba na předtištěných

formulářích zdaleka všichni nedokáží přesně trefit do vymezených kolonek.

Zpětná reakce takové křečovitě-chvějivé motoriky na psychiku nepřináší nic dobrého: následky se projevují od více či méně zřetelně se projevujícího syndromu poruchy pozornosti a hyperaktivity, která ho doprovází, až do trvalé plně rozvinuté schizofrenie vyvolané kombinací škodlivých faktorů, jež jsou vlastní současné organizaci procesu výuky; jedno i druhé může snížit schopnost školáka se učit prakticky na nulu a vyvolat tak velmi mnoho problémů v životě celé společnosti (s ohledem na působení takové „výuky“ na bez výjimky všechna pokolení vstupující do života).

Další „pokrok“ vzdělávacího systému může výhledově spočívat v tom, že bude zcela eliminována výuka psaní rukou, kterou plně nahradí výuka psaní na klávesnici metodou všemi deseti. Tato metoda je samozřejmě dobrá a nezbytná v dospělém životě civilizované společnosti v epoše nadvlády klávesnice a myši¹, a naučit se psát všemi deseti je zapotřebí, ale nerozvíjí to jemnou motoriku ani strukturu mozkové kůry tak, jako k tomu docházelo, když se děti učily psát krasopisně ve stylu vzorového písma z padesátých a začátku šedesátých let 20. století.

Kromě toho bylo do doby, než se masově začaly používat v administrativě (a následně i v běžném životě mnohých rodin) psací stroje, kaligrafické písmo ukazatelem určité individuální kultury. Čitelnost písma byla jedním z ukazatelů úcty k člověku, který bude psaný text číst. Proto v naší době masového používání počítačů a všemožné tiskací a rozmnožovací techniky návyk krasopisného písma

¹ Což může být aktuální jen do té doby, dokud programy rozpoznávání řeči nevytlačí i ty klávesnice a myši, které dosud většina uživatelů používá jako základní prostředky pro řízení svých počítačů. Ale i epochu komunikace se strojem prostřednictvím artikulované řeči, může nahradit epocha řízení počítače na základě odečítání biotoků z mozku operátora, které bude umět odečítat software a hardware příslušného stroje.

přišel o svůj *etický* význam, který měl do začátku dvacátých let 20. století.¹

Přesto však se musí, chceme-li skutečně snížit únavu školáků a studentů, první stupeň základní školy vrátit k psaní klasickým inkoustovým perem a k výuce typu vzorového písma z padesátých až šedesátých let 20. století. Přejít k optimalizovanému typu vzorového písma může probíhat přirozeným způsobem v páté až šesté třídě, kdy již první typ písma splní svou úlohu z hlediska rozvoje rytmiky jemné motoriky. Výuka psaní všemi deseti na klávesnici může probíhat paralelně.

Navíc rozvoj jemné motoriky rukou prostřednictvím různorodých činností (hra na birjulki², modelování, vytváření aplikací z různých materiálů, mnohá lidová řemesla, detailní kreslení, kaligrafie apod.)

¹ Přestože i dnes je považováno za projev úcty k adresátovi, jestliže je poslední odstavec dopisu vytištěného na počítači dopsaný ručně a zakončený vlastnoručním podpisem; a je tedy pochopitelné, že je-li ručně psaný závěr dopisu projevem úcty, nemělo by být písmo kostrbaté a špatně čitelné.

² Nejjednodušší hra na birjulki (obdoba mikáda) je taková, že se z krabičky na stůl vysypou sirky tak, aby zůstaly na jedné hromádce. Tuto hromádku sirek je potom nutné rozebrat postupným odebíráním jednotlivých sirek tak, aby se přitom ostatní sirky nepohnuly. To vám v případě úspěchu jako hráči umožňuje odebrat další sirku. Jestliže se byt' i jen jedna sirka pohne, musíte odebíranou sirku vrátit na hromádku a právo pokračovat má další účastník hry. Povoleno je odebírat sirky z hromádky prsty i za pomoci již dříve získaných sirek, které hráči mohou využívat jako „pinzety“ a držátka v těch případech, kdy jsou prsty příliš tlusté, aby dokázaly odebrat další sirku. Vyhraje ten hráč, který má na konci nejvyšší počet sirek.

Ve složitějších verzích hry na birjulki je využíván soubor „birjulek“, který se skládá z tyčinek, háčků (malých zvedáků), žebříčků, koleček, osmiček a dalších figurek, jejichž délka nepřevyšuje délku sirky. Přítomnost tvarů jako jsou žebříčky, háčky, kolečka a osmičky zvyšuje míru propletenosti birjulek mezi sebou a podstatně znesnadňuje hru. **Hra na birjulki je jedním z nejlepších prostředků, jak si vypracovat – obzvláště v ranném dětství – jemnou motoriku prstů, zápěstí, i celých rukou se všemi doprovodnými efekty v podobě rozvoje mozkových struktur. Kromě toho z hlediska rozvoje psychiky hra na birjulki s malými dětmi i při vši své nedůmyslnosti a vnější jednoduchosti napomáhá vypracovat si takové psychologické návyky, jakými jsou pečlivost a delší soustředěnost na určitou věc.**

v raném dětství a v nižších třídách není jen aktuální zábavou, příjemně stráveným časem, ale rozvíjí tak u dětí struktury spánkových a čelních mozkových laloků. Má se za to, že spánkové laloky odpovídají za vnímání reality prostřednictvím smyslových orgánů a čelní laloky za pohyb, vytyčování a řešení úkolů, tj. za vypracování a realizaci rozhodnutí. Spánkové a čelní mozkové laloky jsou univerzální v tom smyslu, že jim je jedno jaké informace zpracovávají: zda jsou spojeny s hrubou nebo jemnou motorikou nebo s nějakou jinou, ryze intelektuální činností¹. A jestliže se nerozvíjejí v ranném dětství a nižších třídách, tak v pozdějším věku v mozku daného jedince jednoduše chybí něco, co je nezbytné pro vysoce intelektuální a vůbec tvůrčí činnost.

Zde je možné provést určité shrnutí kapitoly 19.3.2.

- Požadavek na návrat oddělené výuky chlapců a dívek má za úkol:
 - zvýšit možnosti co nejlépe si osvojit učební materiály díky výuce zaměřené na věkové smyslově-psychologické osobitosti chlapců a dívek a dosáhnout tak zvýšení kvality vzdělání nezávisle na obsahu učebních programů;
 - odstranit „válku pohlaví“ o dominantní postavení ve třídě ze života školy, což by mělo v následujících pokoleních napomáhat k upevňování instituce rodiny ve společnosti díky tomu, že v psychice lidí nebudou zafixovány nevědomé automatismy „války pohlaví“ vypracované ve škole při společné výuce, které

¹ «Čelní mozkový lalok může být patrně nazván tou nejzáhadnější oblastí mozku. Právě zde se nachází zóna nazývaná cortex prefrontalis (podle Brodmanovy mapy oblasti 9, 10, 11, 12, 13, 14, 24, 25, 32, 44, 45, 46 a 47), jejíž všechna tajemství a možnosti vědci dosud nedokázali odhalit. V této oblasti se nachází zóny odpovídající za paměť, schopnost člověka se učit a komunikovat a také za jeho tvůrčí schopnosti a myšlení.

V průběhu různých experimentů bylo zjištěno, že stimulace této oblasti mozku je pro člověka mocným impulsem pro osobnostní růst.

To právě v této části, kudy vede hranice mezi čelním a temenním mozkovým lalokem, jsou umístěny senzorické a motorické oblasti, které, jak již vyplývá z jejich názvu, odpovídají za funkce pohybu a vnímání» (A. Mogučij – Supertrénink IQ a paměti pro život do 100 let, Kniha–trenažér pro váš mozek – Uvedeno podle internetové publikace: <http://iknigi.net/avtor-anton-moguchiy/77832-supertrening-iq-i-pamyati-chtoby-zhit-100-let-kniga-trenazher-dlya-vashego-mozga-anton-moguchiy/read/page-2.html>).

potom dále fungují i v dospělém životě – v práci, rodině i společenském životě.

- Požadavek na zavedení odbornosti „dětského trenéra pro komplexní pohyb a psychofyziologické praktiky“ do vzdělávacího systému se zaměřením na to, aby se tak:
 - zvyšovaly možnosti lépe si osvojovat učební materiály díky tomu, že si děti již v první třídě vypracují návyk uvědomělého naladění, které jim umožní efektivně si osvojovat učební programy nebo realizovat jiné druhy činnosti;
 - vzdělávací systém vracel k smyslově-intuitivnímu základu procesu poznávání a rozvoje obrazného myšlení a k prostředkům formujícím vazby mezi abstrakcí a realitou, které by byly z hlediska života způsobilé.

Realizace tohoto požadavku také není spojena s obsahem učebních materiálů.

- Požadavek na organizaci výuky na základě systému V. F. Bazarného, který zajišťuje pohybovou aktivitu dětí při hodinách se zaměřením na zachování a rozvoj tělesného a psychického zdraví školáků a absolventů základních, středních i vysokých škol a také v mnohém není vázán na obsah učebních materiálů.

To se týká především těch prvků systému V. F. Bazarného, které nejsou orientovány ani tak na vypracování si těch či oněch konkrétních návyků a na osvojování si té či oné faktologie ze školních předmětů, která je potřebná v dospělém životě, jako spíše na rozvoj jemné motoriky, smyslového systému, obrazného myšlení a celkového individuálního tělesného a psychického rozvoje dětí v procesu těch či oněch výukových aktivit: pohybových her, kreslení, modelování, hudební výchovy – tedy všeho toho, co napomáhá organismu a psychice dítěte efektivněji se učit a lépe si osvojovat učební materiál.

A co se týká obsahu učebních materiálů, tak při práci na Základech sociologie jsme považovali za přínosné osvětlit tuto problematiku ve čtvrtém díle zveřejněném v roce 2014, viz kapitola 14: 14.1. Kánony a vědecky odůvodněné metody řešení dílčích úkolů a 14.2 Epoque a vzdělávací systém.

A jestliže v krátkosti odpovíme na otázku: Čemu by měla učit škola z hlediska vzdělání? Tak odpověď bude následující:

- V první třídě je kromě vypracování návyku uvědoměle si umět vytvořit *naladění odpovídající potřebám příslušné činnosti* (jak jsme o tom mluvili výše), druhým nejvýznamnějším úkolem – naučit školáky návyku rychločtení (místo stopkami měřeného nesmyslného deklamování textu, jako je tomu teď), které by jim v tempu listování umožňovalo „nahrávat si“ text do paměti pro jeho následné uvědomělé zpracování a porovnání se životem.

Rychločtení je nezbytným základem pro to, aby se proces získávání vzdělání stal procesem tvůrčího sebevzdělávání všech školáků na základě toho, že to, co si předtím samostatně nastudují, budou moci potom ve třídě probírat pod vedením učitelů se zaměřením na konkrétní předmět.

- Proces usměrňovaného sebevzdělávání musí všechny dovést na úroveň, kdy si osvojí dialektiku jako metodu poznání a tvořivosti cestou pokládání si otázek odhalujících ty či ony neurčitosti a nacházení odpovědí na tyto otázky, jejichž způsobilst z hlediska života bude potvrzována principem „praxe je kritériem pravdy“ (viz Část první tohoto kurzu).
- Vzhledem k tomu, že život společnosti a biosféry je charakterizován různorodými statistikami, musí výuka matematiky v základní všeobecné škole poskytovat školákům představu o tom, jak mohou být různorodé procesy v životě popisovány pomocí aparátu teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky, aby jim to umožnilo v životě operovat se statistikami a vyhodnocovat dynamiku průběhu událostí na základě vzájemného porovnávání vývoje statistik v čase přinejmenším pomocí jejich grafického znázornění jako nejvíce vypovídající formy jejich prezentace.
- Nauka dialektiky (gnoseologie), která je pro lidi geneticky naprogramovaným způsobem poznání a tvořivosti, musí být srozumitelná všem ve věku starším než 13-14 let na základě toho, co mohou sami pozorovat ve své vlastní psychické činnosti.
- Dostatečně všeobecná teorie řízení musí být součástí standardu všeobecného povinného vzdělání díky roli, kterou hraje v životě společnosti překonávání všeobecné řídicí negramotnosti.

Ten stát, který jako první zajistí všeobecnou poznávací a tvořivou (gnoseologickou) řídicí gramotnost svého obyvatelstva, se nevyhnutelně stane světovým lídrem.

- V porovnání se školou z dob SSSR, musí být mnohonásobně navýšena ilustrativní složka vzdělávacího procesu (včetně filmových ilustrací), což naštěstí současná i perspektivní počítačová a multimediální technika umožňuje¹. Texty dokonce i v případě, že školáci mají rozvinuté obrazné myšlení, nejsou dostatečné k tomu, aby porozuměli mnohým vyučovaným tématům, pro jejichž vysvětlení jsou nutné konkrétní obrazy: to platí především pro dějiny, a také pro mnohá témata z biologie a techniky. Neboť jestliže školáci obrazné myšlení rozvinuté nemají a tím spíše, je-li systémem ještě i potlačováno, produkuje textově-knižní vzdělání jen velmi sečtělé idioty.

Již dříve bylo v kapitole 10.7 (díl třetí tohoto kurzu) předvedeno, že vzdělání může být ve svém základu smyslově-intuitivní a textově-knižní. Přitom bylo poukázáno na to, že v historicky zformovaných davo-,elitářských“ kulturách je vzdělání pro všechny (včetně „elity“) postaveno na textově-knižním základu a vzdělání na smyslově-intuitivním základu je vyčleněno pouze pro představitele klanů s tou či onou esoterickou tradicí, a pro ty, koho tyto klany „adoptují“.

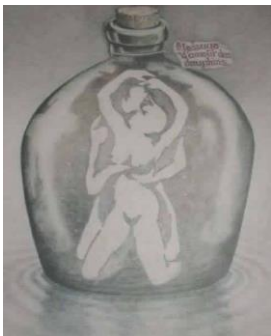
Mimoto někteří samouci v dějinách davo-,elitářských“ kultur, kteří se dokázali stát významnými činiteli v oblastech své činnosti, také dosahovali svého úspěchu tím, že založili své sebevzdělávání na smyslově-intuitivním základu.

Ale do rozebírání rozdílů ve fungování psychiky v případě, kdy si člověk osvojí vzdělávací programy na smyslově-intuitivním základu nebo na tom textově-knižním, jsme se nepouštěli, neboť tato odlišnost by měla být jasná z Části první tohoto kurzu – viz hlava 2, kapitola 4.6 a hlava 5. Proto si teď tuto otázku rozebereme právě ve vztahu k úkolu přetvořit vzdělávací systém.

¹ V současné době nám rozšíření počítačové techniky a sítě internet umožňuje založit Státní fond ilustračních a filmových materiálů ke všem učebním kurzům na základních, středních i vysokých školách a zajistit k němu volný přístup všem občanům státu. Vytvoření takového státního fondu může vyřešit úkol zvyšování kvality vzdělávání na daleko širší úrovni, než to umožňoval program kinofikace škol, který začal být realizován ve třicátých letech 20. století. V našem pojetí jsou dnes autoři učebnic a všech ostatních učebních pomůcek povinni doprovázet text ilustracemi odpovídajícími jejich obsahu, a to v dostatečném množství.

Zásadní rozdíl obou těchto variant vzdělání spočívá v tom, jak funguje psychika v každé z nich.

- Je-li vzdělání postaveno na smyslově-intuitivním základu, je posloupnost následující:

- napřed na základě informací přicházejících od smyslů (včetně intuice) psychika vytvoří systém obrazů a melodií, který je tak či onak přístupný vnitřnímu zraku (tento proces má mravně podmíněný charakter, jak to zřetelně dokládá již dříve uváděný obrázek, opakovaně zobrazený vlevo);
 - potom psychika – v případě potřeby¹ – přiřadí tomuto systému obrazů a melodií jazykové (symbolické) formy, na jejichž základě bude druhý člověk schopen vytvořit si ve svém vnímání světa systém obrazů a melodií, které se ve větší či menší míře s tím výchozím systémem budou shodovat;
 - princip „praxe je kritériem pravdy“ umožňuje prvnímu i druhému člověku uvést své vnímání a chápání světa do stavu odpovídajícího objektivní realitě prostřednictvím stejné procedury aktivizace smyslově-intuitivního základu poznání a následné korekce systému obrazů a melodií a systému jeho vazeb na jazykové (symbolické) formy (systém vyjádření obrazů a melodií prostřednictvím jazykových a symbolických forem).
- Je-li vzdělání postaveno na textově-knižním základu, bude posloupnost jiná:

¹ Tato potřeba totiž vůbec nemusí vyvstat. Jestliže se například podíváte bez puštěného zvuku na nějakou kulinární show a zapamatujete si obrazové pořadí jednotlivých kroků při vaření nějakého jídla a všechny produkty jste poznali (nebo máte k dispozici úplnou neseštěňanou nahrávku), tak jste v podstatě schopni uvařit stejné jídlo ve své kuchyni: jestliže se to nepovede hned napoprvé, tak třeba po několika pokusech. Takže k tomu ústní doprovod nebo text receptu vůbec nemusíte potřebovat.

- **první etapa – smyslově-intuitivní vnímání světa a vytvoření systému obrazů a melodií v psychice – bude vyloučena;**
- takže se první etapou stane naplnění psychiky jazykovými a symbolickými formami, kterým je nutné přiřadit určité obrazy, jenže s tímto úkolem si psychika nemůže poradit správně, nejsou-li smyslově-intuitivní základ a procesně-obrazné myšlení rozvinuty nebo jsou-li z procesu vyloučeny;
- uplatnění principu „praxe je kritériem pravdy“ je nemožné, není-li smyslově-intuitivní základ rozvinut, nebo je z procesu vyloučen, takže se potom kritérii pravdy stávají takzvané „autority v podobě osob“, „autority v podobě textů“ a možná i nějaká ta logika, což ovšem vůbec nezajišťuje pravdivost výsledků získaných při ujasňování si přečteného textu.

Vypovídajícím příkladem nezpůsobivosti textově-knižního vzdělání pro život je známá příhoda kolující po internetu:

«Jednou dnešní prvňáčky poprosili, aby nakreslili obrázky podle Puškinova čtyřverší:

<p><i>Бразды пушисты взрывая, Летит кибитка удалая. Ямицк сидит на облучке В тулупе, в красном кушаке.</i></p>	<p><i>A rozstřelujíc hebké brázdy, Smělá kibitka v dál se rozletěla, S ní vozka na kozlíku svém, V kožichu, s rudým opaskem.</i></p>
--	--

Ve výsledku z toho bylo... Nu, začněme tím, že ze všech slov nejlépe děti porozuměly slovům „kožich“ a „opasek“. Kibitka (tažené kryté saně nebo bryčka) se v představách dětí proměnila v létající stroj. A proč ne? Přece je tam napsáno, že „Smělá kibitka v dál se rozletěla“. Některé děti ji znázornily v podobě krychle/кубик (КУБитка). Létající smělá ki(u)bitka je navíc určitě velice bojovná, neboť věci rozstřeluje.

Co, nebo přesněji koho? Hebké brázdy. To jsou přece taková zvířátka (přece jsou hebká, heboučká!), něco mezi bobrem a drozdem. S tím, že by tam potom v ruském jazyce musel být tvar "браздов", si děti starosti nedělaly – a tak se na chudinky heboučké brázdy z kibitky sypou granáty a bomby.

Tuto genocidu „brázdů“ pozoruje nějaká osoba v kožichu s červeným opaskem a lopatou. To je vozka. Majitel kožichu a opasku

podle názoru dětí, nemá tedy nic společného s kibitkou a lumpárnami, které ona tropí.

Jeho údělem je kopat – létat (na kibitce) nemůže!

Ukázalo se, že nejtěžším slovem pro ně byl kozlík/облучок. Část dětí vůbec nepochopila, co to je a s čím se to jí, takže nakonec vozka s lopatou (kterou by navíc ještě mohl kopat jámy, vždyť je to ящик/яма/jáma) sedí na vlastní „zadnici“.

V jiné variantě usednul na malou obruč (обр(л)учок) a balancujícíce na něm lopatou pozoroval rozstřelování „brázdů“.

Takže výsledkem nebyl žádný obrázek saní jedoucích v oblaku sněhu blyštícího se na slunci s veselým vousatým strejdou v kožichu s červeným opaskem na kozlíku.

Místo toho se nad zemí vznáší létající pravouhlá ptákovina, jejíž smrtící údery zasahují nešťastné heboučké brázdy a to všechno balancujícíce na obruči na okraji vykopané jámy

pozoruje podezřelá osoba v kožichu s červeným opaskem a lopatou v ruce.»

Nezávisle na tom, co je na této příhodě pravdy, zda se to skutečně stalo nebo je to úplně vymyšlené, to velice názorně demonstruje nedostatek vzdělávacího systému založeného na textově-knižním základu: dítě může v absolutní většině případů přiřadit k textu jen ty obrazy, které se již nacházejí v jeho psychice; neodpovídají-li tyto obrazy tomu, co reálně daný text popisuje, pochopí ho ve větší či menší míře zkresleně, jak zcela názorně demonstruje tato příhoda. A s plynutím času se tyto chyby ve vnímání a chápání světa formované vzděláním založeným na textově-knižním základu budou hromadit tím více, čím silněji bude potlačován smyslově-intuitivní základ

osvojování si a vypracovávání nových znalostí a návyků a obrazného myšlení¹.

¹ V této souvislosti připomeneme, že v SSSR byl již ve třicátých letech 20. století spuštěn program kinofikace škol viz S. Leontěva – Debaty o „živém slovu“ – časopis *Něprikosnovennyj zapas*, č. 2, 2008: k dějinám mediálního vzdělávání v sovětské škole (http://www.intelros.ru/readroom/nz/nz_58/2396-diskussija-o-zhivom-slove-k-istorii.html). Kinofikace škol se přinejmenším v hlavních městech a oblastních střediscích stala v padesátých letech 20. století realitou: ve školách byly vyčleněny třídy, kde se daly promítat filmy. Standard školního promítání byl v těch letech založen na šestnáctimilimetrových filmech se zvukovou stopou, což v měřítku státu zajišťovalo podstatné úspory vynakládaných prostředků (kina v té době pracovala ve standardu založeném na třiceti pěti milimetrovém filmu a širokoúhlé filmy byly na sedmdesáti milimetrovém filmu). V té době byla filmově ztvárněna mnohá témata ze školních učebnic fyziky, chemie, biologie, dějin a literatury. V šedesátých letech byl však program natáčení filmů jako doprovodného učebního materiálu ve školách utlumen a v postsovětském Rusku nebyl obnoven. Frekvence promítání učebních filmů ve vyšších školních třídách v oblastních střediscích SSSR ve druhé polovině šedesátých a první polovině sedmdesátých let 20. století zřídka překračovala tři až čtyři hodiny promítání ve všech předmětech za čtvrtletí, což bylo očividně nedostačující, ani nemluvě o tom, že mnohé učební filmy nebyly právě nejlepší jak z hlediska prezentace učebního materiálu, tak i z hlediska kvality obrazu.

Kromě toho běželo od roku 1965 v SSSR na speciálně vyčleněném televizním kanále televizní vysílání pro školáky a studenty vysokých škol v souladu s jejich učebními programy: na tomto kanále se vysílaly programy z různých učebních předmětů, které se však vždy neshodovaly s učebními plány a rozvrhy hodin v konkrétních školách, a videomagnetofony byly v té době v SSSR pouze studiové (pro běžnou potřebu k dispozici nebyly). Navíc se do konce sedmdesátých let na velké části území SSSR dal chytout pouze první televizní kanál. V době přestavby tento vzdělávací kanál přestal být provozován a v postsovětské době jeho provoz obnoven nebyl. Import podobného druhu televizních pořadů z „vyspělých“ států Západu je bez ohledu na poznávací užitečnost mnohých z nich celkově projevem kryptokolonizace našeho státu.

Takže to dopadá tak, že „despota a tyran“ J. V. Stalin podporoval program kinofikace škol, který byl zaměřen na to, aby přesměroval školu od textově-knižního základu vzdělávání k smyslově-intuitivnímu. Podíváme-li se na obr. 8.5-1 (viz kapitola 8.5 verze z roku 2016 nebo zde kapitola 19.2), tak → → →

Proto vzdělávací systém postavený na textově-knižním základu, který potlačuje smyslově-intuitivní základ a obrazné myšlení (a to i prostřednictvím nedostatku pohybu), může produkovat nejen hromadu vyložených levohemisférově-„myslících“ debilů s průměrnou úrovní tuposti a tvůrčí nezpůsobivosti, ale i široce a všestranně sečtělé *význačné idioty*, kteří budou vnímáni jako dobře vzdělaní a inteligentní lidé¹. Jenže takovými široce a všestranně sečtělými debily a význačnými idioty je možné velice lehce manipulovat prostřednictvím proudu slov a symbolů úplně stejně, jako když dnes řídíme počítače programovacími jazyky různých úrovní. A stejně jako v případě řízení počítače řeší otázku kompatibility jazykových a symbolických forem s realitou života v úkolu manipulace debily a význačnými levohemisférově-„myslícími“ idioty operátor, programátor a zákazník samotných programů a postupů jejich realizace s ohledem na konkrétní životní okolnosti.

Šíření tohoto druhu masového idiotismu bude napomáhat i další šíření všemožné počítačové techniky, neboť mnohé děti naší epochy²

to objektivně napomáhalo tomu, aby měli všichni školáci otevřenou cestu k pozvednutí se na úroveň žrečské moci (Prediktor 1, Prediktor 2 – v termínech obr. 8.5-1), jejíž nositelé vždy získávali vzdělání založené na smyslově-intuitivním základu. Což znamená, že kinofikace škol napomáhala vybudování skutečné lidovlády, kde je získání žrečské moci dostupné všem.

A „humanisté“-liberálové „destalinizátoři“, ti bojovníci se všemožnými „tyraniemi“ v poststalinické době vybudovali vzdělávací systém založený na textově-knižním základu, který potlačuje smysly, intuici i procesně-obrazné myšlení, už ani nemluvě o tom, že nedostatkem pohybu a hypodynamii ničí zdraví celých pokolení a produkuje bioroboty na biologickém základu druhu Člověk rozumný. Takže „humanisté“-liberálové jsou ve skutečnosti přísluhovači a šířitelé té nejkrutější tyranie, comprachicosové ve vztahu k ostatním, a mrzáci i sami o sobě z hlediska rozvinutosti smyslově-intuitivního základu své psychiky a procesně-obrazného myšlení.

¹ Ale jak to? Oni přece s lehkostí vyplňují složité křížovky a vítězí v intelektuálních televizních hrách, znají odpověď na každou otázku, mluví a čtou v několika jazycích.

K tomuto typu biorobotů náležel J. T. Gajdar a mnozí z jeho přísluhovačů.

² «V roce 2007 si odborníci povšimli, že každým rokem stále více dětí, představitelů počítačového pokolení, trpí poruchou pozornosti, ztrátou paměti, nízkou úrovní sebekontroly, kognitivními poruchami, úzkostlivostí a depresiemi.

Výzkumy ukazují, že v mozku představitelů počítačového pokolení jsou pozorovány změny podobné těm, které se objevují po traumatickém poranění mozku nebo v ranném stádiu demence – slabomyslnosti, která se obvykle rozvíjí ve stařeckém věku.

Je těžké tomu uvěřit, ale průměrný sedmiletý Evropan již strávil před obrazovkou více než rok svého života (počítáno celých 24 hodin denně) a osmnáctiletý více než čtyři roky! (...)

Mozek je nutné rozvíjet a krmit. Všechny naše myšlenky, činy, způsoby řešení složitých úkolů a hluboké úvahy zanechávají na našem mozku své stopy. „Nic nemůže nahradit to, co děti získávají díky vlastnímu, svobodnému a nezávislému myšlení, když zkoumají fyzický svět a střetávají se v něm s něčím novým“, tvrdí britská profesorka psychologie Tanya Byron.

(...) Od roku 1970 se rádius aktivity dětí (prostoru okolo domu, ve kterém děti svobodně zkoumají okolní svět) snížil o 90%! Svět se smrsknul do velikosti obrazovky chytrého telefonu. Děti zapoměly, a co je ještě horší, prostě nevědí, jaké to je běhat v dešti, pouštět si lodičky, lézt po stromech nebo si prostě jen spolu povídat.

Celé hodiny sedí zírajíce do svých chytrých telefonů. Jenže oni přece potřebují rozvíjet své svaly, poznávat nebezpečí, které jim připravil svět a učit se vzájemně spolupracovat se svými kamarády. (...)

Mozek se formuje, když je z vnějšku stimulován, a čím více je takových stimulů tím lépe pro mozek. Proto je velice důležité, aby děti zkoumaly svět fyzicky a ne virtuálně. To je to, co potřebuje rostoucí mozek, stejně jako tomu bylo i před tisícem let.

Dítě také potřebuje zdravý a plnohodnotný spánek. Ale současné děti nejsou schopné opustit internet a odtrhnout se od počítačových her. To velmi zkracuje dobu jejich spánku a vede k jeho poruchám. Jak se může tělo rozvíjet, jestliže je člověk unavený, bolí ho hlava a školní úkoly mu vůbec nelezou do hlavy?!

Zeptáte se, jak ale mohou počítačové technologie změnit mozek dítěte? Tak zaprvé počet vnějších stimulů je omezen kvůli jednotvárnému trávení času na internetu. Dítě nezískává potřebné zkušenosti, aby se mohly rozvíjet velice důležité části mozku, které odpovídají za schopnost empatie, sebekontroly, přijímání rozhodnutí...

A to, co není používáno, odumírá. Vždyť člověku, který přestane chodit, zakrní nohy. Děti si nezvyknou zapamatovat si informace, neboť je pro ně jednodušší si je najít ve vyhledávačích. A zde máte příčinu problémů s pamětí, kterou vůbec netrénují.

Myslíte si, že děti jsou teď daleko chytrější díky internetu? A víte vy vůbec, že dnešní jedenáctileté děti řeší školní cvičení na takové úrovni, jaká

→ → →

již vyrůstají v „komunikaci“ s touto technikou, a také výhledová integrace lidského organismu a počítače do jednotného systému. Předejít se tomu dá jen jednou cestou, a tou je omezení přístupu dětí k počítačové technice v jejich volném čase.

Navíc je vzdělávací systém, který potlačuje smysly, intuici a procesně-obrazné myšlení, jedním z generátorů byrokratismu, neboť produkuje kádrovou základnu byrokracie – velké množství lidí, kteří vnímají svět výlučně jako proud textů a slov, a kteří nejsou schopni uvidět za slovy a texty skutečnost. Z části z nich se

byla před třiceti lety příznačná pro děti osmi či devítileté? Výzkumy dokládají, že jednou ze základních příčin je život ve virtuálním světě.

„Já se obávám, že počítačové technologie vedou k infantilizaci mozku, že mění mozek v mozek malých dětí přitahovaný zvláštními zvuky a zářivými barvami, které nedokáží zkoncentrovat svou pozornost a žijí pouze přítomným okamžikem“, prohlašuje Susan Greenfield.

Ale vy ještě své děti zachránit můžete! Stačí prostě omezit dobu trávenou u všemožných počítačových udělátek. Budete se divit, ale Steve Jobs, guru počítačového průmyslu, přesně tohle dělal. Jeho děti vůbec nepoužívaly iPad, a ostatní počítačová udělátka měly zakázáno používat v noci, o víkendech a o svátcích.

Chris Andersen, hlavní redaktor amerického časopisu Wired, jeden ze zakladatelů 3D Robotics, také své děti omezoval v používání počítačových udělátek. Andersenovým pravidlem bylo: Žádné obrazovky a gadgety v ložnici! „Já jako nikdo jiný vidím nebezpečí v přehnaném zaujetí internetem. Já sám jsem se s tímto problémem střetnul a nechci, aby tyto problémy měly i mé děti.“

Synové zakladatele internetových služeb Blogger a Twitter mohou používat své tablety a chytré telefony maximálně hodinu denně a ředitel OutCast Agency omezuje používání gadgetů doma na půl hodiny denně. Jeho mladší děti vůbec žádné gadgety nevlastní.

Zde tedy máte i svou odpověď na otázku: Co s tím? Postarejte se o dorůstající pokolení. Popřemýšlejte nad tím, jaká budoucnost je čeká za 10-20 let, jestliže už dnes tráví polovinu dne před obrazovkami svých supermoderních gadgetů» (http://hitrostigizni.ru/blog/43502167984/ZHutkie-posledstviya-tsifrovoy-eryi:-posle-etogo-tyi-zapretish-s?utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_3&domain=mirtesen.ru&paid=1&pad=1&mid=107C774A7B0AF13D70B934E16E7B61A8).

potom stávají profesionální byrokraté¹, a druhá – větší část – obyvateli podřízenými byrokratům a zotročenými tezí: „Já jsem jen malý člověk, co sám zvládnu?“ Takže schéma uplatňování moci znázorněné na obr. 13.2.2-1², zůstává ležet mimo jejich smysly a úvahy a nevidí v něm reálně se jim otevírající možnost, jak změnit život, ale jen neuskutečnitelnou pohádkou.

Se vzdělávacím systémem se pojí i problém korupce:

- Aby se daly řešit aktuální problémy ve společnosti a mohlo se předcházet vzniku nových, je nutné znát biologii biocenóz, biologii člověka a základy medicíny, individuální i kolektivní psychologii, dějiny rozvoje kultury, ekonomiky a financí, teorii řízení a její vazby na praxi společenského života, státního řízení i hospodářské činnosti. To znamená, že je v životě nutné znát a vidět projevy objektivních zákonitostí všech šesti skupin, o kterých jsme nejednou psali již dříve.
- Aby se z vás stal korupčník, nic z toho znát nepotřebujete. Stačí si osvojit byrokratický profesionální žargon (to vás naučí při studiu příslušného oboru na vysoké škole) a vědět: Koho konkrétně je možné beztrestně „dojit“ a „stříhat“. Komu z výše postavených v mocenském žebříčku vyčlenit jaký podíl z toho, co jste „nadojili“ a „ostříhali“ a jak mu ho správně předat. Kdo patří ke stejné skupině „dojičů“ a „stříhačů“ a kdo ke konkurenčním skupinám.

¹ Jestliže výzkumy aktivity různých mozkových zón umožní odhalit „neurofyziologický portrét byrokrata“, bude nutné ze zákona těmto lidem bezpodmínečně zakázat pracovat v orgánech státní a hospodářské moci. No, jestliže to nepůjde úplně, tak přinejmenším ve vedoucích funkcích. To znamená, že jmenovitě mocenské funkce, které řídicím rozhodnutím příslušného člověka poskytují mocenskou sílu, nesmí zastávat žádní takoví byrokraté.

A ti liberální nedovtipové, kteří budou trvat na tom, že by takový zákaz zapříčiněný neurofyziologicky podmíněným sklonem takových lidí k byrokratismu byl porušováním jejich „lidských práv“, by si měli uvědomit, že to je z jejich strany demagogie, a že reálné porušování lidských práv není jen výsadou těch či oněch jednotlivých tyranů, ale systémovou vlastností byrokratů u moci.

² Viz hlava 15 nebo podrobněji kapitola 13.2.2. — díl čtvrtý tohoto kurzu.

V takových podmínkách jsou „oběťmi boje s korupcí“, které skončí na lavici obžalovaných, ve své většině jen drobní korupčníci, kteří neměli nikoho, kdo by se za ně postavil; chamtiví a intelektuálně ne zcela zdraví jedinci, kteří se nedokázali začlenit do té či oné skupiny „dojičů“ a „stříhačů“; představitelé konkurenčních skupin, kteří tak či onak z různých příčin „neobstáli“ v konkurenčním boji o kontrolu nad příslušnou korupční oblastí nebo v ní přicházejí o své pozice, takže jsou cíleně přetlačováni a potírání konkurenčními skupinami nebo novými pokoleními ze své vlastní skupiny; ti, kteří narušili korporativní disciplínu, takže je vlastní skupina vycházející ze svých zájmů demonstrativně obětovala (aby společnosti a výše stojícím šéfům předvedla své úspěchy „v boji s korupcí“ apod.).

Jestliže s ohledem na výše řečené zhodnotíme život současného Ruska, bude tím hlavním generátorem korupce defektní, tj. z hlediska života neadekvátní vzdělání v oblasti sociologie, politologie, ekonomiky a financí, dějin rozvoje kultury, teorie státu a práva, státního a obecního řízení. Ti, kteří vycházejí z vysokých škol, kde studovali obory tohoto profilu, a chtěli by řešit problémy státu, se při svém příchodu do orgánů státní moci a oblasti řízení ekonomiky střetávají s tím, že teorie, které studovali na vysokých školách, jim neposkytují odpověď na otázku, jak společnost produkuje ty či ony reálné problémy? Jak je možné reálně potlačovat generátory těchto problémů? Narážejí na to, že teorie nastudované na vysoké škole jsou na hony vzdálené praxi těch útvarů, kam přišli pracovat.

Když si tohle uvědomí, stojí bývalý student před volbou:

- najít si jinou práci a odejít tak z oblasti řízení, ve které reálně není schopen udělat pro společnost nic užitečného;
- dál sedět na své kancelářské židli a pomalu dělat administrativní kariéru vyhýbajíc se jakékoliv kriminální činnosti;
- připojit se k jedné ze skupin uvnitř aparátu, které tak či onak zneužívají moc a v té či oné formě se podílejí na korupci.

A určitý podíl těchto lidí si zvolí třetí možnost, přičemž v řadě případů tuto svou volbu učiní ještě dříve, než vůbec nastoupí na vysokou školu, neboť jdou studovat příslušný obor jen pro to, aby si osvojili profesionální byrokratický žargon, jehož znalost jim otevře cestu k moci a možnost připojit se ke korporaci korupčníků.

V takových podmínkách korupčníci, dokonce i v případě, že netvoří absolutní většinu lidí zaměstnaných ve státním řízení, vnášejí podstatný vklad do formování obrazu státní moci z pohledu podřízené společnosti a do vztahu obyčejných lidí k mocenským orgánům, protože **ti zbylí pracovníci státního aparátu, kteří si sice neušpiní ruce korupcí, nemají znalosti o biologii biocenóz, o biologii člověka se základy medicíny, o individuální a kolektivní psychologii, o ekonomice a dějinách rozvoje kultury, o teorii řízení a jejích vazbách na praxi společenského života, státního řízení a hospodářské činnosti, neboť jim je vysoká škola neposkytla, a tak se nedokáží sami zorganizovat a změnit charakter fungování státního aparátu a oblasti řízení v ekonomice.**

To znamená, že problém nespočívá v tom, že určitý podíl státních pracovníků a poslanců jsou korupčníci, ale v tom, že ti, kteří se sami do korupce zapojit nechťejí, nejsou schopni se samoorganizovat k řešení a předcházení problémům, neboť k tomu by potřebovali mít příslušné znalosti (osvojit si a vstřebat vědecké teorie), které vysoké školy svým studentům a absolventům neposkytují. No a potom už v důsledku zaneprázdnění v práci a nerozvinutosti své individuální poznávací a tvůrčí kultury nemají čas ani sílu, aby si znalosti potřebné pro řešení problémů vypracovali sami od nuly.

Z toho plyne, že funkční strategie boje proti korupci může být započata pouze tak, že bude do života uváděna politika změny státních norem vyššího odborného vzdělání v oblasti sociologie, politologie, ekonomiky a financí, dějin kultury, teorie státu a práva, státního a obecního řízení. Vysoké školy musí poskytovat z hlediska života způsobilé znalosti o tom, jak společnost produkuje problémy, jak mají být vykořeňovány a jak jim musí být předcházeno místo toho, aby studenty nutili šprtát pseudovědecké texty, ve kterých se drzá bezobsažná demagogie prolíná s bludy a očividnými lžemi. Odhalování konkrétních korupčníků, jejich víceúrovňových rozvětvených skupin a zamezování jejich činnosti je pouze konečnou, přičemž vůbec ne tou hlavní etapou v díle vykořeňování korupce jako sociálního jevu.

Druhým faktorem napomáhajícím korupci a obnově korupce je článek 13, bod 2 současné ústavy Ruské federace, kterého jsme se již dotýkali v souvislosti s problémy organizace státního řízení:

«Žádná ideologie nesmí být ustanovena jako státní nebo povinná.»

K problému vykořenění korupce má článek 13.2 zcela přímý a bezprostřední vztah. Problém je v tom, že jedinou ochranou před prodejností úřední osoby je její věrnost velké Ideji, Ideji celospolečenského významu, a ještě lépe globálního celospolečenského významu. Jestliže taková Idea ve společnosti není a nahrazuje ji pouze demagogie na téma vlastenectví, je korupce nevyhnutelná. Když Idea existuje (třetí priorita zobecněných prostředků řízení/zbrání), mohou peníze sloužit jí, a když žádná taková Idea neexistuje, stávají se peníze (čtvrtá priorita zobecněných prostředků řízení/zbrání) pro absolutní bezideovou většinu tou nejvyšší hodnotou, majetek tím nejvyšším smyslem života a platným se stává princip „nechytí-li tě, nejsi zloděj“ a zkus nás – organizované korupčníky – jako jednotlivce chytit a obvinít z krádeže. A proto, aby se skutečně podařilo vykořenit korupci:

- musí vzdělávací systém poskytovat znalosti, které jsou adekvátní životu o tom, jak společnost produkuje problémy a jak musí být v životě společnosti potlačovány a vykořeňovány generátory problémů;
- a státní ideologie musí být vyjádřením celonárodní Ideje globálního významu.

Jenže všechny znalosti a návyky jsou pouze věnem k typu struktury psychiky a charakteru jedince, v jehož základu leží jeho typ struktury psychiky více či méně stabilní po dobu posuzovaného období jeho života.

V davo-„elitářské“ společnosti stát *úkol spočívající v napomáhání dětem dosáhnout lidského typu struktury psychiky do začátku jejich mladosti, aby si na jeho základě mohly zformovat pravověrný lidský charakter*, vzdělávacímu systému nejenže neukládá, ale ani to není byrokratizovaným vzdělávacím systémem vnímáno jako něco životného (tj. něco, co se nedá formalizovat¹), čemu by měli pedagogové všech úrovní systému sloužit ne ze strachu ani za peníze, ale podle svého svědomí pro své uspokojení – svobodně-tvůrčím

¹ Není-li něco možné zaškatulkovat, narazit na jedno kopyto (formalizovat), tak to pro byrokracii minimálně ztrácí „na přitažlivosti“ a maximálně se to pro ni stává „extremismem podrývajícím základy systému“.

způsobem se dělit o bohatství své duše; a v této věci systém pedagogů nepodporuje. V dějinách Ruska se toto odmítání projevilo v tom, že o dědictví P. F. Lesgafta, A. S. Makarenka a mnohých dalších pedagogů, kteří byli nejen učitelé, ale i vychovatelé, systém neprojevil zájem; což samozřejmě vedlo k tomu, že také neprojevil zájem o výchovu nových pokolení učitelů-vychovatelů v tomto duchu.

Problém byrokratizovaného vzdělávacího systému při řešení úkolu *výchovy pravověrného charakteru na základě lidského typu struktury psychiky, kterého musí být dosahováno na začátku mladosti*, spočívá také v tom, že charakter se formuje v reálné činnosti, a ne v různorodých uměle vytvářených formalizovaných podmínkách. Rozličné „podnikatelské hry“ včetně jejich variant jako je například „situační metoda“¹, ve kterých všichni účastníci znají své role, mohou být užitečné při vypracovávání si rozličných návyků (z větší části automatizovaných návyků, jak se pohybovat v podnikatelském prostředí, ale v žádném případě těch poznávacích a tvůrčích). „Mystéria“ se liší od podnikatelských her tím, že rozdělení rolí v nich znají pouze scénáristé a organizátoři-režiséři, a také někteří z klíčových účastníků, jejichž úkolem je být „informovanou menšinou“², tj. na první pohled vypadat „jako všichni“, ale přitom vést všechny ostatní scénářem „mystéria“ použitého pro dav k jeho konečným cílům a ke konečnému shrnutí výsledků – k vyhodnocení role každého účastníka nezasvěceného do scénáře. Tj. „mystéria“ jsou také takovou „podnikatelskou hrou“, která se hraje v prostředí té či oné množiny lidí, aniž by všichni účastníci byli obeznámeni s jejími cíli a scénáři. „Mystéria“ umožňují vyprovokovat projev těch či oněch návyků a těch či oněch osobitostí mravnosti a etiky, odhalit ty či ony

¹ «Situační metoda (angl. *Case method*) metoda konkrétních případů, metoda situační analýzy) – technika výuky využívající popis reálných ekonomických, sociálních a podnikatelských případů. Studenti musí vyhodnotit situaci, ujasnit si podstatu problémů, navrhnout možná řešení a zvolit to nejlepší z nich. Případy se zakládají na reálném faktickém materiálu nebo se blíží reálným situacím» (Wikipedie).

² Viz komentáře k publikaci Vědci odhalili, že lidem je vlastní chovat se jako „ovce“ a slepě následovat toho, kdo se stal lidrem (http://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep_print.html) v kapitole 9.1 (díl druhý tohoto kurzu).

utajované nebo neprojevující se osobitosti charakterů nebo utajované mise¹, ale nemohou být prostředkem k formování charakterů. To samé platí i pro „adventury“²: s jejichž pomocí je možné si omezeně

¹ Scénáře mnohých filmů žánru „o rozvědčících a diverzantech“ obsahují námětové linie, ve kterých jsou absolventi zpravodajských škol jakoby zanecháváni na nepřátelském území, kde se jich jakoby zmocní kontrarozvědka, se kterou tito absolventi buď začnou spolupracovat nebo houževnatě ustojí výslechy a útrapy. No a potom se ukáže, že to všechno byla pouze zkouška v imitačních podmínkách. Ti, kteří začali spolupracovat s nepřátelskou rozvědkou, jsou vyřazováni pro svou nepoužitelnost a ti, kteří touto zkouškou prošli, mohou začít plnit příslušné úkoly.

² „Adventury“ — z anglického „quest“ — poslání/výprava/hledání.

«Současné vzdělání klade důraz na to, aby školáci získali určité kompetence, což se odráží ve standardech pracovních programů základních, středních a vysokých škol, a také ve Federálním zákonu o vzdělání v RF, pro který je kompetenční přístup důležitým směrem v inovaci vzdělání [5. federální zákon ze dne 29.12.2012 číslo 273-FZ (redakce zde dne 05.05.2014) O vzdělání v Ruské federaci]. Stejně aktuální jsou dnes ve vzdělávacím procesu inovační technologie, tj. používání speciálních forem, metod, způsobů, postupů ve výukově-výchovném procesu. Jedním z takových způsobů je hodina-adventury. Je to celkem nový pojem používaný ve výuce. Tato forma hodin se postupně začíná zařazovat do výuky různých předmětů. Ovšem je velmi pracná s ohledem na svou přípravu, neboť v ní musí být obsaženy všechny příznaky hodiny z hlediska studijního přínosu a současně musí mít podobu hry. Herní podoba hodin při výuce často získává největší popularitu v mnohých vzdělávacích zařízeních, neboť dnes je na internetu možné nalézt mnoho vypracovaných podkladů a průvodních komentářů od učitelů, kteří využívají zvláštní formy hodin včetně těch herních» (A. A. Kravkov – Využívání hodiny-adventury jako inovační technologie v současném vzdělávání s cílem zformovat na hodinách informatiky u školáků určité kompetence. <http://sci-article.ru/stat.php?i=1443515206> — web Sci-article. Publikace vědeckých článků).

«**Hodina-adventury je dobrodružnou hodinou** přesahující rámec jedné školní třídy. (...)

Základní složky adventury

Učitel:

Určí téma adventury.

Připraví rozličná zadání pro zastávky (kabinety). Práce na zastávce probíhá následujícím způsobem: Tým obdrží bleskové zadání, které všichni

→ → →

vypracovat ty či ony návyky a stimulovat samostatné studium faktologie učebních programů, ale jako prostředek pro formování charakterů jsou v absolutní většině případů nefunkční.

Navíc, není-li téma „adventury“ zajímavé, není pro žáky stimulem angažovat se v učebním procesu: a v tomto případě jsou výčitky na adresu učitelů v tom smyslu, že nedokázali žáky zaujmout zbytečně, neboť osvojování si znalostí a vypracování návyků není zábavná show, ani soutěž ambicí, ale práce, která musí být prodělána i v tom případě, že sama o sobě není zábavná a její užitečnost žáci zatím nejsou schopni docenit. Proto musí být učební proces postaven na základě umění vypracovat si uvědomělý návyk dostat se do příslušné nálady, která školákovi umožní pracovat, a ne na základě vyvolání zájmu nebo využití nějakých stávajících zájmů v prostředí školáků.

Charaktery se neformují v uměle vytvořeném situačním prostředí „podnikatelských her“, „mystérií“ a „adventur“, ale v reálném životě.

Pro zformování charakteru je nutné, aby se jedinec střetával s výsledky své činnosti a mohl si uvědomit ty vlastnosti svého charakteru, které přispěly právě k takovým výsledkům, a potom na základě toho uvědoměle uplatnil svou vůli ve vztahu především k sobě samotnému.

A proto i když je učební proces na základní, střední a potom vysoké škole také jednou ze složek reálného života, není příliš vhodný

musí vyplnit, potom se účastníci rozdělí na tři skupiny a řeší ostatní zadání v menších skupinách.

Vypracuje se trasa adventury – mapa. Mapa je důležitá, neboť pedagog-velitel stanice prověřuje vyplnění zadání a uvádí na mapě počet bodů, které skupina na dané stanici získala.

Formuje skupiny se stejným počtem žáků a úrovní znalostí.

Žák:

Obdrží seznam témat, která bude nutné zopakovat, nebo otázek, na které musí najít odpovědi, aby zvládnul zadání adventury. To je etapa přípravy.

V procesu samotné hodiny musí správně splnit co nejvíce zadání za 10-13 minut. Doba průchodu stanicí je přísně limitována – to zvyšuje disciplínu týmu a pomáhá udržovat tempo hodiny a zájem žáků» (M. J. Achapkina, učitelka anglického jazyka na gymnáziu Pušchino: <http://questforstudy.ru/about>).

k formování charakteru. Problém je v tom, že učební proces zahrnující deset i více let poskytuje výsledky rozložené v čase v intervalu, který začíná ukončením studia a končí se závěrem života: to právě v tomto období se v praktické činnosti projevuje jak životní způsobilost učebních programů, tak i kvalita jejich osvojení v průběhu studia. Proto jedinec dokáže zhodnotit výsledky svého studia až v dospělém věku, a toto zhodnocení tedy nemůže být užitečné pro formování jeho vlastního charakteru, ale až pro formování charakteru jeho dětí a vnuků jak v individuálním kontaktu s nimi, tak i předáváním životních zkušeností v procesu formování jejich duchovního dědictví (tj. eggregoriálního); svůj charakter může sice na základě svého zhodnocení potom změnit, ale přece jen je lepší do dospělého života vstupovat již s pravověrným charakterem, v jehož základu leží lidský typ struktury psychiky.

Právě tato okolnost, že výsledky učebního procesu je možné zhodnotit až v daleké budoucnosti, což ho činí nevhodným pro formování charakterů, vedla Sovětskou moc k tomu, že si přála udělat školu „pracovní“¹.

Pracovní činnost za podmínky, že doba trvání cyklu „začátek práce – její výsledek“ nepřekračuje dobu jednoho roku (kalendářního a ještě lépe školního), umožňuje školákovi (přinejmenším z druhého stupně a vyšších tříd) uvědoměle se podílet na kolektivní pracovní činnosti a na výsledcích kolektivní práce, pochopit jejich podmíněnost mravností a etikou jeho samotného a dalších účastníků pracovního kolektivu, získat vlastní prožitky a uvědomit si užitečnost pracovní činnosti pro společnost i pro samotné její účastníky.

Avšak s ohledem na motivaci k práci neexistuje nic horšího než jalovost nabízené „práce“.

Právě v důsledku toho, že se při takzvaných „pracovních hodinách“ bez užítku znehodnocovaly materiální zdroje, aniž by se vyráběla nějaká užitečná produkce, přinášely po celou dobu existence SSSR tyto „pracovní hodiny“ zhoubnou škodu, neboť stimulovaly

¹ O „pracovní škole“ viz:

<http://pedagogical.dicionary.academic.ru/3208/%D0%A2%D1%80%D1%83%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%8F%D1%88%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0> (Pedagogický terminologický slovník).

rozvoj nevědomých automatismů dělat špatně uloženou práci, a neposkytovaly možnost naučit se alespoň nějaké profesi, se kterou by se dalo uspět ve společenské dělbě práce dospělých, nebo individuální řemeslo. Stejný výsledek přinášelo i zavádění umělého téměř stoprocentně vysokého „školního prospěchu“ v zájmu školských úředníků, kdy za trojky a dvojky (respektive trojky a čtyřky v českém systému) mohou učitelé, a ne špatní žáci: to vychovává v dítěti nezodpovědnost a přesvědčení o jeho beztrestnosti, se kterými potom vstupuje do dospělého života, a to jak pracovního, tak i osobního. V těchto případech fungují principy: 1) z činů se rodí zvyk, ze zvyku charakter a z charakteru osud; 2) co se v mladosti naučíš, je jak vytesané do kamene, co v dospělosti, jak v písku napsané...

Úkol integrace školy a společenské výroby s cílem zformovat u dorůstajících pokolení svědomitost v práci a pravověrný charakter v SSSR tímto způsobem tedy vyřešen nebyl, a to i proto, že závodní školy a potom odborné učňovské školy byly hodnoceny jako školní zařízení podřadné kvality, do kterých se většinou dostávali ti, kteří se na základní škole nedokázali učit na „chvalitebnou“ a „výbornou“; což znamená, že si z nějakých důvodů nedokázali zapamatovat obsah textů ze školních programů. Výsledkem bylo, že ve studiu na vysokých školách v SSSR bezprostředně po ukončení středního vzdělání pokračovali většinou absolventi středních škol, a ne odborných učilišť. Pokus zapojit školáky ze všeobecných škol do pracovní činnosti na základě speciálně vytvořených vzdělávacích a výrobních kombinátů určených pro více škol, které školáci z těchto škol navštěvovali jednou až dvakrát týdně, také nebyl efektivní v důsledku dlouhých přestávek mezi dvěma za sebou jdoucími návštěvami kombinátu, což neodpovídá věkové psychologii (úrovni rozvinutosti psychiky adolescentů), která vyžaduje každodenní pracovní činnost jako faktor, jehož vlivem se formuje charakter, jež doprovází vlastní studium.

Jediný, komu se v našem státě podařilo na systémové úrovni vyřešit problém integrace reálně společensky prospěšné pracovní činnosti do učebního procesu (na úrovni „pilotního projektu“, který prokázal svou efektivitu) byl již zmiňovaný A. S. Makarenko.

Jen pro informaci: jeho rukama prošlo okolo 3000 nezletilých delikventů-bezprizorních dětí a ani jedno z nich se nevrátilo do

kriminálního prostředí: všechny si našly své místo v pracovním životě SSSR¹.

A to právě v důsledku toho, že systém A. S. Makarenka nejen poskytoval plnohodnotné vzdělání, nejen umožňoval dětem osvojit si jejich tvůrčí potenciál, ale formoval i jejich charaktery a pomáhal dětem (včetně nezletilých delikventů) překonávat chyby a nedostatky jejich předešlé výchovy a sebevýchovy.

«A právě ty „tři pilíře“ Makarenkova systému – výchova prací, hra a výchova kolektivem – u nás byly podivně překrouceny. Vezměme si třeba práci, nebo jak se tomu ještě někdy ironicky říká „pracovní terapii“.

Zde by možná mnozí mohli zopakovat slova hrdiny z povídky Hvězdný lístek autora Vasilije Aksjonova: „Ve škole nás učili pracovat. To byla hodina, při které jsme měli chuť všechno rozbít.“ Svatá pravda. Jestliže „práce“ je v tomto pojetí tím, že všichni bez zájmu lepí krabičky nebo šijí plátěné rukavice, tak se to žádnou „výchovou“ nazvat nedá. Mimochodem i sám Makarenko s tím souhlasil: „Tyto dílny: obuvnická, krejčovská a truhlářská byly považovány za alfu a omegu pedagogického pracovního procesu. Cítil jsem k nim nechuť. Vůbec jsem nechápal, k čemu mají sloužit. Proto jsem je po týdnu zavřel.“

Práce již bez uvozovek spočívala v tom, že Makarenko svým nezletilým delikventům důvěřoval. Proto také od nuly vybudovali dva vysoce technologické závody na výrobu elektromechanických nástrojů (podle rakouské licence) a proslulých fotoaparátů FED (podle německé licence). Mládež z jeho kolonie si osvojila i ty nejsložitější technologie, úspěšně pracovala a vyráběla hi-tech výrobky své doby. Bylo to šíleně smělé. Jen se pokuste představit si současné vězení pro nezletilé, kde by dokázali zorganizovat výrobu řekněme počítačových her nebo antivirových systémů. Nemožné? A tehdy se to stalo skutečností!

To samé platilo pro kolektivismus. Jestliže Němci, kteří studovali a zaváděli Makarenkův systém, kladli důraz na práci, tak Japoncům se

¹ Životopisné údaje některých jeho svěřenců jsou uvedeny na webu: <http://www.makarenko.edu.ru/1.htm>.

velice zalíbila kombinace odpovědnosti a tvořivosti, a také kolektivní odpovědnosti. V padesátých letech 20. století se u nich Makarenkovy práce vydávaly ve velkých nákladech pro vedoucí závodů. A teď se již prakticky všechny japonské firmy budují podle šablony pracovní kolonie našeho pedagoga.

A je tedy dvojnásob smutné, že se ty stejné Makarenkovy zásady k nám teď vracejí v podobě „korporativních akcí“, „teambuildingů“ a „umění pracovat v týmu“, v podobě „výchovy pracovníka cestou zvyšování jeho motivace“¹.

Jenže systém A. S. Makarenka znamená debyrokratizaci školy a angažování svědomitých pedagogů-tvůrců, neboť každá tvořivost je unikátní, a proto nemůže být zaškatulkována a formalizována ve stylu „dělej to přesně tak a dostaneš výsledek“, „správně vyplň kolonky ve výkazu a budeš dobrým pedagogem“; nebo to znamená vznik společenské iniciativy, která škole uloží jako první prioritu úkol formovat charakter v reálně společensky užitečné pracovní činnosti s doprovodným úkolem *poskytnout plnohodnotné vzdělání odpovídající příslušné epoše a jejím perspektívám*, protože jen takové vytyčení priorit umožní vždy udržovat vzdělání na úrovni požadavků epochy a jejích perspektiv.

¹ «Paradox systému Antona Makarenka, který zaváděli po celém světě jen u nás ne» (týdeník Argumenty a fakta, č. 11 ze dne 13.03.2013: http://www.aif.ru/society/history/paradoks_sistemy_antona_makarenko_ee_vn_edryali_vo_vsem_mire_no_ne_u_nas).

19.4. Věda

VĚDA, chápaná jako společenská instituce, zaujímá v systému sociálního řízení zvláštní místo. Je-li při provádění analýzy procesů sociálního řízení tato zvláštní role vědy v systému a v procesech sociálního řízení ignorována, nemůže být taková analýza adekvátní a této chyby se dopouští všechny učebnice sociologie a politologie z postsovětské doby vyprodukované ministerstvem školství a vědy.

Provedeme-li analýzu plné funkce řízení ve vztahu ke společnosti, tak na počátku a konci všech vnitřních sociálních okruhů cirkulace *informací celospolečenského významu v procesu řízení* je konceptuální moc:

- která vypracovává koncepci organizace života společnosti v návaznosti pokolení a zavádí ji do života společnosti;
- je svou povahou samovládná a to vytváří předpoklady k tomu, že se nemusí společnosti zodpovídat, a proto se vůči ní může chovat nezodpovědně, a tyto předpoklady se v podmínkách davo- „elitářství“ nevyhnutelně realizují;
- kromě toho není z různých příčin konceptuální moc historicky reálně přítomna a neobnovuje se v návaznosti pokolení v kulturách všech společností, takže tyto společnosti a jejich státy potom nejsou plně suverénní.

Činnost konceptuální moci a tím pádem plná suverenita státu a společnosti není možná bez *vědy, která by byla adekvátní objektivní realitě*.

Rub tohoto tvrzení spočívá v tom, že věda, která neodpovídá objektivní realitě, se historicky reálně stává součástí systému kulturně podmíněných „her s nenulovým součtem“ a je podporovaná protispolečenskou konceptuální mocí právě v této své kvalitě pokřivenosti. Mezitím se v takto podřízené společnosti kultivuje víra v pravdivost její pokřivenosti. Kult tohoto druhu pseudovědeckého zkreslení reality je jedním z prostředků, který podřízené společnosti brání získat konceptuální moc a plnou suverenitu.

To právě věda je nástrojem pro řešení těch úkolů, které v dávnověku – v epoše předcházející oddělení vědy a náboženství v kultuře biblické civilizace – řešila moc žreců a znacharů (viz kapitola 8.5 – Část třetí, díl druhý tohoto kurzu). Svou řídicí podstatou

byla moc žreců a znacharů mocí konceptuální a věda byla jedním z jejich nástrojů. Posláním vědy v průběhu uplatňování plné funkce řízení ve společenském životě je obsluhovat konceptuální moc tím, že bude řešit dva základní úkoly:

- Odhalovat problémy v životě společnosti a hrozby pro její další rozvoj.
- Nacházet cesty a vypracovávat metody řešení problémů a ochrany před hrozbami.
- Zároveň je věda společně s intuicí prostředkem pro řešení úkolů udržování stability objektů řízení ve smyslu předvídatelnosti jejich chování ve všech oblastech života společnosti. A samotný souhrn teorií vědy je svého druhu „časovým intervalem“ intuitivních prozření lidí, pochopení jejich smyslu a vyvození si z nich ponaučení za celé dějiny lidstva.

Samotné poznání Světa má význam v životě společnosti pouze jako základ pro řešení tří výše uvedených úkolů, neboť poznání otevírá možnosti a poskytuje prostředky pro jejich řešení.

Je ovšem nezbytné poukázat na to, že moc žreců-znacharů stála a stojí nad státní mocí v tom smyslu, že to právě ona tím, že vypracovává koncepci a zavádí ji do života společnosti, určovala a určuje směřování a charakter činnosti instituce státnosti a architekturu struktur orgánů státní moci. A právě tento vztah v řadě případů podmiňoval stabilitu starověkých civilizací po dobu několika tisíciletí, jako například Egypta v době faraonů. Tento vztah se projevil i v architektuře státnosti Egypta z doby faraonů znázorněné na obr. 8.5-1 (viz kapitoly 8.5 verze z roku 2016 a 19.2).

Samovládný a *nad zákonný*¹ charakter konceptuální moci znemožňuje volbu nebo ustanovení státní konceptuální moci prostřednictvím kodifikovaných procedur v podobě produktu

¹ Jak již bylo zmíněno dříve, tak každé zákonodárství je vyjádřením koncepce, tj. její důsledek; jinak řečeno, koncepce je ve vztahu k legislativě a zákonodárství prvotní, a jako „duch“ zákona, tedy ne jako „písmeno“ zákona, určuje charakter právní aplikační praxe. Proto také jestliže je „duch“ lidí v mocenských strukturách uplatňujících právo v moci jedné koncepce a „písmeno“ zákona sepsané na základě jiné, nebude právní aplikační praxe odpovídat „duchu“ koncepce, na jejímž základě byla vypracována „písmena“ právních textů. Právě takto to dopadalo v SSSR ve Stalinově epoše.

specializovaných orgánů v systému dělby moci. Proto neexistuje mnoho způsobů, jak může autokracie konceptuální moci proniknout do státního řízení. Jsou to:

- konceptuální samovláda hlavy státu¹;
- takzvané „konzultační služby“ poskytované nositeli konceptuální moci vyšším státním úředníkům²;
- přítomnost dostatečně rozšířené subkultury reprodukcující nositele konceptuální moci, která by byla stabilní v návaznosti pokolení, a díky které by ve společnosti celkově a také v prostředí politiků a státních úředníků byla přítomna vrstva konceptuálně mocných lidí dostatečně početná a autoritativní³, takže by byla schopna zajistit

¹ To, že je monarcha konceptuálně mocný, je pro monarchisty axióm, který se však v životní praxi ne vždy potvrdil: a konkrétně v důsledku konceptuální bezmoci Mikuláše II. nastoupilo Ruské impérium za jeho vlády cestu k sebelikvidaci – a žádný „šamanismus“ církve (svátost rituálu korunovace a pomazání) nepomohl...

V očích konceptuálně bezmocných protivníků J. V. Stalina byla jedním z jeho zločinů, jehož skutkovou podstatu nejsou schopni kvůli své vlastní řídicí negramotnosti ani zformulovat, jeho konceptuální moc – konceptuální samovláda, přičemž alternativní k biblické koncepci, jejímiž otroky jsou všichni protivníci bolševismu.

Jenže to není právě ta nejspolehlivější varianta zajištění suverenity společnosti a jejímu státu, a proto je v mnohém z hlediska života pravdivý aforismus *«národ, který může a musí být spasen jedním jediným člověkem, nezasluhuje smilování»* (Johann Gottfried Seum (1763 — 1810), německý publicista a básník), přestože mise osobnosti v dějinách může být přesně taková – svým individuálním darem společnosti tuto společnost může zachránit nebo vytvořit předpoklady k její záchraně.

² V souvislosti s tím uvedeme jedno súfijské přísloví: *«Ten nejhorší z mudrců vyhledává společnost vládců, ten nejlepší z vládců společnost mudrců»*. Na nepochopení této skutečnosti a na víře, že odborné diplomy jsou důvěryhodným svědectvím o moudrosti daného člověka, ztroskotávají absolutistické monarchie, parlamentní republiky i diktatury, když upadají do iluzorního přesvědčení, že sociální postavení je objektivním dokladem moudrosti, tj. jestliže se drží zásady „jsem-li já šéfem, jsi ty hlupákem, jsi-li ty šéfem, jsem tím hlupákem já“.

³ A vzhledem k tomu, že konceptuální moc je svou podstatou autokratická, začíná skutečná demokracie tím, že zajišťuje přístup ke znalostem a návykům potřebným pro získání konceptuální moci všem členům

→ → →

konceptuální určitost a stabilitu řízení na základě rozvoje koncepce v souladu s „výzvami doby“.

Ten poslední bod je tou nejspolehlivější variantou pro získání a udržení suverenity společnosti a jejího státu.¹

Jenže v jakékoliv z těchto variant proniknutí konceptuální moci do státnosti musí být koncepce řízení jazykově vyjádřena v podobě teorií tvořících základ vědecko-metodologického zajištění státního řízení (pro odborníky) a také v podobě státní ideologie (pro celou společnost) ohlašující cíle politiky státu, způsoby a prostředky jejich dosahování a závaznost této ideologie jako ideového základu kázně a sebekázně, které se budou projevovat v práci státního aparátu způsobem dobře srozumitelným všem občanům.

Z uvedeného lze vyvodit:

- souhrn zákonodárné, výkonné a soudní moci v systému dělby moci současných „demokratických“ republik a konstitučních monarchií, a stejně tak v nedemokratických „totalitárních diktaturách“ nezajišťuje realizaci plné funkce řízení na profesionálním základu;
- kultura smyslů a intelektuální činnosti, která převládá v současných „demokratických“ a stejně tak „totalitárních“ společnostech neumožňuje tamním společnostem stát se

společnosti a především pak dorůstajícím pokolením. Právě to totiž vylučuje zneužívání moci ve společnosti a zejména možnost zneužití nejvyššího vnitřně sociálního druhu moci – konceptuální moci.

S ohledem na tuto okolnost je ústava SSSR z roku 1936 vyhlášující právo na vzdělání, přímé volby poslanců do Sovětů všech úrovní a jejich povinnost skládat účty svým voličům, v souladu s režimem uplatňování plné suverenity státu v návaznosti pokolení díky tomu, že tak ve společnosti existuje v návaznosti pokolení stabilní subkultura reprodukce nositelů konceptuální moci a je zaručena jejich účast v práci všech orgánů státní a hospodářské moci státu. Právě to nás opravňuje hodnotit Stalinovu Ústavu jako jedinou demokratickou ústavu na světě.

¹ Podle všeho byla v dějinách současné globální civilizace tato varianta naplnění konceptuální moci poprvé zaznamenána v Koránu jako návrh lidem Shora: *«Necht' stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné. A takoví budou blaženi»* (Korán, 3:104).

konceptuálně mocnými a tím pádem ani suverénními a demokratickými, neboť:

- suverenita je konceptuální moc realizující se v praxi sociálního řízení;
- a demokracie, která není formální, ale skutečná je konceptuální moc, jejíž osvojení je dostupné každému, kdo o to projeví zájem, a je *obnovitelná v návaznosti pokolení*, což činí společnost občanskou a státnost organickou součástí občanské společnosti, které je celkově podřízena.

Takový vztah žrečské moci (moci vědy fungující v rámci Božího Záměru) a státní moci je organický, a proto se pro zajištění bezpečnosti společenského rozvoje, včetně biosféricko-sociální (ekologické), ekonomické a technosférické bezpečnosti musí stát normou politické praxe v naší epoše i do budoucna.

A aby společnost byla chráněna před různorodým zneužíváním moci, musí být znalosti a návyky potřebné pro uplatňování konceptuální moci všeobecně dostupné, aby si je mohli osvojovat všichni bez výjimky. To znamená, že se kultura nesmí dělit na dvě složky, jako tomu bylo ve starověkém Egyptě a bylo příčinou jeho krachu v procesu formování Západní regionální civilizace – svým charakterem kapitalokratické (založené na moci kapitálu):

- na složku exoterickou (dostupnou všem a v některých aspektech vnímání a chápání světa záměrně defektní) a
- a složku esoterickou (dostupnou pouze vyvoleným, potřebným k tomu, aby se sama moc mohla obnovovat v návaznosti pokolení a udržovat svou převahu nad exoterickou složkou v klíčových aspektech vnímání a chápání světa).

To znamená, že věda jako společenská instituce v sobě musí vykořenit mafiánskost, která je veřejně společnosti prezentována v přijatelně vypadající podobě „vědeckých škol“, které jsou však ve své činnosti otroky předsudků, které se v nich zformovaly na téma: Co je to pravda? a Co „pseudověda“? bez ohledu na princip „praxe je kritériem pravdy“.

*

*

*

Takový je význam a vzájemné vazby základních společenských institucí v podrobnějším podání, než jak to bylo zkratkovitě uvedeno v tabulce 18-1. Narušení fungování každé z nich a jejich objektivně potřebných vzájemných vazeb tak či onak vede v životě společnosti ke vzniku problémů, takže strategickým prostředkem k jejich vyřešení je návrat společenských institucí a jejich vzájemných vazeb ke své přirozenosti.

Hlava 19 v redakci ze dne 28.11.2016

Příloha č. 5
Teze z vystoupení
hlavy ministerstva ekonomického rozvoje RF E.
S. Nabiullinové
na Moskevském urbanistickém fóru
8. prosince 2011¹

Stále větší počet lidí žije ve městech. Role měst na planetě prudce vzrůstá. Už dnes je 53% obyvatelstva planety městského typu. A Rusko svou urbanizací světový průměr ještě převyšuje. Již 73% našich občanů žije ve městech. Je to o něco nižší úroveň, než jaká je urbanizace v USA (80%).

V souladu s nedávným výzkumem McKinsey dnes 600 největších měst světa produkuje více než polovinu světového HDP a v roce 2025 se jejich podíl v ekonomice planety přiblíží 60%.

Změny probíhají i ve struktuře měst. Roste počet obyvatel velkých měst, kam se přesouvají i obyvatelé z malých a středních měst.

V Rusku je situace velice podobná. 20 největších měst našeho státu produkuje 50% našeho HDP a v budoucnu se tendence růstu tohoto měrného podílu zachová. Jde o přirozený chod věcí, další krok v rozvoji prostorové ekonomiky a světa, i Ruska.

Ve druhé polovině 20. století se vyprofilovala města-lídři, ve kterých se teď každým rokem koncentruje stále větší ekonomický výsledek a stále více obyvatelstva. Velká města v Rusku i ve světě rostou a zároveň dochází k úbytku malých a středních měst, který je dobře pozorovatelný. Migrační přesun z malých měst do větších je dnes hlavním migračním trendem v našem státě, který musíme brát na zřetel ve své ekonomické, demografické, infrastrukturní a sociální politice.

Výzva modernizace a inovačního rozvoje je spojena s kvalitou městského prostředí.

¹ Podle publikace na oficiálním webu ministerstva ekonomického rozvoje RF: http://economy.gov.ru/minec/press/news/doc20111208_004.

Naše velká města se zformovala v polovině 20. století vlivem tehdy pokračující industrializace a určitou dobu normálně plnila svou roli.

Jenže nastavení úkolu modernizace, rozvoje inovací v Rusku a rozvoje servisního sektoru ekonomiky od základu obsahově mění i otázku, jak by mělo vypadat prostředí velkých ruských měst. Kvalita městského prostředí má přímý vliv na úspěšnost kurzu zaměřeného na inovační rozvoj jakéhokoli státu: už na tom prostém základu, že nositeli inovací jsou lidé a inovační rozvoj je závislý na kvalitě lidského kapitálu. Člověk zapojený do inovační ekonomiky má určité charakteristiky a určité požadavky na způsob svého života. Inovační ekonomika je v podstatě globální. Konkuruje si nejen o investice do inovací, ale i o lidi, kteří jsou nositeli kompetencí a inovačního podnikatelství.

Naše města zatím tím stimulem nejsou, a to je značnou překážkou pro přítok kvalifikované pracovní síly do Ruska. Jeden z uznávaných světových ratingů přitažlivosti měst pro život prováděný společností Mercer analyzuje 221 měst. O kvalitě našeho městského prostředí dostatečně vypovídá už ta prostá skutečnost, že do tohoto ratingu jsou zařazena pouze 4 ruská města: Moskva, Petrohrad, Novosibirsk a Kazaň. Moskva v něm zaujímá 163. místo a celá skupina našich měst se nachází ve 20% spodní část ratingu. Za těmito čísly se ukrývá jedna jednoduchá pravda, aby přitáhnul do takového městského prostředí kvalitní pracovníky, musí je náš byznys zatím značně přeplácet.

Proces úbytku malých a středních měst vyžaduje od Ruska projekt pro růst kvality městského prostředí miliónových měst. A proč je tomu tak?

Za tři vlny industrializace jsme zformovali velice rozsáhlou a místy nadbytečnou síť malých a středních měst, která jsou teď krajně citlivá na efektivitu jednoho nebo několika surovinových nebo průmyslových podniků. Těmto obcím se ještě říká monoměsta. Dnes je u nás takových měst okolo čtyř stovek.

V minulém roce vláda poskytla pomoc 35 takovým obcím celkům. V tomto roce je v plánu realizace projektů v 15 městech. Federální podpora spočívá ve spolufinancování objektů infrastruktury, které jsou potřebné pro realizaci investičních projektů zaměřených na diverzifikaci ekonomiky a snížení monozávislosti.

Je očividné, že v příštích několika desetiletích bude problematické zachovat životaschopnost všech těchto obecních celků. Úbytek menších měst je bohužel nepřekonatelnou globální tendencí a my na to nemůžeme nebrat ohled.

Navíc existují analýzy zasluhující naši pozornost, že zachování ekonomicky neefektivních malých měst za každou cenu a bránění přesunu práceschopného obyvatelstva do velkých měst nás může připravit o 2 – 3 % ekonomického růstu. Protože velká města jsou v porovnání s těmi, které jsou závislé na osudu 1 – 2 – 3 podniků, v současném světě bezesporu ekonomicky efektivnějšími a stabilnějšími subjekty. Nejen ekonomika služeb a znalostí, ale i současný průmysl inklinuje k městům, vedle kterých vyrůstají moderní průmyslové zóny. Samozřejmě, že i zkušenosti z ostatních států potvrzují, že přesto mnohá – i když ne všechna – malá a střední města si dokážou najít v něčem své uplatnění a stát se konkurenceschopnými a tím pádem i životaschopnými.

Existují odhady, že v průběhu příštích dvaceti let může z malých měst v Rusku odjet řádově 15 – 20 miliónů lidí. A otázkou je, zda jsou naše velká města připravena přijmout a kvalitně využít tento zdroj? Nebo to pro ně bude nezládnutelná výzva? Mnohá z nich už teď ztrácí dech kvůli:

- 1) složitosti přijímání rozhodnutí o územním rozšiřování městské zástavby;
- 2) nízkým tempům rozvoje městské dopravní a komunální infrastruktury;
- 3) úrovni sociálních služeb, která neodpovídá ani požadavkům obecně „střední třídy“, natož jmenovitě „inovační třídy“;
- 4) nízké úrovni zajištění osobní bezpečnosti;
- 5) špatné ekologii.

Těchto pět problémů rozvoje měst je již dnes z hlediska požadavků „nové ekonomiky“ překážkou.

Při dalším přesunu obyvatel do měst se tyto problémy budou jen dále vyostřovat.

Je nutné začít přemýšlet o způsobech dostatečně rychlé modernizace městského prostředí velkých měst v našem státě, nebo alespoň našich dvanácti miliónových měst. Musíme vytyčit priority, aniž bychom zapomínali na jiné a urychlit jejich přednostní rozvoj.

A přitom musíme brát ohled i na to, že samostatnost na regionální úrovni je velkým problémem, počet regionů-donorů neroste. Zajištění dostatečných příjmů na obecní úrovni je velmi nízké. Existují dva způsoby, jak odpovědět na výzvy spojené s přednostním rozvojem kvality měst.

První: značná decentralizace systému pravomocí a mezirozpočtových vztahů s převedením značných zdrojů na obecní úroveň. Takto přejde odpovědnost za rozvoj kvality městského prostředí plně na obecní úřady.

Nebo druhý: centralizovaná volba měst prioritních pro rozvoj státu s realizací dobře naplánovaných megaprojektů federálního významu doprovázených federálními investicemi na jejich území.

Samozřejmě, že čistě jeden model to nebude. Vláda teď pracuje nad prezidentovým pokynem provést určitou decentralizaci regionální politiky státu a přerozdělit pravomoci ve prospěch regionů.

Přitom ten proces modernizace velkých měst znamená bilióny rublů dlouhodobých účelových investic. Takové příjmy se nám sotva povede převést na obecní úroveň. Takže ta varianta federálního centralizovaného plánování rozvoje velkých měst musí být očividně posuzována jako doplněk k decentralizaci a zajišťování vlastních zdrojů na rozvoj regionální a obecní úrovně.

Řešení úkolů restrukturalizace městského prostředí velkých měst vyžaduje součinnost na federální, regionální i místní úrovni.

Již dnes federace aktivně pracuje na projektech rozvoje měst. Rozvoj Soči prostřednictvím přípravy Olympiády, Vladivostoku prostřednictvím přípravy summitu APEC, Kazaně prostřednictvím přípravy Universiády, příprava měst k mistrovství světa ve fotbale, to všechno nebylo nic jiného než projekty modernizace městského prostředí s využitím značných federálních zdrojů. Nějaké zkušenosti z realizace takových projektů jsme tedy již nahromadili a můžeme si z toho vzít „ponaučení“.

Co se týká zkušeností negativních, tak ty podle mého spočívají v tom, že není zapotřebí čekat na speciální příležitosti a výsledky archeologických výzkumů, abychom se pustili do plánování a investování do rozvoje měst. Řešit problémy rozvoje měst nesmíme nárazově a ve spěchu, abychom k určitému datu stihli dokončit ty či ony stavby, ale každoročně na základě přesných, detailně propracovaných plánů. Tedy k žádným výročím, ale prostě proto, že je

to důležité pro rozvoj státu a zlepšení životních podmínek našich občanů.

Právě takové vyvážení těchto dvou priorit nám umožní opustit model rozvoje shora dolů a doplní úsilí federálního centra iniciativou samotných měst a regionů.

A ještě jeden důležitý detail – světová zkušenost dokládá, že přitahování investic do městské ekonomiky není možné bez kvalitně připravených dokumentů strategického plánování. Tyto dokumenty však občas v mnohých ruských městech neodpovídají soudobým požadavkům.

Zde nás čeká spousta práce jak na zdokonalování zákonodárství v oblasti územního plánování a stavebního řádu, tak také, což je neméně důležité, na zvýšení kvality přípravy kádrů pro práci v orgánech odpovědných za městský rozvoj.

Vnitřní prediktor SSSR: Jestliže porovnáme teze z vystoupení E. S. Nabiullinové s objektivními zákonitostmi všech šesti kategorií, kterým je podřízen život lidí, sociálních skupiny, kulturně svébytných společností i lidstva jako celku, tak zjistíme, že svědčí o její do nebe volající nekompetentnosti ve věci, do které se pustila a o slabomyslnosti, která jí neumožňuje uvědomit si vlastní nekompetentnost, což je nezbytné k tomu, aby se začala sebevzdělávat a překonala ji. Tyto teze však E. S. Nabiullinová sotva sepisovala sama, což znamená, že jsou i vyjádřením nekompetence aparátu ministerstva ekonomického rozvoje.

Na druhou stranu vzhledem k tomu, že na Moskevském urbanistickém fóru toto její vystoupení nevyvolalo žádné námítky, je to také ukazatelem nekompetentnosti, myšlenkové povrchnosti a nezodpovědnosti „vědeckého“ a „podnikatelského“ společenství, které se tohoto fóra účastnilo.

Příloha č. 6.
Úryvek článku J. Š. Bucha
«Lesgaft a jeho teorie formování mravních
základů osobnosti»¹

V roce 1889 P. F. Lesgaft napsal článek Antropologie a pedagogika, ve kterém tvrdil, že pedagogika se musí stát součástí nové antropologie – nauce o člověku. V ruském jazyce je synonymem k antropologii – человековедение/studium člověka/poznávání člověka/věda o člověku.

V roce 1893 posluchač domácích kurzů I. M. Sibirjakov daroval P. F. Lesgaftovi 350 tisíc rublů². Za tyto peníze byla v Petrohradu zřízena biologická laboratoř, ve které mohli pracovat vědci, kteří neměli dost prostředků pro své výzkumy. Jednalo se o předobraz vědeckovýzkumného institutu.

V roce 1896 byly vedle provozu laboratoře zahájeny i kurzy pro vychovatelky a učitelky tělesné výchovy, ze kterých se vyvinuly proslulé kurzy P. F. Lesgafta, jejichž ředitelem zůstal až do dne své smrti 28. listopadu 1909.

¹ Autorem je Jefim Šmuljevič Buch, pedagog Moskevské městské pedagogické univerzity, zveřejněno v časopisech: Národní vzdělání č. 2, 2005 – str. 189-196; Škola a výroba č. 1, 2005 – str. 10. Komentáře ve vysvětlivkách k textu uváděného úryvku a formátování odstavců jsou naše.

² Připomeneme, že v té době uběhlo pouze 6 let od doby, kdy vstoupil v platnost Výnos o kuchařčiných dětech, který podstatně omezil přístup ke vzdělání dětem „prostého původu“. Peníze to v té době byly značné (350 000 rublů bylo řádově 10% z ceny, za kterou byl postaven křížník Aurora) a daroval je mecenáš, nebyly vyčleněny ze státního rozpočtu impéria, neboť carské úřady řešily očividně důležitější úkoly, než nějaké zvyšování kvality vzdělání a rozšiřování možností jak dopřát co nejširšímu okruhu obyvatelstva systémové vzdělání.

Navíc vyšší policejní šarže a školští úředníci považovali Lesgaftovy kurzy za škodlivé z hlediska jejich „vědeckého zaměření a demokratického charakteru“, kladli jeho práci překážky a všemožně ho v ní omezovali. Lesgaft musel své projekty hájit a energicky a vytrvale bojovat za jejich realizaci.

Jeden z pracovníků laboratoře V. L. Komarov pronesl na jeho pohřbu: „Lesgaft příliš předběhnul svou dobu. Jeho čas v Rusku ještě nenastal.“

A v čem spočívá podstata zákonitostí vývoje člověka, které Lesgaft odhalil?

Jeho vědecká teorie na rozdíl od mnohých pedagogických elaborátů neobsahuje dobré rady nebo cenné pokyny. Je možné ji vyložit strohým, téměř matematickým jazykem. Je třeba se jen dohodnout na jednoznačném výkladu terminologie a zdrojích těch či oněch tvrzení.

Základní poučku P. F. Lesgafta je možné zformulovat následovně:

Z každého dítěte, které se narodí bez patologie, může vyrůst jedinec s vysoce mravní osobností, jestliže pro jeho výchovu a sebevýchovu budou vytvořeny podmínky blízké se normálním.

Předběžně si vymežíme termíny.

- Vysoce mravní osobnost – člověk, který je dobrosrdečný, pracovitý, moudrý a pravdivý. Je očividné, že jedinec s vysoce mravní osobností může mít i množství dalších kladných vlastností, ale toto je minimum, bez kterého se o takovou osobnost nejedná.
- Dobrosrdečný – milující člověk, který se snaží přinášet lidem dobro.
- Pracovitý – člověk, který má potěšení z práce pro obecné blaho (termín workoholik s takovou pracovitostí nemá nic společného).
- Moudrý – člověk schopný předvídat následky svých i cizích činů.
- Pravdivý – člověk, který vždy trvá na pravdě, a netoleruje lež a pokrytectví.
- Normální podmínky výchovy – to jsou přesně takové podmínky, jaké jsou potřebné ke zformování vysoce mravné osobnosti a budou podrobněji rozepsány dále.
- Výchova – to je proces, kdy si dítě osvojuje zkušenosti předchozích pokolení.
- Sebevýchova – to je proces, při kterém si člověk sám vypracovává stereotypy svého chování.

Aby odhalil objektivní zákonitosti procesů výchovy a sebevýchovy, vypracoval si P. F. Lesgaft svou metodiku studia osobnosti v každé etapě jejího rozvoje.

Je nutné umět vyčleňovat a samostatně zkoumat:

- co člověku dala příroda;
- co člověku dává okolní prostředí;
- co člověk sám ze sebe udělal.

CO ČLOVĚKU DALA PŘÍRODA

Axióm 1

Nejdůležitějším lidským orgánem je *mozková kůra*, která v době narození ještě není plně zformovaná. Proces formování, zrání a specializace oblastí nové kůry trvá 12 až 14.

P. F. Lesgaft na této skutečnosti postavil základ celé své teorie.

Od přírody každý normálně narozený člověk získá komplex dědičných a vrozených kvalit jako je stupeň ostrosti zraku, kvality sluchu, čichu, chuti a hmatu. Ale tou nejzřetelnější a nejvíce do očí bijící kvalitou člověka je od okamžiku jeho narození jeho temperament.

Temperament je podle P. F. Lesgafta vlastností nervového systému, který určuje rychlost a sílu reakce člověka na vnější i vnitřní podněty.

Rychlá a silná reakce – cholerik, rychlá a slabá – sangvinik, pomalá a silná – melancholik, pomalá a slabá – flegmatik.

Různí vědci zahrnují do pojmu „temperament“ ještě mnoho dalších lidských projevů. Ale v rámci Lesgaftovy teorie, musíte pamatovat na to, že zde termín „temperament“ znamená výlučně dynamické charakteristiky nervového systému a nic víc.

Temperament nemá nic společného s mravností. Flegmatik může být vysoce mravný a může být cynický. Temperament je přirozený projev vlastností nervového systému daného jedinečného a neopakovatelného jedince. Temperament je třeba chápat jako objektivní realitu a nepokoušet se ho změnit, tím je možné dítěti způsobit nenapravitelné škody¹.

¹ To je pravda pouze částečně. Po dosažení určité kvality individuálního vývoje získá jedinec schopnost uvědoměle přecházet od jednoho temperamentu ke druhému – v souladu se svým chápáním potřeby jednat v dynamice rozvoje životní situace. V tom, co je nazváno „temperament“, se projevují nejen osobitosti individuální psychické činnosti, ale i eggregoriální
→ → →

Důležitým charakteristickým rysem každého narozeného člověka jsou instinkty, které jsou mu vlastní.

Instinkty jsou vlastnosti nervového systému, které určují, jaké budou reakce člověka v různých životních situacích¹.

Nebudeme se dotýkat instinktů (pudu) sebezáchovy a pokračování rodu, které jsou vlastní všemu živému. Lesgaft věnoval zvláštní pozornost těm instinktům, jejichž působení zajišťuje proměnu dítěte narozeného na tento svět v tvůrčí lidskou osobnost.

Axióm 2

Každé narozené zdravé dítě je od přírody obdařeno instinkty zvědavosti, citové vnímavosti a napodobování, jejichž svobodné projevy zajišťují maximální rozvoj veškerého, od přírody v něm založeného potenciálu Člověka rozumného a zformování vysoce mravné osobnosti.

Zasloužilý akademik Akademie školství RF Š. A. Amonašvili na základě svých bohatých pedagogických zkušeností došel k závěru: *«Dítě je od přírody obdařeno touhou dospívat.»* To znamená, že termíny mohou být použity rozdílné, ale o tom, že *„dítě je obdařeno...“* nikdo z těch, kteří děti studovali, nepochybuje.

Takže na otázku, co člověku dala příroda, odpovíme:

- jeho osobní temperament,
- instinkty zvědavosti, citové vnímavosti a napodobování, jejichž síla projevu je u každého člověka osobitá,
- a výrazně nebo nevýrazně vyjádřené předpoklady různých schopností.

CO ČLOVĚKU DÁVÁ OKOLNÍ PROSTŘEDÍ

Okolním prostředím Lesgaft rozumí nejen předměty, které má dítě na dosah ruky, ale i jevy, kterých je svědkem, a také všechny lidi, se

vlivy, které na ni působí. Dokud si jedinec neosvojí návyk uvědomělé změny temperamentu, je skutečně nutné brát jeho temperament jako objektivní danost a nepokoušet se ho změnit vnějším působením.

¹ Věta je pravdivá s výhradou – jestliže se úroveň rozvoje kultury blíží nule a chybí uvědoměle-volní projevy. Viz kapitola 17.

kterými je ve styku: rodiče, vychovatele, sousedy. A samozřejmě školku, školu a venkovní prostředí, kde běhá¹.

Axióm 3

Prvních 12 až 14 let, a pouze toto období můžeme nazvat obdobím výchovy dítěte, okolní prostředí beze zbytku určuje „proces formování lidské osobnosti“.

Mnozí s tímto axiómem hned nesouhlasí, ale jak se postupně seznamují s Lesgaftovou teorií, svůj názor mění.

Instinkty zvědavosti, citové vnímavosti a napodobování nutí dítě usilovně pracovat a poznávat okolní svět, jazyk i chování dospělých. Právě tyto instinkty se stávají hybnou silou možného (za určitých podmínek) duševního a mravního rozvoje.

Jenže tyto instinkty jsou bohužel značně slabší, než instinkty (pud) sebezáchovy a za nepříznivých podmínek mohou být lehce zlikvidovány již v prvních hodinách a dnech života dítěte². Potom už se prakticky celý proces rozvoje lidské osobnosti stává problematickým. Jestliže je dítě v prvních hodinách a dnech svého života obklopeno Láskou a lidskou pozorností, začíná se rozvíjet jako osobnost.

Zvědavost nutí dítě zkoumat okolní svět, takže soustřeďuje svou pozornost na každý nový předmět a jev a snaží se přitom využít všechny své smyslové orgány. Starostliví vychovatelé musí pozornosti dítěte postupně zajišťovat přístup ke stále novým a novým předmětům a jevům.

Citová vnímavost dítěte se projevuje v tom, že všechny jeho kontakty s novými předměty a jevy prožívá, raduje se nebo roztrpčuje.

Instinkt napodobování nutí dítě pokoušet se ve všem napodobit dospělé. A když začíná mluvit, chodit a chovat se určitým způsobem, tak tím napodobuje své okolí. Když se několikrát zopakuje reakce na

¹ Dnes je k tomu zapotřebí přidat televizi a internet.

² „Zlikvidovány“ – to sotva. Ale že tak mohou být instinktivní programy zablokovány a to včetně jejich role v procesu formování imprintingové složky psychiky, to je reálně možné. Navíc mohou od počátku chybět v důsledku genetických vad.

určitou situaci, promění se v automatismus, tj. dochází k vypracování podmíněného reflexu¹.

Tímto způsobem, díky aktivní komunikaci s dospělými se všechny oblasti mozkové kůry, které se zformovaly od okamžiku narození, aktivizují. Probíhá normální rozvoj úsudku, v paměti se hromadí znalosti a zkušenosti.

Úsudek je schopnost přijímat, třídit, zapamatovat si a reprodukovat všechny informace, které přicházejí ke smyslovým orgánům člověka.

Podle názoru P. F. Lesgafta je tato schopnost předurčena určitou oblastí mozkové kůry, která se zformovala a funguje od okamžiku narození.

Základní etapou rozvoje úsudku je období předškolního věku. Jak efektivně dítě tento čas využije, zcela závisí na tom, nakolik okolní prostředí napomáhá projevům instinktů zvědavosti, citové vnímavosti a napodobování. Důležitou podmínkou pro svobodu jejich projevů je, aby se dítě stále cítilo chráněno a pociťovalo péči dospělých o všechny jeho potřeby (což ovšem neplatí pro vrtochy!)².

Třetím rokem života podle P. F. Lesgafta končí formování prvních oblastí nové mozkové kůry. Lesgaft byl přesvědčen, že právě tato oblast mozku formovaná v procesu výchovy je „odpovědná“ za fungování rozumu a duchovně-mravní sféry.

Rozum je schopnost abstraktního myšlení, analýzy a vyvozování závěrů (zatímco rozvoj úsudku charakterizuje zkušenost, rozvoj rozumu charakterizuje schopnost předvídat³).

Duchovně-mravní sféra je schopnost sebeanalýzy, prožívání citů lásky, přátelství a krásy. Znamená to trvale aktivní svědomí⁴ a

¹ Nebo nevědomého automatismu jiného druhu.

² „Hýčkat“ děti je možné, ale plnit jejich bezstarostně-neodpovědné chťiče, a především ty – spotřebitelské – je nepřipustné. Budete-li napomáhat tomuto druhu egoismu v jeho prosazování, vypěstujete v nich ničím se neomezující svévoli, která někdy vede i k neschopnosti předvídat následky, což představuje nebezpečí i pro samotného jejího nositele.

³ a tvořit něco nového.

⁴ Svědomí je ale vrozený náboženský smysl (jako zrak, čich, hmat..., pro příjem určitých informací). Jestliže není zablokováno, potlačeno, uměle vyloučeno z procesu vypracování linie chování, je rozum jedním z kanálů jeho

fungování přísného vnitřního zákona svobody, dobra, pravdy a spravedlnosti.

Maria Montessori (význačná pedagožka z Itálie¹) na základě svých zkušeností konstatovala, že věk dva a půl roku je hranicí, po jejímž překročení každé zdravé dítě získává schopnost zapojit se do procesu intelektuálního a mravního rozvoje.

Ta nejdůležitější část teorie P. F. Lesgafta spočívá v tom, že nově zformované úseky mozkové kůry se mohou do celkové práce mozku zapojit, ale také nemusí. Jestliže se nezapojí, tak člověk vyrůstá s duševním vývojem ustrnulým na úrovni tříletého dítěte. Jeho paměť se může bez problémů dále rozvíjet, ale jeho schopnosti abstraktního myšlení, duchovně-mravního hledání a sebeanalýzy² se u něj neprojeví.

Aby se nově zformované úseky mozkové kůry zaktivovaly, jsou potřebné určité podmínky. P. F. Lesgaft obzvláště zdůrazňoval dvě nezbytné podmínky:

- aktivní, postupně zesilující práce sousedních, dříve zformovaných zón mozkové kůry;
- a že v žádném případě nesmí být uspěchán proces vypracování reakce na přicházející informace. Rychlá reakce probíhá na nevědomé nebo úsudkové úrovni, zatímco rozum potřebuje pro vyhodnocení informací a vypracování reakce čas.

Takže podle P. F. Lesgafta se od třetího roku života za příznivých podmínek okolního prostředí u dítěte paralelně rozvíjí úsudek a rozum. Jestliže se rozum rozvíjet nezačal, učí se dospívající dítě s oporou na

projevů, přitom však svědomí není atributem rozumu, viz Část první tohoto kurzu.

¹ Maria Montessori (1870 – 1952) vzděláním lékařka, ale jinak v životě působící jako pedagožka, zakladatelka pedagogického systému, ve kterém je základním principem, že učitel-vychovatel musí umět pomoci dítěti v jeho seberozvoji. Začala pracovat s mentálně postiženými dětmi a mnohým z nich její systém umožnil integrovat se do společnosti a nakolik jim to umožňovala jejich biologická omezení také kompenzovat jejich intelektuální zaostalost. Potom přešla k obecné pedagogice. Podrobněji o ní a jejím systému viz její vlastní díla a literatura o ní a jejím systému.

² A stejně tak iniciativa a tvořivost.

silně rozvinutou paměť imitovat v případě potřeby chování rozumného člověka.

Přibližně ve věku pěti let začínají zrát ty nejsložitější zóny mozkové kůry. Jejich aktivizací může začít mravní rozvoj dítěte.

Dlouholetá Lesgaftova pozorování ukazují, že tento proces může probíhat pouze na základě rozvíjejícího se rozumu. Jestliže se rozum dítěte rozvíjet nezačal, nemůže být ani řeči o jeho mravním rozvoji. Pro mravní vývoj dítěte je nutný jeho těsný styk s mravním vychovatelem na nové úrovni. Chování oblíbeného vychovatele se pro dítě stává etalonem, jehož se snaží dosáhnout, a to dokonce aniž by si to samo uvědomovalo. Okolo sedmi let si dítě za příznivých podmínek formuje vlastní mravní základy.

Vlastní mravní základy jsou jedním z nejdůležitějších objevů P. F. Lesgafta. Fakticky se jedná o ten vnitřně mravní zákon člověka, který obdivoval, ale nedokázal vysvětlit Immanuel Kant

Vlastní mravní základy jsou vnitřním mravním zákonem člověka, od kterého se nemůže odchýlit za žádných okolností, je to jeho představa o dobru, pravdě, spravedlnosti a svobodě – plod jeho vlastní intenzivní myšlenkové činnosti¹.

Jestliže podmínky prostředí nebyly příznivé pro mravní rozvoj, tak se vlastní mravní základy nezformují. V lepším případě si potom takové dítě na základě své paměti osvojí mravní normy svého prostředí a předstírá, že se jich drží. Ale v kritické situaci bude jeho činy řídit instinkt (pud) sebezáchovy a na žádné mravní normy v té chvíli ani nepomyslí.

Kvůli velmi rozdílným podmínkám výchovy se děti v sedmi letech již velice silně odlišují svou úrovní fyzického, rozumového a mravního rozvoje. A zpravidla se tyto rozdíly v budoucnu velmi málo mění. Zobecněnou představu o úrovni fyzického, rozumového a mravního rozvoje člověka Lesgaft nazval mravním typem osobnosti jedince a určil, že hlavním faktorem, na kterém závisí, jaký typ osobnosti bude mít člověk, je charakter působení okolního prostředí.

Abychom naplnili pojem „mravní typ osobnosti“ konkrétním obsahem, musíme se naučit rozpoznávat jeho projevy.

¹ V našem chápání je to výsledek uvědomělé činnosti svědomí a studu viz Část první tohoto kurzu.

P. F. Lesgaft vypracoval přesnou metodiku určení mravního typu: je nutné vymezit a postupně vyhodnotit vztah člověka:

- k sobě,
- k lidem,
- k pravdě,
- k práci.

KLASIFIKACE MRAVNÍCH TYPŮ OSOBNOSTI

Príslušenství lidí k různým mravním typům je určeno především jejich odlišnostmi ve stupni rozvoje úsudku, rozumu a duchovně-mravní sféry. Lesgaft sestavil svou klasifikaci na základě pozorování sedmiletých dětí, kdy jsou ty rozdíly nejostřejší a nejsou ještě maskovány pozdějšími zkušenostmi.

1. Nepravdivé typy

Obzvláště jasně se vyčleňují ty typy, u kterých rozvoj rozumu ani nezapočal. To jsou nepravdivé typy. Svou úroveň psychického rozvoje zůstávají po celý svůj život na úrovni tříletého dítěte, a to dokonce i v případech, že získají vysokoškolský diplom.

P. F. Lesgaft popsal dva takové typy – licoměrný a mírný-ušlápnutý.

Licoměrný typ – není to licoměrný člověk, který uvědoměle zakrývá svou zlo(ú)myslnost předstíranou dobrosrdečností. Člověk licoměrného typu neuvědoměle, instinktivně mění své chování, aby se zalíbil svému okolí.

Ve vztahu k sobě není schopen sebekritiky. Vždy je sám se sebou a svým způsobem života spokojený. Má rád pamlsky, ozdoby, všelijaké to blýskající se pozlátko. Věc, která se mu zalíbila, může ukrást a hned si ji na sebe navléknout.

Ve vztahu k lidem – se vždy přizpůsobuje svému okolí. Všem se snaží zalíbit. Nepocituje žádné city k lidem. Cit lásky a cit přátelství jsou mu nedostupné. K těm, na kterých je závislý, demonstruje vášnivou oddanost. Je to patolízal. Ochotně pomlouvá a donáší. Dopouští se zrady, aniž by si uvědomil ničemnost takového činu.

Ve vztahu k pravdě – bez problémů lže, aniž by si toho někdy vůbec sám všimnul. Jestliže je ze své lži usvědčen, okamžitě si vymyslí jinou lež.

Ve vztahu k práci – z každé práce se snaží co nejrychleji vykrotit. Do podstaty díla se vnikat nesnaží. Překážky se snaží zdolávat lstivostí. Je líný.

Podmínky zformování licoměrného typu – plná absence vzájemné lásky a úcty, pravdivosti v okolním prostředí. Dítě dlouho zůstávalo bez jakékoliv pozornosti dospělých, bylo svědkem a dokonce účastníkem flámování, opilých hádek, vzájemného osočování a malicherného vyřizování účtů mezi dospělými.

Mírný-ušlápnutý typ

Ve vztahu k sobě – v závislosti na okolnostech si buď hořce stěžuje na svůj osud, nebo důležitě poučuje své okolí o tom, jak má žít. Neupravený. Neustále ve vleku uspokojování svých zvířecích potřeb. Hodně a nevybíravě jí.

Ve vztahu k lidem – těm, na kom je závislý, pochlebuje a lísá se k nim. Ty, kteří jsou závislí na něm, důležitě poučuje. Přimyká se k silným lidem jako ke své matce nebo chůvě. Člověka, který mu důvěřoval, může snadno zradit.

Ve vztahu k pravdě – lže pouze ze strachu z trestu za provinění. Svou vinu může svalit na kohokoliv. Je zbabělý.

Ve vztahu k práci – ani jednu věc není schopen samostatně začít a dovést do konce, jestliže ho něčemu naučili. Je připraven všechny důležitě poučovat. Nové práce se bojí. Je líný.

Podmínky zformování mírného-ušlápnutého typu – nerozumná matka vášnivě milující své dítě, která ho chrání i před těmi nejmenšími starostmi a těžkostmi. Nerozumná láska ubíjí dítě silněji než rákoska. Když dítě nemá možnost věnovat se nějaké rozumné činnosti, zůstává bezmocné, pasivní a nezodpovědné. Stejný výsledek má potom i dětské zařízení, kde je přísně dodržován předepsaný řád a nevěnuje se v něm pozornost jednotlivým dětem.

2. Podmíněně pravdivé typy

U mnohých dnešních školáků za určitého rozvoje rozumu nezačal rozvoj duchovně-mravní. Zůstávají tedy po celý život z hlediska mravního-rozvoje na úrovni pětiletých dětí. Jedná se o podmíněně

pravdivé typy. Mohou se zápalem hovořit o vysokých mravních hodnotách, ale v životě se jimi nikdy neřídí a získané vzdělání jejich mravní úroveň nezvyšuje.

P. F. Lesgaft popsal dva takové typy: ctižádnostivý a zlostný-ušlápnutý.

Ctižádnostivý mravní typ

Ve vztahu k sobě – velice důsledný, pečlivě se stará o svůj zevnějšek. Neustále mluví o svých přednostech, znalostech, stycích a známostech. Snaží se komandovat, vyniknout, získat vyznamenání. Svou chybu není schopen uznat. A jestliže někdo na jeho chybu poukáže, tak to dlouho a mučivě prožívá a mstí se tomu, kdo si té chyby všimnul.

Ve vztahu k lidem – nestrpí soupeře. Snaží se jich zbavit za každou cenu. Je-li to v jeho silách, likviduje je. Snaží se využívat lidi ve svých záležitostech. V té chvíli se o ně stará, pomáhá jim, ale potom o ně ztrácí zájem. Koho nemůže využít, toho přehlíží. Autoritám podlézá. Lásku a přátelství nezná, ale může je předstírat.

Ve vztahu k pravdě – může zalhat „ve prospěch věci“. Často se chová pokrytecky. Je to demagog.

Ve vztahu k práci – tam, kde předpokládá, že vynikne, pracuje náruživě, oddaně, může se proslavit jako workoholik. Je přesvědčen, že k dosažení cíle jsou všechny prostředky dobré. V případě neúspěchu ztrácí o věc zájem. K jiným záležitostem je lhostejný. Je líný.

Podmínky zformování ctižádnostivého typu – dospělí se starali o jiné děti a k němu byli lhostejní. Na protest v něm vyrostlo vroucné přání dokázat svou převahu. Nebo dítě naopak neustále chválili, odměňovali, chlubili se jeho úspěchy příbuzným a známým. Potom vzniká poněkud mírnější přesvědčení o své výjimečnosti, které je zapotřebí neustále potvrzovat.

Zlostný-ušlápnutý typ

Ve vztahu k sobě – o svůj vnější vzhled se málo stará. Bolestivě reaguje na ponížení své důstojnosti (dokonce i jen domnělé). Stav apatie se může z ničeho nic změnit v bouřlivou (častěji pustošivou) činorodost. Neočekávaně, dokonce i pro sebe samotného, může najednou štípnout nebo strčit svého souseda.

Ve vztahu k lidem – s lidmi svého typu se přátelí a dělí se s nimi o to, co má. K ostatním se chová podezřívavě nebo přezíravě. Tomu, koho uznal za svého lídra, slouží obětavě. Slabšího může ochraňovat nebo ho naopak krutě týrat.

Ve vztahu k pravdě – lže pouze zapíráním (ne, já nevím). Ve vztahu ke „svým“ je čestný a přívětivý.

Ve vztahu k práci – vždy se stará o to, aby neudělal víc, než je nutné. Příkazy se snaží nesplnit nebo vše udělat obráceně. Pro uspokojení svých choutek je připraven hory přenášet, v ostatních případech je líný.

Podmínky zformování zlostného-ušlápnutého typu – atmosféra zášti, hrubiánství, nedůvěry, obviňování, trestů, zákazů a urážek. Od dítěte je vyžadováno to, co ještě není schopné splnit, a potom je trestáno za nesplnění požadavků. V odpověď v něm vzrůstá zášť a nenávisť.

Tímto způsobem je dítě odsouzeno skončit ve skupině podmíněně-pravdivých mravních typů, jestliže při jeho výchově chyběly stimuly pro rozvoj jeho duchovně-mravní sféry.

Pravdivé mravní typy

Třetí skupinu mravních typů tvoří lidé pravdivých mravních typů, kteří získali možnost v procesu výchovy v plné míře rozvinout svůj úsudek, rozum a duchovně-mravní sféru. V jejich vědomí vznikly vlastní mravní základy, které řídí jejich praktickou činnost. Přítomnost tohoto vnitřního zákona ve vědomí člověka je tím nejdůležitějším, čím se pravdivé mravní typy odlišují od všech ostatních. Cíleně se vzdělávají a do hloubky studují oblast činnosti, jakou si zvolili.

P. F. Lesgaft popsal dva takové typy – dobrosrdečný a pracovitý.

Dobrosrdečný mravní typ

Ve vztahu k sobě – o svůj zevnějšek nepečuje, ale je upravený. Má rozvinutý smysl pro vlastní důstojnost, sebekontrolu a sebeanalýzu. Nemá rád ozdoby, vyznamenání, pobídky. Když ho chválí, pociťuje touhu utéci, schovat se.

Ve vztahu k lidem – ke všem se chová stejně, zdvořile a pozorně. Projevuje silné city lásky, přátelství a vlastenectví. Snaží se vyhýbat

pokrytcům a lhářům. Za ty, kterým bylo nespravedlivě ublíženo, se vrhá bezhlavě do boje.

Ve vztahu k pravdě – nikdy nelže a nechová se pokrytecky. Nestrpí to ani u ostatních a jestliže se jim nedokáže vyhnout, s nadsázkou je paroduje.

Ve vztahu k práci – hledá práci, které by se mohl cele oddat. Na zvoleném působišti pracuje cílevědomě, zapojuje spolupracovníky. Z úspěchů má radost a podněcuje ho k nové činnosti. Neúspěchy vyvolávají sebekritiku a dodávají novou energii. Někdy své práce zanechá a oddá se fantazírování. Na fyzickou práci je slabě připraven.

Podmínky zformování dobrosrdečného typu – dostatek, ale žádný luxus. Neustálá komunikace s milujícími mravnými vychovateli. Absence skličujících podmínek. Velký výběr zajímavých rozvíjejících aktivit a her se svými vrstevníky. Nedostatečná možnost pracovního využití.

Pracovitý mravní typ

P. F. Lesgaft použil termín „**odtažený**“, čímž chtěl podtrhnout určitou jeho uzavřenost a intelektuální omezenost.

Ve vztahu k sobě – pečlivý. Má smysl pro vlastní důstojnost. Příliš skromný. Nevidí v sobě žádné zvláštní schopnosti. Osobní potřeby má minimální.

Ve vztahu k lidem – stará se o ty, kteří potřebují péči. Ke všem je pozorný. Projevuje silné city lásky, přátelství a vlastenectví. Lidem, kteří nepatří mezi ty slušné, se vyhýbá.

Ve vztahu k pravdě – nelže a nechová se pokrytecky, podporuje ty, kteří bojují za pravdu. Vystoupit jako první se ostýchá.

Ve vztahu k práci – neustále pracuje, ochotně pomáhá jiným. V případě neúspěchu neskládá ruce a hledá příčiny sám v sobě. *Považuje se za neschopného zabývat se rozsáhlým plánováním a něco generalizovat, činit dalekosáhlé závěry.*

Podmínky zformování pracovitého typu – nezajištěnost rodiny. Neustálá tvrdá práce rodičů v očích dítěte. Vzájemná láska a péče jeden o druhého v jeho rodině. Účast dítěte na společné práci od toho nejranějšího věku.

Takže v podmínkách výchovy stimulujících rozvoj rozumu a duchovně-mravní sféry z dítěte vyrůstá člověk pravdivého mravního typu. Takové podmínky P. F. Lesgaft nazval normálními.

Jak je lehké si domyslet, normální podmínky výchovy se neomezují dostatkem v rodině. Je možné vyčlenit celý komplex takových podmínek:

- atmosféra vzájemné lásky a úcty;
- neustálá přítomnost vychovatele, u kterého se slova nerozcházejí s činy, a který neustále připravuje takové podmínky, aby si dítě, když skončí s jednou aktivitou, našlo novou;
- pravidelná společensky významná práce v přítomnosti dítěte;
- dodržování zásady posloupnosti a důslednosti;
- dodržování zásady harmonického rozvoje;
- absence kontaktů s nemorálními, línými a falešnými lidmi;
- rozumná úroveň zdravotně-hygienických a ekonomických podmínek;
- vysoce mravní první učitel;
- absence nadbytečných podnětů¹;

Všechny předměty a jevy, které stimulují další tvůrčí aktivitu dítěte, Lesgaft nazýval přirozenými podněty.

Bohužel okolo nás existuje mnoho předmětů a jevů, které bez aktivní tvůrčí aktivity dítěte svým bezprostředním působením na mozek vyvolávají pocit uspokojení nebo neuspokojení. P. F. Lesgaft je nazval nadbytečnými podněty, mezi které řadil pamlsky, nápadné ozdoby, parádnické šaty, vyznamenání, silně vonící látky, tabák, alkohol, narkotika, hazardní hry, luxus, chaotické stravování, bídu, hlad a tresty². My bychom tam dnes ještě přidali televizi a počítač.

Vzhledem k tomu, že se závěr procesu formování a specializace nové mozkové kůry přibližně shoduje s počátkem pohlavního zrání, tj. věkem 12 – 14 let, je do té doby ještě možná korekce mravního typu dítěte vlivem okolního prostředí zosobněného oblíbeným školním učitelem. Než nastoupí do školy, dítě za normálních podmínek překoná

¹ Všeho toho, co v případě nerozvinutého chápání světa a absence vůle lidi zatahuje do honby za úspěchem, za lepším a do mravního rozkladu.

² A sport: «Šťastný je ten, kdo neví, co je to nuda, kdo vůbec nepoznal víno, karty, tabák, všemožné pokleslé zábavy a sport» – P. F. Lesgaft.

svůj instinkt napodobování a jestliže v tom pokračuje, tak zcela uvědoměle napodobuje pouze toho, koho považuje za svůj vzor. Ti, kterým podmínky výchovy zabránily zbavit se instinktu napodobování a zformovat si vlastní mravní základy, budou celý život žít „jako všichni“, jestliže nenarazí na milovaného učitele.

ZBYLO TEDY UŽ JEN ODPOVĚDĚT NA OTÁZKU: CO ČLOVĚK SÁM ZE SEBE MŮŽE UDĚLAT?

Na tuto otázku si odpovíme, když pochopíme, jaký charakter si vypěstoval.

P. F. Lesgaft definoval silný mravní charakter jako schopnost člověka chovat se a jednat v přísné shodě s mravními základy, které si člověk vypracoval ve svém vlastním vědomí.

Jestliže se člověku ne vždy daří každý svůj čin podřídit svým vlastním mravním základům, tak to znamená, že má slabý mravní charakter.

Jestliže člověk vůbec nemá vlastní mravní základy, tak o žádném mravním charakteru nemůže být ani řeči.

V tomto posledním případě se však stává, že člověk projevuje výjimečnou vytrvalost ve snaze dosahovat svých osobních cílů. Tehdy se mluví o jeho silném fyzickém charakteru. Rozdíl mezi mravním a fyzickým charakterem se zřetelně projeví, když se ukáže, že cíl jeho činnosti je nedosažitelný. Člověk s mravním charakterem začne zjišťovat příčiny, hledat jiné cesty a člověk s fyzickým charakterem mávne rukou a ztratí o tu věc veškerý zájem.

Ze samotné definice silného mravního charakteru vyplývá, že se nezačíná formovat dříve, než jsou vypracovány vlastní mravní základy. Takovou hranicí je doba počátku pohlavního zrání a konce období výchovy, tj. 12 – 14 let. Dále už je možná pouze sebevýchova, jejíž podstatou právě je vypracovat si silný mravní charakter.

Sebevýchova není zdaleka každému dostupná. K tomu je nutné, aby člověk náležel k pravdivému mravnímu typu, byl schopný sebekontroly a sebeanalýzy, měl dostatečně silné volní kvality a

nacházel se v normálních podmínkách¹. Jednou z takových podmínek je existence oblíbeného dospělého přítele-rádce.

Hlubokým omylem je názor panující ve společnosti, že každý mladý člověk „až vyroste, přijde k rozumu“. Tam, kde existuje přísně vyhraněné společenské smýšlení, přísná kontrola starších nad mladšími, vzniká dojem, že zabeďněnci „přicházejí k rozumu“. Jenže jakmile se z této kontroly vymaní, okamžitě demonstrují ty nejhorší stádní projevy. A tam kde se společenské smýšlení neformuje vůbec, tam jsou i dospělí schopni stejného vandalizmu jako adolescenti.

Jestliže dítěti narozenému bez patologií budou zajištěny normální podmínky pro jeho výchovu a sebevýchovu, vyroste z něj mravní osobnost.

Jestliže dítěti normální podmínky pro jeho výchovu zajištěny nebudou, bude podle Lesgaftových slov odsouzeno po celý život si nést cejch duševní a mravní nedostatečnosti.

Tak takové jsou tedy ve zkráceném podání hlavní ideje teorie formování osobnosti podle P. F. Lesgafta.

Tímto článek E. Š. Bucha končí. K tomu, co v něm bylo řečeno, je nutné dodat, že P. F. Lesgaft se domníval, že tělesný vývoj (rozvoj těla), vzdělání (ve smyslu osvojování si znalostí a vypracovávání profesionálních návyků) a formování charakteru jsou tři složky jednoho procesu, které se vzájemně ovlivňují: viz jeho Příručka k tělesnému vzdělávání dětí školního věku.

«Tělesná výchova je nezbytným prostředkem pro formování harmonicky rozvinutého člověka. A pouze harmonicky rozvinutý člověk je schopen ve všech oblastech života optimální produktivity s nejhospodárnějším využitím energie v co nejkratších termínech.

Harmonický rozvoj je založen na jednotě tělesných a duševních sil člověka a vedoucí úlohu v něm hraje vědomí.»

A hlavně tvrdil:

¹ Normální podmínky nejsou povinné. Jestliže navíc člověk v procesu sebevýchovy dosáhl diktatury svědomí, bude i v nenormálních podmínkách pracovat na tom, aby byly překonány a vykořeny.

Základy sociologie

«Je nutné si pamatovat, že nemůžete z dítěte udělat člověka, můžete pouze napomáhat a nepřekážet tomu, aby si ono samo v sobě vypracovalo člověka. Je nutné, aby si vypracovalo ideového člověka a snažilo se v životě řídit se ideálem.»